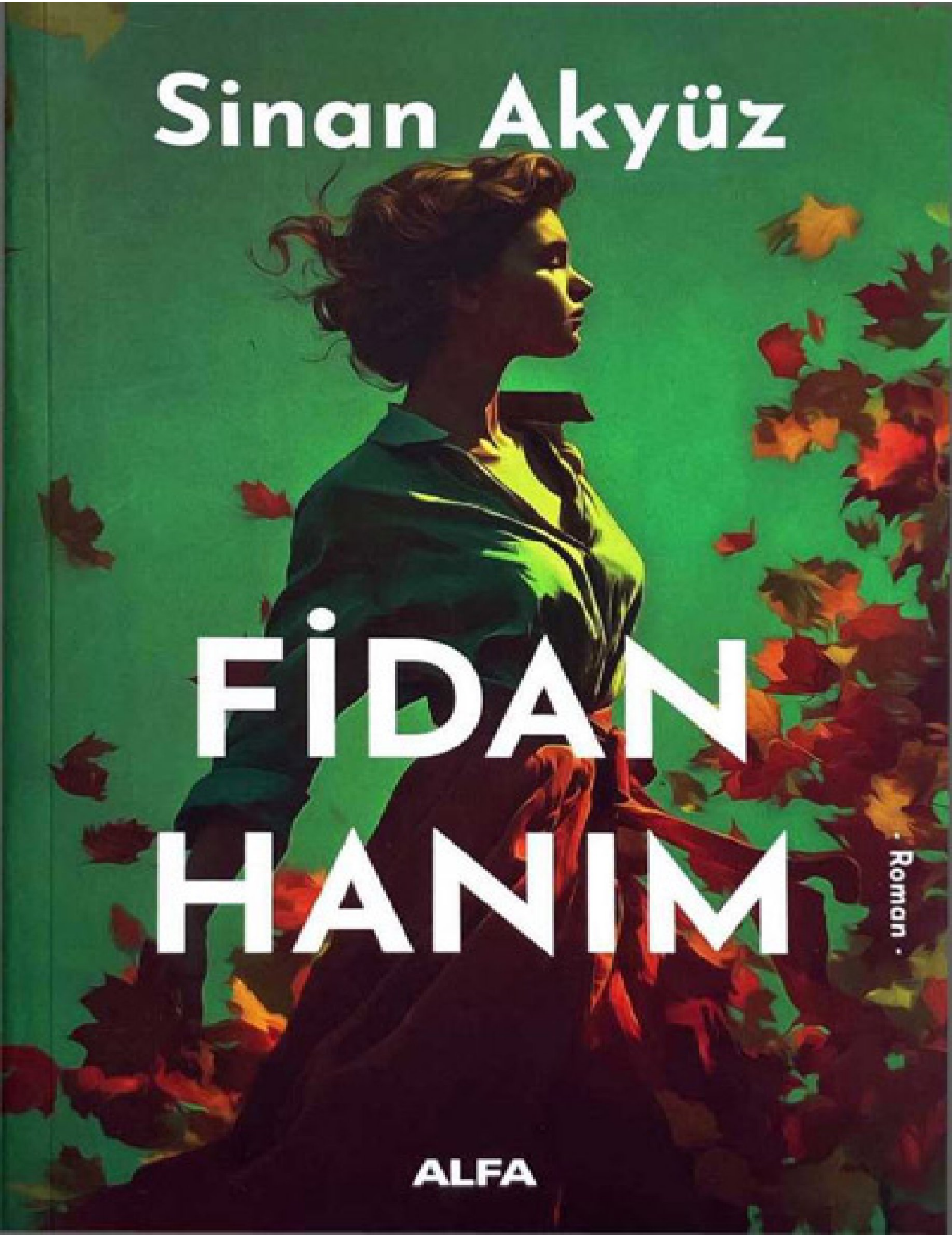

Sinan Akyüz
FİDAN HANIM
• Roman •
ALFA

FİDAN HANIM

SİNAN AKYÜZ

ARKA KAPAK

Bu hayatta en güzel şey, insanın sevdiğiyle vedalaşabilmesidır.
Peki ya vedalaşamadan gidenler?
Bir mumu söndürür gibi sessizce silinen yüzler...
Söylenememiş son sözler, dokunulamamış eller,
tamamlanamamış cümleler...

FİDAN HANIM

Büyükada'nın çam kokulu yollarında
geçmişin gölgeleriyle yürür Fidan Hanım.
Her adımında bir hatıra, her susuşunda bir yara yeniden canlanır.
Aşkın acıyla yoğrulduğu bir hayattır bu...

Gerçek bir hikâyeden İlhamla yazılan Fidan Hanım,
yalnızca gidenlerin değil, kalabilenlerin de öyküsüdür.
Çünkü hayat, en çok sevenin yüreğini seçer yakmak için.

İncir Kuşlan, Meyra ve Piruze'yle yüz binlerce okurun
kalbine dokunan Sınan Akyuz'den yine soluksuz okuyacağınız
unutulmaz bir roman...

Geçmişin İzleri

Gece boyunca usul usul yağan yağmur, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte yorgun düşmüş; ıslak toprağın keskin kokusu, Büyükada'nın çam ve mimozalarla harmanlanmış bahar rayihasına karışmıştı. Gökyüzü berraktı. Güneş parlıyor, bahçelerin gül goncalarında biriken damlalar, kırmızı kadife yapraklar üzerinde pırlantalar gibi ışıldıyordu.

"Fidan Hanım," dedi yanında yürüyen kadın, sesi yumuşak, uyarısı zarifti. "Lütfen hırkanızı omzunuza alın, sabah serinliği ciğerlerinize işler."

Fidan Hanım hafifçe duraksadı. Yorgunluğu yalnızca bedenini değil, ruhunu da ağırlaştırıyordu. Yokuş yukarı her adım sanki geçmişe atılmış bir yolculuktu; ayaklan şimdiye basarken, zihni anılarla dolu yıllara kayıyordu. İçinde garip bir his kabardı. Köklerinden koparılmış, rüzgârın insafına bırakılmış yalnız bir fidan gibi hissetti kendini.

Kadının sözlerini duymamış gibi yaptı, sessizce yürümeye devam etti. Mezarlığın paslı demir kapısına vardığında adımları kendiliğinden yavaşladı. Parmaklıkların ardında sıralanmış mezar taşlarına baktı uzun uzun. Ne çok tanıdık isim, ne çok suskun suret... Hepsi geçmişin silik aynasından ona göz kırpıyor gibiydi. Kalbinde ince bir sızı yükseldi. Bir zamanlar hayatın içinde, yanı başında olan o insanlar şimdi sadece birer gölgeydi. Oysa sesleri, kahkahaları, sıcak elleri hâlâ zihninde taptazeydi. Ama zaman... Zaman hoyrattı. Her şeyi değiştirmiş, herkesle birlikte Fidan Hanımı da eskitmişti.

O sabah da sade ama büyüleyici bir zarafet içindeydi. Kumral saçlar, yumuşak bir nehir gibi omuzlarına dökülüyor, bej rengi merserize bluzu ile siyah yün eteği vakur bir şıklık sunuyordu. Elinde tuttuğu siyah hırka yalnızca sabahın serin rüzgârına değil, yıllardır içinde dinmeyen fırtınalara da bir kalkandı sanki. Kırılgan bedenine sinmiş yılların izleri, zamanın ona nasıl da yavaşça işlediğini gösteriyordu. Ama en derin iz gözlerindeydi. O

yeşil gözlerde zaman birikmişti; öyle ki her bakışında gizli bir hasret, telafisi olmayan bir pişmanlık ve sessizliğe gömülmüş çığlıklar vardı. Sanki bütün bir ömür buğulu bir bakışın içinde hapsolmuştu.

Yokuşun sonuna vardığında üç katlı eski ahşap evle karşılaştı. Bahçesi yabani otlara teslim olmuş, cephesi yorgunlukla kararmıştı. Beyaz boyası dökülmüş, ahşap kaplamaları zamana yenik düşmüştü. Ama hâlâ bir hatırayı saklıyor gibiydi.

Fidan Hanım paslı kapıyı aralayıp bahçeye adım attı. Güller başıboş büyümüş, dikenleriyle âdeta ona doğru eğilmişti. Onları nazikçe aralayıp eve doğru ilerledi. Vitraylı kapının önünde durdu. Eli tereddütle siyah hırkasının cebine gitti. Parmaklan anahtara dokununca bir an durdu, sonra yavaşça çıkardı. Derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı. Yılların kokusu, küf, nem ve anılar... Hepsi o anda üzerine çöktü. Kendini geçmişle yüzleşmeye hazır hissettiğinde yavaşça içeri girdi.

Ev sanki dün terk edilmiş gibiydi. Her şey yerli yerindeydi. Tavanı süsleyen büyük kristal avize tozlara ve örümcek ağlarına rağmen asaletinden hiçbir şey kaybetmemişti. Zarif biblolar, antika yemek takımları, duvardan duvara uzanan kitaplıklar... Hepsi geçmişin sessiz şahitleriydi. Her köşe, her eşya bir sır gibi fısıldıyordu: “Bir zamanlar burada hayat vardı...”

Fidan Hanım eşyaların önünde durdu uzun uzun. Hiçbirine dokunmadı. Onları sadece seyretti. Kalbi yıllar öncesinin acı hatıralarıyla ağırlaşmıştı. Derken yanında duran kadın usulca seslendi: “Eviniz ne kadar güzelmiş. Rahmetli anneniz çok zevkliymiş.”

Fidan Hanımın dudaklarında hüzünle karışık ince bir tebessüm belirdi. Yeşil gözleri uzaklara, çok uzaklara dalarken yavaşça mırıldandı: “Aslında zevk sahibi olan annem değil, anneannemdi. Herkes ona ‘Yumak Teyze’ derdi. Keşke onu tanıyabilseydin.”

Kadın yutkundu, sesi titrek bir incelikle yükselirken, “Mekânı cennet olsun!” dedi. “Yüce Rabbim tüm ölmüşlerinize merhametiyle muamele eylesin. Kim bilir ne güzeldi o yıllar... Peki ya bu evde saklı kalan hatıralara ne demeli?”

Fidan Hanımın yeşil gözleri birden buğulandı. Nemlenen kirpiklerinin ardında geçmişin ağır gölgesi beliriverdi, kalbinin derinliklerinden kopan bir sızıyla iç çekti.

“Ah Zeliş! Hayat geçip gitti. Öyle usulca, öyle sessizce ki... Sanki hiç yaşanmamış gibi. Biz de eskidik artık.”

Zeliş bir an sustu, ardından samimi bir tebessümle başını kaldırıp “Ama,” dedi, “yaşınıza rağmen öyle genç, öyle vakursunuz ki. Bakışlarınızda insanın içine işleyen bir derinlik var. Aslında hep vardı.”

Fidan Hanım dudaklarında ince bir tebessümle başını eğdi. Ama gülümsemesinin ardında yılların yorgunluğu, içten içe kanayan bir yara saklıydı.

“Teşekkür ederim Zeliş! O senin gönül güzelliğin. Ama ben geldim gidiyorum artık. Kaderim yaşandı. Ve bu dünyadan geçerken hayat bana bir şey öğretti...”

Gözlerini usulca kapadı, derin bir nefes aldı. Sanki ruhunda biriken ağırlığı salıveriyordu o an. Ardından kelimeler neredeyse zamana fısıldar gibi döküldü dudaklarından: “Coğrafya bir annenin rahmi gibidir; içine düştüğün anda kaderin yazılmaya başlar.”

Zeliş onun bu sözü karşısında derin bir saygıyla başını eğdi. Fidan Hanımın yaşamdan süzülen tecrübesi onun yüreğinde yankı buluyordu. Tam o sırada beklenmedik bir şey oldu. Sanki görünmeyen bir el, tozlu konsolun üzerindeki sararmış, ince beyaz bir muma dokundu. Mum ağır ağır yuvarlandı ve Fidan Hanımın ayaklarının dibinde durdu.

Fidan Hanım ansızın irkildi. İçini tarif edemediği bir ürperti sardı. Tüm bedeni bir anda titredi. Ardından yılların içinde biriktirdiği hüzün çözüldü. Gözyaşları sanki yıllar sonra özgürlüğüne kavuşmuştu, sessizce yanaklarından süzüldü.

Yavaşça eğildi, mumu yerden aldı. Parmağının ucuyla yanık fitiline dokunduğunda anılar bir çağlayan gibi kalbine doldu.

“Biliyor musun Zeliş,” dedi boğuk bir sesle, “hayat bana bir şey daha öğretti... Bazı insanların kaderi doğuştan karadır. Tıpkı benimki gibi.”

Zeliş’in de gözleri nemlenmişti. İçindeki düğüm büyüyor, kelimeler boğazına takılıyordu. Cevap veremedi, sustu. Dilsiz bir hüzünle baktı ona. Fidan Hanım ise gözlerini elindeki muma dikmişti. Kısık sesiyle konuşmaya devam etti: “Elimde tuttuğum bu ucu yanık mum tercihim oldu, kaderim oldu, yolum oldu. Belki şimdi sana garip gelecek ama hayatımda her şey, işte bu ucu yanık mumla başladı.”

Zeliş şaşkınlıkla baktı. Ömründe ilk kez Fidan Hanımı bu kadar açık, bu kadar çıplak bir kırılganlıkla görüyordu. Hıçkırıklarını saklayamıyordu artık. Kalbi yanıyor, gözyaşları sessizce akıyordu.

“Ne olur,” dedi kısık bir sesle, “ne olur böyle konuşmayın, ağlamayın. Dayanamıyorum.”

Fidan Hanım başını çevirdi, gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. Gözleri hâlâ ıslak, hâlâ geçmişin ağırlığıyla doluydu.

“Bırak Zeliş,” dedi, “bırak ağlayayım. Galiba bir tek burada, bu evde ağlayabiliyorum. Beni yakan bu mumdu. O gün kendini yakarken beni de yaktı. Bak bu muma! Tıpkı bana benziyor. İkimizin de ucu yanık, ikimizin de bağrı yanık."

Zeliş daha fazla tutamadı kendini, hıçkırıklara boğuldu. Gözyaşları yanaklarından sanki ruhuna doğru süzülüyordu.

“Lütfen böyle konuşmayın. İçimi, kalbimi acıtıyorsunuz."

Fidan Hanım hafifçe başını kaldırdı. Gözlerinde yorgun ama güçlü bir ifade belirirken, “Ah Zeliş," dedi usulca, “o kalp yok mu, o kalp...”

Zeliş bu sözlere bir anlam veremedi, sadece baktı. Anlam arayan gözlerle. Fidan Hanım o bakışların içinde kayboldu, sonra başını eğdi. Gözlerini elindeki muma dikip titreyen bir sesle devam etti: “O gün, o an... bu mumu elimden alırken kulağıma şöyle fısıldadı: 'İnsanın karşısına hayatın sunduğu o nadir fırsat, o eşsiz kısmet yalnızca bir kez çıkar. İşte o an geldiğinde,

cesaretle sarılmasını bilmelisin. Ne yaparsan yap, kaderinden kaçamayacaksın...”’

Birden sözleri havada asılı kaldı. Sessizlik odaya yayılıp büyüdü. Ardından hafif bir fısıltıyla ekledi: “İşte o gün benim hikâyem başladı. İlk sevdam, son erkeğim böyle girdi hayatıma.”

Büyükada

Yaz mevsimi yeni yeni yüzünü göstermeye başlamıştı. Günbegün Büyükada'ya akın eden yazlıkçılar, kapılarını pencerelerini aralayıp içeriye aylarca saklı kalmış güneşi, deniz kokusunu ve anılan davet ediyordu. Bahçeler yeniden şekillendiriliyor, çiçekler budanıyor, su kuyuları temizleniyor, eksikler tamamlanıyordu. Ada sokaklarında özlenen telaşın tatlı sesleri duyuluyordu artık.

Her yaz olduğu gibi o yaz da adaya ayak basar basmaz Fer-ruh Beyin ilk işi, bilet gişesinden yaz vapuru tarifesini satın almak olmuştu. Ne de olsa haftanın beş günü, sabah ve akşam işine vapurla gidip gelecekti. Eşi Şayeste ile kayınvalidesi Maide Hanım ise haftanın belirli bir gününde Bostancı'dan Suadiye'ye geçip konken masasının başında dostlarıyla hasret giderecek, ardından akşam vapuruyla adaya döneceklerdi. Büyükada'da yazı geçirmek bir anlamda vapurun saatlerine göre yaşamak demekti. Günlük işler, dost ziyaretleri, alışverişler, gezintiler... Hepsi o ritmik düdüğün gölgesinde şekillenirdi. Adaya yön veren, âdeta zamanın nabzını tutan hep vapurlar olurdu.

Yazın ilk günlerinde ada hâlâ mahmur bir sessizliği sürdürürdü. Sokaklar usul, deniz dingin, bahçeler huzur doluydu. Fidan evin kuytu bir köşesine çekilip yalnız kaldığında kendisine üç ses eşlik ederdi: Uçmayı öğrenen martı yavrularının cıvıltısı, karşı kıyıda Bostancı ile Maltepe arasında gidip gelen trenin boğuk uğultusu ve her gün aynı saatlerde iskeleye yanaşan vapurun yüreği delen düdüğü. Bir de evin içinden yankılanan, katlan süzüp odasına kadar ulaşan o tanıdık ses: "Güzel kızım... hemen aşağıya gel lütfen!"

Anneannesinin sesini duyar duymaz Fidan hızla merdivenlerden indi. Aşağıda onu bekleyen Maide Hanım gözlüğünü burnunun ucuna indirip dikkatle torununun yüzüne baktı, sonra yumuşak ama kararlı bir sesle söylendi: "Gel bakalım... Ablana söyleyeceklerimi sen de dinle."

Fidan karşısına oturduğunda Anita'yla göz göze geldi. Üç yaş büyüktü ablası. Güzelliğiyle dikkat çekerdi ama daha o genç yaşta ruhuna çöken hüzünle bir yas perdesi gibi dolaşırdı etrafta. Maide Hanım torunlarını uzun uzun süzdü. Ardından derin bir nefes alarak söze başladı: "Sana en büyük nasihatim şu olacak: Ne yaşarsan yaşa, inadına hayata tutun. Ayağa kalk, devam et."

Anita anında itiraz etti, sesi sitemkâr ve kırılgandı.

"Peki bunu nasıl yapacağım? Söyle anneanne, nasıl başaracağım bunu?"

Maide Hanım hafifçe başını salladı, gözlerinde bir bilgelik parıltısı belirirken, "Çok kolay," dedi sakince. "Kimseye umut bağlamayacaksın. Kimseden bir şey beklemeyeceksin. Çünkü beklenti, kalbinin en zayıf yerini başkasının insafına bırakmaktır. İşte senin hatan da buydu, gör artık."

Anita'nın dudakları titredi, gözyaşları usulca yanaklarına süzüldü.

"Ama ben... sadece..."

Sözünü tamamlayamadan Maide Hanım araya girdi: "Sus. Artık kendine gel. Sen de çoğu insan gibi düştün o yanılgıya. Bir gün değişir sandığın bir adamı sevdin. Ne yazık ki onun değişmesini bekledin."

Anita başını eğdi. Yaptığı evliliğin içini kemiren bir pişmanlık olduğunu biliyordu.

"Ama ben... şey... değişir sandım."

Maide Hanım gözlerini kıstı, içinden gelen bir hakikatle cevap verdi: "Erkek kolay kolay değişmez kızım."

Anita derin bir iç çekti. Hıçkırıkları azalmıştı ama yüreği hâlâ darmadağındı.

"Ah! Çok şanssız bir kadınım ben. Hep ben verdim, hep ben çabaladım. Kısmetim mi yok, kaderim mi kötü bilemiyorum."

Maide Hanım acıyla gülümsedi, başını yavaşça iki yana salladı.

“Yine karıştırdın her şeyi. Fedakârlık başka, kendini feda etmek başka... Sen kendini unuttun, yok saydın. Bu ne kısmetle ne de kaderle açıklanır.”

Anita omzunu silkip gözlerini kaçırarak mırıldandı: “Sevdim işte, ne yapayım..."

Tam o anda odanın diğer ucundan Şayeste’nin sesi duyuldu. Sabır taşını çatlatan bir öfkeyle haykırdı: “Sus artık! Yine duygu sömürüsüne başladın. Şu meymenetsiz herife kapılmadan önce biraz aklını kullansaydın ya!”

Annesinin bu sözleri Anita’yı derinden sarstı. Gözyaşları sessizce süzüldü ama artık savunacak gücü kalmamıştı. Sadece sustu, içine çekildi.

Maide Hanım başını çevirdi, gözlerini Fidan’a dikti. Onun gözlerinde gençliğin masumiyeti ama aynı zamanda çetin yollarla karşılaşma korkusu vardı. Yumuşak bir tonla seslendi: “Sen de unutma güzel kızım! Evlilik kaderin bir sınavı gibidir. Bu oyunda başarı istiyorsan önce doğru olanı seçeceksin. Sonra emek vereceksin, hiç durmadan.”

Bu sözler zamanın kalbinden süzülmüş gibiydi. Fidan hafifçe gülümsedi, sonra merakla sordu: “Sen rahmetli dedemi böyle mi sevdin anneanne?”

Maide Hanımın ela gözleri bir an sisle kaplandı. Zaman perdesi aralandı, sesindeki titrek dokunuşla geçmişin yankısını fısıldadı: “Evet, onu böyle sevdim. Hatta kalbimi onun için kör bir kuyu yaptım. Çıkamasın istedim. İçine hapsolsun diye...”

Fidan ne diyeceğini bilemedi. Göğsüne bir düğüm oturdu. O sırada Anita’nın sesi duyuldu. Gözleri yerde, sesi boğuktu: “Keşke benim kocam da biraz kılıbık olsaydı.”

Bu söz Maide Hanıma yıldırım gibi çarptı.

“Ne diyorsun sen kızım? Rahmetli kocam asla kılıbık biri değildi.”

Şayeste’nin öfkesi ise artık taşmıştı. Gözleri ateşle parladı, sesi sertleşti: “Terbiyesiz! Anneannenden özür dile. Rahmetli babam hakkında nasıl böyle

konuşursun? O tam bir Osmanlı beyefendisiydi. Sen onu sünepe kocanla karıştırdın herhâlde!”

Anita bir an donakaldı, göz bebekleri irileşti.

“Ben... şey...” diye kekeledi.

Ama annesi çoktan öfkesinin doruğuna varmıştı. Yüzüne düşen birkaç saçı öfkeyle geriye attı, sesi daha da sertleşti: “Bırak şimdi... Çabuk özür dile!”

Anita elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Ardından başını önüne eğerek neredeyse fısıltıya yakın bir sesle, “Eğer seni kırdıysam özür dilerim anneanne. Kalbini kırmak istememiştim,” dedi.

Maide Hanımın yüzü torununun bu sözleriyle yumuşadı. Gözlerinde geniş bir deniz gibi engin bir affedicilik vardı.

“Özrünü kabul ediyorum güzel kızım. Ama sen de şu gerçeği kabul etmelisin: Hiçbir kadın kılıbık bir erkeği sevmez. Kadın kalbi güzel adamı sever, özü düzgün olanı...”

Anita hemen atıldı. Sesi bu kez çatlak ve öfkeliydi: “Burhan’ın ne kalbi var ne de özü! İçinde ne ışık kalmış ne de insanlık!”

Maide Hanım usulca başını salladı, dudaklarında ince bir tebessüm belirdi.

“Öyle deme. Unutma! ‘Yuvayı dişi kuş yapar’ derler. Sen de kendi yuvanın dişisi olmayı öğrenmelisin.”

Anita derin bir iç çekti, kelimeleri yine öfkeyle döküldü: “Boyu devrilsin a herifin! Saçımı süpürge ettim, yine de zerre değişmedi. Kalbi kararmış bir adam o.”

Maide Hanım onu anlamaya çalışıyordu ama teslim olmaya da niyeti yoktu. Sesinde tatlı bir sitem, gözlerinde kararlı bir bilgelik vardı.

“Bence öfkeyle yanıyorsun kızım. Tıpkı kuru çıra gibi! En küçük kıvılcımda alev alıyorsun. Oysa kadın dediğin sadece kalbiyle değil, aklıyla da yol almalı bu hayatta.”

Anita’nın yüzü asıldı. Sözler içinde yankılanıyor ama cevap bulamıyordu. Suskunluğu odada ağır bir örtü gibi dolaşmaya başladı. Maide Hanım ise konuşmasını sürdürdü: “Unutmadan bir şey daha... Erkeklerin bir eşref saati vardır, bir de eşek saati. Akıllı kadın hangisinin ne zaman çaldığını iyi ayırt eder.”

Fidan utangaç bir tebessümle başını kaldırdı, merak dolu gözlerle sordu: “Peki sen bunları nereden biliyorsun anneanne?”

Maide Hanım gözlerini gözlerine dikti, sonra uzaklara daldı... Yüzüne geçmişin gölgesi sinmişti.

“Elbette yaşayarak, düşe kalka öğrenerek. Hayat bana bunun gibi pek çok şey öğretti.”

Fidan yerinde doğrulup heyecanla sordu: “Mesela başka neyi?”

Bir an sessizlik oldu. Maide Hanım derin bir nefes aldı, sesi fısıltıya karışan bir hikâye gibiydi.

“Mesela Mevlânâ’nın şu sözünü öğretti: ‘Beden çok yükü kaldırır ama gönül her sözü kaldıramaz.” Sonra gözlerini Fidan’a dikip yumuşak bir ifadeyle ekledi: “Sence de öyle değil mi güzel kızım?”

Fidan hazırcevaplığıyla gülümsedi.

“Hayatı yeni yeni tanıyorum anneanne. Henüz toyum. Ama sana şunu şimdiden söyleyebilirim: Asla kendini akışa bırakıp sürüklenenlerden olmayacağım.”

Maide Hanımın gözleri gururla parladı.

“Aferin sana güzel kızım!”

Fidan gururla başını dik tuttu.

“Merak etme. Söylediklerini unutmayacağım. Kalbime yazacağım.”

Maide Hanım ellerini saçlarına götürüp arkadan siyah bir tokayla toplarken konuşmasına devam etti: “Bu hayatta ilk öğrenilmesi gereken şey, kendini sevmektir. Kendini sevmeyen insan başkasını ne sever ne de anlayabilir. Katılıyor musun bana kızım?”

Anita çoktan düşüncelerinin içine gömülmüş, uzaklara dalmıştı. Anneannesinin sözlerini duymamış gibiydi. Maide Hanım sesini biraz yükseltti: “Kızım, beni duyuyor musun?"

Anita başını kaldırdı, açık kahverengi gözlerini anneannesine dikip şaşkınlıkla cevap verdi: “Efendim! Bir şey mi dedin?”

Maide Hanım gülümsedi.

“Diyorum ki önce kendini sevmeyi öğren.”

Anita hâlâ tam uyanmamış bir zihinle, kaşlarını kaldırarak sordu: “Bunu bana mı söylüyorsun?"

“Evet, sana söylüyorum. Hatta ikinize de söylüyorum.”

Anita’nın şaşkınlığı artmıştı.

“Neden ama?”

Maide Hanım derin bir soluk aldı, gözlerini onun gözlerine dikti.

“Çünkü pes edersen kaybedersin. Direnirsen güçlenirsin. Vazgeçmezsen yolunu bulursun. Ve ancak o zaman kim olduğunu gerçekten anlayabilirsin.”

Tam Anita cevap verecekken Fidan söze atıldı: “Çok haklısın anneanne! Geçen gün bir kitapta şöyle yazıyordu: ‘Hayat savaş demektir, mücadele demektir...’ Senin sözlerinle ne kadar da uyuşuyor.”

Maide Hanım başını salladı ama bakışları hâlâ Anita’daydı.

Asıl cevabı ondan bekliyordu. Oda bir an sessizliğe büründü. Sonunda sabrı tükenen Maide Hanım sordu: “Peki Anita, sen ne düşünüyorsun?”

Anita gözlerini kaçırdı, sonra derin bir nefes alarak fısıldadı: “Ne diyeceğimi bilmiyorum. Galiba içimde kapanmayacak bir yara var."

Maide Hanım iç çekti. Uzun zamandır torununun yüreğindeki sönmeyen ateşi görüyordu.

“Unutma güzel kızım," dedi yumuşak ama kararlı bir sesle, “içindeki yaralar, biriktirdiğin öfke seni içten içe çürütür. Kendini tüketirsin. Neşeni kaybetme. Çünkü bazen bir kahkaha, bir pirzola kadar kıymetlidir.”

Anita acıyla gülümsedi.

“İçim bu kadar yaralıyken nasıl neşeli olabilirim ki?”

Maide Hanım gözlerini kısarak ona baktı.

“Bu da geçer güzel kızım. Fırtına gibi elbet diner.”

Anita gözyaşlarını zor tuttu.

“Belki geçer ama ya ardından bıraktığı enkaza ne demeli?”

Bu söz Maide Hanımı susturdu. İlk kez söyleyecek bir şey bulamadı. Ama yine de güçlükle, “Şey...” diye kekeledi. “Zaman...”

Anita atıldı. Sesi her zamanki gibi kırgın ve öfkeliydi: “Zaman mı dedin? Zaman da kocam kadar hovarda değil mi? Bu hayatta en hovarda şey, zaman ve kocam!”

Bu sözler Şayeste’yi çileden çıkardı. Sesi bir çığlık gibi patladı: “Yeter artık! Ne kavgan bitti ne de şikâyetin. Hepimizin huzurunu bozuyorsun. Çocukça tartışmalar, sorumsuz tavırlar, yeter be!”

Bu sözler Anita’yı yıktı. Yüzü bir anda kireç gibi oldu. Ardından ayağa fırladı, sesi titriyordu.

“Haklısın. Kime ne anlatıyorum ki ben? Sahi, sen hiç koca kahrı çektin mi?"

Fidan, ablasının gözlerindeki derin acıyı görünce içi parçalandı. O an onun acısının büyüklüğünü tüm benliğiyle hissetti. Anita tek kelime etmeden odadan çıkıp uzaklaşırken Fidan da peşinden gitti. Bileğinden nazikçe yakalayıp kahır dolu bir sesle, “Dur, bekle beni,” dedi. “Gel biraz sahile inelim. Temiz hava iyi gelir. Belki hafifleriz.”

O gün iki kız kardeş sessizce Değirmen Plajı’na sürüklenmişti. Dil Burnu’nun yan koyuna saklanmış bu tenha sahil sanki onları bekliyordu. Deniz sessiz bir sırdaş gibi ayaklarına serilmiş, rüzgâr hüzünle saçlarını okşuyordu. İlk konuşan Fidan oldu. Sesi yumuşaktı ama içinde kaygının titrek izleri vardı: “Kendini bu kadar suçlama abla. Kim bilebilir ki sevdiği adamın bir gün hayatı zindana çevireceğini?”

Anita gözlerini sonsuz maviliğe dikti, derin bir iç çekişle fısıldadı: “Olan biteni anlamıyorum. Daha ilk yılında bir evlilik nasıl bu kadar acımasız bir kedere dönüşebilir? Onu sevmiştim Fidan. Ama şimdi nefret bile yetersiz bir kelime. Meğer Tanrı onu eksik yaratmış.”

Fidan bu sözleri duyduğu anda yüreğinde ince bir kıymık gezindi. Canı acıdı. Birkaç saniye sessiz kaldı, ardından usulca, sanki incinmiş bir çocuğa seslenir gibi konuştu: “Böyle söyleme!”

Anita’nın dudaklarında acıyla kıvrılan bir tebessüm belirdi.

“Aşkla işim bitti artık,” dedi. “Çünkü aşk bir oyun değil, cehennem gibi bir sınav. Her seferinde insanın en zayıf yerinden yakıyor.”

Fidan tam bir şey söyleyecekti ki Anita gözlerini ona çevirip “Hiç âşık oldun mu?” diye sordu. “Hem de delicesine?”

Bu soru Fidan’ı hazırlıksız yakaladı. Gözlerinde bir tereddüt, yanaklarında hafif bir utanç belirdi.

“Şey... ben...”

Anita buruk bir gülümsemeyle başını salladı.

“Demek ki olmamışsın. Eğer gerçekten âşık olsaydın kalbinden kuşlar havalanırdı. Miden kelebekle dolar, yerle gök birbirine karışırdı.”

Fidan utangaç bir gülümsemeyle başını öne eğdi.

“N’apayım abla? Kitaplardan başımı kaldıramadım ki. Hep ders, hep sınav...”

Anita elini onun omzuna koydu.

“Dilerim senin aşkın benimkine benzemez. Tam olur, tamam olur. Çünkü yarım kalan aşkların söküğü yama tutmuyor.”

Fidan’ın kalbi burkuldu. Sesi, içindeki kırılganlığın yankısı gibi titrek bir fısıltıya dönüştü: “Lütfen böyle konuşma."

Anita bu sefer de ellerinden tuttu.

“Sakın benim gibi yapma, önce mesleğini altın bir bilezik gibi koluna tak. Sonrasında o parmağa yüzük zaten kendiliğinden takılır.”

Fidan gözlerinde minnetin yumuşak parıltısıyla ablasına baktı. Anita sadece bir abla değildi. Çocukluklarından beri sırtını yasladığı duvar, fırtınalı anlarında sığındığı tek limandı.

“Neyse ki üniversiteyi bitirmeme az kaldı. Seneye doktor olacağım.”

Anita’nın gözleri bir anda parladı, gururla başını salladı.

“Seninle iftihar ediyorum. Ailemize bir doktor daha geliyor.”

Fidan, yüzünde alçak gönüllü bir ifadeyle cevap verdi: “Daha babam gibi olmak için çok yolum var. Kırk fırın ekmek yemem lazım, doğru mu?”

Anita’nın dudaklarına, babasını her hatırlayışında ruhundan taşan o sıcaklıkla, sevgiyle ışıldayan bir gülümseme yerleşti.

“Evet. Ama onun izinden giden biri için o ekmekler zaten yoldadır.”

Fidan’ın sesi özlemle karışmış bir umut taşıyordu.

“İnşallah onun gibi saygı duyulan bir doktor olurum. Herkes ona nasıl da hayran.”

Bu sözler Anita’nın gözlerinde bir buğu oluşturdu. Başını çevirdi, sesi çatallandı: “Keşke onu hayal kırıklığına uğratma-saydım. Keşke onu dinleyip okusaydım! O keşkeler yok mu? Ah!.. O keşke’lerimi hangi kalıba döküp eriteceğimi bilmiyorum. Ruhumu lime lime ediyorlar. İçime sinmiş bir pişmanlık gibi yüreğimi ağrıtıyorlar.”

Fidan usulca ona yaklaştı. Sözleri bir kardeş şefkatiyle yoğrulmuştu.

“Kendini bu kadar yıpratma. Nereden bilebilirdin ki onun gerçek yüzünü? Kimse bilemezdi.”

Anita başını kaldırmadan denize bakmaya devam etti.

“Bu aşk denen şey, huzur değil felaket getiriyor. Hep başını derde sokuyor. Ne olursa olsun bir daha eski sen olamıyorsun. Sanki hiçbir şeyin tadı kalmıyor. Dünya her geçen dakika biraz daha ağırlaşıyor, biraz daha batmaya başlıyor. Hatta kurum gibi bir keder yağıyor sürekli ruhuna. Kurak toprak gibi içini kavuruyor.”

Fidan’ın kalbi bir kez daha burkuldu. Ablasının içine çöken bu ağır yalnızlık ona dünyanın en berbat acısı gibi geliyordu.

“Abla, kendini hep böyle suçlayacak mısın? Bu yaşta yüreğini mezara gömecek değilsin. Suç değil bu, sadece bir yanlış. Hem o yanlışı bir fırsata çeviremez misin?”

Anita iç geçirdi.

“Tükendim artık, gücüm kalmadı.”

Fidan kararlılıkla gözlerini dikti ona.

“Aslında o gücün var! Ama sen yüzünü geçmişe çevirmekten bugünü göremiyorsun.”

Anita hüzünle gülümsedi.

“Söyle o zaman, nasıl sahip çıkayım yaptığım hataya?”

Fidan yutkundu, ardından konuştu: “Yaşadıklarına sahip çıkmak suçunu kabul etmek değil. Gerçeği görmek demek.

Herkes hata yapar, önemli olan şey, o hatayı görüp yeniden yol çizebilmektir. Anneannem haklıydı. Artık sen de gör bunu." Anita’nın yüzü sanki içten içe titredi. Sessizce başını eğdi. “Ne yapacağımı bilemiyorum. Annem bile rahatsız eve dönmemden. Ayrıca bu saatten sonra baba evine dönmek de tuhaf. Sanki hiç bu evde yaşamamış gibiyim. Ne oraya aitim ne de buraya. Araftayım Fidan! Sahi, ben nereye aitim?”

Fidan’ın gözleri doldu. Ablasının hissettiği bu aidiyetsizlik en derin yalnızlıktı.

“Öyle düşünme. Bu ev bizim yuvamız. Her köşesi bizim anılarımızla dolu."

Anita gözyaşlarını sildi.

“Biliyorum ama hissetmiyorum. Garip işte! Ne buradayım ne orada. Her yerden biraz eksilmiş gibiyim."

Fidan içini çekti. Ne söylese eksik kalacak gibiydi. Ama susmak da ihanet olurdu.

“Lütfen kendine haksızlık etme. Kimse mükemmel değil. Herkes hata yapar. Ne olur o içindeki duvarları daha fazla yükseltme. İçine hapsolursan kendi boşluğunda kaybolursun."

Anita onun gözlerinin içine baktı.

“Boş ver! Kader ilmek ilmek dokuyor hepimizi. Ne yaşanıyorsa bedeli var. Er ya da geç ödeniyor. Bir tek Allah’ın bahşettikleri hariç.”

Fidan sessizce başını salladı. İçinde bir yumru büyüyordu.

“Yine de güçlü olmak gerek, değil mi?”

Anita bir süre sustu... Fakat sonra, “Gücü olan ayakta kalır,” dedi. “Peki ya gücü olmayan? Ya kimliği olmayan? O zaman hayat sadece angarya değil midir?"

Fidan bu soru karşısında afalladı, ne diyeceğini bilemedi. Bir şeyler söylemek istedi ama dudaklarından sadece bir fısıltı çıktı: “Şey... yani..."

Anita onun bocaladığını görünce hüzünlü bir gülümsemeyle başını salladı, ardından gözlerini denize dikip konuşmasını sürdürdü: “Burhan göğsümde dinmeyen bir kalp ağrısı gibi. Âdeta nefesimi kesiyor, gücümü tüketiyor. Onu yüreğimde öldürdüm ama yine de benden bir şeyler alıp götürüyor. Meğer evliliğimde hesaba katmadığım bir sefalet varmış.”

Fidan’ın yüreği daha da daraldı. Ablasının gözlerindeki solgun ışık, içindeki çöküşün en açık kanıtıydı. Onu böyle görmek tarifsiz bir acı hissettirdi yüreğinde. Feri sönmüş yeşil gözleriyle ablasına baktığında, çaresizliğin ve acının insafsızca onu silip süpürdüğünü gördü. Bir şey söylemek istedi ama kelimeler anlamlarını yitirmiş gibiydi. Cümleler boğazında düğümlendi. O an ne dese boş olacaktı, bu yüzden sustu.

Şükretmek

Bir pazar sabahıydı... Hava yaz sıcağının ağırlığıyla boğucuydu. Âdeta sabrın sınandığı bir gündü. Nem incecik bir tül gibi evlerin duvarlarına, ağaçların yapraklarına, insanların tenine sinmişti. Ferruh Bey hafifçe gıcırdayan ahşap merdivenlerden dikkatle inip bahçeye çıktığında, komşusu Madam Rita'nın tiz sesi sabahın sessizliğini bozdu: "Pist... pist! Seni kör olası haylaz kedi. Defol bahçemden! Git de sokaktaki başka kedileri kovala."

Tam o sırada yan bahçedeki ağaçların arasından Barba Yorgo'nun neşeli sesi duyuldu: "Eee Madam Rita! Benim delikanlı ne yapsın? Kızın da tıpkı senin gibi işveli mi işveli! Vallahi az daha duvardan atlayıp ben de geleceğim oraya."

Ferruh Bey bu karşılıklı atışmayı duyunca gülümsemeden edemedi. Fidan yanına sokulup "Hayrola baba, sabah sabah neye gülüyorsun böyle?" diye sordu.

Ferruh Bey ince çerçeveli gözlüklerinin ardından muzip bir ifadeyle baktı kızma. Dudaklarında alaycı ama sevecen bir tebessüm vardı. Sağ işaret parmağını dudaklarına götürerek "sus" işareti yaptı. Tam o anda Madam Rita'nın sesi yeniden yükseldi: "Kes sesini be moruk zampara! Kıçını kaldıramıyorsun ama gözün hâlâ oynaşta! Önce prostatından sarkan donunu topla da öyle konuş benimle."

Bir an sessizlik oldu... Ardından Ferruh Bey kahkahasını tutamadı, gülüşü sabahın dingin havasına karıştı.

"Kalimera Madam Rita!" diye seslendi gülerek. "Yine mi didişiyorsunuz Barba Yorgo'yla? Sizi dinlemek günün en tatlı eğlencesi vallahi."

Madam Rita sekseni çoktan geçmişti ama hâlâ dimdik, hâlâ zindeydi.

“Yasu Ferruh Bey! N'apayım? Bu bunak herif yaşından utanmaz, gözünden yaramazlık eksik olmaz. Sürekli bana asılıyor. Sanki bir şey yapacak hâli varmış gibi!”

Ferruh Beyle Fidan göz göze gelip kahkahalarla güldüler. Barba Yorgo’nun cevabı gecikmedi: “Madam Rita! Gençliğinde de böyle dikbaşlıydın. Erkekleri kendinden kaçırdın, sonunda birini bulamayıp evde kaldın.”

Madam Rita öfkelendi.

“Sus be vre cakcak! Öl de kurtulayım senden. Vallahi ruhuna helva kavurup Müslüman komşularıma dağıtacağım.”

Bu sözler üzerine bahçede kahkahalar koptu. Ferruh Beyin gülmekten neredeyse gözlerinden yaşlar geldi. Ama Barba Yorgo pes etmedi.

“Ölmek mi? Benim daha işim bitmedi be kadın! Seni çıldırtmadan öbür tarafa gitmeye niyetim yok.”

Sabah güneşi iyice yükselmişti artık. Bu tatlı atışmalar Büyükada’nın yaz sabahlarına yayılan neşeli bir esintisine dönüşmüştü. Madam Rita homurdanarak kapıyı çarptı.

“Seni gidi meymenetsiz herif! Kedini de kendine benzetmişsin. Kızımdan uzak dursun, yoksa taş atıp bacağını kıracağım.”

Barba Yorgo meydan okumayı karşılıksız bırakmadı.

“Hadi kır da görelim!”

Ferruh Bey keyifle bir sandalyeye yerleşti. Gözleri uzaklara daldı, dudaklarından sevgi dolu bir dua döküldü: “Allah ikisini de başımızdan eksik etmesin. Sağlıklı ömürler versin.”

Fidan bu sözlere gülümseyerek karşılık verdi: “Galiba çocukluğumdan geriye en çok onların bu tatlı çekişmeleri kaldı.

Her şey değişti, değişmeye de devam ediyor. Unutuyoruz baba... Çok çabuk unutuyoruz. Ne yazık ki şükretmeyi de unutuyoruz.”

Ferruh Bey kızına sevgiyle baktı. Yüzünde bilgelik ve yaşanmışlık taşıyan bir ifade vardı. Derin bir nefes aldı, yavaşça konuştu: “Evet, güzel kızım. Şükretmek sadece yetinmek değil. İnan bana, şükretmek insana iyi geliyor. Ruh sağlığımızı besliyor, içimizi aydınlatıyor.”

Fidan bir an durdu, şaşkın bir ifadeyle baktı babasına.

“Doğrusu hiç böyle düşünmemiştim."

Ferruh Beyin gözleri parladı. İçindeki bilge taraf canlanmıştı.

“Bunları sana bir baba olarak değil, bir bilim insanı olarak söylüyorum. Şükretmek beynin parlatıcısı gibidir."

Fidan onun bu sözleri karşısında bir an duraksadı, ardından gözlerinde hayranlıkla mırıldandı: “Bu söylediklerini asla unutmayacağım. Elimden geldiğince senin gibi mükemmel biri olmaya çalışacağım.”

Ferruh Bey hemen araya girip “Sakın mükemmel biri olmaya çalışma,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Mükemmeliyet bir şükürsüzlüktür. Mükemmellik uğruna yaşamak insanı eksilten bir yanılgıdır. Eğer bir şey olmak istiyorsan manevi zenginliğe odaklan, mükemmel olmaya değil."

Fidan derin bir nefes aldı. Babasının sözleri zihninde yankılanırken uzaklara daldı. Onun cümleleri birer tohum gibi içinde yeşermeye başlamıştı. Ferruh Bey kızının düşüncelere daldığını görünce, “Ve unutma kızım” diye sürdürdü konuşmasını, “hayatta vazgeçebileceklerinle vazgeçemeyeceklerini ayırt etmesini bilmelisin.”

Fidan yavaşça başını salladı. Sesi içten ve sakindi: “Çok haklısın babacığım. Ne de olsa tecrübe bambaşka bir şey.”

“Tecrübe akılla birleşince değerlidir kızım,” dedi Ferruh Bey. “Yoksa sadece yaş almakla kalırız. Tecrübeyi işleyen akıldır.”

Fidan babasına sevgiyle baktı. Onun her cümlesinde hayatın içinden süzülmüş bir hakikat vardı.

“Sen gerçekten çok şey biliyorsun.”

Ferruh Bey bir kez daha gülümsedi.

“Hayır. Aslında çok şey bilmiyorum. Yalnızca bilebildiklerimi söylüyorum. Çünkü çok bildiğini sananlar genellikle en cahil olanlardır.”

Fidan bu cümleleri düşünürken başını salladı.

“Doğru. Ne de olsa ‘cahil cesareti’ diye bir şey var.”

Ferruh Bey derin bir nefes aldı.

“Evet kızım! Dünyanın en büyük problemlerinden biri bu zaten. Akılsız insanların kendilerinden bu kadar emin olması. Neyse... Bu konular derin mevzular. Başka bir zaman uzun uzun konuşuruz. Şimdi söyle bakalım, bugünkü programın ne?”

Fidan babasının gülümsemesini görünce kıkırdayarak cevap verdi: “Bilmem... şey... belki de...”

Ferruh Bey bir tebessümle onun sözünü kesti. Gözlerinde sabah güneşi gibi yumuşak, ama hayat kadar net bir ifade parlıyordu.

“Nasıl bilmezsin? Artık kocaman bir kız oldun.”

Ferruh Beyin bu şakayla karışık sözleri Fidan’ın yüzünde buruk bir gülümsemeyle karşılık buldu. Gözlerinin derinliklerinde geçmişin silinmeyen izleri vardı; çocukluk günlerinin özlemi, masumiyetin kayıp yankısı...

“Sorun da bu işte,” dedi usulca. “Artık kocaman bir kız olmam. Oysa eskiden böyle miydim? Hiç program yapmazdım. Sokağa fırlar, kimi bulursam onunla saklambaç, seksek, tilki tilki saat kaç oynardık. Ama şimdi? Plansız adım bile atamıyorum dışarı.”

“Eee?” dedi Ferruh Bey gülümseyerek. “Büyümek tam da böyle bir şey. Ama yine de bana sorarsan çok şanslısın.”

Fidan şaşkınlıkla baktı.

“Şanslı mıyım?"

“Evet, hem de çok. Hele bir de benim yaşıma gel, o zaman anlarsın."

Fidan’ın merakı daha da arttı.

“Senin yaşında ne var ki?"

“Ne yok ki güzel kızım! Eskidim artık. Bu saatten sonra öyle herkes giremez hayatıma. İnsan yaş aldıkça kabuğunu kalınlaştırıyor."

Babasında ilk kez gördüğü bu durgunluk Fidan’ın yüreğine ince bir sızı gibi yayıldı. Gözleri buğulandı, sesi neredeyse fısıltıya dönüştü: “Böyle konuşma istersen."

Ferruh Bey gözlerini uzaklara çevirdi, derin bir iç çekti.

“Ne garip... Yaşlandıkça sevgi yavaş yavaş şefkate dönüşüyor. Son günlerde bunu daha derinden hissediyorum. İşte sana şanslısın dememin sebebi de bu. Senin sevgin hâlâ taptaze, henüz şefkate evrilmemiş."

Fidan’ın gözleri doldu. İçinde babasına karşı derin bir minnet ve tarifsiz bir sevgi vardı.

“Belki de bu, kız babası olmanın bir meselesidir."

Ferruh Bey hafifçe gülümsedi, düşüncelerinden sıyrıldı.

“Belki de, kim bilir...”

Tam o sırada Şayeste’nin sesi bahçede yankılandı: “Baba-kız ne konuşuyorsunuz orada bakayım?”

Fidan annesine döndü, gözleriyle gülümsedi.

“Hiç! Havadan sudan konuşuyoruz.”

Şayeste bir an durdu, sonra eşine dönüp “Suyumuz azalmış,” dedi. “Haberin olsun.”

O yıllarda Büyükada'da henüz su dağıtım şebekesi yoktu. Evlerin çoğunda su ya kuyulardan bir çıkrık yardımıyla çekilir ya da tankerlerle getirtilip itfaiye hortumlarıyla sarnıçlara doldurulurdu. Şayeste'nin bu hatırlatmasıyla Ferruh Bey omuzlarını silkti, başını iki yana sallayıp mırıldandı: "Ah şu ada hayatı! Hem cennet hem cehennem. Elbet bir çaresine bakarız."

Şayeste sabırsızdı.

"Bir an önce bak istersen. Bugün misafirimiz var çünkü."

Ferruh Bey kaşlarını kaldırıp merakla sordu: "Misafir mi? Kim geliyor?"

"Şaheser."

Fidan bu ismi duyar duymaz heyecanla araya girdi, gözleri parladı, sesi sevinçle yükseldi: "Yaşasın! Halam mı geliyor?"

Şayeste başını sallayarak onayladı.

"Evet, halan geliyor. Keşke ben de onun gibi olabilseydim."

Fidan annesinin yüzüne şaşkınlıkla baktı.

"Onun gibi mi?"

Şayeste bir an durdu, sonra iç çekerek konuştu: "Evet, onun gibi olmak isterdim. Ne evlat sıkıntısı çekti ne koca kahrı gördü. Yemeğini yer, sonra da ayaklarını uzatıp kitabını okur. Kendi keyfine bakar."

Fidan gülümsedi.

"Aşk olsun anne! Hadi bizi geçtim, peki ya babamın nesi var?"

Bu kez Ferruh Bey şaşkın şaşkın karısına baktı, kaşlarını kaldırarak sordu: "Doğru söylüyor hanım. Sahi, benim ne kötülüğümü gördün?"

Şayeste kıvırcık saçlı, buğday tenli, güzel yüzlü bir kadındı. Birden gözleri doldu, sesi çatallaştı: "İkiniz de gelmeyin üstüme. Kötü söz söyleyip kırarım sizi!"

Ferruh Bey başını hafifçe yana çevirip Fidan’a göz kırptı, ardından merak içinde sordu: “Bunun nesi var bugün?”

Fidan dudaklarını büzüp omuzlarını silkti.

“Bilmem.”

Ferruh Bey kaşlarını hafifçe çatarak tekrar karısına döndü.

“Neyin var senin?”

Şayeste bir an sustu, gözlerini kaçırdı, sonra aniden hıçkırarak ağlamaya başladı.

“Oysa o kadar dua ettim... Kızların karşısına güzel kısmetler çıksın diye."

Tam o sırada beklenmedik bir ses boşlukta yankılandı: “Sana daha kaç defa söyleyeceğim? Dua, zamanına denk geldi mi kabul olur."

Fidan hemen sesin geldiği yöne bakıp gülümsedi, ardından seslendi: “Gel, buyur anneanne.”

Maide Hanım ağır adımlarla ilerleyip bir sandalyeye oturdu. Ferruh Bey ona dönüp “Nesi var bunun?” diye sordu.

“Nesi olacak evladım? Anita’ya üzülüyor.”

Ferruh Bey afalladı, gözlerini kocaman açtı.

“Anita’ya mı? Kızımın nesi varmış?”

Şayeste gözlerini sildi, içini çekti.

“Nesi mi varmış? Nesi yok ki? Koca kahrı çekiyor.”

Ferruh Beyin yüzüne şaşkın bir ifade yerleşti.

“Sen ne diyorsun hanım? Hani lokum gibi çocuktu Burhan?”

Şayeste'nin gözleri birden öfkeyle parladı. Yumruğunu sıkarak dişlerinin arasından tısladı: "Allah onun canını alsın... kahrolsun... boyu bosu devrilsin inşallah!"

Ferruh Bey bir an bocaladı, sonra karısına sert bir bakış attı.

"Yahu yeter! Beddua etme çocuğa..."

Ama Şayeste'nin içi yanıyordu, öfkesi dinmemişti. Birden sözünü kesti, sesi sert ve keskin çıktı: "Karışma sen!"

Bu sözler Ferruh Beyin sabrını taşırdı. Kaşlarını çatıp "Sus hanım!" diye bağırdı. "Ağzımı açtırıp kötü söz söyletme bana. Kızımı istedikleri zaman da 'Karışma sen' demiştin. O zaman da söylemiştim 'Bu namussuzdan koca olmaz' diye! Şimdi haklı çıkınca ne oldu?"

Maide Hanım hemen araya girip yumuşak ama kararlı bir sesle konuştu: "Damat bey oğlum, sen de bilirsin ki atlar arpa kokusunu alınca zapt etmek pek mümkün olmaz. Kız, oğlanı sevmişti, deli gibi âşık olmuştu."

Ferruh Beyin yüzü daha da gerildi, öfkesi katlanarak büyüdü.

"Sorun da bu ya zaten, oğlan deli!"

Maide Hanım damadının daha fazla köpürmesini engellemek için bir kez daha yatıştırıcı bir tonla konuştu: "Nereden bilebilirdik ki? Köklü bir aile dedik, varlıklı bir aile dedik."

Ferruh Bey neredeyse tıslayarak, "Kökü batsın ailesinin! Ana-kız bırakmadınız ki adam gibi araştırayım oğlanı," dedi.

Şayeste derin bir iç çekti, sesi kederle doluydu.

"Bir tiyatro oyunu çevirdiklerini nereden bilebilirdik ki? Ana-oğul meğerse tiyatrocuymuş!"

Ferruh Bey hâlâ sinirliydi, yumruğunu sıktı. Gözlerinde hem öfke hem de hayal kırıklığı vardı.

“Bütün bunlara siz sebep oldunuz.”

O an bahçedeki hava ağırlaştı. Fidan tartışmanın büyümesini istemiyordu, bu yüzden sessiz kalmaya devam etti. Annesiyle babası yılların birikmiş kırgınlıklarını döküyor gibiydi. Büyükada’nın sabah serinliğine pişmanlık, öfke ve hayal kırıklığı sinmişti. Şayeste birden hüngür hüngür ağlamaya başladı. İçindeki bütün çaresizlik ve acı gözyaşlarına karışıyordu.

“Kızın oğlana âşıktı, n’apayım? Gözü o deliden başkasını görmüyordu.”

Maide Hanım bir anne şefkatiyle araya girip başını hafifçe salladı.

“Karın doğru söylüyor evladım. Kız, oğlana delice âşıktı.”

Ferruh Bey gözlerinde öfkeyle Maide Hanıma bakıp “Kızımın mutsuz olduğundan benim niye haberim olmadı?” diye sordu.

Maide Hanım acı acı gülümsedi. Gözlerinde derin bir hüzün vardı.

“Nasıl haberin olsun evladım? Biz de yeni öğrendik bunu”

Ferruh Bey duyduklarından dolayı sarsılmıştı. İçinde tarifi zor, ağır bir hüsran vardı. Yıllardır kendi doğrularıyla yaşarken, kızının çektiği acıdan bihaber olmanın ağırlığı bir an omuzlarına çöktü.

“Evlilikler,” dedi kederli bir sesle, “mutsuzluklar üzerine kurulmaz ki, yanlış mı düşünüyorum?”

Maide Hanım onun bu kırılmış hâline üzülerek baktı. Başını hafifçe eğdi, sesi yumuşaktı ama içinde ağır bir hakikat saklıydı.

“Haklısın evladım. Ama gel gör ki bazılarımız zayıf karakterliyiz. Ne yazık ki kalbimize söz geçiremiyoruz.”

Ferruh Bey düşünceli bir şekilde oturduğu sandalyeden kalktı ve kederli bir sesle, “Ben” dedi, “kızlarımı pamuklara sarıp sarmaladım, öyle sevdim. Ama şimdi öğreniyorum ki benim pamuk prenses kızım mutsuzmuş, çok acı çekiyormuş...”

Damat Burhan

O sabah gökyüzü masmavi, deniz ise koyu bir laciverte bürünmüştü. Yörükali Plajı beyaz köpüklü dalgalan ve çığlık çığlığa martılarıyla göz kamaştırıcı bir güzelliğe sahipti. Kıyı boyunca sıralanan evleri zarifçe kuşatan zakkumlar, pembe ve beyaz çiçekleriyle âdeta bir renk cümbüşü yaratıyor, acı yeşil yapraklarının arasında daha da göz alıcı parlıyordu.

“Burası,” diye fısıldadı Şaheser, “tıpkı cennetin bir koyu gibi. Şu rengârenk teknelere bakar mısın? Nasıl da suyun üzerinde nazlı nazlı sallanıyorlar.”

O sırada Fidan’ın yeşil gözleri uzaklara dalmıştı. Sesi boşlukta yankılanan bir melodi gibi hafifçe süzüldü.

“Haklısın halacığım! Burası gerçekten de cennetin bir koyu gibi.”

Şaheser’in tombul yanaklarına sıcak bir gülümseme yayıldı.

“Eee... boşuna söylememişler... hayat bize bir emanet ve bu emaneti en iyi şekilde değerlendirmek gerek.”

Fidan düşünceli bir ifadeyle başını hafifçe salladı.

“Acaba kaçımız bu gerçeği biliyor ki?”

Şaheser ellerini kırlaşmış saçlarına götürüp usulca düzelttikten sonra, “Çok azımız,” dedi hüzünlü bir tebessümle, “ne yazık ki çok azımız... Oysa hayat ölümle noktalanıyorsa ve biz bu dünyadan bir daha dönmemek üzere çekip gidiyorsak, burada kaldığımız her anın kıymetini bilmek zorundayız.”

“Ah, şu ölüm olmasa!..”

Şaheser hemen araya girip sözünü kesti: “Bence tam tersi. Yaşamın ne kadar kutsal olduğunu bize öğreten şey ölümden başkası değil. İstersen

şöyle de sor kendine: İyiyi anlayıp kıymetini bilmek için kötüyü tanımak gerekmiyor mu?”

Fidan derin bir düşünceye daldı, gözlerini denizin sonsuz maviliğine dikip “Haklı olabilirsin," dedi.

Şaheser’in yanaklarında yine bir gülümseme belirdi.

“Hayata böyle bakmak aslında hepimizin görevi olmalı. Sadece belli başlı kişilerin değil.”

Fidan iç geçirdi.

“Ama herkes senin gibi düşünmüyor ki, doğru mu? Çoğu insan günlük telaş içinde savrulup gidiyor. Kiminin geçim derdi var, kiminin çocuk kaygısı, kiminin de eşiyle bitmek bilmeyen sıkıntıları...”

Şaheser ona hak verircesine başını salladı.

“Doğru söylüyorsun, ama zannetme ki herkes böyle. Peki ya her şeyi elde etmiş insanlara ne demeli? Onların farkına bile varmadan kaybettiklerine ne demeli? Öyle insanlar tanıyorum ki etraflarındaki değerlerin bir bir eksildiğini bile fark etmiyorlar.”

Onun bu sözleri Fidan’ın zihninde yankılanırken, denizin üzerinde süzülen martılar gibi düşünceleri de bir an boşlukta savruldu. Bazı gerçekler insanın ruhunda sessizce büyüyen yaralar gibiydi, ancak fark edildiğinde acıtmaya başlıyordu.

“Ne yazık ki anı, günü yaşamıyoruz halacığım. Hep bir telaş ve kaygı içindeyiz.”

“Yerden göğe kadar haklısın canım. Ben de deminden beri bunu anlatmaya çalışıyorum ya sana.”

Fidan yine düşüncelere daldı, gözlerini denize dikti, sanki ufkun ötesinde kaybolmuş bir cevabı arıyor gibiydi... Şaheser onun bu dalgınlığını fark eder etmez merakla sordu: “Hayrola? Bu hâl de neyin nesi?"

Fidan içinde büyüyen soruyu dile getirip getirmemekte kararsızdı.

“Şey... bilmem... aslında..."

Şaheser insan psikolojisini iyi bilirdi. Fidan’ın bir şey sormak istediğini ama tereddüt ettiğini hemen anlamıştı. Hafifçe gülümseyip “Haydi, sor ne soracaksan!" dedi.

Fidan bu sefer lafı ağzında gevelemeden doğrudan sordu: “Neden hiç evlenmedin? Sevmedin mi kimseyi?"

Şaheser bir an olduğu yerde donakaldı. Doğrusu böyle bir soru beklemiyordu. Ama kendini çabucak toparladı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle cevap verdi: “Gençlik yıllarımda beyaz atlı prensimi aramadım hiç. Sonrasında ise karşıma hep seyisler çıktı. Ben de onlara razı gelmedim.”

Halasının bu sözlerinde hafif bir mizah kırıntısı olsa da, derinlerde bir şeylerin saklı olduğunu hissetti Fidan. Gözlerini ona dikip “Peki pişman mısın?” diye sordu.

Şaheser bu soruya cevap vermeden önce bir an duraksadı. Gözleri geçmişin gölgeleri arasında bir şeyler arıyormuş gibi dalıp giderken, “Niye pişman olayım ki?” dedi. “Kendi yolumu kendim çizdim. Hayatımı bir başkasının gölgesinde değil, kendi ışığımda yaşadım.”

Fidan’ın içindeki merak ve sezgiler yarım kalan sorusunu tamamlamasına sebep oldu.

“Gerçekten sevmedin mi hiç kimseyi?”

Şaheserim sesi sakindi, içinde ne bir pişmanlık ne de bir özlem vardı. Bütün açık sözlülüğüyle, “Sevdim,” dedi, “ama bazen sevmek, birlikte olmak için yeterli olmaz. Bunu bir gün sen de anlayacaksın.”

Fidan bir an bu sözlerin ağırlığını hissetti, yüreğinde ince bir sızı belirdi. Daha fazla üstelemedi. Halasının içinde derin bir hikâye saklıydı ama onu

paylaşmaya niyetli olmadığı belliydi. Belki de bazı duygular kelimelere sığmayacak kadar derindi.

Dile geldiğinde eksilir, anlamını yitirirdi. Ne kadar merak etse de konuyu değiştirmeye karar verdi. Hafifçe gülümseyerek, “Biliyorsun değil mi halacığım?" dedi.

Şaheser gözlerini kısarak merakla sordu: “Neyi?”

“Annemin senin hakkında söylediklerini.”

Şaheser’in açık yeşil gözleri iyice açıldı, içinde hem ilgi hem de biraz merak vardı.

“Hadi söyle bakalım, benim hakkımda ne diyor annen?”

“Tıpkı senin gibi biri olmak istiyormuş. Ona göre sen ne evlat derdi çekmişsin ne de koca kahrı görmüşsün. Yemeğini yiyor-muşsun, sonra da ayaklarını uzatıp kitaplarını okuyormuşsun.”

Şaheser önce olduğu yerde dondu, ardından kahkahayı basarak ellerini iki yana açıp “İlahi Şayeste!” dedi. “Sen insanı öldürürsün.”

Fidan da mutlulukla tebessüm etti.

“Yaa!.. Senin arkandan böyle konuşuyor işte.”

Şaheser hâlâ kahkahalarla gülüyordu. Gözlerinden yaşlar gelmişti neredeyse.

“Âlem kadın vallahi! Ona asla gönül koymam. Ama doğrusu merak etmedim değil. Kendisi koca kahrı mı çekiyor?”

Fidan hemen babasını savunmaya geçti.

“Hiç öyle şey olur mu halacığım! Babam dünyanın en iyi insanı...”

Ama Şaheser hemen sözünü kesti, dudaklarında muzip bir gülümseme vardı: “Dur orada, dur! Dünyanın en iyi insanı benim rahmetli babamdı.

Daha doğrusu dünyanın en iyi babasıydı o. Kızlarına koyduğu isimlere bakar mısın? Nureser, Güleser, Taşeser ve Şaheser...”

Fidan’ı bir merak sardı.

“Dedem neden böyle isimler koymuş ki size?”

Şaheser bu defa buruk bir şekilde gülümsedi. Gözlerinde geçmişin sıcak bir hatırası belirdi.

“Gurur duyuyordu bizimle... şey... bir gün hiç unutmam... arkadaşlarından birine şöyle demişti: ‘Onlara bu isimleri koydum. Çünkü kızlarım benim eserim...’ İşte o gün, o güzel adamın, dünyanın en iyi babası olduğuna kanaat getirmiştim.”

Fidan’ın gözleri buğulandı. İçinde dedesine duyduğu derin bir sevgi ve özlem vardı.

“Allah rahmet eylesin, mekânı cennet olsun. Dört kızdan sonra erkek evlat sahibi olmak onu nasıl da mutlu etmiştir.”

Şaheser birden kıkırdadı. Fidan bu beklenmedik tepki karşısında şaşırırken, “Baban duymasın ama aslında pek öyle olmadı,” dedi, gözlerinde muzip bir parıltıyla. “Bu duruma daha çok rahmetli annem sevindi. Babamın gözü bizden başkasını görmüyordu çünkü. Sanki hepimize ayrı ayrı âşıktı. Galiba biz de ona âşıktık.”

Fidan bir an duraksadı, sonra içindeki merak onu yeniden konuşturdu: “Acaba bu yüzden mi hiçbir erkekle evlenmedin?”

Şaheser birkaç saniye sustu, dudaklarını hafifçe büküp “Bilmiyorum,” dedi iç çekerek. “Muhtemelen söylediğin gibi olmuştur. Çünkü babam bizi güzel sevdi. Kim bilir belki de bu yüzden evlenmedim.”

“Ne kadar şanslıymışsınız.”

Şaheser’in sesi bu sefer daha kısık, daha buruk çıktı.

“Onu hâlâ özlüyorum. Kokusu burnumda tütüyor.”

Fidan da içindeki hüznü bastıramadı, yüreği bir anda ağırlaştı.

“Onu hayal meyal hatırlıyorum. Keşke yakından tanıma fırsatım olsaydı. Ne yazık ki çok erken yaşta öldü.”

Şaheser cansız bir ifadeyle, “Bence,” dedi, “erken bir yaşta ölmedi. Şems’in de dediği gibi ‘Her insan ölecek yaştadır’ çünkü.”

Fidan bu sözleri bir süre zihninde evirip çevirdi, derin bir sessizliğe büründü... Sonunda mırıldanarak konuştu: “Şems ne kadar da haklı halacığım... Doğrusu daha önce hiç böyle düşünmemiştim. Gerçekten de ölümün bir yaşı yok.”

Şaheser gözlerini ufka dikip hafifçe başını sallarken, “Sana bir nasihatim var," dedi. “Şems’in yine dediği gibi geç kalmayasın.”

Fidan afalladı, gözlerini halasına dikerek sordu: “Neye?”

Şaheser gülümsedi ama gülümsemesinin ardında derin bir anlam gizliydi.

“Hayatı güzel yaşamaya,”

Fidan iç geçirdi, biraz duraksadıktan sonra itiraz etti: “Elimde mi peki?”

“Bir yere kadar elbette elinde. Bırak karakterin kök salsın, sadece dalların rüzgârda sallansın.”

“Ama..."

Şaheser hemen araya girdi: “Aması yok bu işin Fidan... Dünyanın gerçeği böyle. Elbette dallarına tüneyen yırtıcı kuşlar olacak, bunu engelleyemezsin. Hatta engellemeye kalkma bile. Çünkü boşa zaman harcamış olursun.”

Fidan’ın aklı iyice karışmıştı.

“Canım yanmaz mı peki?” diye sordu, sesi titrekti.

Şaheser derin bir nefes aldı ve gözlerini ona dikti.

“Elbette yanar. Çünkü dal da senin bir parçan. Tıpkı tırnakla et gibi. Ama benim söylemek istediğim şey şu: Karakterin sağlam ve güçlü olsun. Unutma! En ufak bir rüzgârda dal sallanır ama kök yerinde kalır.”

Fidan, halasının ne demek istediğini şimdi daha iyi anladı. Derin bir nefes alarak, kendi içinde bu düşünceyi tarttıktan sonra, “Haklısın halacığım,” dedi. “Galiba bu hayatta hep güçlü olmak gerek.”

Şaheser onun bu düşüncesine hemen karşı çıktı. Başını hafifçe iki yana salladı, sesi yumuşak ama kesin bir tonda konuştu: “Hayır! Sakın böyle bir şey yapma. Sürekli güçlü kalmaya çalışmak insanı en çok yoran şeydir. Her an tetikte bekleyemezsin, her rüzgâra karşı dimdik duramazsın. Bunun yerine karakterin güçlü olsun. Çünkü sana yolunu gösterecek olan şey gücün değil, karakterindir.”

Fidan yine derin düşüncelere daldı, halasının sözleri zihninde yankılanırken gözlerini bir kez daha denize dikti. Dalgalara bakarken hayatın da aslında bu dalgalar gibi olduğunu fark etti birden. Kimi zaman sakin, kimi zaman coşkun, ama her zaman değişken...

Şaheser onun böyle içine kapanıp düşüncelere daldığını görünce usulca konuşmaya devam etti: “Kim bilir belki bir gün sen de hırpalanacaksın. Hayat bazen insana sert esen bir rüzgâr gibi çarpar. Ama eğer güçlü bir karaktere sahip olursan işte o zaman yılmayacaksın.”

Fidan sustu. Başını hafifçe çevirip bembeyaz dalgalan seyre daldı. O an dalgalara vuran güneş ışıklan gözlerini kamaştırırken, içindeki soruların cevabını orada, denizin sonsuz kıpırtılarında arıyordu sanki...

Akşamüstüydü. Gün batınımın kızıl ışıklan denizin üzerine ince bir perde gibi serilmişti. Sahildeki kirli sakallı balıkçı elindeki tığla sökük ağlan örüyor, arada bir ince belli çay bardağındaki rakıyı kafasına dikiyor, bazen başını kaldırıp çarşaf gibi uzanan denizi seyre dalıyor, bazen de balıkçı lokantasından gelen şarkılara kendince eşlik ediyordu.

Ferruh Bey yavaşça geçip masaya kurulduğunda, “Osman Abi,” dedi garson, “kim bilir yine neye kafayı taktı bugün?"

Ferruh Bey deniz gibi durgundu. Hafifçe iç çekerek, “Hangimiz dertsiz ki?" diye söylendi. “Elbet vardır onun da bir yarası. ince bir bıçak gibi içine işleyen, ruhunda sızım sızım sızlayan.”

Garson bir an duraksadı, gözlerini kaçırarak eliyle masayı düzeltti. Ne diyeceğini bilemez hâlde sordu: “Şey... ıı ı... acaba kaç kişilik servis açayım?”

Ferruh Bey başını yavaşça çevirip garsona baktı.

“İki kişilik Mehmet, iki kişilik! Birazdan damadım...”

Tam o sırada Burhan’ın sesi duyuldu: “Geldim.”

Garson hemen sandalyeyi çekip “Buyurun beyefendi,” dedi, “siz de hoş geldiniz.”

Burhan onu duymazdan geldi.

“Nasılsınız babacığım?”

Ferruh Bey’in içi fokur fokurdu. Öfkesi dışarıya taşmasa da gözlerindeki hayal kırıklığı denizin karanlık yüzeyi gibi derindi.

“Geç otur karşıma. Seninle konuşacağım şeyler var.”

Burhan gamsız bir şekilde gülümseyip karşısına oturdu. Sandalyeye iyice yerleşirken garsonun sesi yeniden duyuldu: “Rakınız her zamankinden mi olsun efendim?”

“Evet, Kulüp Rakısı.”

Garson hızla yanlarından uzaklaşırken, Burhan sesini alçaltarak sordu: “Babacığım bir sigara yakabilir miyim izninizle?”

Ferruh Bey daha cevap vermeden genç damadı cebinden mavi etiketli uzun Marlboro paketini çıkardı. İçinden bir dal sigara çekip sol avcuna koydu, ardından sağ eliyle sol avcuna sertçe vurduğunda sigara havalanıp iki dudağının arasına kondu. Ferruh Bey önce şaşkınlıkla baktı, sonra kaşlarını çatarak ters bir ifadeyle söylendi: "N'apıyorsun oğlum? Delirdin mi sen?"

Burhan bir an kahkahalarla güldü, dişlerinin arasından alaycı bir tonda, "Ben deliyim zaten," dedi.

Ferruh Bey duydukları karşısında iyice şaşkına döndü. Birden gözlerini kısıp etrafı kolaçan etti. Neyse ki mekân henüz boştu. Yine de bililerinin duyup duymadığına emin olmak istercesine hafifçe eğildi ve sert bir tonda konuştu: "Bu nasıl bir cevap oğlum? Madem delisin, kızımla niye evlendin o zaman?"

Burhan umursamaz bir tavırla sigarasından derin bir nefes çekti, dumanı ağır ağır gökyüzüne üfledi. Uzun sarı saçlan hafif rüzgârda dalgalanıyor, deniz gibi mavi gözleri alaycı bir şekilde parlıyordu. Gülerek, "Deli divane olduğum için," dedi. "Yoksa başka ne için olacaktı babacığım?"

Ferruh Bey âdeta küçük dilini yutmuştu. Burhan'ın rahat tavrı onu daha da öfkelendirdi.

"Belli deli divane olduğun oğlum! Hep böyle deli miydin? Yoksa yeni mi delirmeye başladın?"

Burhan sanki eğleniyor gibiydi.

"Ben hep deliydim."

Ferruh Bey nasıl bir belaya bulaştıklarını yeni yeni idrak etmeye başlamıştı. Yüreği yanık bir hâlde, derin bir iç çekerek konuştu: "Rahmetli dayın sadece ünlü bir ressam değil, aynı zamanda onurlu ve karakterli bir adamdı. Sen nasıl onun tam tersi olabilirsin? Söyle bana, İsviçre'den niye döndün buraya?"

Burhan anlamsız bir kahkaha attı ve ardından umursamaz bir tavırla, "Eski karım," dedi, "beni tam yedi yerimden bıçakladı. Ondan boşandıktan sonra

mecburen İstanbul’a döndüm."

Ferruh Bey duyduklarına inanamadı. Gözleri bir an büyüdü, sesi öfkeden ve şaşkınlıktan çatallaştı: “Sen evli miydin orada?"

Burhan omuz silkti ve sigarasından bir nefes daha çekip “Hem de İsviçreli biriyle,” diye cevap verdi.

Ferruh Bey iyice afalladı. Duydukları onu her geçen saniye daha da dehşete düşürüyordu.

“Sen neler söylüyorsun oğlum? Bu gerçeği bizden niye sakladın bunca zaman? Ayrıca İsviçreli bir kadının adam bıçakladığı ne duyulmuş ne de görülmüş bir şey. N’aptın zavallı kadıncağıza?"

Burhan bu kez sigarasını kül tablasına bastırıp dudaklarında kayıtsız bir gülümsemeyle konuştu: “Hiçbir şey yapmadım. O da ayrı bir manyaktı, tıpkı benim gibi.”

Ferruh Beyin sabrı tükeniyordu. Artık damarlarında sadece hayal kırıklığı değil, kızının böyle bir adamla evli olmasının ağırlığı dolaşıyordu. Yumruğunu sıkıp “Peki gerçekte ne iş yaparsın sen?” diye sordu.

Burhan bu defa hınzır bir bakış atarak sırıttı.

“At yarışları oynarım!”

Ferruh Beyin yüzü gerildi, siniri iyice yükseldi.

“İyi de bunun bana ve kızıma ne faydası var?”

“Aşk olsun babacığım! Faydası olmaz mı hiç? Elbette size tüyo veririm.”

Bu sözler bardağı taşıran son damla olmuştu. Ferruh Bey büyük bir öfkeyle yerinden kalktı, sandalyeyi gıcırdatarak itti. Masadan bir adım geri çekildi, gözleri öfkeyle parlarken, “Kızımdan,” dedi, sesi sert ve acı doluydu, “derhâl boşanacaksın pislik herif! Meğer biz kime kız vermişiz böyle..."

Trafik Polisi

Güneş henüz yakıcılığını hissettirmemiş, ışıkları serin bir aydınlık olarak yere usulca düşüyordu. Maide Hanım her zamanki gibi sade içtiği kahvesinden bir yudum alırken dalgın bir sesle konuştu: “Geçen gün züccaciyecide çok güzel bir abajur gördüm. İstersen bugün gidip alalım seninle?

Şayeste geceyi neredeyse uykusuz geçirdiğinden hâlâ mahmur, göz kapakları ağırdı.

“Sen git anne. Nasıl olsa benim gelmeme gerek yok.” Maide Hanım kaşlarını çatarak ters ters baktı.

“Bu nasıl söz böyle?”

Şayeste gözlerini zar zor açarak hafifçe iç geçirdi.

“Yalan mı anne? Bu evi de tıpkı kendi evin gibi baştan aşağı sen dayayıp döşedin. Allah aşkına söyle, bugüne kadar bu eve tek bir şey almışlığım var mı?”

Maide Hanım bir an duraksadı. Hafiften içerlemişti.

“Seni nankör!”

Şayeste bu sözlere karşılık vermedi. Sessizce yerinden kalkıp içeri geçti. Annesinin gözleri, arkasından düşünceli ve sorgulayıcı bir ifadeyle takılı kaldı. Birkaç saniye süren sessizliği bozup kendi kendine homurdandı Maide Hanım: “Bunun nesi var bugün?”

Fidan da oradaydı. Bir an düşündü, sonra sesi biraz çekingen ama merak dolu, “Bilmiyorum anneanne... ama şey... sabaha kadar Şaheser Halamla konuştular,” dedi.

Maide Hanım gözlerini kısıp “Gitti mi o?” diye sordu.

“Evet, sabah ilk vapurla.”

Maide Hanımın o an içinde tarif edemediği bir merak belirdi.

“İkisi bütün gece ne konuştular acaba?”

Fidan hafifçe omuzlarını silkip “İnan bilmiyorum anneanne,” dedi, “belki de Anita hakkında konuşmuşlardır.”

Bu sözler üzerine Maide Hanımın yüzü bir anda gölgelendi. Elindeki kahve fincanını masaya koyarken, “Sus!” diye çıkıştı. “Bu meseleyi hiç açma. Ferruh galiba dün konuşacaktı oğlanla. Acaba konuştular mı? Baban akşam gelecek değil mi adaya?”

Fidan bir an duraksadı, zihnini yokladı, sonra başını hafifçe sallayarak cevap verdi: “Bildiğim kadarıyla gelecek. İnşallah konuşup meseleyi halletmişlerdir.”

Maide Hanım içini çekti, gözlerini fincandaki kahve telvesine dikip düşünceli bir hâlde, “İnşallah kızım, inşallah!” diye mırıldandı. “Peki ya bize ne demeli? Daha önce nasıl anlayamadık oğlanı? Sence de davranışları biraz tuhaf değil mi?”

“Şey... aslında biraz tuhaf... ama sanki son günlerde daha la tuhaflaştı enişte m... doğrusu eskiden böyle değildi.”

Maide Hanımın içinden geçen fırtınalar, gözlerindeki titreyişten, yüzündeki gölgeli ifadeden belli oluyordu. Yeniden derin bir iç çekti, sesi boğuk ve kaygılıydı: “Oğlanın anası da biraz tuhaf! Ailesi saygın ve köklü bir aile ama ana-oğul bir garipler.”

“Kimse geçmişlerini bilmiyor ki. Herhâlde uzun yıllar İsviçre’de yaşadıklarından dolayı böyleler. Varsa yoksa ressam dayısı...”

Maide Hanım, Fidan’ın sözünü kesip “Galiba biz de bu ressam dayıya kandık,” dedi acıyla. “Ama nereden bilebilirdik ki, ah!.. Oğlanın dayısı öyle

saygıdeğer bir insandı ki, ona bakıp yanılmışız. Kim bilebilirdi, kim tahmin edebilirdi?"

Fidan içini saran suçluluk duygusuyla başını önüne eğdi.

"Desene hepimiz dayıya tav olmuşuz."

Maide Hanım başını sallayıp "Doğru," dedi, "ama birimiz hariç... Bizim kız gerçekten de bu deli oğlanı sevdi. O günkü hâllerini hatırlamıyor musun?"

Fidan'ın boğazı düğümlendi. Hatırlıyordu. O gözlerdeki ışığı, o saf heyecanı, o çocukça inancı...

"Bence hâlâ âşık ona. Bu yüzden kabullenemiyor bazı şeyleri. Ayrıca aklı da çok karışık. 'Onu yüreğimde öldürdüm,' dedi geçen gün bana ama yalan söylüyordu. Çünkü onu seviyor hâlâ."

Maide Hanım duydukları karşısında iyice hüzünlendi. Yüzündeki çizgiler derinleşti, gözlerini kapatıp birkaç saniye sessiz kaldı... Sonra kendi kendine konuşuyormuş gibi titrek bir sesle sordu: "Bilmiyorum... acaba yol yakınken güzellikle ayrılsalar mı?"

Fidan'ın tüyleri aniden diken diken oldu. İçinde sebebini tam olarak anlayamadığı bir sıkıntı belirdi. Çünkü Anita'nın o gün söyledikleri bir kez daha zihninde yankılandı: "Ne yapacağımı bilemiyorum. Annem bile rahatsız eve dönmemden. Ayrıca bu saatten sonra baba evine dönmek de tuhaf. Sanki hiç bu evde yaşamamış gibiyim. Ne oraya aitim ne de buraya. Araftayım Fidan!.."

Maide Hanım torununun dalıp gittiğini görünce, "Peki senin fikrin ne?" dedi yumuşak bir sesle.

Fidan o an içinde kaybolduğu düşüncelerin girdabından sıyrılıp "Bunu ablamla konuşmak lazım," dedi. "Ne de olsa onun hayatı. Önce o karar vermeli."

Maide Hanım derin bir iç çekerek, "Ama," dedi, sesi kederliydi, "ona birimizin yardımcı olması lazım. Henüz çok genç. Yalnız başına bunun

altından kalkamaz.”

Fidan başını usulca salladı.

“Evet, haklısın anneanne.”

Maide Hanım bir an durdu, sanki içindeki tereddütlerle boğuşuyordu. Sonra birden karar verircesine konuştu: “Dur bakalım! Hele bir akşam olsun, baban eve gelsin.”

Fidan sanki derin bir uykudan uyandırılmış gibi hafifçe titredi. Bir süre hiçbir şey söylemeden anneannesinin yüzüne baktı... Maide Hanım da düşüncelere dalmış gibi gözlerini masadaki meyve tabağına dikmişti. Ama sonra zihninde bir şey canlanmış gibi gözleri parladı, sesi yavaşça yankılandı: “Bu hayatın tadı ve lezzeti tıpkı bu meyveler gibi. Kur’an’ın kalbi ise Yasin Suresi. Her zaman üç kulhuvallah bir elham, hayatın boyunca yolun olsun güzel kızım. Bu doğru yol seni kötülüklerden koruyacak hep, unutma e mi...”

Öğle vaktiydi... Güneş, Boğaz’ın sularında altın gibi parlıyor, hafif esen rüzgâr kıyıya vuran dalgalara usulca eşlik ediyordu. Burhan, mavi Ford Mustang’inin direksiyonunda, siyah dobermanı Badboy’u yanma almış, kahverengi çerçeveli güneş gözlüklerinin ardından etrafı süzüyordu. Trafiğin akışına kayıtsız, hayatın içinden sessizce geçip gidiyordu ki bir şey ansızın dikkatini çekti. İçgüdüsel bir refleksle frene bastı. Lastikler acı bir çığlık attı, otomobil sarsılarak durdu.

Birkaç saniye sonra üniformalı bir trafik polisi başını uzatıp “İyi günler beyefendi,” dedi sakin ama otoriter bir sesle. “Ehliyet ve ruhsatınızı görebilir miyim?”

Tam o anda Burhan ani bir hareketle camı kapattı. Açık cam hızla yükseldi ve polisin başı camla çerçeve arasına sıkıştı. Adam ne olduğunu anlamadan, Badboy ön koltukta hırlamaya başladı. Burhan gözlerini kırpmadan köpeğine döndü ve sert bir tonda homurdandı: “Sus Badboy!”

Köpek sahibinin sesini duyunca anında sustu. O an polisin şaşkınlığı yerini hafif bir panik duygusuna bırakmıştı.

“Beyefendi, siz ne yapıyorsunuz? Hem de bir devlet memuruna...”

Burhan bu kez yavaşça camı indirip “Sen de sus!" diye çıkıştı. “Kafamı ütüleme!”

Polis gözleri fal taşı gibi açılmış, dili tutulmuş bir hâlde Burhan’a baktı. Kısa bir sessizliğin ardından kendini toparlamaya çalışarak, “Şey,” diye mırıldandı, “siz... şey beyefendi... acaba ne iş yapıyorsunuz?”

Burhan dudaklarında hafif bir tebessümle başını geriye atıp kahkahayı patlattı.

“Ben hayatım boyunca hiç çalışmadım."

Polisin yüzündeki şaşkınlık büsbütün derinleşti.

“Nasıl yani?"

Burhan hâlâ gülüyordu. Gülüşü sanki Boğaz’ın hafif esintisine karışan dalga sesleri kadar rahat ve umursamazdı.

“Evet, evet... Yanlış duymadın. Ben hayatım boyunca hiç çalışmadım. Çünkü bizim ailede çalışana ‘eşek’ derler."

Trafik polisinin yüzündeki şaşkınlık yerini tarifsiz bir dumura bıraktı. Öylece kalakaldı. Sonra yutkunarak, ne diyeceğini bilemeden, “O zaman,” diye mırıldandı, “babanız önemli bir devlet adamı olsa gerek.”

Burhan gözlüğünü hafifçe indirip polise baktı. Gözlerinde alaycı bir pırıltı vardı. Büyük bir soğukkanlılık ve açık sözlülükle cevap verdi: “Hayır, babam devlet adamı değildi.”

Polisin yüzüne düşen ter damlaları sıcak havadan mı, yoksa içine düşen huzursuzluktan mıydı bilinmez ama şakaklarından aşağı süzülüyordu.

“O vakit,” dedi sesi titreyerek, “neyinize güveniyorsunuz?"

Burhan bir kez daha kahkaha attı. Ama bu kez kahkahasında ince bir tehdit saklıydı.

“Lütfen benimle düzgün konuş! Yoksa...”

Polisin yüzü gerildi. İçindeki öfke şaşkınlığın önüne geçmeye başlamıştı.

“Yoksa ne?”

Burhan, zavallı polise manalı manalı bakıp “Yoksa,” dedi, “arabadan iner, yanına gelirim. Köpeğimi üzerine salarım.”

Polisin boğazından kuru bir yutkunma sesi yükseldi. Meslek hayatında ilk kez böyle bir durumla karşılaşıyordu. Korku muydu hissettiği? Yoksa sadece içini kemiren bir huzursuzluk mu? Derin bir nefes aldı, kendini toparlamaya çalıştı.

“Siz delisiniz herhâlde bayım?”

Burhan başını geriye yaslayıp yüksek perdeden bir kahkaha daha attı.

“Evet, deliyim! Hiç delilerin önü kesilir mi peki?”

Polis bu defa sakin bir ses tonuyla konuştu: “Lütfen hiçbir şey olmamış gibi davranın ve yolunuza devam edin.”

Burhan bir an duraksadı. Yüzüne anlaşılması güç, gölge gibi gelip geçen bir ifade yerleşti. Gözlüğünü usulca düzeltti ve ardından hiçbir şey olmamış gibi direksiyonu kavrayıp gaza bastı. Mustang’ın motoru Boğaz kıyısında yankılanan derin bir homurtuyla uzaklaşırken, trafik polisi elinin tersiyle alnındaki teri silip “Bu adam,” diye kendi kendine mırıldandı, “ya gerçekten deli ya da çok önemli birinin oğlu...”

Neredeyse her akşam Büyükada’nın Saat Meydanı insanlarla dolup taşardı. Yürümeyi yeni öğrenen çocuklardan tutun da en yaşlısına kadar herkes o

meydanın bir köşesinde hayatın akışına dahil olurdu. Kadınlar en şık ve en canlı renklerdeki elbiselerini giyer, en çarpıcı parfümlerini sürer ve son vapurun kıyıya yanaşmasını sabırsızlıkla beklerlerdi. Adaya dönen erkekler ellerinde bir demet çiçekle iskeleye adım atar, yorgun ama içten gülümsemeleriyle bu çiçekleri evin hanımlarına uzatırlardı.

Şayeste gözlerinde tatlı bir özlemle, “Hoş geldin kocacığım,” dedi. “Umarım günün güzel geçmiştir.”

Ferruh Bey elindeki beyaz papatyaları ona uzatırken derin bir nefes aldı.

“Hoş bulduk. Doğrusu bugün pek de kolay bir gün olmadı.”

Şayeste hafifçe dudağını ısırarak başını salladı.

“Doğru ya... bir an unuttum... bugün senin ameliyat günündü, değil mi?"

Ferruh Beyin yüzündeki yorgunluk yalnızca bedensel değildi. Gözlerinde günün ağırlığını taşır gibi bir mahmurluk vardı.

“Evet, ameliyat günümdü."

Tam o sırada Fidan her zamanki canlılığıyla babasının koluna girdi. Yüzünde sıcacık bir gülümsemeyle, “öyleyse,” dedi, “sana Yordan Pastanesi’nden bir muhallebi alayım. Akşam yemeğinden sonra keyifle yersin, ne dersin?”

Ferruh Bey aniden kızına sarıldı. Fidan içinde garip bir his duydu. Babasının bu hareketinde bir şeyler vardı. Normalde böylesine ani bir duygu patlaması yaşamazdı. Başını hafifçe kaldırıp babasının yüzüne dikkatle baktı.

“Hayrola baba?” diye mırıldandı merakla. “Yoksa beni çok mu özledin?”

Ferruh Beyin sesi bir an titredi.

“Evet, özledim.”

Fidan’ın gözleri anında doldu. Babasının bu kadar açık sözlü ve duygusal konuşmasına pek alışık değildi. Boğazı düğümlendi ama yüzüne zoraki bir gülümseme kondurup “Ben de seni çok özledim babacığım," dedi, az önceki neşesini geri kazanmaya çalışarak. “Hadi gel öyleyse... Sana bir muhallebi alayım. Atalarımız boşuna ‘Tatlı yiyelim, tatlı konuşalım’ dememişler." ’ Ferruh Beyin de gözleri dolmuştu. Derin bir iç çekip “Ağzımızın tadı mı kaldı kızım?” diye mırıldandı. “Ne kadar tatlı yesem de, bu akşam sizinle acı konuşacağım ne yazık ki."

Fidan bir an duyduklarına inanamadı, içine bir huzursuzluk çöktü. Babasının sözlerinin altında yatan şeyi anlamaya çalıştı, gözlerini kocaman açıp sordu: “N’oldu babacığım? Kötü bir şey mi var?”

Şayeste de duydukları karşısında şaşkın ve ürkekti. Gözlerindeki endişe, kocasına yönelttiği titrek bakışa yansıyordu.

“Neden susuyorsun Ferruh? Çabuk söyle, ne var?”

Ferruh Beyin yüzündeki yorgunluk ve keyifsizlik iyice belirginleşti. Omuzlan çöktü, gözlerindeki hüzün ağırlaştı.

“Bugün tatlıyı boş ver kızım. Hadi, bir an önce eve gidelim. Orada her şeyi anlatının. Şimdi bir fayton çağıralım...”

Fidan babasının yüzüne baktı, içini garip bir korku sardı. Şayeste de solgun gözlerini kocasına dikip sessizce bekledi. O an adanın akşam serinliğinde, herkesin içini saran bir huzursuzluk vardı...

Ferruh Bey masaya oturur oturmaz ev halkının bakışlarını üzerinde hissetti. Söylemesi gereken şeyler vardı, biliyordu. Ama yüreğindeki ağırlık, kelimeleri boğazında düğüm düğüm bırakıyordu. Bir süre sessizlik içinde kalakaldı... Epey sonra başını kaldırıp Şayeste’yi süzdüğünde, onun sabırsız bakışlarıyla karşılaştı.

“Eee?” diye homurdandı Şayeste, kollarını göğsünde kavuşturarak. “Daha ne bekliyorsun? Çabuk anlat, neler oluyor?”

Ferruh Bey içini çekip “İnsan,” dedi kederli bir sesle, “kariyerini planlıyor ama lanet olası kaderini planlayamıyor. En acı ve kinci olan şey de bu.”

Şayeste meraktan çatlamak üzereydi. Gözlerini kocasına dikti, sesi daha da sabırsız çıktı.

“Eee? Yani ne demek istiyorsun?”

Ferruh Bey aç karnına rakısından bir yudum aldı, ardından solgun gözlerini yeniden karısına çevirdi.

“E’si şu hanım: Kızımı bir kocaya değil, bir zırdeliye vermişim."

Şayeste’nin gözleri birden fal taşı gibi açıldı. Masadaki hava bir anda değişti.

“Sen neler söylüyorsun?"

Ferruh Bey gözlerini kaçırmadan cevap verdi: “Gerçekleri..."

Şayeste onun devam etmesine fırsat vermeden sözünü kesti: “Oğlanın zırdeli olduğunu kim söyledi sana?"

Ferruh Bey cebinden sigarasını çıkardı, masaya koydu. Derin bir nefes alıp acı acı gülümsedi.

“Kim olacak hanım? Oğlanın kendisi. Dün beş dakika bile aynı masada oturamadım. Çünkü tahammül edemedim onun abuk sabuk davranışlarına ve konuşmalarına."

Masada ani bir sessizlik oldu. Sanki zaman durmuştu. Şayeste bir şey söylemeye yeltendi ama kelimeler dudaklarında takılı kaldı. Ferruh Bey gözlerini hafifçe kıstı ve hiç vakit kaybetmeden esas meseleye geçti.

“Meğer oğlan daha önce evliymiş!"

Masanın etrafında toplanan herkes donup kaldı. Ortamın havası bir anda ağırlaşmış, soluk almak zorlaşmıştı. Hiç kimse böyle bir şey duymayı beklemiyordu. Şaşkınlık ve şok hepsini aynı anda sarmıştı. Maide Hanım gözlerini damadına dikti ve titreyen sesiyle sordu: “Sen neler söylüyorsun oğlum? Bunu kimden duydun?"

Ferruh Bey sigara paketine uzandı ve derin bir iç çekip acı acı konuştu: “O namussuz itiraf etti dün. Bana söylediği tek şey bu olsaydı keşke... Boşandığı karısı onu tam yedi yerinden bıçaklamış.”

Bir anlık sessizlikten sonra Maide Hanımın şaşkınlıktan fısıltıya dönüşen sesi duyuldu: “Kadın deli miymiş?”

Ferruh Bey acı bir kahkaha attı. Gözlerinde öfkeyle karışık bir hüzün vardı.

“Kadın niye deli olsun? İsviçreli birinin adam bıçakladığı nerede görülmüş? Elbette oğlan zırdeli! Kim bilir zavallı kadının da başına ne çoraplar ördü...”

Şayeste’nin sinirleri iyice boşalmıştı. Başını iki yana salladı, yüzünü avuçlarının arasına aldı ve hıçkırıklara boğuldu.

“Meğerse biz kime kız vermişiz? Ah, ah!.. Bu nasıl bir acı ya Rabbim? Yüreğim ağzımda, patladı patlayacak sanki.”

Fidan ise duydukları karşısında bozguna uğramış bir kumandan gibi hissediyordu. Elinden hiçbir şey gelmiyor, çaresizlik içini kemiriyordu. Gözleri babasının yüzüne kayarken, “Peki,” dedi boğuk bir sesle, “ablamın bunlardan haberi var mı?”

Ferruh Bey derin bir iç çekip “Hiç sanmıyorum,” dedi. “Ayrıca nasıl haberi olsun ki? Biz bile daha yeni öğrendik.”

Şayeste hâlâ ağlıyordu, ama şimdi gözyaşlarının içinde korku da vardı.

“Ne yapacağız? Bu gerçeği ona nasıl söyleyeceğiz?”

Ferruh Bey kadehini aldı, bir yudum daha içti ve bardağı yavaşça masaya bıraktı. Ağır bir ses tonuyla, “Elim mahkûm,” dedi, “bunu ona

söyleyeceğim ve bir an önce tedbir alacağım. Çünkü ben güzel yavrumu çöplükte bulmadım.”

Maide Hanım olan bitenlerin hızına yetişemiyordu. Sanki korkunç bir yalanın içinde kaybolmuş gibiydi.

“Pekâlâ,” dedi, sesi neredeyse fısıltıyla, “bu gerçeği ona nasıl söyleyeceksin? Herkesin kaldırabileceği bir şey değil bu, doğru mu?”

Ferruh Beyin yüzü gölgelendiği sırada, “Ama,” diye mırıldandı, “gerçeği söylemekten başka çarem yok... ne yazık ki bu acı ilacı ona da içirmem gerekecek... hem de bir an önce...”

Ortama birden sessizlik hâkim oldu. Sadece Ferruh Beyin iç çekişleri ve Şayeste’nin ara ara yükselen hıçkırıkları duyuluyordu. O akşam evin üzerine çöken karanlık, dışarıdaki karanlıktan çok daha derindi...

Ucu Yanık Mum

Adada yaşayanların bir kısmı geçimlerini sağlamak için yıl boyunca her sabah ilk vapura binerek şehre giderdi. Günün büyük bir bölümünü karşı kıyının keşmekeşinde geçirmek zorunda kalan bu insanlar için vapur yolculuğu hem kısa bir nefes molası hem de dostlarla sohbet etme yeriydi. Buna karşın, rızkını adada arayanların vakit öldürdüğü yer sahildeki kahvelerdi. Bu kahvelerin ön kapılan rıhtıma açılır, arka kapılan ise çarşının içinden geçen, sahile paralel caddeye bakardı. Adanın sokak aralarında, denizin ortasında ama denize hasret evlerde oturanlar, sıcak yaz günlerinde serin bir nefes almak için kendilerini bu açık ve ferah yerlere atarlardı.

“Bu yaz başından beri,” dedi genç kız gözlerini arkadaşına dikerek, “sana bir hâller oldu. Âdeta ortadan kayboldun. Yüzünü gören cennetlik! Nerelerdesin?”

Fidan huzursuzca sandalyesine yaslandı. Bakışlarını kaçırdı, dudakları belli belirsiz kıpırdadı.

“Şey... hiç sorma Arzu... bu yaz ağzımın tadı yok!”

Arzu onun çocukluk arkadaşıydı yazlıktan. Küçüklüklerinden beri her yaz birlikte oyun oynamış, birlikte yüzmüşlerdi. Birbirlerinin ne hissettiğini tek bakışta anlarlardı.

“N’oldu?” diye sordu endişeyle. “Umarım kötü bir şey yoktur.”

Fidan tam cevap verecekken rıhtım tarafından başka biri geldi ve masalarına ilişti. Börekçiden aldığı ay çöreğinin mis gibi kokusu etrafa yayılırken, “Hamdi Baba," diye seslendi, “bize üç çay gönderir misin?"

Arzu hafifçe doğrulup yeni gelen arkadaşını yanağından öptü.

“Hoş geldin Akasya, n’aber?”

“Hoş bulduk, iyiyim. Sizden ne haber?”

O sırada Akasya’nın gözleri Fidan’a takıldı. Durgunluğunu fark etmesi uzun sürmemişti. Kaşlarını hafifçe çatıp “Hayrola?” dedi merakla. “Neyin var senin? Rengin gitmiş. Kötü bir şey mi oldu?”

Gerçekten de Fidan’ın rengi solmuştu.

“Yok bir şey, günlük meseleler işte.”

Akasya bu cevaptan tatmin olmamıştı. Başını çevirip Arzu’ya sordu: “Bunun nesi var?”

Arzu bu soru karşısında afalladı. Bir an ne diyeceğini bilemedi. Sonra hafifçe başını sallayıp “Şey,” dedi tereddütlü bir sesle, “ben de bilmiyorum. Şayet bilseydim söylerdim.”

Masaya bir anlık sessizlik çöktü. Dalgalar sahile vururken, kahvedeki uğultular arasında Fidan’ın sessizliği en ağır olanıydı. Akasya bir kez daha Fidan’a meraklı gözlerle bakıp “Gerçekten de neyin var senin?” diye üsteledi. “Hadi, dökül bakalım!”

Fidan derin bir “Offf!” çekti. Sonra bir an nefesini tuttu, gözlerini kaçırdı. Ama duygularını daha fazla bastıramadı. Ansızın yeşil gözleri doldu, kirpiklerinin ucunda titreyen damlalar beliriverdi.

“Nasıl anlatsam, nereden başlasam bilemiyorum... ama büyük bir bela başımıza musallat oldu.”

Akasya ve Arzu göz göze gelip kısa bir an sessiz kaldılar. Şaşkınlıkları yüzlerine yansımıştı. Aynı anda Fidan’a dönüp baktıklarında, “Ne belası?” diye sordu Arzu, kaşlarını hafifçe çatmıştı.

Fidan derin bir nefes aldı, birkaç saniye içinde tüm cesaretini topladı ve olup biteni bir çırpıda anlattı. Sözleri bittiğinde Arzu kederli bir sesle, “Anita’ya çok üzüldüm,” dedi. “Zavallı kız bütün bunların altından nasıl kalkacak? Hem de o kırılgan yapısıyla.”

Fidan’ın içi bir kez daha burkuldu, dudakları titredi.

“Hiç sorma! Beni de en çok bu düşündürüyor. Gerçekten çok hassas. Benim gibi değil.”

Arzu tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki Akasya merakla atıldı: “Peki, şimdi ne yapacaksınız?”

Fidan titreyen elleriyle gözyaşlarını sildi. Birkaç saniye sessizce düşündü, sonra başını hafifçe iki yana sallayıp “İnan ben de bilmiyorum,” dedi. “Ayrıca ailemizde büyükler varken bana söz düşmez. Ama eğer şahsi fikrimi soruyorsan, iyi bir boşanma kötü bir evlilikten iyidir.”

Akasya ona hak verirken, “Doğru," dedi kendinden emin bir sesle, “çok doğru söylüyorsun.”

Fidan’ın yüreği sıkıştı. Yüzünde hüzünlü, zoraki bir gülümseme belirdi.

“Her gün ölmektense bir defa ölmeyi yeğlerim. Kötü bir evliliğe ne kadar katlanılabilir ki? Üstelik bu ne kadarın süresini kestirmek de çok güç, öyle değil mi?"

Bu defa da Arzu, Fidan’a hak verdi.

“Bence de kötü giden bir evliliğe ne süre verilir ne de şans. En iyisi yol yakınken kırıp dökmeden ayrılmak.”

Akasya buruk bir tebessümle başını eğdi.

“İkiniz de yerden göğe kadar haklısınız! Fidan’ın da az önce söylediği gibi iyi bir boşanma kötü bir evlilikten iyidir. Annem ve babama sırf bu yüzden saygı duyuyorum. Çünkü onlar boşanmak için en uygun zamanı değil, en kısa zamanı gözettiler. Bu sayede hiçbirimiz hırpalanmadık.”

Fidan biraz olsun rahatlamıştı. Gözlerindeki keder hâlâ silinmese de, içine dolan bu sıcak dostluk hissi onu biraz olsun ferahlatmıştı.

“İyi ki buluştuk bugün. İyi geldiniz bana.”

Akasya dostane bir hareketle elini Fidan’ın omzuna atıp “Ne de olsa,” dedi yumuşak bir sesle, “insan biraz dile geldi mi açılır, ferahlar yüreği.”

Tam o sırada Arzu araya girdi, gözleri parlıyordu.

“Öyleyse akşam bizimle geliyorsun Fidan, anlaştık mı?”

Fidan bir an afalladı.

“Nereye gidiyorsunuz?”

“A’Yorgi Kilisesi’ne... şey... kim bilir belki sonrasında adada eşek turu da yaparız.”

Fidan kararsızdı. İçindeki sıkıntı, onu olduğu yerde çivilemişti.

“Iıı!.. Ben gelmesem mi acaba?”

Arzu talebinde ısrarcıydı. Kaşlarını hafifçe çattı, sert ama dostça bir ifadeyle ona baktı.

“Hayır, lamı cimi yok! Bu akşam bizimle geliyorsun, tamam mı?”

Fidan hâlâ tereddütlüydü. Hüzünlü yeşil gözleri bir an boşluğa daldı. İçinden geçenleri tartıyor gibiydi. Sonunda derin bir nefes aldı ve yavaşça başını sallarken, “Pekâlâ,” diye mırıldandı, “evde olağan dışı bir durum olmazsa geleceğim, söz.”

Arzu’nun içini büyük bir mutluluk kapladı. Yüzü aydınlandı, neşeyle ellerini çırptı.

“Yaşasın! Tıpkı eski günlerdeki gibi gülüp eğleneceğiz bu gece.”

Tam o sırada balıkçı teknelerinden biri kıyıya yanaştı. Motoru “pata pata pata...” diye homurdandığı sırada gökyüzünde bir hareketlenme oldu. Bir anda nereden geldikleri belli olmayan onlarca martı, çığlık çığlığa teknenin tepesinde dönmeye başladı. Bembeyaz kanatlarını gererek süzülüyor, rıhtımın siyah korkuluklarına birer birer konuyorlardı.

Yorgun balıkçı, martıların bu telaşına aldırış etmeden içi su ve balık dolu mavi bir leğeni korkulukların üzerine bıraktı.

Ardından kıyıya atlayıp tekneyi kalın bir halatla babaya bağlarken, sahil kahvesinden bir ses yükseldi: “Günün nasıldı, bereketli miydi?”

Sesin sahibi kahvehanenin eskilerinden Hamdi Baha’ydı. Balıkçı başını kaldırıp ona baktı, iç çekerek cevap verdi: “Yok be Hamdi Baba! Sen de biliyorsun, bizim iş lanetli... Üç-beş kilo istavritle, bir-iki kilo mezgitle ekmek parası mı çıkar?"

Hamdi Baba buruk bir şekilde gülümsedi.

“Eee? Balıkların bedduası balıkçının peşini bırakmaz Mavro. Balıklar boşuna mı ‘Beni tutan hayır görmesin’ diye beddua etmiş?"

Mavro adada doğup büyümüştü. Yıllardır balıkçılıkla uğraşıyor ama hiçbir zaman dilediği bolluğu yakalayamıyordu.

“Ah Hamdi Baba! Keşke balıkların bu bedduasını gençken öğrenseydim. Yoksa bu işe bulaşır mıydım?"

Hamdi Baba dostane bir gülümsemeyle, “Neyse Mavro,” dedi, “öyle ya da böyle geldi geçti ömür. Artık bu yaştan sonra hayıflanmanın bir anlamı yok. Ben ömrüm boyunca kahvecilikten ve balıkçılıktan para kazanıp zengin olmuş birini görmedim. Bizden geçti.”

Mavro ona hak verircesine başını salladı, ardından cebinden çıkardığı köstekli saatine bakıp homurdandı: “Geç olmuş be Hamdi Baba! Sigaradan ağzım zehir gibi. Müsaadenle bir lokma bir şey atayım ağzıma.”

Hamdi Baba başım hafifçe yana çevirdi, üzerine gazete serilmiş masaya göz gezdirip “Gel,” dedi, “sofra hazır. Ben de daha kahvaltı etmedim.”

Mavro mahcup bir tavırla başını kaşıdı. Onun sıkılgan biri olduğunu bilen Hamdi Baba düşünmesine fırsat vermeden neşeyle söylendi: “Hadi gel Mavro, çekinme. Mademki fırıncı Yamalaki’nin ekmeğini yiyoruz, hepimiz kardeşiz öyleyse.”

Öğleüstüydü... Hava ağır, sıcak ve bunaltıcıydı. Esinti bile yok denecek kadar azdı. Fidan ahşap merdivenlerden ağır adımlarla inip bahçeye çıktığında, aniden kulaklarında sert ve ürpertici bir ses yankılandı: "Alacağın olsun senin Madam Rita! Ben yapacağımı bilirim sana."

Madam Rita duyduğu sözler karşısında afalladı.

"Sus be vre cakcak! Yine baykuş gibi ne ötersin tepemde?"

Barba Yorgo'nun yüzü öfkeyle kasılmıştı. Sesi keskin ve tehditkârdı.

"Daha ne olsun... Taş atıp kediciğimin bacağını kırmışsın!" Madam Rita bir an duraksadı, kaşlarını çattı.

"Ben manyak mıyım? Senin gibi taş kalpli miyim? Zavallı kediciğin bacağını niye kırayım?"

Barba Yorgo gittikçe kendini kaybediyordu.

"Senden başka kim kırar zavallı kediciğimin bacağını? Geçen gün kendi ağzınla söylemedin mi?"

Madam Rita başını sertçe iki yana salladı.

"Ben öylesine söyledim! Herkesi kendin gibi tilki mi sandın?"

Barba Yorgo ona pek de inanmış gibi görünmüyordu.

"Tilki mi?" dedi hiddetle. "Eğer dediğin gibi ben bir dikiysem, bundan sonra bilirim yapacağımı sana. Demek zavallı kediciğimi bana çok görürsün, ha?"

Madam Rita'nın sabrı tükenmeye başlamıştı. Sesini yükselterek çıkıştı: "Hadi oradan, kes sesini! Elinden geleni ardına koyma..."

Barba Yorgo sözünü kesti: "Alacağın olsun! Bundan sonra işin bitiktir senin."

Madam Rita sonunda dayanamayıp haykırdı: “Sus be vre cakcak! Bıkıp usandım artık senden. Tanrı ya senin canını alsın ya da benimkini. Şu koca dünya ne de olsa dar geliyor ikimize.”

Barba Yorgo bir hışımla arkasını döndü ama gitmeden önce, “Daha dur sen," dedi öfkeyle. “Tanrı bugünlerde canını almasın sakın. Sana yapacaklarımı gör de öyle geber."

Madam Rita bu sözlerin ardından sessizleşti. Solgun yüzünü bir damla gözyaşı yıkarken Fidan’ın yanında bir gölge belirdi.

“Yine niye kavga ediyorlar?”

Bu sesle Fidan irkildi, bir an dalıp gitmişti. Başını çevirince yanında Maide Hanımı gördü.

“Her zamanki meseleler anneanne... güya Madam Rita taş atıp Barba Yorgo’nun kedisinin bacağını kırmış."

Maide Hanım şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

“Gerçekten yapmış mı böyle bir şey?"

Fidan hafifçe başını iki yana salladı.

“Yok be anneanne! Kadıncağızın dili sert ama yüreği yumuşaktır. Hayvanları ne kadar sevdiğini hepimiz biliyoruz, öyle taş kalpli biri değil, sen de biliyorsun.”

Maide Hanım düşünceliydi.

“Bilmez miyim güzel kızım... elbette bilirim... ama... ne bileyim... öyleyse kedinin bacağını kim kırmış?”

Fidan omuzlarını silkip “Bilmem," dedi, “belki de yoldan geçen biri taş atmıştır.”

Maide Hanım hafifçe içini çekti.

“Olabilir."

Fidan birden konuyu değiştirdi.

“Akşam bir işimiz var mı anneanne?"

“Hayrola?”

Fidan lafı uzatmadan hemen cevap verdi: “Kızlarla buluşacağız.”

“Buluşup da n’apacaksınız?”

“A’Yorgi Kilisesi’ne gideceğiz. Belki sonrasında adada eşek turu da yaparız.”

“Bilmem, şimdilik bir şey yok güzel kızım. Ama sen yine de annene bir sor. Bildiğim kadarıyla bu akşam baban da evde yok. Yarın Anita’yı alıp buraya getirecek."

Bu sözleri duyan Fidan’ın yüzü değişti, bir anlığına içindeki neşeden eser kalmadı.

“Sahi, n’apacağız anneanne? Anita’nın evliliğiyle ilgili ne karar vereceğiz?"

Bu soru Maide Hanımın yüreğine bir bıçak gibi saplandı, içine bir acı çöktü. Ardından derin bir nefes aldı ama ciğerlerine dolan hava bile hüzün kokuyordu.

“İnan bilmiyorum ama bu açmazın içinde boğulup kalamayız da. Yarın ola hayrola!"

Fidan’ın yüzünde manalı, buruk bir gülümseme belirdi. İçindeki sıkıntıyı bastırmaya çalışarak konuştu: “Bu evlilikten geriye hayırlı bir şey mi kaldı? Görmüyor musun anneanne, zavallı kızın hayatı söndü. Hem de bu genç yaşında.”

Maide Hanım torununun sözleri karşısında bir an duraksadı. Gözlerini hafifçe kıstı, ellerini dizlerinin üzerinde birleştirdi.

“Böyle konuşma kızım. Umudu her daim korumak lazım. Çünkü insan umudu olduğu sürece var olur.”

“Peki ya gerçekler anneanne? Onlara sırtımızı dönüp görmezden mi geleceğiz? Yok mu sayacağız?”

Maide Hanım derin bir iç çekti. Sanki Anita’nın bütün acıları gelip onun küçücük ruhuna sindi, yüreğini kapladı.

“Elbette görmezden gelmeyeceğiz. Ayrıca nasıl yok sayabiliriz ki? Sence var mı insanoğlunun böyle bir hüneri?..”

Fidan gözlerini anneannesine dikti. Cevabı duymak istiyordu ama içinde hâlâ çözülmemiş bir düğüm vardı. Maide Hanım dudaklarının kenarında hüzünlü bir gülümsemeyle devam etti: “Ama şunu da unutma: Demir olan yerde pas da vardır.”

Fidan bu sözleri duyunca bir an duraksayıp “Yani?” diye sordu kaşlarını hafifçe çatarak.

“Yani’si şu kızım: Hayat sadece gülden ibaret değil, dikeni de var. Bu yüzden umudu her daim korumak lazım. Çünkü umut hayattır!”

Fidan içindeki sıkıntıyı bastıramıyordu. Parmaklarını birbirine kenetleyerek konuştu: “İyi... tamam da anneanne... peki... şeye ne demeli... dikene... yüreğimizi kanatmasına izin mi vereceğiz hep?”

Maide Hanım başını hafifçe iki yana salladı.

“Elbette hayır güzel kızım! Yeri, zamanı geldiğinde yüreğimize batan dikeni çekip çıkarmasını da bileceğiz. Ama yine şunu da unutma: Dikeni çekip çıkarsan da yüreğinde izi, ince bir sızısı kalır.”

Fidan bir an sustu. Kafasında dönüp duran düşünceler yüreğini sıkıştırıyordu. Sonunda derin bir nefes alıp “Her şeye rağmen,” dedi, “yine de çekip çıkarmasını bilmeli insan. Bence iyi bir boşanma kötü bir evlilikten iyidir. İnşallah Anita da bu gerçeği görür.”

Maide Hanım torununun yüzüne baktı. Yaşadığı kaygılar bir anda daha da derinleşti.

“Bilmiyorum güzel kızım. Hele dur bakalım! Bu belayı başımızdan nasıl defedeceğiz? Korkum o ki Anita bütün bunların altından kalkabilecek mi?”

Fidan içini çekti, sesi alçaldı.

“Yalan yok, benim de en büyük korkum bu. Sen de biliyorsun anneanne, o aşın hassas biri”

“Evet,” dedi Maide Hanım hüzünlü bir ifadeyle. “Ne yazık ki aşın duygusal... Bu kız kime çekti acaba?”

Fidan buruk bir tebessümle anneannesine baktı.

“Kime olacak, rahmetli dedeme çekmiş.”

Bu söz üzerine Maide Hanımın gözleri uzaklara daldı... O an göz kapaklarının ardında başka bir zaman, başka bir dünya canlandı sanki. Anıların gölgesi bir rüzgâr gibi içine doldu, sesi titreyerek mırıldandı: “Acaba gerçekten öyle mi? Neyse, evet!,. Toprağı bol olsun, rahmetli de aşın duygusal biriydi.”

Fidan o an bir şeyden işkillendi. Anneannesinin gözlerinde garip bir dalgınlık vardı. Ama sustu Fidan. Bir an bile olsa o derin hüzne dokunmak istemedi. Sadece gözlerini anneannesinin yanaklarından süzülen ılık gözyaşlarına dikti ve içinden bir şeylerin koptuğunu hissetti...

O akşam ateş böceklerinin titrek ışıklan ve cırcır böceklerinin ritmik şarkıları eşliğinde A’Yorgi Kilisesi’ne doğru tırmanırken nefes nefese kalmışlardı. Mehtabın gümüşi ışığı çam ağaçlarının arasından süzülüp taşlı patikayı aydınlatırken, adanın o kendine has sessizliği içinde yankılanan tek şey nefes alıp verişleriydi.

“Ben,” dedi Arzu, kalbini avuçlar gibi göğsüne bastırarak, “çarpıntıdan öleceğim galiba. Deniz seviyesinden tamı tamına iki yüz iki metre yükseğe tırmandık yine. Bu yokuşa can mı dayanır Allah’ım?”

Büyükada’da yaşayanların her defasında güç bela tırmandıkları A’Yorgi’de, kiliseyi ziyaret etmek ve ayazmanın buz gibi suyundan içmek, ada halkı için neredeyse bir ritüeldi. Herkes şikâyet eder ama yine de bu zahmetli yolculuktan vazgeçmezdi.

“Ben size kaç defa söyledim,” dedi Akasya, dizlerini tutarak soluklanırken, “merkeplerle çıkalım diye. Ama gel gör ki lafımı kimseye dinletemedim."

Tam o anda Fidan’ı bir kahkaha krizi tuttu.

“Kızım sen delisin! Millet her gece sandalla mehtaba çıkar, biz de bu mehtaplı gecede merkeple mi çıkacaktık buraya?"

Fidan’ın bu sözleri üzerine kahkahalar patladı. Arzu gözlerini kırpıştırarak ona bakıp “Çok güzel değindin duruma,” dedi neşeyle. “Ağzına sağlık!”

Gruptan biri hemen söze atıldı: “Mehtaplı gece ve eşek anırtısı! Şu uyuma bakar mısınız arkadaşlar?"

Arzu bir kez daha kahkaha atıp “Bu mehtaplı gecede," dedi, “millet laternada müzik çalarken, biz de eşek anırtısını mı dinleyeceğiz?"

Akasya arkadaşlarının bu sözlerine içerledi. Kaşlarını çatıp ellerini belinde kavuşturdu.

“Demek öyle... Şimdi konuşun bakalım. Bu gecenin bir de sonu var. O zaman da ben güleceğim size."

Gruptaki kızlardan biri merakla ona dönüp sordu: “Ne var ki gecenin sonunda?”

Bu sefer Fidan kahkaha attı.

“N’olacak... elbette eşek turu var!"

Bu defa herkes sözleşmişçesine bir kahkaha patlatırken, “Ya," dedi Akasya, “size sürpriz olsun dedik ve eşeğin anırtısını mehtaplı gecenin sonuna sakladık.”

Gülüşler hâlâ yankılanırken Fidan son bir kahkaha atıp kilisenin kapısından içeri girdi, ardından arkadaşlarına dönüp “Ben," dedi kısık bir sesle, “bir mum yakacağım. Belki dileğim kabul olur.”

Arkasından gelenler sessizce, âdeta bir gölge gibi peşine takıldılar. Kilisenin loş ışıklan, taş duvarlarına huzur veren bir dinginlik katıyor, içerideki ağır tütsü kokusu havaya ince ince yayılıyordu. Mehtap vitray camlardan içeri süzülerek, dua eden insanların üzerine solgun bir ışık düşürüyordu. O an herkesin içinde, kimseye söyleyemediği bir dilek vardı...

Fidan hiç zaman kaybetmeden beyaz ince bir mumu alıp yaktı. Mumu tam yerine yerleştirirken yumuşak ama derin bir ses duydu: “Affedersiniz... Ateşinizle mumumu yakabilir miyim?”

Fidan bir an duraksadı. Sesin sahibine dönüp baktığında karşısında boylu poslu, kendinden emin duruşlu bir genç adam gördü. Tereddüt etmeden yaktığı mumu ona doğru uzattı. Genç adam mumun titrek ışığında yüzünü dikkatle süzdüğünde, içinden bir şeylerin ılık ılık aktığını hissetti ve o an tanıdık bir his gelip yüreğine yerleşti. Zeytin karası gözlerini bir an olsun ondan ayırmadan mumu elinden aldı ve neredeyse bir fısıltı gibi kulağına şu sözleri söyledi: “İnsanın karşısına hayatın sunduğu o nadir fırsat, o eşsiz kısmet yalnızca bir kez çıkar. İşte o an geldiğinde, cesaretle sarılmasını bilmelisin. Ne yaparsan yap, kaderinden kaçamayacaksın.”

Fidan bu sözler karşısında neye uğradığını şaşırdı. Bir an dili tutulmuş gibi hissetti, nefesi göğsünde düğümlendi. Genç adam sustuğunu fark edince hafifçe başını eğdi, gözlerini onun gözlerine dikip alçak bir sesle mırıldandı: “Bulamıyorum doğru kelimeleri... nasıl söylesem sana... sanki toprağını bulmuş bir tohum gibiyim şu an.”

Fidan hâlâ öyle şaşkındı ki... Kalbi hızlanmış, zihni karman çorman olmuştu.

“Sen...” dedi sesi titreyerek, “sen manyak mısın? Hiç tanımadığın birine bu şekilde nasıl konuşursun?”

Genç adam tatlı tatlı gülümsedi.

“Tuhaf olan da bu ya... Bana hiç yabancı gelmedin. Çünkü biliyorum kim olduğunu!”

Fidan’ın içindeki şaşkınlık yerini hızla öfkeye bıraktı.

“Nereden biliyorsun?” diye çıkıştı, sesi sertleşmişti. “Hadi, söyle bakalım! Ben kimmişim?”

Genç adam bir an duraksadı. Gözlerini hiç kaçırmadan hafifçe gülümsedi ve en sonunda kendinden emin bir sesle cevap verdi: “Biliyorum... çünkü sen aşksın.”

Fidan’ın kanı beynine sıçradı. Kaşlarını çatıp dişlerini sıktı ve öfkeyle, “Ben de senin kim olduğunu biliyorum,” dedi. “Belli ki manyağın tekisin!”

Genç adam bir kez daha gülümsedi. Elindeki mumu Fidan’a doğru uzatıp “Al,” dedi sakince, “dileğin kabul oldu artık.”

Fidan daha da öfkelenmişti.

“Herhâlde dileğim sen olamazsın, değil mi?”

Genç adam derin bir nefes aldı, sonra aniden Fidan’ın elindeki mumu üfleyerek söndürdü. Hemen ardından da, “Şimdi,” dedi kararlı bir sesle, “dileğin kabul oldu.”

Fidan’ın soluğu kesildi, içinde kaynayan bir karmaşa düşüncelerini darmadağın etti. Bir hışımla arkasını döndü, kilisenin kapısından dışarı çıkmak üzereydi ki genç adam usulca söylendi: “Bu kalbim ölene kadar senin için atacak, bunu bil.”

Fidan onu duymazdan geldi. O anki öfkesiyle karanlıkta kaybolduğunda, “Sen,” dedi Arzu, genç adamın yanma gelip “kimsin? Arkadaşım Fidan’a ne söyledin de çekip gitti buradan?”

Genç adam hafifçe başını kaldırdı, gözleriyle Fidan'ın kaybolduğu noktaya bakarken fısıldadı: "Demek adın Fidan'mış... Yakında göreceksin, seni toprağıma ekeceğim... Tıpkı bir fidan gibi."

Anita

Sabahın erken saatleriydi. Hafif bir yaz nemi havada ince bir tül gibi süzülüyordu. Günün ilk ışıklan perdelerin arasından sızarken, adanın sessizliği içinde kuş cıvıltıları usulca yankılanıyordu. Fidan yatakta bir sağa bir sola dönüp durduğunda kulağının dibinde ince, neredeyse fısıltı gibi bir ses duydu: “Ağlama!”

Bir anda gözlerini açtı. Uykulu bakışlarını odanın içine gezdirdi ama içeride kimsecikler yoktu. Durup derin bir nefes aldı. Rüya mıydı, yoksa gerçek mi? Başını tekrar yastığına koyduğu anda aynı sesi bir kez daha duydu: “Ağlama, bulunur elbet!..”

Bu kez çabucak doğruldu. Kalp atıştan hızlanmıştı. Pencerenin açık kanadına doğru ilerledi, aşağıya baktı. Bahçede anneannesi yan komşularıyla konuşuyordu: “Böyle ufak şeyleri kendine dert etme Madam Rita. Tavuk bu! Elbet çıkar bir yerlerden. Harap etme kendini.”

Madam Rita gözyaşlarını silerken hüzünlü bir sesle iç çekip “Ama,” dedi, “ilk defa böyle bir şey başıma geliyor.”

Maide Hanım onu yatıştırmaya çalışıyordu.

“Acaba yabani köpekler mi dadandı?” diye sordu, kaşlarını çatıp düşünceli bir şekilde.

Madam Rita derin bir soluk aldı. Sesi kararlı ama hâlâ endişeliydi.

“Yabani köpek işi olduğunu hiç sanmıyorum. Çünkü ortada ne bir kanat ne de tüy var.”

Maide Hanım dudağını büzüp “Acaba kedilerin işi olabilir mi?” diye sordu bu sefer.

“Sanmıyorum. Ortalıkta tüy yoksa kedi de yoktur. Ayrıca mevsim kış değil, yaz. Her taraf yemek artığıyla dolu.”

Maide Hanım bu sözler üzerine kısa bir sessizliğe gömüldü. Sonra yavaşça başını salladı.

“Doğru söylüyorsun. Bu mevsimde yemek bulup kolayca karınlarını doyuruyor sokak hayvanları.”

Madam Rita’nın yüzü hâlâ asıktı. Gözlerini yere indirdi, iç geçirdi.

“Kime ne zararı var tavuklarımın? Her sabah kümesten birkaç yumurta alırım, yerim taze taze. Şimdi ne yapacağım?”

“Dur bakalım hele!” dedi Maide Hanım yatıştırıcı bir sesle.

“Kendini harap etme. Yakında kokusu çıkar elbet.”

Madam Rita umutsuzca başını salladı, içindeki kaygıyı bastırmaya çalışarak arkasını döndü. Yavaş yavaş uzaklaşırken kendi kendine mırıldanıyordu: “Görüyor musun başıma gelenleri? N’apacağım? Bu yaştan sonra tavuk nöbeti mi tutacağım?”

Saat dokuz buçuk sularıydı. Kahvaltı masası yeni kurulmuştu ama Şayeste hâlâ uyku mahmurluğunu üzerinden atamamıştı. Esneyerek sandalyesine oturdu, gözlerini ovuştururken, “Kızım,” diye söylendi Maide Hanım, “uykun hakikaten ağırmış senin.”

Şayeste gözlerini zar zor açarak cevap verdi: “Kötü bir şey mi bu?”

Maide Hanım başını sağa sola salladı.

“Sabahın köründe kapıyı neredeyse kıracaktı. Benden başka duyan yok tabii."

Şayeste bir an duraksadı, uykusunun etkisi biraz olsun dağıldı.

“Kapıyı mı kıracaktı? Kim?”

“Kim olacak, elbette Madam Rita.”

Şayeste’nin kaşları kalktı, gözleri bir anlığına daha açık hâle geldi.

“Sabah sabah derdi neymiş?”

Maide Hanım ekmeğine reçel sürerken başını hafifçe eğip iç çekti.

“Tavuğu kayıpmış."

Şayeste duyduğuna inanamayarak gözlerini kocaman açtı.

“Ne... neyi kayıpmış?”

“Duymadın mı beni kızım? Tavuğu kayıpmış."

“İyi de bize ne bundan? Biz mi çaldık tavuğunu?”

Maide Hanım çayını yudumlarken kaşlarını çatıp “Biz niye çalalım kızım?" diye homurdandı. “Kadıncağız acaba bizim bahçeye mi kaçtı diye bakmak istemiş.”

Şayeste hafiften sinirlenmeye başlamıştı.

“Bunun için sabahın köründe mi gelinir? İnsanların o saatte uyuduğunu bilmiyor mu?”

Maide Hanım her zamanki yufka yürekliliğiyle kızına bakıp yumuşak bir sesle cevap verdi: “Ne var bunda? Zavallı kadıncağız bizi kendine yakın görmüş, gelmiş.”

“Sabahın köründe buraya geleceğine, baş düşmanına git-şeymiş ya!”

Maide Hanım bir kez daha kaşlarını hafifçe çatıp “Baş düşmanı mı? O da kim?” diye sordu.

“Kim olacak? Barba Yorgo!”

Maide Hanım derin bir iç çekti.

“O zavallı kadın, Barba Yorgo gibi taş kalpli mi? Görmüyor musun, ne kadar temiz bir yüreği var. İlk onun kapısını değil, bizimkini çaldı. Belki de onu suçlamak, zan altında bırakmak istemedi."

Şayeste dudaklarını büzüp omuz silkti.

“Bence o çalmıştır,”

Maide Hanım birden sinirlendi.

“Kimsenin günahına girme! Nereden biliyorsun onun çaldığını? Gözlerinle gördün mü?”

Şayeste umursamaz bir tavırla elini salladı. Ne de olsa ön yargılı bir kadındı.

“Görmeme gerek var mı? Görünen köy kılavuz istemez. O yaşlı ihtiyar öyle nemrut biri ki, biliyorsun sen de huyunu.”

“Biliyorum bilmesine ama bu onu hırsız yapmaz.”

“Bence o yaptı. Ayağı kırık kedisinin intikamını alıyor kadıncağızdan.”

Maide Hanım bir an düşüncelere daldığında Fidan söze karıştı: “Annem haklı olabilir anneanne. Ne de olsa Barba Yorgo inatçı biri. Bu keçi gibi inadı ona böyle bir şey yaptırmış olabilir.”

“Neden olmasın, olabilir!” dedi Maide Hanım dalıp gittiği düşüncelerden sıyrılırken. “Ama biz yine de günahını almayalım adamcağızın. Eğer böyle bir şey yaptıysa, Allah affetsin taksiratını."

Fidan tam bir şey söyleyecekken, “Kızım,” diye seslendi Şayeste, “konsolun üzerinde ucu yanık beyaz ince bir mum var. Sen mi koydun oraya?”

Fidan’ın rengi bir anda soldu, kaşları hafifçe çatıldı.

“Şey...” dedi kekeleyerek. “Ucu yanık mum mu?.. Nasıl yani?.. Oraya mı koymuşum?”

Şayeste ters ters baktı.

“Ne saçmalıyorsun sen?"

Fidan kendini kapana kısılmış gibi hissetti.

“İnan hatırlamıyorum anne... galiba... şey... öfkeden..."

Şayeste kaşlarını daha da çattı.

“Sabah sabah ne geveliyorsun? Ne şeyi, ne öfkesi?”

Fidan dün akşam yaşadıklarını düşündü... O mum... Kilisenin içindeki o garip karşılaşma... Genç adamın söylediği tuhaf sözler... Her şey bir anda zihninde alev alev yanmaya başladı.

Hava bunaltıcı derecede sıcaktı. Fidan odasına çekilmiş, sessiz sedasız kitabını okuyordu. Sayfalara gömülmüşken birden aşağıdan anneannesinin sesi yankılandı: “Güzel kızım, hemen aşağıya gel lütfen!”

Fidan uzandığı yerden doğruldu. Kitabını kucağında tutarak seslendi: “Şayet önemli bir şey yoksa sonra gelebilir miyim? Şu an kitabımı okuyorum.”

Bir an derin bir sessizlik oldu. Bu beklenmedik duraksamaya anlam veremediği için tekrar seslendi Fidan: “Beni duydun mu anneanne?”

Tam o sırada kapının aralığından hafif bir gülme sesi duyuldu. Yüzünde muzip bir ifadeyle, “Duydum kız,” dedi Arzu, “bağırma! Ben geldim.”

Fidan şaşkınlıkla ona baktı.

“Sen de nereden çıktın böyle?”

Arzu kapıyı sessizce kapattı, sonra gelip Fidan’a sımsıkı sarıldı. Kollarını boynuna dolarken merakla fısıldadı: “Dökül bakalım! Dün akşam ansızın

nereye kayboldun? Sen hiç böyle yapmazdın.”

Fidan hafifçe geri çekildi, yüzünde belirgin bir öfke vardı.

“Hiç sorma, dün akşam bir deliye çattım!”

Arzu geceden beri inanılmaz bir sabırsızlık içindeydi.

“Sahi, o oğlan kimdi?”

Fidan’ın gözleri bir an parladı ve olanları hatırladıkça içindeki öfke gitgide kabardı.

“Dedim ya sana... bir deli... bir meczup!”

Arzu şaşkınlık içinde gözlerini kocaman açtı.

“Gerçekten tanımıyor musun onu?”

Fidan yüzünü buruşturup “Sen neden bahsediyorsun?" diye homurdandı. “Ne tanıması, ne görmesi? Hayatımda ilk defa karşılaştım o deliyle.”

Arzu’nun merakı iyice artmıştı.

“Peki ne konuştunuz?”

“Ne olacak... saçma sapan şeyler söyledi...”

Arzu sabırsızca araya girdi: “Ne söyledi?”

Fidan’ın bir an tüyleri diken diken oldu. Akşam duyduğu kelimeler sanki zihninde yankılanmaya başlamıştı.

“Güya insanın karşısına hayatın sunduğu o nadir fırsat, o eşsiz kısmet yalnızca bir kez çıkarmış.”

Arzu kaşlarını kaldırıp şaşkınlıkla bakarken, “Gerçekten,” dedi inanmaz bir ses tonuyla, “böyle mi söyledi?”

Fidan öfkeyle homurdandı: “Evet! Bir şey daha söyledi... Ne yaparsam yapayım, kaderimden kaçamayacağımı fısıldadı.”

Bu sözleri duyan Arzu kendini tutamayıp kıkırdadı.

“Deli mi bu oğlan?”

Fidan neredeyse burnundan soluyordu.

“Dedim ya sana, dün gece bir deliye çattım diye!”

Arzu’yu bu defa bir gülme krizi tuttu. Kahkahalarla sarsılıyor, gözlerinden yaş geliyordu.

“Harbi deliymiş oğlan! Eee? Başka ne söyledi?”

Fidan gözlerini sıkıca kapatıp derin bir nefes aldı, ama içindeki öfkeyi bastıramıyordu.

“Neler söylemedi ki? Yok toprağını bulmuş bir tohum gibiymiş de, yok o kalbi ölene kadar benim için atacakmış da...”

Arzu artık gülmekten kendini kaybetmişti. Kamını tutarak yatağa yığıldı, nefesi kesilmişçesine kahkahalar atıyordu.

“Kız sen neler söylüyorsun böyle? İnsan hiç tanımadığı biriyle bu şekilde konuşur mu?”

“Öyle deme, biliyormuş da kim olduğumu!”

Arzu’nun kahkahası bir anda kesildi. Uzun, ince yüzüne ciddi bir ifade gelip otururken, “Nasıl yani? Sahiden biliyor muymuş?” diye sordu.

Fidan dişlerini sıktı, öfkesi hâlâ geçmemişti.

“Evet, biliyormuş.”

Arzu merakını daha fazla gizleyemedi.

“Peki nereden biliyormuş senin kim olduğunu?”

“Ne bileyim, biliyormuş işte^.. güya ben aşkmışım!”

Arzu bir anlık şaşkınlığın ardından kahkahayı bastı.

“Aşk mı?”

“Evet, aşkmışım!”

Arzu gülmekten bayılmak üzereydi.

“Sen... sen ne cevap verdin peki?”

“Galiba... şey... dur bakayım... galiba şöyle dedim: ‘Ben de senin kim olduğunu biliyorum. Belli ki manyağın tekisin!.? evet, evet... şimdi hatırladım... aynen böyle söyledim.”

“Desene oğlanı dumura uğratmışsın!”

Fidan’ın yüzü birden asıldı.

“Doğrusu pek öyle olmadı.”

Arzunun neşesi yerini ciddiyete bıraktı.

“Nasıl yani?”

Fidan derin bir iç çekti, gözlerini uzak bir noktaya dikip “Gerçeği söylemek gerekirse,” dedi sesi biraz düşerek, “dumura uğrayan ben oldum. Hayatımda böyle hazırcevap birini görmedim. Oysaki bana hazırcevap derler. Galiba oğlan hem deli, hem hazırcevap hem de son derece özgüvenli biri...”

Arzu hemen atıldı: “Ne yalan söyleyeyim, yakışıklı biri de.”

Fidan’ın tüyleri anında diken diken oldu.

“Sen neler söylüyorsun? Yakışıklılığı yerin dibine batsın! Biraz akıllı olsun da el âlemin kızına asılmasın.”

“Ne söyledim ki sana, böyle bir tepki veriyorsun? Yalan mı? Oğlan yakışıklı değil mi?”

Fidan’ın yüzü iyice gerildi, sesi sertleşti: “Bana ne yakışıklılığından! Sözüm ona Burhan Enişte m de yakışıklıydı ama o da deli! Bak, hepimizi mutsuz etti.”

Arzu arkadaşının içinde biriken öfkeyi hissetti. Bir an durdu, sonra derin bir nefes alarak konuştu: “Haklısın canım! Rahmetli babaannemin bir lafı vardı. Ağzından hiç düşünmezdi. Hep şöyle derdi: ‘Allah yüzü güzel olanla değil, kalbi güzel olanla karşılaştırsın bizleri...’ Meğer ne kadar doğru bir sözmüş bu.”

Fidan gözlerini kırpıştırdı.

“Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum. Ailecek ağzımız yandı bir defa. Ne yakışıklıdan ne de baba parası yiyenden hayır gelir insana. Belli ki o deli de baba parası yiyen serserilerden biri.”

Arzu merakı yüzünden konuyu değiştirdi.

“Neyse... dün akşama geri dönersek eğer... m!.. oğlan sana ne söyledi de dumura uğradın?”

Fidan kısa bir süre düşündü, sonra aniden hatırladı.

“Ha, evet! Elimdeki mumu üfleyip söndürdü ve ardından şöyle dedi: ‘Şimdi dileğin kabul oldu!..’ İnan o an öyle dumura uğradım ki anlatamam neler hissettiğimi sana.”

Arzu’nun yüzü şaşkınlıkla gerildi.

“Tuhaf, ilginç bir adam! Hemen kendine pay çıkarmış desene.”

Fidan başını iki yana sallayıp “Hiç sorma,” dedi. “Artık nasıl bir öz güvense...”

“Öz güven mi, yoksa delilik mi?”

Fidan omuz silkti.

“Doğrusu o kadarını bilmiyorum. Belki öz güven, belki de delilik. Ya da her ikisi, kim bilir. Neyse... Allah’tan ismimi bilmiyor.”

Arzu bir an yutkundu. Ona gerçeği söyleyip söylememekte tereddüt etti. Birkaç saniye sessizlik oldu aralarında... Ama sonunda cılız bir sesle, “Şey... bundan o kadar emin olma,” dedi.

Fidan’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Büyük bir endişe içinde, sesi titreyerek sordu: “Sen ne demek istiyorsun?”

Arzu bir kez daha yutkundu, kelimeler boğazına dizildi. Bu saatten sonra gerçeği saklamanın bir faydası olmayacağını biliyordu.

“Nasıl söylesem... vallahi istemeden oldu... senin ismini söyledim ona... ama istemeden yaptım...”

Fidan’ın içi buz kesti, dudakları titredi. Gözleri bir an dolacak gibi oldu ama hemen kendini toparlayıp “İnanmıyorum sana,” dedi ağlamaklı bir sesle. “N’aptın Arzu? Ya o deli peşime düşerse ne yapacağım ben, hiç düşündün mü bunu?”

Gün boyu mutfaktan türlü yemek kokulan yükselmiş, akşam sofrası sanki öncekilere kıyasla daha özenle hazırlanmıştı. Masada çeşit çeşit mezeler ve taze ekmekler yerini almıştı. Ancak etrafı saran lezzetli kokular bile gergin havayı dağıtmaya yetmemişti.

“Kızım,” dedi Ferruh Bey, “bana şu lakerda tabağını uzatır mısın?”

Anita oldukça düşünceliydi. Babasının kendisine seslendiğini bile duymamıştı.

“Kızım,” diye tekrarladı Ferruh Bey, bu kez sesini biraz yükselterek. “Sana söylüyorum. Duymuyor musun beni?”

Anita sanki orada bile değildi. Sofrada bir hayalet gibi oturuyor, ne cevap veriyor ne de önündeki yemeğe elini sürüyordu. Boş ve neşesiz gözleriyle tek bir noktaya bakıyordu. Bu sessizlik Şayeste’nin sabrını taşırdı. Çatalını sertçe tabağına bıraktı ve aniden patladı: “Aaa, yeter artık! Daraldım vallahi. Bu böyle olmayacak. Bu akşam ne karar alacaksak alalım gitsin.”

Anita bu sözler üzerine aniden ağlamaya başladı. Omuzlan hafifçe titriyor, gözyaşları sessizce yanaklarına süzülüyordu.

“Yeter, üstüme gelme anne! Zaten çok acı çekiyorum. Canıma tak etti her şey?

Şayeste anlam veremediği bir öfkenin içinde kaybolmuş gibiydi.

“Sus, benim de canıma tak etti! Başkasının sümük diye attığına sen ilik diye yapıştın."

Anita gözyaşlarını sildiği peçeteyi sıkıca kavradı. Annesinin sözlerinden hiçbir şey anlamamıştı. Titrek bir sesle, “Ne demek istiyorsun sen anne?” diye sordu.

Şayeste gözlerini kıstı, dudaklarını büzdü.

“O kocan olacak adi herifin daha önce evlenip boşandığını baban söylemedi mi sana?"

Anita’nın dünyası o anda altüst oldu. Başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi hissetti, elleri titremeye başladı.

“Sen... sen neler söylüyorsun anne?”

Şayeste’nin öfkesi hâlâ dinmemişti.

“O kocan olacak adamı önceki karısı tam yedi yerinden bıçaklamış. Bana inanmıyorsan, babana sor.”

Anita duydukları karşısında yıkıldı. Güçlükle başını çevirip babasına baktı. Gözlerinde artık hiçbir ışık kalmamıştı.

“Annem doğru mu söylüyor?"

Ferruh Beyin aniden iştahı kaçtı. Aç karnına kadehine uzandı, bir yudum rakısından içti, sonra derin bir iç çekip “Bu tatsız olayı," dedi duraksayarak, “sana uygun bir dille anlatacaktım bu akşam. Fakat annen her zamanki gibi pişmiş aşa su kattı yine.”

Şayeste’nin sabrı taştı.

“Şimdi de her şeyin suçlusu ben miyim?"

Ferruh Bey öfkelendi.

“Sus be kadın! Ömrümü yedin vallahi.”

Şayeste hemen karşılık verdi: “Sanki sen benim ömrümü yemedin.”

Maide Hanım sofradaki gerilime daha fazla dayanamadı. Elleriyle masaya hafifçe vurdu, sesi sert ve otoriterdi: “İkiniz de kesin, yeter! Aaa, üstüme iyilik sağlık! Sizin zırvalıklarınızı mı dinleyeceğiz, yoksa zavallı kızcağızın derdine derman mı bulacağız?"

“Ama," dedi Şayeste, kaşlarını çatarak, “ilk o..."

Maide Hanım anında lafını kesti: “Sus, cır cır ötme!"

Şayeste sustu. Dudaklarını sıktı ama tek kelime etmedi. Masanın üzerine çöken bu ani sessizlik içinde Maide Hanım başını çevirip Anita’ya baktı. Ardından iç çekip “Keşke bunları böyle öğrenmeseydin güzel kızım," dedi. “Ama bazen işler planladığın gibi gitmiyor. Üzülerek söylüyorum ki biz de yeni öğrendik Burhan’ın İsviçreli biriyle evlenip boşandığını."

Anita’nın dünyası başına yıkılmıştı. Gözleri kederle doluydu.

“Bunu,” dedi sesi titreyerek, “kimden öğrendiniz?"

Maide Hanım bu defa gözlerini Ferruh Beye çevirdi.

“İstersen bu soruya sen cevap ver oğlum.”

Ferruh Bey az önce kendisine çıkışan karısını unutmuş, öfkesi yatışmıştı.

“Geçen gün o itin kendisi itiraf etti bana. İlk başta inanamadım, başım döndü resmen.”

Anita öğrendiği bu gerçek karşısında boğulduğunu hissetti.

“Peki bıçaklama olayı neymiş?”

Ferruh Bey başını iki yana salladı, yüzünde derin bir şaşkınlık vardı.

“Bilmiyorum kızım, hâlâ aklım almıyor. İsviçreli bir kadının adam bıçakladığını ne duydum ne de gördüm. Artık ne yaptıysa kadıncağıza, bilemiyorum."

Anita’nın içi paramparça olmuştu. Boğazındaki düğümü yutkunarak çözmeye çalışırken sesi fısıltıya dönüştü: “Bunlar gerçek mi baba?"

Ferruh Beyin bakışları kederle gölgelenmiş gibiydi.

“Olmamış bir şeyi neden uydursun ki?”

“Bilmem!”

Ferruh Bey kızının perişanlığına kahroldu. İçinde onu koruyamamanın derin üzüntüsü vardı.

“Bak güzel kızım,” dedi titrek bir sesle. “Sen benim bu dünyadaki en kıymetlimsin. Seni böyle üzgün görmek beni yer bitirir. Dayanamam buna, bir derde yakalanırım nihayetinde.”

Anita bir çocuk gibi hıçkırmaya başladı.

“Her şey çok çabuk gelişti,” dedi gözyaşlarının arasından. “Daha sizden ayrılmaya ahşmamışken, bunlar geldi başıma. Nerede yanlış yaptım ben?”

Ferruh Beyin gözleri doldu, sesi kırık bir yankı gibi havada asılı kaldı. Rakısından bir yudum daha aldı, sonra derin bir pişmanlık içinde konuştu: “Sen yanlış yapmadın güzel kızım. Senin hiçbir kabahatin yok. Aksine, yanlışın en büyüğünü ben yaptım. O deli oğlanı iyice araştırmadan seni ona verdim, hayatını kararttım.”

Anita hâlâ ağlıyordu. Gözyaşları bir an durulacak gibi oldu ama sonra daha da şiddetlendi. İçinde büyüyen keder bir çığ gibi yüreğini ezip geçiyordu.

“Peki ben şimdi n’apacagım?”

Fidan hemen araya girdi: “Onunla derhâl boşanacaksın!”

Anita çaresizlik içinde soluk aldı. Sanki yüreğinde kopan fırtına daha da şiddetlendi.

“Boşanmak mı? Peki bu derdime çare olacak mı?”

Fidan gözlerini kıstı. Söyleyecekleri konusunda bir an bile tereddüt etmedi.

“Sivrisineklerden kurtulmak istiyorsan önce bataklığı kurutacaksın. Ne yazık ki senin evliliğin başından beri bir bataklıkmış! Burhan Eniştem olsa olsa o bataklıkta vızıldayan bir sivrisinek. Unutma ki iyi bir boşanma kötü bir evlilikten iyidir.

Her gün ölmektense bir defa ölmeyi yeğle. Bu kötü evliliğe ne kadar süre daha katlanabilirsin ki?"

Anita içini çekti. Göğsüne oturan bu ağırlıkla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

“Sen beni anlamıyorsun."

“Anlamıyor muyum? Sen aklını mı yitirdin? Gör artık gerçekleri! Kötü giden bir evliliğe ne süre verilir ne de şans. Hatta en iyisi yol yakınken kırıp dökmeden ayrılmak. Söylediklerimin nesi yanlış?”

Anita’nın bakışları buz gibiydi. Sesi beklenmedik bir sertlikle yankılandı: “Bu dert senin değil, benim derdim.”

Fidan bir an donup kaldı. İçinde aniden yükselen öfke dudaklarını titretti.

“Ne yani? Hani derler ‘Bekâra karı boşamak kolay’ diye. Sen de bana...”

“Evet,” dedi Anita acı bir tebessümle, “seninkisi aynen o hesap.

Fidan’ın gözleri kırgınlıkla parladı. Sesi birden çatallaşıp “Aşk olsun sana,” diye söylendi, “kalbimi kırdın abla! Hâlbuki ben senin iyiliğini istiyorum. O deli adama daha ne kadar süre katlanacaksın?”

Anita içindeki yaraların ağırlığıyla daha fazla konuşmak istemedi.

“Şimdi hepinizden bir ricam var,” dedi, kelimeleri ağır ve kararlıydı. “Bana birkaç gün izin verin.”

Babası Ferruh Bey çaresizlik içinde ona bakıp “N’apacaksın bu süre içinde?” diye sordu, sesi üzgündü.

Anita ilk kez içinde bir netlik hissediyordu.

“Düşünmek istiyorum baba... Hatta yarın sabah ilk vapurla eve dönüp Burhan’la yüzleşmek istiyorum... Ayrıca... ben kiminle evliyim bilmek istiyorum... Sence de bu en doğal hakkım değil mi?”

Ferruh Bey kızının bu kararlılığı karşısında başını ağır ağır salladı.

“Elbette, bu senin hakkın kızım. Yarın onunla bir konuş bakalım, ne diyecek sana? Ben de hafta başı İsviçre’de yaşayan doktor arkadaşımı arayayım. Belki onun hakkında bir şeyler öğrenebiliriz.”

Ferruh Beyin sözleri biter bitmez Maide Hanım hemen araya girdi, sesi yumuşaktı: “İstersen yarın da burada kal güzel kızım. Daha yeni geldin, pazartesi dönersin. Fidan’la biraz plaja inersiniz, güneşlenirsiniz. Açık hava sana iyi gelir, ne dersin?”

Anita için ne denizin ne de güneşin bir anlamı vardı artık. Hiçbir şey yüreğindeki karanlığı aydınlatamazdı.

“Yok anneanne,” dedi düşünceli bir sesle, “ben en iyisi yarın eve döneyim. Bu akşam öğrendiklerimden sonra n’apayım güneşli havayı? Benim ruhum kapkara kesildi, yüreğim ise ateş selinin içinde.”

Bir anda derin bir sessizlik çöktü. Masadakiler çatalını bile kıpırdatmıyordu. Sanki herkes kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi...

Yalancı

Günlerden pazardı. Anita derin bir yalnızlığın ve altından kalkılamaz bir kederin içine saplanmış bir hâlde evin yolunu tutmuştu. Omzuna astığı siyah çantasından anahtarını çıkardı, titreyen elleriyle kapıyı açtı. Adımını içeri atarken sesi evin içinde yankılandı: “Burhan, lanet olası herif! Ben geldim, neredesin? Seninle hemen konuşmamız lazım.”

O an tuhaf bir şey oldu. Daha doğrusu Anita’nın dikkatini bir şey çekti. Antrede, portmantonun önünde kırmızı, uzun topuklu bir çift ayakkabı duruyordu. Bu ayakkabılar Anita’yı bir şimşek gibi çarptı. Beyninde yanıt bekleyen bir soru yankılanmaya başladı, bir an için her şey dondu.

“Burhan,” diye öfkeyle haykırdı, “seni sıçan! Hangi deliktesin?”

Cevap yoktu. Anita büyük bir öfkeyle odaları dolaşmaya başladı... Salona baktı, mutfağa göz gezdirdi. Bir şeyler yanlıştı. İçindeki öfke neyle karşılaşacağını bilmediği için giderek büyüyordu. Sonunda yatak odasının kapısını araladığında alımlı, genç bir kadını yatakta sere serpe yatarken buldu. Anita’nın sesi boğuk, şaşkın ve öfkeliydi: “Sen de kimsin? Ne işin var benim yatağımda?"

Genç kadın en ufak bir telaş göstermedi. Gamsız, umursamaz ve kendinden emin bir şekilde başını hafifçe kaldırdı, sanki eğleniyormuş gibi cevap verdi: “Sence kime benziyorum?”

Anita’nın içinde bir dehşet duygusu yükseldi. Dişlerini sıktı, sesi titriyordu.

“Orospuya! Bir orospuya benziyorsun. Hem de ucuz bir orospuya.’’

Tuhaf olan, genç kadının bu sözlere alınmak yerine hafifçe gülümsemesiydi. Dudaklarını aralayıp alaycı bir sesle konuştu: “Ucuzunu bilmem ama doğru tahmin ettin. Bir orospuyum ben. Hem de sorunlu evlilikleri kurtaran bir orospu.”

Anita’nın gözleri öfkeyle doldu. İçinde kopan fırtına, bu kadının umursamazlığı karşısında daha da şiddetlendi. Başını hızla çevirdi, odanın içinde Burhan’ı ararken, “Kocam olacak o adi herif nerede?” diye sordu hiddetle.

Genç kadın başını hafifçe geriye yaslayıp keyifle esnedi. Sonra büyük bir kayıtsızlıkla omuz silkip “Ne bileyim ben?” dedi alaycı bir ifadeyle. “Herif senin kocan, burası da senin yatak odan. Ben mi arayıp bulacağım onu? Kendin bul!”

Anita’nın nefesi hızlandı, göğsü inip kalkıyordu.

“Sen nasıl bir orospusun?” diye sordu, öfkesi artık taşmak üzereydi.

Genç kadın kahkahayı bastı. Sonra Anita’ya dönerek, “Az önce söyledim ya,” dedi, gözleri ışıldıyordu. “Sorunlu evlilikleri kurtaran bir orospuyum ben. Bana inanmıyorsan gardıroba saklanan korkak kocana sor."

Anita’nın bakışları bir anda gardırobun kapısına çevrildi. Kendi evinde, yatak odasında, kocasının ihanetiyle yüzleşmeye sadece birkaç adım uzaktaydı. Tek kelime bile etmeden hızlı adımlarla yürüdü ve beyaz gardırobun kapağını açtı. Burhan çırılçıplaktı ve karşısında bir utanç abidesi gibi duruyordu.

Anita’nın sanki damarlarındaki kan dondu, beyninden vurulmuşa döndü. Göz bebekleri büyüdü, nefesi düzensizleşti. Sonra içindeki öfke birden sel gibi kabardı, patladı: “Tüh ulan senin suratına! Bu ne cüret seni aşağılık, yalancı herif!”

Burhan’ın o anda yüzüne yerleşmiş kayıtsız bir ifade vardı. Hiç beklenmedik bir şekilde dudaklarını araladı ve pişkince cevap verdi: “Esas yalancı sensin!”

Anita bir an duraksadı, gözlerini kıstı.

“Ben miyim?”

“Evet, esas yalancı sensin! Hani pazartesi günü dönecektin eve?”

Anita’nın zihni bir an durdu. Bu kadar pişkince bir cevap karşısında ne diyeceğini bilemedi... Sonra şaşkınlığını üzerinden atar atmaz, “Sen,” dedi ağlamaklı bir sesle, “ne utanmaz, ne rezil biriymişsin! Beni aldattığın yetmiyormuş gibi bir de yalancılıkla mı suçluyorsun?”

Burhan’ın bakışlarında en ufak bir pişmanlık belirtisi yoktu. Ve hâlâ küstahça gülümseyerek ona bakıyordu.

“Evet, yalancısın sen! Hani pazartesi günü dönecektin eve?”

Anita gözyaşlarını tuttu, yutkundu. Ama kelimeler dudaklarından dökülürken artık gözyaşlarına engel olamadı.

“Allah belanı versin! Esas yalancı sensin! Bir zamanlar evli olduğunu niye sakladın benden?”

Burhan umurunda bile değilmiş gibi omuz silkti. Sanki konu sıradan, önemsiz bir meseleymiş gibi davranıyordu. Kayıtsız bir sesle, “Bunda büyütecek ne var?" diye sordu.

Anita’nın gözleri ateş gibi parladı. Bir yandan da gözyaşlarını silerken titreyen sesiyle haykırdı: “Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Böyle bir şeyi nasıl saklarsın benden? Bunu bilmeye hakkım yok muydu?”

Burhan her zamanki umursamazlığıyla karşılık verdi: “Söylesem ne değişecekti?”

Anita duyduklarına inanamıyordu. Bir kez daha nefesi düzensizleşti, göğsü hızla inip kalktı.

“Elbette çok şey değişecekti Allah’ın belası!”

Burhan’ın yüzü bir an sertleşti, sesi derinleşti.

“Eğer beğenmiyorsan çek git, kapı orada.”

Anita bu sözlerle irkildi. Ama aynı zamanda içindeki öfkenin ateşi daha da harlandı.

“Bu ne cüret? Hem suçlu hem güçlü olacaksın, öyle mi?”

Burhan ağzını açıp bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu ki Anita bir an bile düşünmeden, bu iri yan adamın kendisi gibi ufak tefek iki kişiyi aynı anda dövebileceğim aklına bile getirmeden, yumruklarını sıktı ve bir fırtına gibi üzerine atıldı.

“Allah senin belanı versin hayvan herif! Nereden çıktın karşıma, zehir kattın hayatıma.”

Bir an her şey sustu... Anita gerçeği nihayet görmüştü. Bu adam vicdanı olmayan bir boşluktu. O boşlukta kaybolmamak için oradan kaçıp gitmesi gerekiyordu...

Anita, halasının kapısından içeri adım attığında perişan bir hâldeydi. Solgun, bitkin ve kederle çökmüştü. Yüreğindeki çaresizlik her adımında onu biraz daha ağırlaştırıyor, her nefes aldığında içinde büyüyen boşluk hissiyle baş etmeye çalışıyordu.

Şaheser onun bu hâlini görünce içini çekti, sesinde derin bir hüzün vardı: “Şimdi bir şeyler yapmalısın, anlıyor musun beni?”

Bu sözler Anita’nın içinde daha derin bir yara açtı. O kadar ağır, o kadar işkence doluydu ki yüreği sızladı, paramparça oldu. Boğuk ve kederli bir sesle, “Peki ne yapacağım?” diye fısıldadı.

Şaheser’in gözleri doldu. Ne söylese, hangi kelimeyi seçse yeğeninin acısını dindiremeyeceğini biliyordu.

“Artık oturduğun yerde acı çekmemelisin,” dedi usulca. “Böyle bir adamla boğuşup kendini daha fazla tüketmemelisin. Hemen şimdi, hiç vakit kaybetmeden bir karar vermelisin. Ama öyle ya da böyle bir yol seçmelisin ya da...”

Anita birden başını kaldırdı, gözlerinde ateş gibi parlayan bir öfkeyle sözünü kesti: dYa da yaşamaktan vazgeçmeliyim, öyle mi?”

Şaheser’in tüyleri diken diken oldu. Bir an dili tutuldu, nefesi kesildi... Kısa bir süre sonra, “Sen delirdin mi?" diye çıkıştı. “Bu nasıl bir söz? Allah korusun! Sessizce kaderine boyun eğip bu evliliği yüreğinde boğacaksın, anlaştık mı? Unutma! Boşanmak da evliliğin bir parçası. Acı da olsa, bu böyledir."

Anita ağlıyordu.

“Kabullenemiyorum. Bir yıl önce evlilik benim için güzel bir hayaldi, ama şimdi?.. Şimdi tamamen yabancı ve korkunç bir şeye dönüştü."

Şaheser onu sakinleştirmeye çalıştı. Yumuşak bir sesle, “Hayatin kanunu bu!" dedi. “Bazen tökezleriz, bazen de beceriksiz bir erkek tarafından itiliriz, önemli olan, her defasında ayağa kalkabilmek.”

Anita gözyaşlarını silerken, “Peki ya yıkılan hayaller?” diye sordu. “Onları nasıl yerine koyacağız?”

Şaheser acıyla gülümseyip “Ayağa kalkarak,” dedi. “Her defasında yeni hayaller kurarak!”

Anita gözlerini yere dikti, kafası karmakarışıktı. Tek isteği her şeyi unutmak ve yepyeni bir hayata uyanmaktı. Ama biliyordu ki karakteri buna asla izin vermeyecekti. Başını iki yana salladı, sesi umutsuzdu: “Yapamam... yapamam ben! Öyle yeni hayaller kuramam.”

Şaheser üzüntüyle ona baktı.

“Bu kadar ümitsiz olma," dedi yatıştırıcı bir sesle. “Eskiler ‘Yaşanacağı varmış’ derler. Boşanmak dünyanın sonu değil. Her yıl binlerce evli insan ayrılıyor. Sen de bu binlerce insandan biri olacaksın. Senin gibi pek çok kişi bu yollardan geçti."

Anita birden sert bir ifadeyle başını kaldırdı.

“O adi herif," dedi öfkeyle, “benim hayallerimi çaldı. Bir an önce cehennemin dibini boylamalı."

Şaheser gözlerini kırpıştırdı, bu sözler karşısında şaşkına dönmüştü.

“İyi de nasıl?" diye sordu, sesi biraz titremişti. “Gücün yetmiyorsa, bırak Allah’ından bulsun.”

Anita’nın yüzü sertleşti. Başına gelenleri kabullenmek ona ağır geliyordu. Öyle kolay kolay hazmedilecek şeyler değildi bunlar. Her şeyin üstüne bir de aldatıldığını öğrenmek son nokta olmuştu. Yaşadığı hayal kırıklığı çok büyüktü. Bir anda gözlerinde tuhaf bir parıltı belirdi. Acıyla karışık, sinsi sinsi gülümsedi.

Şaheser bu bakışı görünce irkildi. Kaygılı bir sesle, “Anita,” dedi, “aklından ne geçiyor?”

Anita cevap vermedi, sustu. Sadece içindeki öfkenin ve intikam ateşinin onu nereye götüreceğini düşünüyordu...

Yaz güneşinin ışıklan pencereden süzülürken içeriye, Doktor Nazif Beyin sesi berrak ve neşeliydi: “Kısacası üstadım, ben hayatı seviyorum. Tüm sihriyle, mucizevi bir şekilde parıldayan güzellikleriyle birlikte.”

Ferruh Bey hafifçe başını salladı, ardından yüzünde düşünceli bir ifadeyle, “Galiba,” dedi, “sorun hayatın kendisinde değil, biz insanoğlunda. Ne zaman ki elimizi yüreğimizin üzerinden çektik, dünya cehenneme döndü. Bilmiyorum, bunu tekrar nasıl aşacağız?”

Doktor Nazif Bey gözlerini hafifçe kıstı, ciddi bir ifadeyle elini göğsüne götürüp “Ellerimizi yeniden yüreğimizin üzerine koyduğumuzda,” dedi yumuşak ama güçlü bir sesle, “merhametimiz bir kez daha serinletecek dünyayı, göreceksin.”

Fidan da oradaydı. Gözleri Nazif Beyin yüzünde takılı kalmıştı, ama sanki fakülteden hocası değilmiş gibi bakıyordu ona... Derken kapının zili çaldı, koşup açtığında gözleri birden büyüdü, yüzü gerildi. Ama sonra hiç beklenmedik bir şey yaptı, şiddetli bir tokat patlattı.

Genç adam da tıpkı Fidan gibi çok şaşkındı. Bir elini yanağına götürdü, az önce olanları anlamlandırmaya çalışırken, "Sen..." diye kekeledi, "sen... sen kim oluyorsun da bana tokat atıyorsun?"

Fidan'ın yüzü öfkeden alev alevdi.

"Benden uzak dur kahrolası hayvan! Dün akşam yeterince canımı sıktın zaten. Benim bu evde yaşadığımı kim söyledi sana?"

Genç adamın yüzündeki şaşkınlık bir anda tuhaf bir ifadeye dönüştü. Sıcacık bir gülümseme belirdi dudaklarında, gözleri parladı. Tam o esnada içeriden Maide Hanımın sesi duyuldu: "Evladım, kime bakmıştınız?"

Genç adam önünde bir kapı muhafızı gibi duran Fidan'ı hafifçe kenara itti ve birkaç adım atıp Maide Hanımın önüne geçti. Saygıyla eğilip yaşlı kadının elini öptükten sonra, "Efendim," dedi nazikçe, "Ferruh Beyin evini arıyordum. Burası mı?"

Maide Hanım genç adamın yüzüne dikkatle baktı, yüreğini bir sıcaklık kapladı. Sonra yumuşak bir ses, "El öpenlerin çok olsun evladım," dedi. "Evet, burası Ferruh Beyin evi. Kendisi damadım olur. Peki ne istemiştiniz?"

Genç adam hafifçe gülümsedi, sesinde tatlı bir samimiyet vardı: "Nazif Hoca burada mı efendim? Kendisi beni bekliyordu."

Maide Hanım bir an duraksadı, kısa bir sessizlik oldu... O sırada Fidan sımsıkı yaptığı yumruklarını daha da sıkarak, "Nazif Hocaya," dedi öfkeyle, "kim geldi diyelim?"

Genç adam başını hafifçe çevirdi ve gülümseyerek cevap verdi: "Doktor Han!"

Fidan bir an şaşkınlıkla baktı. Sanki en çaresiz kaldığı anlardan birinin girdabına kapılmış gibiydi. Geriye tek bir adım attı, arkasını döndü. Kayan bir yıldız gibi gözden kayboldu...

Onu görür görmez neşeli ve samimi bir şekilde, “Hele bakın kim gelmiş?" dedi Nazif Bey.

Genç adam gülümsedi. Kısa bir hâl hatır faslından sonra Nazif Bey başını çevirip Ferruh Beye baktı. Gurur dolu bir sesle, “Onu buraya ben davet ettim,” dedi. “Seninle tanıştırmak istedim. Bu kerata benim yeni asistanım. Adı Han.”

Ferruh Bey genç adamı göz ucuyla süzdü. Yüzündeki ifade nötrdü ama dostane bir şekilde başını salladı.

“Hoş geldin. Buyur, geç otur şöyle, rahatına bak.”

Han hafifçe eğilip selam verdikten sonra boş sandalyeye oturdu. Fidan kocaman açılmış gözlerle ona bakarken kalbinin ritmi aniden değişti, dün geceyi hatırladı. Onun mumu üfleyip söndürmesini, kulağına fısıldadığı o garip sözleri... İçini tarif edilemez bir öfke sararken babasının sesi odada yankılandı: “Kızım, neden ayakta dikiliyorsun? Hadi sen de otur.”

Fidan yüzünde sert bir ifadeyle sessizce geçip bir sandalyeye otururken, “Kızım,” diye konuşmasını sürdürdü babası, “oturmadan önce misafirimize sorar mısın, ne içer?”

Fidan istemeye istemeye başını çevirdi, gözleri küçümseyici bir ifadeyle parladı. Sonra soğuk bir ses tonuyla, “Beyefendi ne içer acaba?" diye sordu.

Han bu küçümsemeyi fark etti ama istifini bozmadı. Aksine sıcak ve samimi bir sesle, “Zahmet olmazsa,” dedi, “bir bardak soğuk su alabilir miyim? Bugün hava inanılmaz sıcak.”

Fidan içinden “Zıkkım iç!” diye geçirdiği anda, Han bir kez daha söze girdi: “Bu arada sizinle tanışmadık. Benim adım Han, ya sizinki?”

Fidan’ın nefesi kesildi, bir kez daha dün geceyi düşündü... Onun kendine güvenli tavrını, gözlerindeki o tuhaf ışığı, sanki bir şeyi önceden biliyormuş gibi konuşmasını... Ve şimdi burada, tam karşısındaydı. Kısa ama keskin bir şekilde cevap verdi: “Fidan."

Daha fazlasını söylemeye niyeti yoktu. Ama Han yüzünde hiçbir şey olmamış gibi mutlu bir gülümsemeyle, “Tanıştığımıza memnun oldum Fidan Hanım,” dedi. “Acaba siz ne işle meşgulsünüz?”

Fidan içindeki öfkeyi bastırmaya çalışırken ona sert bir bakış attı ve tek kelime etmeden hızla oradan uzaklaştı. Onun bu tavrı Ferruh Beyin gözünden kaçmamıştı. Hafifçe kaşlarını çatıp “Kızım," dedi, “tıp fakültesinde okuyor. Allah’ın izniyle seneye mezun oluyor."

Bu defa şaşırma sırası Han’daydı. Gözleri büyüdü, bir an sessiz kaldı. Acaba onunla ilgili başka sürprizler var mıydı?

Han

O pazartesi sabahı hafif esen rüzgâr ağaçların dallarına fısıldıyor, yapraklar usulca dans ediyordu. Büyükada gecenin mahmurluğunu üzerinden atarken insanlar birer birer yollara düşüyor, hayat eski ritmine kavuşuyordu. Ancak Madam Rita için hiçbir şey normal değildi. Günlerdir içini kemiren bir huzursuzluk vardı. Tavukları bir garip olmuştu. Her gün birkaçı ortadan kayboluyor, kalanlar ise başlarını iki yana sallayarak sersemce dolaşıyor, sanki ayakta uyuyorlardı.

“Görmüyor musun,” dedi Maide Hanım, “zavallılar hastalanmış. Bir aspirin eritip içir onlara, belki kendilerine gelirler.”

Madam Rita içini çekti, gözleri hüzünle doluydu.

“Ah, ahi Eskiden ne şen şakraktılar... Civciv gibi cıvıldar, bahçeyi neşeyle doldururlardı... ama şimdi bir tuhaf oldular. Sanki... ne bileyim... sarhoş gibiler.”

Maide Hanım şaşkınlıkla ona baktı.

“Sarhoş mu?”

“Evet! Her gün bir fıçı şarap içmiş gibi sendeleyip duruyorlar.” Maide Hanım kahkahasını bastırmak için elini ağzına götürdü.

“Allah iyiliğini versin Madam Rita! Şimdi de tavuklarına meyhane hikâyeleri yazıyorsun. O zavallılar şarabı nereden bulup da içecek?”

Madam Rita düşünceli bir sesle mırıldandı: “Ne bileyim ben... Onları böyle görünce insan her şeyi düşünüyor.”

Maide Hanım omuzlarını silkti.

“Bence hastalandılar ya da sıcak havadan bunaldılar. Sonuçta onlar da can.”

Madam Rita’nın gözleri yeniden kaygıyla büyüdü.

“Peki ya kaybolanlar?”

Maide Hanım bir an duraksadı, ardından kısık bir sesle, “İşte bu tuhaf,” diye mırıldandı. “Yabani köpek işi değil gibi görünüyor. İşin içinde başka bir şey var. Ama sen yine de şu aspirini ver onlara, belki bir faydası dokunur."

Madam Rita başını çevirip gözlerini yan komşusunun evine dikti. Bakışları öfkeyle parlıyordu.

“Bence,” diye homurdandı, "o kart zamparanın işi! Güya bacağı kırık kedisinin intikamını alıyor benden.”

Maide Hanım hemen araya girdi: “Adamcağızın günahını alma istersen."

Madam Rita’nın içindeki şüphe gitgide büyüyordu.

“Biliyorum, tavuklarımı o çalıyor. Ondan başkası böyle bir şeye tenezzül etmez.”

Maide Hanım başını iki yana sallayıp “Peki ya,” dedi, “tavukların şu perişan hâline ne diyeceksin?”

Madam Rita kaybolan tavuklarına odaklanmıştı ama Maide Hanım haklıydı. Peki ya kalanların bu tuhaf hâli neydi? O düşüncelere dalıp gitmişken Maide Hanım usulca ekledi: “Geçen gün demiştim ya ‘Yakında kokusu çıkar’ diye... Sabret bakalım Madam Rita, işin aslı elbet gün yüzüne çıkar.”

Anita dün yaşadığı talihsiz olayın ardından sanki umutsuzluğun karanlığında kaybolmuş bir ruh gibi sokaklarda dolaşıyordu. Adımlarını nereye attığını bilmeden, yorgun ve dalgın... En sonunda yaşadığı

apartmanın karşı kaldırımında durdu. Feri sönmüş gözleri üçüncü kattaki pencereye kilitlenmişti, fakat içeri girmeye cesareti yoktu.

“Sen,” diye seslendi biri arkasından, “neye bakıyorsun Öyle?”

Anita ürpererek başını çevirdi. Karşısında ince metal çerçeveli gözlüklerinin ardından ona bakan yaşlı manav vardı.

“Merhaba Mustafa Amca,” dedi, sesi boğuktu.

Yaşlı adam başını hafifçe eğdi, gözlüğünü düzelterek Anita’ya dikkatle baktı.

“Sen miydin kızım? Merhaba, nasılsın?”

O an Anita’nın boğazı düğümlendi. İçini kaplayan ağırlık, sözcüklerin dökülmesine izin vermiyordu. Güçlükle, “Eh işte!” diyebildi.

Yaşlı manav onun kederini tek bakışta anlamıştı. Bir an duraksadı, derin bir nefes aldı ve aklından geçenleri sakınmadan söyledi: “Ne olursa olsun, bazen vedalaşmayı bilmek gerek... hatta gidenlerin gitmesine izin vermeli insan.”

Anita birden afalladı.

“Durduk yere böyle bir şeyi neden söylediniz?”

Yaşlı manav buruk bir şekilde gülümsedi. Yüzündeki kırışıklıklara sinmiş tecrübeyle konuştu: “İnsanın derdi yüzüne vurur kızım. Tıpkı sevinçleri gibi.”

Bu sözler Anita’yı hazırlıksız yakaladı ve göğsünde bir sancı gibi yankılanırken, “Şey...” dedi, kelimeleri zorlanarak sıralıyordu, “aslında size ne söyleyeceğimi bilemiyorum... ben sadece...”

Yaşlı adam yılların yükünü taşımış, insanı bir bakışta okuyabilen biriydi.

“Bak kızım," dedi, “ben her derdin bir çaresi olduğuna inanan o eski kafalılardan biriyim. Kusura bakma ama kimsenin senin kıymetli vaktini

çalmaya hakkı yok. Bu kocan bile olsa.”

Anita’nın içi buz kesti, yumruk yemiş gibi sersemledi.

“Siz neler söylüyorsunuz böyle? Size içimi dökmedim ki, bu nasıl olur?”

Yaşlı adam bu kez acıyla gülümsedi.

“Izdırap çektiğini görüyorum. Belli ki dertli bir sevda seninkisi, yalan mı?”

Anita’nın gözleri bir anda doldu. Yanaklarına süzülen yaşlan silmeye çalışmadan öylece durdu. Sonra bir gölge gibi sessizce düşüncelerinin içine çekildi. Karanlık, derin ve uçsuz bucaksız...

Fidan dünden beri kafasının içinde dolaşıp duran düşüncelerden kurtulamıyordu. Onun hakkında kötü bir şey söylemek istemiyordu; aslında dedikodu yapma niyetinde de değildi. Ama içindeki sıkıntı öyle ağırdı ki farkında olmadan mırıldandı: “Ara sıra da olsa böyle gelecek mi bize?”

Arzu şaşkın bir ifadeyle ona bakıp “Demek çocuk serseri değilmiş” dedi. “Doktormuş, ha?”

Fidan sesinde yükselen öfkeyi fark etmeden, “Doktor olması, serseri olmadığı anlamına gelmiyor,” diye çıkıştı.

Arzu anlamlı bir bakış attı.

“Kusura bakma ama hiç de serseriye benzemiyor. Hatta epey hoş biri...”

Bu sözleri duymayı beklemeyen Fidan sinirle yerinde kıpırdandı. Arzu cümlesini tamamlamadan sesi daha da sertleşti Fidan’ın: “İstiyorsan onunla sen çık. Birbirinize çok yakışırsınız."

Arzu sözlerini sakınmayan biriydi.

“Kız ben sana ne dedim? Hemen öfkelenme öyle!”

Fidan hâlâ gergindi.

“Çok şey söyledin. Ağzından çıkanı kulağın duymuyor mu senin?”

Arzu hafifçe gülümsedi.

“Biz ne yapıyoruz ya? Yeter artık, kes sesini! Hâlâ iki küçük kız gibi davranıyoruz. Hiç büyümeyecek miyiz?”

Fidan içinde kopan fırtınaları susturmaya çalışarak derin bir nefes aldı, başını eğip mırıldandı: “Kusura bakma! Sana neler söylüyorum böyle? Umarım alınmadın."

Arzu bu kez ciddileşmişti.

“Hayır, alınmadım. Ama sana gördüğüm bir gerçeği söylemek istiyorum.”

Fidan gözlerini kırpıştırdı.

“Hangi gerçeği?”

Arzu lafı dolandırmadan sordu: “Sahi, çocuğun ismi neydi?”

Fidan bir an kalakaldı. Ama sonra, “Han,” diye yanıtladı.

Arzu hafifçe tebessüm etti.

“Ne yalan söyleyeyim, ismi de güzelmiş.”

Fidan kaşlarını çattı, hemen kestirip attı: “Neyse, geçelim burayı! Eee?”

“E’si şu: Ona öfkeni yansıtırken söylediğin kadar söylemediğin, sustuğun şeyler de varmış gibi hissettim.”

Fidan irkildi.

“Sen neler söylüyorsun?”

Arzu’nun sesi bir anda değişti.

“Benimkisi sadece bir his ama güçlü bir his. Bilemiyorum, içimde böyle bir şey var.”

Fidan sanki ne yapacağını bilemeden ellerini havada salladı.

“Bu nasıl bir his böyle? O çocuğu hepi topu iki defa gördüm hayatımda.”

Arzu omuz silkti, ardından emin bir şekilde ekledi: “Sen ne söylersen söyle ama benim içimde böyle bir his var.”

Fidan daha fazla dayanamadı.

“Allah aşkına kendine gel Arzu! Karşıma geçip ne saçmalıyorsun? Ben hiçbir şey hissetmiyorum ona karşı.”

Arzu dudaklarının kenarında beliren hafif bir gülümsemeyle, “İstersen o kadına gidelim,” dedi.

Fidan kaşlarını çattı.

“Hangi kadına?”

“Bostancı’daki kadına... geçen gün ondan duydum...”

Fidan iyice afalladı.

“Lafı ağzında geveleyip durma, kimden duydun?”

Arzu bu sefer kıkırdayarak, “Kimden olacak, bizim Akasya’dan,” dedi. “Güya Bostancı’daki kadın kartlar sayesinde geçmişi ve geleceği görebiliyormuş.”

Fidan duyduklarına inanamadı.

“Yine ne saçmalıyorsun? Ben tıpçıyım! Nasıl ya? Böyle bir şey mümkün olabilir mi? Saçmalık bu!”

Arzu umursamaz bir edayla başını salladı.

“Eee, ne var bunda? Tıpçıysan tıpçısın! Doktorlar geçmişi ya da geleceği mi biliyor? Siz ancak hastalıklara teşhis koyabilirsiniz, doğru mu?"

Fidan hemen karşılık verdi: “Sen iyice kafayı yedin! Benim söylemek istediğim şey bu muydu?”

“Ya neydi?"

Fidan derin bir “Offf!” çektikten sonra, “Ben tıpçıyım derken bilimi kastettim. Genç bir bilimci nasıl olur da falcıya inanır?” dedi.

“Neden inanmayasın? Bilimin yeri ayrı, falın yeri ayrı.”

“Vallahi sen kafayı yemişsin!"

Arzu birden ayağa kalktı, üstüne başına şöyle bir çekidüzen verdikten sonra, “Bırak şimdi bunları! Bugün gidiyor muyuz o falcıya?” diye sordu.

Fidan alaycı bir şekilde başını sallayıp “İstersen,” dedi, “karşımda bir hafta göbek at, yine de gelmem seninle.”

Arzu kahkahasını bastırdı, eğilip Fidan’ın gözlerinin içine bakarken, “İnan bana,” dedi samimi bir sesle, “bütün işimi gücümü bırakıp karşında oynarım. Ama sen de koca bir haftanın sonunda lütfunu esirgeme benden, anlaştık mı şekerim?”

Fidan aniden kahkahalara boğuldu. Gözlerinden yaş gelene kadar güldü, sonra hızla ayağa kalktı ve bir çırpıda arkadaşına sarılıp “Pekâlâ,” dedi, “düş önüme. Şeytan beni dürtmüşken gidelim, yoksa her an vazgeçebilirim...”

Falcı kadının gözleri masmavi, bakışları bir ok gibi deliciydi. Yanakları gül kırmızısı ve iri yan cüssesine tezat, avuç içine sığacak kadar küçük elleri vardı. Konuştuğunda ise beklenmedik bir yumuşaklık taşıyan sesi, odadaki ağır havayı daha da gizemli kılıyordu.

“Hadi, kapat fincanı! Falına bakayım.”

Fidan bir an kendine geldi, içinde bir kıpırtı belirdi. Merakı bakışlarına yansımıştı. Kendi kendine, “Gerçekten inanıyor muyum bu saçmalıklara?” diye sormadan edemedi ama yine de kısık bir sesle, “İskambil kartlarıyla bakmayacak mıydınız?” diye sordu.

Falcı kadın hafifçe gülümsedi.

“Hayır, senin falına fincandan bakacağım. Nedense içimden öyle geldi.”

Odayı saran tuhaf hava Fidan’ın göğsüne oturan bir ağırlık gibiydi. Nefes almakta zorlandığını hissetti ama itiraz etmek yerine kısa bir soluk aldı ve fincanı ters çevirip masaya koyarken, “Neyse hâlim, çıksın falım,” dedi, sesi titrek bir fısıltıya dönüşerek.

Falcı kadın fincanın soğumasını beklerken gözlerini Fidan’a dikip “Seni,” diye mırıldandı, “beyaz önlükler içinde görüyorum, doktor musun?”

Fidan’ın kanı bir anda çekildi. Tüyleri diken diken oldu, kalbinin boğazında attığını hissetti.

“Evet... aslında son sınıf tıp öğrencisiyim.”

Falcı kadının bakışları ruhunu delip geçiyormuş gibi hissettirdi ona.

“Pekâlâ!.. Gördüğüm kadarıyla üç harfli biriyle tanışmışsın.” Bu sözler sanki kafasının içinde şiddetli bir çarpma hissi oluşturdu. Bedeni alışkın olmadığı bu bakışların ağırlığı altında güçsüzleşti, korku damarlarında buz gibi dolaştı ve dilinin ucundaki kelimeler kuruyup kaldı. Bunun üzerine falcı kadının sesi biraz daha derinleşti: “Yoksa o genç adamın adı ‘H’ harfiyle mi başlıyor?”

Fidan’ın bir an aklı durdu, gözleri karardı. Beyni bir dumana bulanmış gibi işlevini yitirdi. Sanki gözlerinin önünde bir sihirbazlık numarası oynanıyordu. Arzu da en az onun kadar şaşkındı.

“Siz...” diye kekeledi Arzu, “bunları nasıl bildiniz?”

Falcı kadın tek kelime etmeden hafifçe öne eğildi, eliyle fincanı kavrayıp usulca çevirdi. Gözlerini kahve lekelerine diktiği bir anda yüzü bembeyaz kesildi. Fincanı hızla tabağa koyarken sesi boğuk ve gergindi: “Hemen gidin, çıkın buradan!”

İki arkadaş önce anlam veremeden birbirlerine baktı, sonra Fidan’ın ensesinden aşağı buz gibi bir ürperti aktı. O an Arzu’nun sözleri bu garip sessizliği deldi: “Bizi kovuyor musunuz?”

Falcı kadın iri gövdesini zorlukla doğrulttu. Gözleri ateş saçıyordu.

“Beni duymadınız mı? Çıkın buradan, gidin! Korkarım ki uğursuzluğunuz bana da bulaşacak.”

İki arkadaş ne yapacaklarını bilemeden bir süre öylece birbirlerine baktılar... Zihinleri duyduklarını anlamlandırmaya çalışırken, odanın içini saran soğuk sessizlik her şeyi daha da kasvetli hâle getiriyordu. Fidan bir şeyler söylemek için ağzını araladı ama kelimeler dudaklarına ulaşamadan vazgeçti. Az önce içini titreten o ürperti geçmişti belki, fakat tenine sinen o garip soğukluk hâlâ oradaydı; derin, ağır ve gitmeye niyeti yokmuş gibi...

O gün eve moralsiz döndü Fidan. İçinde tarif edemediği bir ağırlık vardı. Sanki yanan bir mum gibi erimiş, ışığını kaybetmişti. Geriye sadece ruhuna çöken o derin soğukluk kalmıştı.

“Sana ne oldu böyle?" diye sordu annesi. “Hortlak görmüş gibisin! Gözlerinin feri sönmüş.”

“Oraya... doğrusu... ilk başta hiç gitmek istemedim.”

Şayeste kaşlarını çatıp şaşkınlıkla baktı.

“Ne gitmesi? Neden bahsediyorsun sen?”

Fidan içini çekip “Falcı kadından,” diye mırıldandı.

Şayeste hoşnutsuz bir şekilde başını salladı ve sabrını yitirmiş bir edayla çıkıştı: “Anlatsana, ne oldu?”

Fidan bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama tam o anda kapı çaldı. Bir an duraksadı, sonra hızla kapıya yöneldi. Kapıyı araladığında onun çökmüş gözleriyle karşılaştı. Son gördüğünden bile daha zayıftı. Sanki bir çiçek gibi solmuş, rüzgârla oraya kadar savrulmuştu. Fidan'ın gözleri dehşetle açılırken, "Lanet olsun!" diye haykırdı. "Bu hâlin de ne? Seni tanımakta güçlük çektim."

Anita'nın sesi ağlamaklı bir fısıltıya benziyordu: "O aşağılık herif canımı, hatta ruhumu yaktı. Eğer böyle bir şey yapmasaydı, şimdi evimde huzur içinde oturuyor olurdum."

Fidan'ın içi ürperdi, kalbi hızla çarptı.

"Ne oldu?"

Anita gözlerini yere indirdi, sanki kelimeler boğazında düğümlenmişti. Ama sonra güçlükle devam etti: "Onu yatak odamda başka bir kadınla yakaladım."

Fidan duyduklarına inanamadı. Öfkeli bir sesle, "Lanet olsun o şeytana!" dedi. "Nereden çıktı karşına?"

Anita güçsüzdü, ayakta bile zor duruyordu.

"İşin tuhaf tarafı," dedi kederle, "hâlâ ne yapacağımı bilmiyorum. Kendimi köşeye sıkışmış hissediyorum. Ara ara korkunç, tuhaf fikirler geliyor aklıma."

Birden aralarında derin bir sessizlik oldu... Anita'nın kaşlarının arasındaki çizgiler keskinleşti, gözlerinde tehlikeli bir öfke parıltısı belirdi. Fidan bakışlarını ablasına dikmişti. Onun aklından neler geçtiğini merak ediyor, yüzündeki donuk ifadeyi bir türlü çözemiyordu. Tam o anda annelerinin sesi boşluğu delen keskin bir yankıya dönüştü: "Kim geldi?"

Fidan mutsuz bir ifadeyle yanıtladı: "Ablam."

Şayeste hızla yanlarına geldi. Gözlerini kısıp dikkatle baktı ona. Zavallı Anita perişandı. Omuzlan çökmüş, bedeni sanki biraz daha küçülmüştü. Bir

zamanlar ışıl ışıl parlayan gözleri şimdi solgun ve kederliydi. Boynundaki morluklar yaşadığı acıyı ele veriyordu. Şayeste'nin bakışları birden sertleşti. Yüzü önce şaşkınlığa, sonra sorgulayan bir ifadeye büründü.

"Sana ne oldu böyle?"

Anita derin bir utançla başını yere eğdi. Hâline bir mazeret bulmaya çalışır gibi kısık bir sesle mırıldandı: "Ne yazık ki kuru bir çalıya döndüm. Bu yaşımda nasıl bir günah işlediysem artık."

Şayeste her zamanki sertliğiyle kaşlarını çatıp haykırdı: "Sus, aptal aptal konuşma! Sana bir şey sordum. Doğru dürüst cevap versene bana."

Anita'nın gözlerinde bir kıvılcım çaktı. İçinde birikmiş ne varsa o an patlamaya hazır bir yanardağ gibi yükseldi.

"Bazen senin annem olduğundan şüphe duyuyorum. Acaba beni başka bir kadın mı doğurdu? Bana karşı beslediğin bu öfkenin sebebi ne? Hadi durma, söyle de kurtul!"

Şayeste'nin yüzü aniden gerilirken, "Kes sesini!" diye bağırdı.

Anita'nın içindeki fırtına kopmuştu artık. O korkunç, öldürücü kelimeleri dile getirmekten çekinmedi.

"Yeter! Bu evde istenmeyen çocuk olmaktan bıkıp usandım. Bana üvey evlat muamelesi yapıyorsun, beni sürekli dışlıyorsun. Hadi söyle, neden? Artık hissediyorum, annem değilsin benim."

Şayeste'nin gözleri bir anda irileşti, öfkeyle büyüyen bakışları anbean değişen duyguların aynası oldu. Ve nihayet o zehirli cümle dudaklarından döküldü: "öyleyse neden gidip kendini gebertmiyorsun? Böylece senin gibi bir beladan kurtulurum. Git haydi, seni burada istemiyorum!"

Annesinin umursamazca savurduğu o acımasız sözler Anita'nın yüreğine bir kıymık gibi battı, içini kanattı. O an sadece canını yakmakla kalmadı, içinde bir yerlere sinmiş tüm umutlarını paramparça etti. O kırılgan kız çocuğu annesinin gözlerinin önünde biraz daha soldu. Anita yutkunmaya

çalıştı ama kelimeler yüreğine hapsolmuş, acısı sessizce içinde büyümüştü. Gözleri, yüreğindeki kırgınlıkla Fidan'a kaydı. Sanki ondan bir şeyler bekliyordu; bir kurtuluş, bir teselli, belki de sadece sıcak bir bakış... Ama biliyordu, bazı yaralan hiçbir bakış iyileştiremezdi. Hüznün ağırlığı altında ezilen sesi, neredeyse duyulmayacak kadar kısıktı artık. Sesi çoktan kırılmış bir çocuğun fısıltısına dönüşmüştü: "Şu an çok çaresizim... tıpkı küçük bir çocuk gibiyim."

Birden dudakları titredi, gözleri doldu. İçindeki tüm kırgınlık ve tükenmişlikle son bir defa kardeşine baktı. Acıdan yorulmuş sesi bir vedaya sığınır gibi yankılandı: "Böyle bir durumda diyebileceğim tek şey sana, hoşça kal Fidan."

Sonrasında derin bir sessizlik çöktü... Öyle ağır, öyle keskin bir sessizlikti ki sanki zamanın bile nefesi kesilmişti. İçinde her şeyi yutan bir boşluk, ruhu usulca kemiren soğuk bir karanlık saklıydı...

Saklı Gerçekler

O gece sabaha kadar gözüne uyku girmedi. Yatağında bir sağa bir sola döndü; düşünceleri peşini bırakmıyor, zihni susmak bilmiyordu. Saatler birbirini kovaladı ama zaman sanki olduğu yerde donmuştu. İçini kemiren o tuhaf kuşkuyla baş etmeye çalıştı, fakat ne yaptıysa ruhundaki huzursuzluğu dindiremedi.

Sabaha karşı, yüreğinde biriken ağırlığa daha fazla dayanamayarak yataktan kalktı. Gözleri uykusuzluktan yanıyor, bedeninde bir yorgunluk dolaşıyordu. Pencerenin önüne geçti, biraz dışarı bakıp zihnini toparlamak istedi. Fakat tam o anda gözleri bir ayrıntıya takıldı. Madam Rita'nın tavukları bahçe duvarının dibinde kümelenmiş, iştahla yem yiyordu. Asıl garip olan ise, o yemi duvarın öte tarafından atan kişinin Barba Yorgo olmasıydı.

Fidan içine düşen bir şüpheyle, "Günaydın," diye seslendi, "tavuklara yem mi veriyorsunuz?"

Barba Yorgo onun sesini duyduğu anda irkildi. Bir an duraksadı, yüzünde belirsiz bir telaş belirip kayboldu.

"Yem mi?.. Ne yemi?.. Yok canım... Yem vermiyorum."

Fidan şaşkınlıkla gözlerini kocaman açtı.

"Ama az önce sizi gördüm, yem atıyordunuz."

Barba Yorgo'nun yüzü gerildi. O an ne diyeceğini bilemedi, sonra alaycı bir ifadeyle homurdandı: "Senin bu saatte ayakta ne işin var? Niye hâlâ yatakta değilsin?"

Fidan küçük bir çocuk gibi hissetti kendini. Sanki suç işlemiş de azarlanıyordu.

“Anlamadım... bu saatte illa yatakta mı olmam gerekiyor?"

Barba Yorgo’nun yüzü asıldı. Açıkça huzursuzdu. Daha fazla konuşmak istemediği için çabucak arkasını dönüp eve doğru seğirtti. Fidan onun ardından bakarken içinde büyüyen kuşku iyiden iyiye belirginleşti.

Tam o sırada dışarıdan gelen ayak sesleriyle irkildi. Maide Hanım uykulu bir şekilde odasına girip gözlerini ovuştururken, “Bu saatte kiminle konuşuyorsun?” diye sordu, sesi mahmurdu.

Fidan gözlerini Barba Yorgo’nun kaybolduğu noktaya dikmişti. Anneannesinin sorusu üzerine başını çevirip “Günahını almayayım,” dedi şüpheci bir tavırla, “galiba Madam Rita’nın tavuklarını Barba Yorgo çalıyor.”

Maide Hanımın kaşları hafifçe kalktı, sonra yüzü ciddileşti.

“Sen ne diyorsun kızım? Ağzından çıkanı kulağın duysun. Böyle bir söz insanı zan altında bırakır. Eğer doğru değilse büyük günaha girersin."

Fidan onun ne kadar dindar biri olduğunu biliyordu. Bu tepkisi ona hiç yabancı gelmemişti. Ama içindeki şüphe Maide Hanımın sözlerine rağmen büyümeye devam ediyordu. Gözlerini kısıp “Hiç merak etme,” dedi, “onu az önce suçüstü yakaladım.”

Maide Hanım şaşkınlık içinde torununa baktı. İçine küçük ama inatçı bir kurt düşmüştü.

“Peki kendi gözlerinle gördün mü? Tavuğu çalarken yani.”

“Hayır, çalarken görmedim. Ama tavuklara yem atıyordu duvarın diğer tarafından.”

Maide Hanım kaşlarını çatıp başını hafifçe eğdi.

“Allah Allah! Tavukları yemlemek ona mı kaldı? Hem de düşmanı olduğu birinin tavuklarını!”

“İşin tuhaf tarafı da bu ya! Bu işin içinde kesin bir bit yeniği var anneanne."

Maide Hanım o an Madam Rita'nın, "Ah, ah! Eskiden ne şen şakraktılar... Civciv gibi cıvıldar, bahçeyi neşeyle doldururlardı... ama şimdi bir tuhaf oldular. Sanki... ne bileyim... sarhoş gibiler," sözlerini hatırladı, ardından da aklına bir şey gelmiş gibi kıs kıs gülmeye başladı. Onun bu hâline bir anlam veremeyen Fidan, "Ne oldu?" diye sordu merakla.

Maide Hanım hâlâ gülüyordu.

"Ah!.. O yaşlı kurt yok mu? Hem kart zamparanın biri hem de akıl küpü... Vallahi bu adam şeytana pabucunu ters giydirir."

Fidan kaşlarını çattı, hiçbir şey anlamamıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

Maide Hanım bakışlarını torununa dikerek kendinden emin bir sesle, "O yaşlı kurt," dedi, "tavuklara şaraplı yem veriyor."

"Yemin şaraplısı mı var?" dedi Fidan şaşkınlıkla.

"Allah iyiliğini versin senin! Yemin hiç şaraplısı olur mu güzel kızım? O yaşlı kurt, önce yemi şarapla ıslatıyor, sonra da tavuklara veriyor. Zavallı hayvanlar sarhoş olunca sersem sersem dolanıyorlar. Böylece onları yakalaması da kolaylaşıyor."

Fidan duydukları karşısında dehşete kapıldı.

"Senin de az önce söylediğin gibi bu adam şeytana pabucunu ters giydirir. Zavallı Madam Rita'ya bunu nasıl yapar? Peki ya tavukların günahı ne?"

Maide Hanımın gözlerinin önünden sarhoş gibi sendeleyen tavuklar geçti. Ama bu kez gülümsemesi buruktu.

"Zavallı Madam Rita," diye mırıldandı, "gerçekleri öğrendiğinde çok üzülecek."

O anda Fidan'ın içi ürperdi. Tüm bu tuhaf olayların ortasında, geceden beri içini kemiren o başka mesele bir anda geri döndü. Kalbinin en derininde,

unutmamak için kenara kaldırdığı o endişe şimdi yeniden yüreğine oturmuştu.

“Anneanne,” dedi, sesi kederle boğuk çıkıyordu, “geceden beri hiç uyuyamadım. Anita’nın durumu ne olacak?”

Maide Hanımın yüzündeki neşe bir anda kayboldu. İçini çekti, boğuk bir sesle cevap verdi: “Artık olacak şey belli. Yol yakınken ayrılmayı bilmek gerek, öyle değil mi?”

Fidan başını salladı ama içindeki şüphe henüz yatışmış değildi.

“Doğru söylüyorsun anneanne... ama Anita’nın ne düşündüğünü hâlâ tam olarak bilemiyoruz... ayrıca başka bir sorunumuz daha var.”

Maide Hanım kaşlarını kaldırdı.

“Başka bir sorun mu?”

Fidan bir an tereddüt etti. Söyleyip söylememek arasında gidip geldi. Ama sonra içindeki ağırlığı taşıyamayacağını hissedip açıkça konuşmaya karar verdi.

“Sorun annem! Ona karşı çok acımasız ve gaddar davranıyor. Zavallıyı dün evden kovdu. Bir anne neden böyle yapar çocuğuna? Neden anneanne? Söyle bana, neden?”

Maide Hanımın yüzü gerildi, dudakları birbirine sıkıca kenetlendi. Konu kendi kızı olunca içinde beliren huzursuzluk daha da büyüdü.

“N’apacaksın, elden ne gelir? Allah da onu böyle yaratmış.”

Ama bu yanıt Fidan’ı tatmin etmedi. Yüzü öfkeyle gerilirken, “Hayır, böyle bir şeyi asla kabul etmiyorum,” diye söylendi. “Her şey bu kadar basit olamaz. Annemin bu gaddarlığı yalnızca ona, bana değil. Sen de biliyorsun anneanne, bana karşı son derece merhametli biri. Bir anne evlat seçer mi?”

Maide Hanımın rengi attı.

“Onun da okumasını çok istiyordu.”

“Herkes üniversite okumak zorunda mı? Bence tek sebep bu değil. Daha derinlerde yatan saklı gerçekler var sanki.”

Maide Hanımın gözleri uzaklara daldı... Bu sessizliği gören Fidan içini çekerek boğuk bir sesle fısıldadı: “Görünen o ki bana yine gerçekleri söylemeyeceksin, değil mi?”

Maide Hanım dalıp gittiği düşüncelerden sıyrıldı.

“Ah, ah! Bırak konuşmayı, bazı şeyleri düşünmesi bile zor geliyor insana.”

Fidan’ın içi bir kez daha sıkıştı.

“Bizden sakladığınız nedir?"

Maide Hanım derin bir “Offf!” çekti, başını hafifçe sağa sola salladı.

“Neyse... boş ver... geleceğe bakalım."

Fidan acı bir kahkaha attı.

“Görünen o ki daha geçmiş meseleleri halledememişiz biz. Ama sen benden geleceğe bakmamı istiyorsun. Hem de belirsiz olan bir geleceğe.”

“Geleceğin en güzel yanı da bu ya," dedi Maide Hanım düşünceli bir sesle, “henüz yaşanmamış olması. Pişmanlıklarının ruhuna sinmemiş olması.”

Fidan ona şüpheyle baktı.

“Seni anlamıyorum anneanne. Ve korkarım ki bu anlaşılmazlığın sebebi bizden sakladığınız o gerçekler...”

Sıcak ve nemli bir yaz günüydü. Güneş denizin yüzeyinde parıl parıl ışıldıyor, havadaki boğucu sıcaklık insanın üzerine bir ağırlık gibi

çöküyordu. Fidan yüreğindeki derin mutsuzlukla vapura binmiş, elinde tuttuğu kitabın sayfalarını çevirmeye başlamıştı. Ancak gözleri bir türlü harfleri seçemiyor, zihni okuduğunu kavrayamıyordu...

Bir ara başını kaldırdı. Gözleri dalgınlıkla etrafı tararken aniden o gözlerle karşılaştı. Zeytin karası, derin ve keskin bakışlar... Tuhaf bir şekilde o gözler de onu izliyordu.

Fidan kısa tereddüt yaşadı. Ama sonra hafifçe başını eğip selam verdi. İşte o an, genç adamın uzun zamandır beklediği şey gerçekleşti. Han oturduğu yerden hızla doğruldu ve vakit kaybetmeden yanına geldi. Temkinli ama kararlı bir sesle, "Merhaba," dedi, "nasılsın?"

Fidan kısa bir cevapla geçiştirdi.

"Merhaba."

Han pes edecek gibi görünmüyordu. Karşısına geçti, gözlerini ondan ayırmadan oturdu.

"Lütfen! Böyle gönül koyma bana..."

Fidan'ın içinde bir şeyler aniden kabardı. Bugün ona tahammül edecek hâlde değildi. Onun bu rahat tavrı, içindeki tüm öfkeyi körükledi.

"Kendinden başkasına kulak asmayan bencil birisin!"

Han sesini biraz alçalttı, nazik bir şekilde sordu: "Peki ne yapmalıyım?"

Fidan bakışlarını sertçe ona dikip "Düş yakamdan!" diye homurdandı. "Bırak peşimi. Etrafımda dolanıp durma."

Ama Han onun aksine sakindi. Derin bir nefes aldı, sonra gözlerini kaçırmadan, fısıltıya yakın bir sesle konuştu: "Seni anlayamıyorum..."

Fidan hızla sözünü kesip "Çünkü beni anlamak istemiyorsun," diye çıkıştı.

"Yanılıyorsun."

“Ama öyle.”

“Değil... inan öyle değil Fidan. Senin karşında benimki anlamsız bir çırpınış değil... Şu zavallı hâlimi görmüyor musun? İşin gerçeği, sen aklıma düştükçe midemde kelebekler uçuşuyor.”

Fidan afalladı. İçinde bir şeyler titredi, bu sözler zihnine oturmadı. Bir an dudakları aralandı ama kelimeler çıkmadı. Sonunda fısıltı gibi kekeledi: “Sen... sen ne dediğinin farkında mısın Han?”

İlk defa ismi Fidan’ın dudaklarından dökülmüştü. Han bunu fark edince gülümsedi. Sıcak, samimi ve derin bir gülümsemeydi bu.

“Elbette,” dedi, “ne söylediğimin farkındayım. O akşamdan beri seni düşünmeden duramıyorum.”

Fidan’ın içinde bir öfke dalgası yükseldi. Kısa bir duraksamadan sonra, “Beni anlamak istemiyorsun,” dedi hayal kırıklığıyla. “Hele bugünlerde dikkatsiz davranmak gibi bir lüksüm yok. Mademki doktorsun, sen de bilirsin... Bisturi bir milim kayşa ucunda bir insanın canı var. Böyle bir durumda dikkatsiz olma hakkın var mı? Seni bilemem ama benim yok.”

Han bu sözlerine bir anlam veremedi. Çünkü Fidan’ın son günlerde neler yaşadığını bilmiyordu. Ama içinde bir şeyler sezdi. Gözleri bu defa daha dikkatle baktı.

“Lütfen,” dedi, sesi yumuşaktı. “Derslerde tahammül edemediğimiz o huysuz hocalar gibi konuşma. N’olur izin ver, ömrüm yettiğince şu fâni dünyada ağzında bir tat olayım."

Fidan içindeki tüm duvarların aniden yıkıldığını hissetti, birden hıçkırıklara boğuldu. Onu sarsan bir şey vardı, içindeki tüm öfkeyi ve kırgınlığı kırıp geçen bir şey...

Şaheser yorgun bir ses tonuyla derin bir nefes aldı ve gözlerini uzaklara dikip mırıldandı: “Bazen kendi ayaklarımız bile bizi taşımakta yetersiz kalıyor, yer bir anda ayağımızın altından kayıp gidiyor. Peki ya çevremizdeki insanlar? Onlar da tıpkı ayaklarımız gibi değil mi? Kimi zaman sarsılmaz bir temel, kimi zaman bizi uçurumun kıyısına iten görünmez bir el...”

Fidan, halasının sözlerini büyük bir dikkatle dinliyordu. Dudaklarından dökülen her kelime zihninde yankılanıyor, ruhuna işliyordu. Hatta o anda Anita’nın hüzünlü yüzü belleğinde bir gölge gibi belirip kayboluyor, geçmişin izleriyle şimdiki zaman iç içe geçiyordu. Şaheser yelpazesini ağır ağır sallayarak konuşmasını sürdürdü: “Bu sabah Anita’ya şunu söyledim: ‘Zor bir dönemden geçtiğinin farkındayım, ne zaman istersen buradayım. Kapım her zaman açık sana...’ Ama ne yalan söyleyeyim Fidan, o sessizliği beni endişelendirdi. Hatta fazlasıyla korkuttu. Sanki çoktan bir şeylerin kararını vermiş gibiydi.”

Fidan’ın kalbi hızlandı, içinde kötü bir his dolaşmaya başladı.

“Sen neler söylüyorsun halacığım, ne kararı?”

Şaheser gözlerini kaçırdı, derin bir iç çekti.

“Bilmiyorum, inan bilmiyorum... Ama tavırlarında beni rahatsız eden bir şeyler vardı. O kadar durgundu ki sanki her şeyi bitirmiş ve içindeki fırtınayı dindirmiş gibiydi.”

Bu sözler Fidan’ın içine tuhaf bir kaygı saldı ve ansızın büyüyerek umutsuzluğa dönüştü.

“Nerede şimdi?”

Şaheser sıcak ve bunaltıcı havada pembe yelpazesini sallarken, “Çekip gitti,” dedi dalgın bir hâlde.

Fidan daha da huzursuzlandı.

“Nereye peki?”

Şaheser başını iki yana salladı, içini çekerek cevap verdi: “Evine.”

Fidan bu haberi duyduğu anda donup kaldı. Nasıl tepki vermesi gerektiğini bilemedi, ifadesizce halasının yüzüne baktı... Ama sessizliği çok uzun sürmedi, içindeki endişe hızla bir isyana dönüşürken, “Gitmesine neden izin verdin?” diye sordu.

“Gitmemesi için çok dil döktüm, yalvardım âdeta. Fakat beni dinlemedi, çekip gitti. Bu sabah yaptığı o çikolatalı kekle birlikte.”

Fidan kaşlarını çattı.

“Çikolatalı kek mi? Bu da nereden çıktı?”

Şaheser de bu duruma anlam verememişti. Hafızasını yoklayıp Anita’nın son sözlerini hatırlarken, “Bilmiyorum,” dedi boğuk bir sesle, “inan bilmiyorum. Ama giderken şöyle bir şey söyledi: ‘En acı verici vedalar bile tatlı olmalı!’ Doğrusu bu söz bana çok tuhaf geldi. Neyi kastettiğini sordum ama cevap vermedi. Sustu her zamanki gibi.”

Fidan’ın yüreğinde korkuya benzeyen bir his yükseldi. Titrek bir sesle, “Bu sözler sence normal mi?” diye sordu.

Şaheser başını iki yana sallayıp “Elbette değil,” dedi. “Ama en ufak bir fikrim de yok.”

Fidan, falcı kadının yanındaki gibi istemsizce ürperdi birden. İçindeki korku gitgide büyüyor, vücuduna yayılıyordu.

“Ben gidiyorum,” dedi, sesi aceleyle ve kaygıyla titriyordu. “Bunu sana nasıl açıklayacağımı bilemiyorum ama içime tuhaf bir his çöktü. Umarım başına kötü bir şey gelmemiştir. Lanet olsun! Her şey ne kadar da hızlı gelişiyor böyle...”

Madam Rita gerçekleri öğrendiğinden beri perişandı. Saatlerdir ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olmuş, titreyen elleriyle yüzünü ovuşturuyordu. Derin bir nefes aldı ama içindeki öfkeyi bastıramadı.

“O moruk zampara,” diye hırladı, sesi boğuktu, “şeytana pabucunu ters giydirir. Lanet adam! Şeytanın bile aklına gelmeyecek sinsi planlar yapmış.”

Maide Hanım elinde tuttuğu şaraplı yeme şaşkınlıkla bakakalmıştı.

“Vallahi bu adamdan korkulur” dedi gözlerini kırpıştırarak. “Böyle bir şeyi nasıl akıl etmiş?”

Madam Rita birden öfkeyle ayağa fırladı. İçinde biriken hınç artık taşmak üzereydi. Sesi mahallenin dört bir yanına yayılacak kadar güçlüydü: “Lanet olası pislik! Sıçan gibi kaçıp saklanma deliğine. Beni duyduğunu biliyorum. Bunu ödeteceğim sana.”

Bir süre bekledi... Ama duvarın öte tarafından gelen tek şey sessizlikti. Madam Rita gözlerini kısıp başını çevirdi, dişlerinin arasından tısladı: “Şu sıçanı görüyor musun? Foyası meydana çıktı ya, gizlenip susar tabii. Ah, ama susmakla kurtulamaz!”

Maide Hanım hâlâ şaşkındı, olup bitenleri aklı almıyordu.

“Gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Madam Rita sabırsızca kafasını salladı.

“Bu saatten sonra biz değil, ne diyecekse o pis zampara desin. Ama yok, bir sıçan gibi deliğine saklanıp susuyor işte.”

Tam o anda duvarın öte tarafından bir ses yankılandı: “Sıçan senin ölmüş babandır!”

Madam Rita gözleri öfkeyle parlarken, “Ooo!” diye homurdandı. “En sonunda korkak sıçanımız deliğinden çıkmaya karar verdi demek.”

Barba Yorgo sıçan lafına fena hâlde içerlemiş olacak ki söylediklerini inadına tekrarladı: “Sıçan senin ölmüş babandır!”

Madam Rita’nın yüzü kaskatı kesildi. Yumruklarını sıktı, gözleri öfkeden ateş gibi yanıyordu.

“Göreceksin, seni mahkemeye vereceğim.”

Barba Yorgo alaycı bir kahkaha attı.

“Eğer vermezsen adisin! Fena mı oldu? Sabahlan şaraplı yumurtayı afiyetle yedin. Hem de en tazesinden, yalan mı?”

Madam Rita’nın damarları çatlayacak gibi gerildi.

“Demek öyle, ha? Birazdan sana göstereceğim. El mi yaman bey mi yaman?”

Barba Yorgo bu kez daha da pişkin bir kahkaha patlattı.

“Öyleyse elinden geleni ardına koyma. Şaraplı yemin tavuklara ne zararı olabilir ki?”

Madam Rita bu umursamazlığa artık dayanamadı. Sesindeki öfke tüm ağaçlan titretirken, “Göreceksin adi herif!” diye bağırdı. “Hatta görmekle kalmayacaksın, çalıp kestiğin bütün tavukların hesabını da vereceksin.”

Duvarın diğer tarafındaki Barba Yorgo hâlâ kahkahalarla gülerken, Madam Rita’nın gözleri öfke ve intikam ateşiyle yanıyordu. Belli ki bu iş burada bitmeyecekti...

Anita’nın içi paramparça olmuştu. Gözyaşları sanki ipeksi saçlarına tutunmuş, kalbindeki fırtına dinmek bitmemişti. Belleği geçmişin ağır gölgeleri altında ezilmiş, her hatıra yüreğine bir bıçak gibi saplanmıştı. Geceden sabaha süzülen düşünceler ayaklarına görünmez zincirler

bağlamış, ruhunu dipsiz bir kuyunun içine çekmişti. Titreyen adımlarına, sızlayan kalbine rağmen güçlükle yürüdü, evin kapısına geldiğinde durdu. Elini hafifçe kaldırıp zile bastı, evde olması için dua etti... Sonra içeriden yankılı bir ses duydu ve melankolik uyuşukluğundan sıyrılıp "Benim," dedi kısık bir sesle.

Kapı aniden açıldı. Burhan hiçbir şey olmamış gibi kapının eşiğinde durdu. Hatta yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Onun eskisinden çok farklı, acıyla paramparça olmuş hâlini bile fark etmedi. Sadece kayıtsızca mırıldandı: "Eve döndün demek."

Anita hemen yanıt vermedi. Gözlerini Burhan'ın gözlerinden kaçırıp Badboy'a baktı. Köpek bir şeyleri sezmiş gibi tedirgin havlıyordu.

"Evet," dedi Anita sesi titremeden, "döndüm sana. Çünkü sen ve ben bir dağın iki yamacındayız. Ama istiyorum ki aynı yamacında olalım, tıpkı eskisi gibi. Buraya seni affetmeye, yeni bir başlangıç yapmaya geldim."

Burhan şaşkınlıkla gözlerini kıstı.

"Yani beni affediyorsun, öyle mi?"

Anita hafifçe başını eğdi.

"Evet... neden affetmeyeyim seni?"

Burhan'ın yüzü anlaşılmaz bir ifadeyle parladı.

"Ne bileyim... doğrusu beni affetmezsin diye düşünmüştüm... çünkü sana ihanet ettim."

Anita sahte bir gülümsemeyle başını hafifçe kaldırıp "Sen," dedi, "belli ki kadınları hiç tanımamışsın. Hele seven bir kadını hiç mi hiç... Oysaki düşündüğünün aksine kadınlar birçok şeyi affeder ama kendilerine yapılanı asla unutmazlar."

Burhan onun bu kadar rahat konuşmasına şaşkınlıkla baktı.

"Yani Allah'ın belası biz kocalan affediyorsunuz, doğru mu anladım?"

Anita’nın yüreği bir yangın yeri gibiydi. Ama ufacık bedeni tepeden tırnağa sarsılmaz bir irade sergiliyordu.

“Evet,” dedi, gülümsemesini yüzüne bir maske gibi geçirerek. “Evet, sevgili kocacığım! Nihayetinde dünya bir tiyatro sahnesi değil mi? Herkes bu sahnede kendine düşen rolü oynuyor. Zaten bunları kime anlatıyorum ki? Bunun böyle olduğunu en iyi bilen sensin.”

Burhan’ın gözleri kısıldı.

“Ben mi?”

“Evet! Sen değil misin hakikati saklayan, gözlerime bakıp başka bir hikâye anlatan? Gizli kapaklı işlerin mimarı olan? Hatta bu güzel yüzüne maske takıp beni inandıran? Göründüğün gibi biri olduğunu sandım ama o maskenin ardında başka biri varmış meğer, bilemedim.”

Burhan onu dikkatle dinliyordu. Bir yandan da kaşlarının arasında derin bir çizgi oluşmuştu.

“Ama bütün bu olup bitenlere rağmen yine de affediyorsun beni.”

Anita içindeki öfkeyi, planladığı oyunu soğukkanlılığıyla bastırdı. Dudaklarını hafifçe araladı ve yavaşça başını sallayıp “Evet,” dedi derin bir nefes alırken. “Az önce de söylediğim gibi seni sonsuza dek affediyorum aşkım. Kötü olan her şey geride kaldı."

Anita bir adım attı ve gözleri Burhan’ın gözlerine kilitlenirken, “Haydi!" dedi tatlı bir tınıyla. “Kapıda daha fazla durmayalım, içeri geçelim. Bak! Sana ne getirdim? Kendi ellerimle yaptığım, en sevdiğin şeyi...”

Fidan apartmanın siyah demir kapısını güçlükle iterek içeri girdiğinde nefesi düzensiz, kalbi hızla çarpıyordu. Sanki peşinde görünmez bir gölge vardı da ondan kaçıyormuş gibi hissediyordu. Yukarı kata çıkmadan önce bir an durdu, etrafına baktı. Zemin, beyaz mermerle kaplıydı, yer yer siyah

ince çizgilerle bölünmüştü. Başını yavaşça kaldırdı, endişeli bakışlarını yukarıya dikti. Göğsü yeniden sıkıştı. Orada, yukarıda onu bekleyen şeyi öğrenmek zorundaydı. Tam o anda bodrum kattan bir adam çıkageldi. Geniş alnının altında sert, kuşkucu bakışlarla çevresini süzen koyu renk gözleri vardı. Kalın kaşları hafifçe çatılmış, yüzünde okunamayan bir ifade belirmişti.

“Buyurun, kime gelmiştiniz?”

Fidan başını hafifçe eğip adamın gözlerine baktı.

“Anita’ya gelmiştim.”

Adam birkaç adım atıp önünde durdu.

“Kim geldi?”

“Kız kardeşiyim.”

Kapıcının yüzündeki gerginlik bir anda dağıldı. Çatık kaşları hafifçe indi, sesi bir parça yumuşadı.

“Hoş geldiniz bacım. Kusura bakmayın, sizi tanıyamadım.

Ben apartmanın yeni kapıcısıyım...”

Fidan’ın içindeki tedirginlik giderek artarken sabırsızca lafını böldü: “Onu gördünüz mü hiç?”

Kapıcı duraksadı. Bir an ne söyleyeceğini bilememenin tereddüdüyle yutkundu.

“Doğrusu, onu her gün görüyordum... ama şu sıralar pek gördüğüm söylenemez... fakat... Burhan Bey evde her gün.”

Burhan’ın adını duymak Fidan’ın damarlarında buz kesen bir öfkenin dolaşmasına yol açtı. İçindeki öfkeyi bastırmaya çalışarak derin bir nefes aldı ve parmaklarını titreyen yumruklarında kenetlerken, “Adı batsın onun!” diye homurdandı.

Kapıcı şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

“Ne dediniz?”

Fidan orada daha fazla zaman kaybetmek istemiyordu. Çünkü bir şeyler ters gidiyordu ve her geçen saniye onu kuşku içinde bırakıyordu.

“Pekâlâ,” dedi, “beni takip edin lütfen! Sizinle biraz işimiz var.”

Ve bir an bile tereddüt etmeden arkasını döndü, merdivenlere yöneldi. Kapıcı onun peşinden yetişmeye çalışırken kalbi küt küt atıyor, olup bitenleri anlamaya çalışıyordu...

Ferruh Bey zamansız bir anda çıkageldiğinde kan ter içinde kalmıştı. Ayaklan onu nereye götürdüğünü bilmezcesine bahçeye sürüklemiş, soluk soluğa kalmış bir hâlde boş bir sandalyeye çöküvermişti. Göğsü inip kalkıyor, zihni altüst olmuş bir girdap gibi dönüyordu. O an bir şey dikkatini çekti. Bahçe kapısının yanında duran devasa kızılçam... Ne garipti! Sanki hayatında ilk defa görüyordu bu ağacı. Oysa yıllardır oradaydı. Kökleri toprağa sıkı sıkıya tutunmuş, dallan gökyüzüne uzanıyordu. Parlak yeşil yapraklarının arasından süzülen ışık hafifçe titriyordu. Her şey aynıydı ama hiçbir şey eskisi gibi değildi. Tam o sırada Şayeste yalın ayak çimenlerin üzerinde yürüyerek yanına geldi. Gözlerindeki merak birden sesine yansıdı: “Hayrola? Bu saatte evde ne işin var?”

Ferruh Bey o kadar dalgındı ki yanına gelen karısının farkında değildi. Sessizlik bahçenin üzerine bir gölge gibi çökmüştü. Şayeste kocasının suskunluğunu anlamlandıramadı ve içinde tuhaf bir huzursuzluk büyürken, “Bu saatte evde ne işin var?” diye bir kez daha sordu.

Ferruh Bey bu defa başını ağır ağır çevirdi. Gözleri insanı tedirgin eden bir boşluk taşıyordu.

“Meğer,” dedi, “ölmüşüz de ağlayanımız yokmuş!”

Şayeste istemsizce ürperdi. Omurgasında bir karıncalanma hissetti, içini açıklayamadığı bir korku sardı.

“Sen neden bahsediyorsun?”

Ferruh Beyin yüreği kırık döküktü. Gözleri nemlenmiş, sesi titriyordu.

“O lanet herif meğerse çok ağır hastaymış."

“Lanet herif mi? Kimden bahsediyorsun Allah aşkına?” Ferruh Bey derin bir iç çekti, sesinde bir kahır vardı.

“Elbette damat olacak o deyyustan bahsediyorum.” Şayeste’nin gözleri büyüdü.

“Yine ne yaptı?”

Ferruh Bey öğrendiği gerçeklerin yüküyle çökmüştü.

“Ah, ah!..” diye inledi. “Bir bilsen başımıza ne çoraplar örmüş o adi herifi.. Ah, ah!.. Meğer şizofrenmiş!.. O dengesiz ruh hâlleri bu sebeptenmiş!”

Şayeste’nin yüzü soldu. Sanki başından aşağı kaynar sular dökülmüştü.

“Kimden duydun bunu?" diye sordu, sesi acıyla titriyordu.

Ferruh Bey gözlerini kırpıştırdı, boğazındaki düğümü yutkunarak bastırmaya çalıştı.

“İsviçre’de yaşayan doktor arkadaşım aradı bugün, o söyledi. Hem de öyle böyle değil, çok ağır hastaymış.”

Şayeste bir an nefes alamayacakmış gibi hissetti, zihni bulanıklaştı. Ferruh Bey karısının solgun yüzüne bakıp “O adi herifin,” diye mırıldandı, “gelgitleri bu yüzdenmiş. Tüh, yazıklar olsun bana da! Bir hekim olarak nasıl anlayamadım?”

Duydukları kolay hazmedilir şeyler değildi. Gerçekten ne düşüneceğini bilmiyordu Şayeste. Vücudu kaskatı kesilmişti. O sırada yanlarına gelen

Maide Hanım meraklı gözlerini ikisinin arasında gezdirerek sordu: “Sizde bir hâl var. Yoksa bir şey mi oldu? Ayrıca bu saatte evde ne işin var oğlum?”

Ferruh Bey sustu. İçinde kelimeler vardı ama hiçbiri çıkmıyordu. Onun bu sessizliği Şayeste’nin kederini katladı ve kırılmış bir insanın sesiyle, “Hiç sorma başımıza gelen ahvali,” dedi bir çırpıda.

Maide Hanımın içini aniden büyük bir korku kapladı. Kafasında dönüp duran onlarca soru vardı, ama hangisine nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Şayeste annesinin de sustuğunu görünce, “Kör olası damat,” dedi, sesi öfke ve kırgınlıkla doluydu, “hayatımızı kararttı, zindan etti bize.”

Maide Hanım huzursuz adımlarla yaklaştı, kızının iri yeşil gözlerine endişeyle baktı.

“Yine ne yaptı o hayırsız?”

Şayeste iç çekti.

“Ah!.. Kötü kandırıldık... Ah, çok fena oyuna getirildik!”

Maide Hanımın yüzü bembeyaz kesildi.

“Ne oyunu?”

Bu sefer de Şayeste sustu. Maide Hanım bir an başını çevirip Ferruh Beye baktı. Onun yüzündeki acıyı gördüğünde içindeki korku daha da büyüdü.

“Karın neden bahsediyor oğlum?”

Ferruh Bey sandalyeye çökmüş, göğsüne ağır bir taş konmuş gibi hissediyordu. Acılı bir sesle, “Damat şizofrenmiş!” dedi.

Maide Hanım bir an sendeledi, sanki ayaklarının altındaki yer kayıyordu. Gözlerindeki ışık yavaş yavaş soldu, yüzü gölgelendi. Ardından sesi titrek ve keder yüklü bir ağıt gibi yankılandı: "Vay başımıza gelenler!”

Bu söz Ferruh Beyin yüzüne bir tokat gibi çarptı. Yanakları birden kıpkırmızı kesildi, âdeta bir öfke seline kapıldı.

“Bütün suç kızının! Ona birazcık sevgi gösterseydi bunların hiçbiri olmazdı.”

Maide Hanım o an ne diyeceğini bilemedi. Bunu duyan Şayeste öfkeyle kocasına bakıp “Ne demek istiyorsun Ferruh?" diye çıkıştı. “Şimdi suçlu ben mi oldum?"

Ferruh Beyin yüreği yanıyordu.

“Hadi söyle! Hiç mi suçun yok? Kızıma iğreti bir şekilde baktın, yalan mı?”

Şayeste deliye döndü.

“Evet, yalan değil! Kızına hep bir yabancı gibi baktım. Beni ilk istemeye geldiğiniz günü hatırla. Sana aynısını söylememiş miydim? ‘Sizin zevceniz olurum ama kızınıza anne olamam* demiştim, unuttun mu?”

Ferruh Bey öfkeden titriyordu.

“Seninle evlendiğim güne lanet olsun!”

Şayeste iri gözlerini kocaman açtı.

“Öyle mi? Madem pişmansın neden boşanmıyorsun?”

Ferruh Bey yumruklarını sıktı.

“Sen bir şeytansın!”

Şayeste acı bir kahkaha attı.

“Gerçek şeytan sensin Ferruh! O çocuğa hayatı boyunca yalan söyledin.”

Maide Hanım ortamı yatıştırmak için hemen araya girip “İkiniz de kesin lütfen!” dedi.

Şayeste'nin öfkesi artık dizginlenemez bir hâl almıştı. Çabucak başım çevirdi, öfkeli bir sesle haykırdı: "Kes sesini anne! Aramıza girme. Bırak döksün eteğindeki taşlan."

Maide Hanım bu sözlere içerledi, dut yemiş bülbül gibi sustu. Onun suskunluğunu fırsat bilen Şayeste yeniden kızgın bakışlarını kocasına dikip "Eğer gerçekten vicdanın olsaydı," dedi, "çocuklarına gerçeği söylerdin. Yemin ettirdin, beni de günahına ortak ettin. O çocuk beni gerçek annesi sandı. Annesinin onu doğururken öldüğünü bilmeden yaşadı. Şimdi gözlerimin içine bak ve söyle Ferruh, kim şeytan?"

Ferruh Bey gerilmişti.

"Lanet olsun sana! Kabul et artık. Sen hiçbir zaman beni anlamadın, çünkü senin kalbin taş gibi! Merhamet denen şeyin zerresi yok sende."

Şayeste bu sözlere daha da öfkelendi, sesi çatallaştı: "Asıl taş kalpli olan sensin! Çünkü sende vicdanın kırıntısı bile yok. Eğer vicdanlı bir baba olsaydın öz kızını yalanlarla büyütmez-din. Hırsızsın Ferruh! Gerçekleri örtbas ederek onun hayatını çaldın. Hem de uydurduğun o saçma sapan yalanlarla."

Ferruh Beyin zihni darmadağın olmuştu. İçindeki fırtına onu oradan oraya savurdu, birden öfkeyle haykırdı: "Göreceksin... seni... seni boşayacağım aşağılık kadın!"

Şayeste'nin gözleri alev alev yanıyordu. Bir an bile tereddüt etmeden kestirip attı: "Eğer boşamazsan adam değilsin, hayvansın!"

Ferruh Beyin yüzü tıpkı bir tencerenin dibi gibi kapkara kesildi. Bir an gerçek olmayan bir şeyin gerçeğe dönüştüğü hissine kapıldı. Kulağında çınlayan bu ağır sözler içini kemirirken, karısı Şayeste'nin karşısında dilsizleşti. Ağzını açtı ama hiçbir şey söyleyemedi. Sonunda başını kaldırdı, bahçe kapısının yanındaki devasa kızılçama baktı. O kadim ağaç kökleriyle toprağı sararken, dallan gökyüzüne uzanıyordu. Parlak yeşil yapraklarının arasından süzülen ışık, zamanın içinde yankılanan bir hakikat gibi hafifçe titreşiyordu...

Fidan kapının zilini kaç kez çaldığını, yumruklarını kaç kez kapıya indirdiğini hatırlamıyordu. Zaman silinmişti belleğinden, sadece yüreğindeki çırpınış kalmıştı geriye. Kapının altından sızan bıçak sırtı gibi incecik bir ışık sanki yüreğinde bir ağlama sesine dönüşüyordu. Bu sessiz, içli çığlık kulaklarına varmadan önce kalbinin içinde yankılanıyordu.

“Yeter artık bacım!” diye seslendi kapıcı. “Kendinizi daha fazla harap etmeyin. Belki de alışverişe gitmişlerdir.”

Fidan’ın yüreğini kemiren şey basit bir gecikme endişesi değildi. İçine çöken korkunun adı başkaydı.

“Lütfen polis çağırın,” dedi sesi titreyerek.

Kapıcı olup bitenler karşısında şaşkına dönmüştü.

“Polis mi?” dedi. “Acaba biraz daha beklesek mi?"

“Hayır, çabuk olun! Rica ediyorum. Ne olur zaman kaybetmeyin.”

Kapıcı, Fidan’ın gözlerindeki ısrarı görünce duraksamadan, “Pekâlâ bacım,” dedi. “Ben hemen haber vereyim."

Adam merdivenlerden inerken, apartmanın diğer sakinleri merakla kapı önlerine dizilmişti. Basamaklarda sessiz bir kalabalık oluşmuştu. Yaşlı bir kadın fısıltıdan bir ton yüksek sesle sordu: “Hayrola kızım? Bu velvele de neyin nesi? Bir şey mi var?”

Fidan’ın kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.

“Galiba,” dedi boğuk bir sesle, “kız kardeşim içeride. Başına bir şey gelmiş olmasından korkuyorum.”

Yaşlı kadın gerçek bir İstanbul hanımefendisiydi. Bakışları yumuşaktı, sesi ise yılların sabrını taşır gibi sakindi.

“Doğrusu neden böyle düşündüğünüzü bilemiyorum. Şayet tatsız bir şey olsaydı, elbet haberimiz olurdu. Ses duyardık, hareket olurdu, bir şey hissederdik.”

Fidan bir anlık suskunluk yaşadı. Kafası karışık, yüreği darmadağındı.

“Yani hiç mi bir ses, bir gürültü duymadınız?”

Yaşlı kadın başını çevirip yanında duran komşularına baktı. “Siz bir şey duydunuz mu?”

Apartman sakinlerinden en narin yapılı olanı başını hafifçe sallayarak konuştu: “Hayır, ben de hiç ses duymadım.”

Fidan’ın şakaklarında zonklayan bir ağrı başlamıştı. Gözleri endişeyle bakıyordu.

“Emin misiniz? Hiç mi bir şey olmadı?”

Narin olan bu defa daha kararlı bir tonda konuştu: “Adım gibi eminim! Bağrış çağrış olsaydı elbette hepimiz duyardık, değil mi komşular?”

Diğer apartman sakinleri sanki önceden anlaşmış gibi aynı anda başlarını sallayıp “Doğru söylüyor," dediler hep bir ağızdan.

Fidan o an içinde minik bir umut kıvılcımı hissetti. Ama hemen sonra o sinsi, alttan alta sızan düşünce yine geri döndü. O kuşku yüreğinin tam ortasına bir diken gibi saplandı.

“Neyse,” dedi boğuk bir sesle, “polis birazdan burada olur. O zaman her şey açığa çıkar. İnşallah siz haklısınızdır da ben yanılıyorumdur.”

Fidan’ın içinden geçen en derin temenniydi bu. Yanılmış olmayı hiç bu kadar dilememişti...

Ferruh Bey o gün büyük bir öfkeyle adayı terk ettiğinde, sessizlik evin duvarlarına sinmişti. Maide Hanım hâlâ dinmeyen kalp çarpıntılarını bastırmak istercesine derin bir nefes aldı, sonra sesi ciddi bir kararlılıkla yankılandı: “Benim de seninle konuşacaklarım var.”

Şayeste içine çöken sessizliğin arasından ağır ağır sıyrılıp “Zaten sürekli konuşuyorsun,” dedi. “Daha ne söyleyeceksin?”

Bu kez Maide Hanımın sesi içinde biriken öfkenin keskinliğiyle yankılandı: “Sus! Bana ters ters cevap verme. Kocanın yanında sustum ama şimdi susmaya hiç niyetim yok. Eğer başının etini yemezsem bu gidişle dul kalacaksın.”

Şayeste omuz silkti.

“Hiç sanmıyorum.”

“Senin sandığın gibi değil o işler. Şayet kocanı eve bağlayamazsan, el bağlar. Ne de olsa elinde iyi bir mesleği var, yalan mı?”

Şayeste dudaklarında acı bir gülümsemeyle karşılık verdi: “Bu saatten sonra onu kim ne yapsın? Ahi gitmiş vahi kalmış!”

Maide Hanımın kaştan çatıldı.

“Ne yani, kazandığı parayı başka kadına mı yedireceksin?”

Şayeste kahkahaya benzer hüzünlü bir ses çıkardı.

“İşte şimdi derdin anlaşıldı. Demek mutsuz evliliğimi değil, kocamın parasını dert ediyorsun sen.”

Bu söz Maide Hanımın kalbine saplanan bir hançer gibiydi. Gözleri kocaman açıldı, sesi titredi.

“Kes artık! Ağzından lağım akıyor. Benim ne ihtiyacım var senin kocanın üç kuruşuna? Allah’a bin şükür, rahmetli bana fazlasını bıraktı.”

Şayeste’nin gözleri buğulandı, sesi kırılganlaştı.

“Ama sen de beni hiç anlamadın anne. O genç yaşımda beni evlendirmeyecektin. Daha çocuk denecek yaştaydım. Bir sabah kucağımda annesiz kalmış bir çocukla uyandım.”

Maide Hanım başını salladı.

“O yaşta evlenen ilk sen değilsin ki. Uzaklara gitme, bana bak. Ben kaç yaşında evlendim, haberin var mı?”

Şayeste’nin bakışları sertleşti.

“Senin evlendiğin adam dul değildi. Önceki karısından bir çocuğu da yoktu.”

Maide Hanım bu sözlerin ağırlığı altında ezildi, ne söyleyeceğini bilemedi.

“Hayır... değildi elbette...”

Şayeste onun sözünü acıyla kesip “Ben,” dedi sesi ince bir sızı gibi, “Ferruh’un değil, hep dul bir adamın karısı oldum. Bunu sadece hissettiğim için değil, duyduğum için de biliyorum.

Arkamdan yapılan o iğrenç dedikoduları kulaklarım kaç kez işitti, tahmin bile edemezsin.”

Kızının sözleri Maide Hanımın yüreğine bir ok gibi saplandı. Öyle ki, konuşmak için biriktirdiği tüm cümleler dilinin ucunda küle dönüştü. İçinde, bir yerlerde, bastırılmış bir suçluluk duygusu belirdi ve sinsice derinlere sızıp kalbinin en savunmasız köşesini yokladı.

Apartmanın içi tam anlamıyla bir mahşer yeriydi. Merdiven boşluğu insanlarla dolmuş, her adımda omuzlara çarpan bedenler sabırsızca yukarıyı görmek isteyen başlarla iç içe geçmişti. Polisler üst kata ulaşmakta güçlük çekiyordu. Her biri bir yandan insan seline karşı yürümeye, bir yandan da

telaşla sorular soran apartman sakinlerini dairelerine yönlendirmeye çalışıyordu.

“Lütfen evlerinize girin.”

Merdivenin yan tarafında, gözlüğünü düzelten yaşlı bir adam dikkat çekti. Bir adım öne çıkıp telaşla seslendi: “Ben buranın yöneticisiyim memur bey. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?”

Genç polis başını çevirdi ve göz ucuyla onu süzdükten sonra, “Henüz değil,” dedi. “Önce neler olup bittiğini öğrenmemiz gerek. Peki ihbarda bulunan kimdi?”

Bir anda bütün başlar Fidan’a çevrildi. Genç polis memuru bunun üzerine bir adım yaklaşıp yumuşak bir sesle sordu: “Siz mi ihbarda bulundunuz?”

Fidan neredeyse duyulmayacak bir sesle, “Evet,” dedi, “ablamın başına kötü bir şey gelmiş olmasından korkuyorum.”

Polis memuru kafasını hafifçe salladı, derin bir iç çekişin ardından kararlılığını hissettiren bir tonda konuştu: “Görevli arkadaş durumu anlattı. Şimdi çilingir kapıyı açacak. Bakalım içeride biri var mı, yok mu?”

Birden ortalığı bir sessizlik kapladı. O uğultulu merak yerini derin bir bekleyişe bıraktı. Çilingir bu sessizliği fırsat bilip “Lütfen," dedi, “geçmeme müsaade edin."

Apartman sakinleri gönülsüzce kenara çekildi, çilingirin geçebileceği kadar dar bir koridor açtılar. Çilingir, takım çantasını büyük bir dikkatle yere bıraktı. Ardından titizlikle aletlerini seçti, gözlüğünün üzerinden bakıp kapının kilidine odaklandı. O andan itibaren mekanik sesler koridorda yankılanırken zaman da durmuş gibiydi...

Bir süre sonra polislerin en yaşlı olanı çilingire bakıp “Bitmedi mi hâlâ?” diye sordu. “Daha ne kadar bekleyeceğiz?"

Çilingir terle ıslanmış alnını silerken, “Şimdi bitti," dedi.

Polis hemen çilingiri omzundan tutup kenara itti, ardından arkasına dönüp seslendi: “İhbarda bulunan şahıs peşimden gelsin."

Bu sözler Fidan’ın yüreğinde dalgalanan huzursuzluğu daha da büyüttü. Güçlükle, “Tamam,” dedi, “geliyorum."

Yaşlı polis içeri adım attığında, Fidan da o kapının ardında neyle karşılaşacağını bilememenin korkusuyla yürüyordu...

Ferruh Bey dalından kopmuş bir yaprak gibi savrulmuştu. Ne yapacağını bilemez hâlde, yüreği ağır bir yükle ezilmiş, nihayetinde soluğu kız kardeşi Şaheser’in evinde almıştı. Yorgun, bitkin, omuzlan çökük bir hâlde yığılıp kaldı koltuğa. Gözleri geçmişle gelecek arasında sıkışmış, donuk bir boşluğa bakıyordu.

“Söyle bana,” dedi kederli bir sesle Şaheser’e, “ben nerede yanlış yaptım?"

Şaheser kardeşinin bu perişan hâlini görünce derin bir acı duydu içinde. Hatta karısının ölümünden sonra ilk defa böyle dağıldığını, bu kadar kırıldığını görüyordu. Sessizce yanına oturdu, titrek bir sesle yanıt verdi: “Sen yanlış bir şey yapmadın.”

Ferruh Beyin bir anda sesi yükseldi: “Yalan! Yalan bu! Söylediğin yalan! Bir yerde yanlış yaptım ki bu kadar ağır bir bedel ödüyorum. Nerede yanlış yaptım ben?”

Şaheser’in gözleri doldu. Onun her kelimesi bir ağıt gibi yankılanıyordu evin içinde.

“İnan bana,” dedi fısıltıyla, “yanlış sende değil. Kaderin böyle yazılmış. Ne yapsak değiştirenleyiz.”

Ferruh Beyin kederli yüreği yangın yeri gibiydi.

“Kabul edemiyorum... kusura bakma ama edemiyorum... Böyle acımasız kader mi olur?.. Ayrıca her şeyi de kadere bağlayamayız... Benim hiç mi kabahatim yok?.. Zavallı kızım... o güzel yavrum... babasının günahını çekiyor...”

Şaheser hemen araya girdi: “Saçmalama! Gören de seni günahkâr sanacak. Sen evlatlarına iyi bir baba oldun.”

Ferruh Bey acı acı gülümsedi.

“Ne baba ama... Yalancı baba!”

Şaheser onun çaresizliğini gözlerinden okuyabiliyordu. Bir kadının merhametiyle, bir kardeşin sevgisiyle devam etti konuşmasına: “Geçenlerde okuduğum bir kitapta şöyle yazıyordu: ‘Değişmez düşüncelerle iyileşmez hastalıkların kemirici ısrarı vardır. Bir ruha girmeyegörsünler, yiyip bitirirler onu, ne düşünmeye zaman bırakırlar ne de herhangi bir şeyden zevk almaya...’ Sakın böyle bir karanlığa teslim olma! Çünkü sen kötü bir baba değildin. Hele yalancı biri hiç olmadın.”

Tam o sırada Ferruh Beyin gözlerinden bir damla yaş süzüldü.

“Bunlar sadece güzel sözler,” dedi, “ama gerçek değil! Gerçek şu ki ben öz evlatlarıma yalan söyledim. Gerçekleri bunca yıl onlardan sakladım.”

Şaheser bu defa sert bir tonla konuştu: “Ama onları korumak için yaptın bunu. Gerçekleri saklamak bazen korumaktır, darbeleri yumuşatmaktır. Birçok baba senin yerinde olsa aynı şeyi yapardı.”

Ferruh Bey başını iki yana salladı.

“Hayır... Anita’ya gerçekleri söyleseydim belki bu kadar yabancılaşmazdı ve aramıza duvarlar örmezdi. Kabul et artık! O hiçbir zaman evin kızı olmadı. Hep bir sığınmacı gibi yaşadı baba evinde. Hep bir elkızı gibiydi.”

Şaheser’in içi burkuldu.

“Ne de olsa,” dedi kısık bir sesle, “anasız çocuk yarım insandır.”

Ferruh Bey birden öfkeyle doğrulup “Lanet olsun ona!” diye haykırdı.

Şaheser irkildi.

“Kime?”

“Kime olacak, Şayeste’ye!”

Şaheser’in tüyleri diken diken olmuştu.

“Etme, kadına beddua etme! Onun ne suçu var?"

“Elbette suçu var. Bir gün olsun analık yapamaz mıydı?”

Bu soruyla Şaheser’in içine de bir gölge düştü, sessizleşti. Sonra içten, derin bir sesle konuştu: “Kimseyi suçlama! Aslında birçok kadın onun gibi. Ben hiç doğurmadım, annelik duygusunu yaşamadım. Ama bir şeyi biliyorum. Doğurmamış kadınlar, başkasının doğurduğu sevince ortak olamıyor çoğu zaman. Belki bu yüzden analık yapamıyorlar üvey çocuklara.”

Ferruh Bey başını iki yana sallayıp “Keşke,” dedi pişmanlık dolu bir sesle, “bunu gençken bilseydim. Yemin ederim evlenmezdim. O güzel yavruma hem analık yapardım hem babalık.”

Şaheser gözlerini bir noktaya dikti. Gülümsedi, ama o gülümsemenin ardında bir burukluk vardı.

“Hiçbirimiz gerçekten istediğimiz hayadan yaşamıyoruz. Çünkü seçen biz değiliz. Kader bize uygun gördüğünü önümüze koyuyor. Acı ama gerçek bu! Yaşadığımız hayatlar hayalini kurduklarımız değil, mecbur bırakıldıklarımız.”

Ferruh Beyin yüzü buruştu.

“Desene Dostoyevski de yanılmış. Hani o meşhur sözü vardı ya... ‘Bir iple intihar da edebilirsin, salıncak da kurabilirsin. Hayatın ipleri senin elinde...’ Şimdi dönüp bakınca, o ipin kimin elinde olduğunu bile bilmiyorum.”

Şaheser bir kez daha buruk bir şekilde gülümsedi.

“Kimin elinde olacak, gerçek sahibinin!”

Ferruh Bey durdu, bir an düşündü ve sonra gözlerini dikip “Doğru,” dedi, “ip gerçek sahibinin elinde.”

Şaheser içini çekti.

“O öyle bir sahip ki her kulunun alın yazısını kendi elleriyle yazmış. Bizse o yazgının içinde kendi yolumuzu arıyoruz. Düşünsene Ferruh! Hiç aklına gelir miydi ilk karının doğumda öleceği?”

Ferruh Bey de derin bir iç çekti. Söylemek istedikleri dilinin ucuna kadar geldi ama hepsini geri yuttu. Çünkü bazı anlarda kader yaşamak için değil, anlamak için yazılıyordu.

Fidan, yaşlı polis memurunun ardından eve adımını attığında, tüm bedeni sıtma nöbetine yakalanmış gibi titriyordu. Dizlerinin bağı çözülmesin diye ellerini önde birleştirmiş, başparmaklarını sıkıca birbirine kenetlemişti. Kalbinin atışları kulaklarında çınlıyor, her nefeste büyüyen o uğursuz his içini daha da ağırlaştırıyordu.

Yaşlı polis koridora göz gezdirirken duraksadı ve kısık bir sesle, “Sanki evde yoklar,” dedi. “Eğer burada olsalardı, bunca gürültüye en azından bir çıt çıkarırlardı.”

Fidan yutkundu, dili dolandı.

“İn... inşallah... dediğiniz gibidir...”

Polis memuru başını çevirip onu baştan aşağı süzdü. Fidan’ın tir tir titrediğini, yüzünün solgunlaştığını, gözlerinin derin bir korkuyla dolu olduğunu gördü. Bu sefer babacan bir ses tonuyla, “Sakin ol yavrum," dedi. “Korkulacak bir şey yok henüz.”

Fidan gözyaşlarını daha fazla tutamayıp “Şey..." dedi sesi titrerken, “elimde değil... içimde kötü bir his var."

Polis memuru acıyan gözlerle baktı ve ardından hemen ekledi: “Biz hislerle değil, delillerle yol alırız. Şimdi biraz derin nefes al. Görünen o ki evde kimse yok...”

Fidan için bu sözler yetersizdi. İçine çöreklenen huzursuzluk öyle bir hâl almıştı ki artık hiçbir mantık onu bu karanlık düşünceden alıkoyamıyordu. Polis memuru bu hâlini sezmiş olacak ki, “Tamam,” dedi ciddi bir ses tonuyla, “ilk önce mutfağa bakalım. Burada oyalanmayalım."

Hemen aralık duran mutfak kapısına yöneldi. Başını uzatıp içeriye göz attığında âdeta mıhlanmış gibi kaldı, gördüğü manzara karşısında irkildi. Badboy ağzı köpük içinde, koca gövdesi taş kesilmiş bir hâlde kımıldamadan yerde yatıyordu. Polis memuru şaşkınlığını hızla bastırdı ve boğuk bir sesle mırıldandı: “Hulusi... çabuk buraya gel.”

Genç polis memuru ok gibi fırladı, yanma koştu. Nefesi düzensizdi, gözleri ise panikle açılmıştı.

“Ne olmuş bu zavallı köpeğe? Yoksa ölmüş mü?..”

Fidan kapının eşiğinde öylece kalakaldı. Konuşmalar ilerledikçe rengi soldu, içindeki sıkışma dayanılmaz bir hâl aldı. Kalbi hızla çarpıyor, nefesi göğsünde düğümleniyordu. Yaşlı polis durumun ciddiyetini sezmiş olacak ki birden sesine sertlik hâkim oldu: “Hemen diğer odalara bakalım! Bu iş sandığımızdan çok daha farklı bir yere gidiyor.”

Genç polis hızla salona yöneldi. Ancak içeri adımını atar atmaz gördüğü manzara karşısında sendeledi, gözleri fal taşı gibi açıldı, dili damağına yapıştı. Anita bej koltukta başı yana yatmış duruyordu. Sanki derin bir uykuya dalmış gibiydi. Ayaklarının ucunda ise Burhan’ın cansız bedeni vardı.

“Amirim,” dedi genç polis titrek bir sesle, “sanırım savcı beyi çağırmamız gerekecek. Bu bir adli vaka!”

Fidan duyduğu sözleri önce anlamakta zorlandı. Ardından gelen sessizlik ise içine saplanan bir hançer gibiydi. Ayakta güçlükle duruyordu. Bir sarhoş gibi sendeleyerek ilerledi ve gözleri korkunç manzaraya iliştiği anda dudakları aralandı ama sesi çıkmadı. Şokun etkisiyle dizlerinin bağı çözüldü, olduğu yere yığıldı. Bilincinin son anlarında, lamine parke zeminde duran küçük bir kâğıt ilişti gözüne. Ve tam o anda Anita'nın sesi sanki ruhunun en derinlerinden fısıldar gibi yükseldi: "Sonunda kararımı verdim Fidan. Senin de söylediğin gibi her gün ölmektense bir kere ölmeyi yeğlerim. Bu dünyada bana bir yer yokmuş meğer. Hep fazlaydım... hem de eksik. Ne tam olabildim ne de yok sayılabildim. Ama şimdi biliyorum, artık her yer benim. Hoşça kal."

Kâğıttan yükselen o veda cümlesi Fidan'ın yüreğine buzdan bir kılıç gibi saplandı ve dünya onun için sonsuz bir sessizliğe gömüldü...

Bir yıl sonra...

Yeni Bir Hayat

O uğursuz günden sonra hayat tek bir gün bile mola vermeden Fidan'ı kıyasıya sınadı. Aylar birbirine karıştı. Her biri telaşla, aceleyle, kimi zaman öfkeyle gelip geçti. Bu zamanlarda ne bir soluklanma vardı ne de unutuş... İyi ya da kötü iz bırakmayan tek bir gün bile olmadı. Fidan'ın zihni aynı acı sahneyi defalarca oynatıp duruyordu içinde. Anita'nın solmuş yüzü, ardında bıraktığı notu, parkenin üzerinde kıpırtısız yatan o bedeni... Bir noktadan sonra Anita'nın adını anmanın bile onu gittiği yerde huzursuz edeceğine inandı. Acısının kıyısında durmuş, sessizliğine saygı göstermek adına düşünmekten bile vazgeçtiği anlar oldu. Ne de olsa Anita kendine ait o karanlık ve geri dönülmez yola sapmıştı. Fidan ise hâlâ bir ışık arayarak kendi yolunu bulmaya çalışıyordu.

"Bu kararından emin misin?" diye sordu babası, yüzünde asırlık bir yılgınlıkla. "Sende de bir hayal kırıklığı yaşamayayım."

Ferruh Bey, Anita'dan sonra darmadağın olmuştu. Kendini de kaybetmişti, hayata tutunduğu tüm bağlarını da. O kara günden sonra evi terk etmiş, isyanın eşiğinde sürüklene sürüklene gitmiş, sonunda eşi Şayeste'yle tek celsede boşanmıştı.

Fidan gözlerini kaçırmadı, sesi kırgın ama kararlıydı: "Peki ya benim hayal kırıklığım baba? Onu ne yapacağız?"

Bu söz Ferruh Beyin kalbine saplanan bir bıçak gibi derin izler bıraktı. Yüzü bir anda bembeyaz kesildi.

"Ne desen haklısın. Bu hâlimin izahı yok. Bu acıyı size yaşattığım için günahkârım. Bir canı söndürdüm, bir başka canın da rengini soldurdum."

Fidan'ın kalbi hâlâ yanıyordu. Aylar geçse de içine çöken o küskünlük yerinden bir milim bile oynamamıştı.

“Keşke en başından her şeyi bilseydim. Belki de yaşıyor olurdu. Seni affetmeyeceğim, ne şimdi ne de sonra.”

Ferruh Bey başını eğdi, yutkundu. Sesi derin bir utançla çatallandı: “Biliyorum... affetmeni beklemiyorum zaten.”

Fidan’ın gözlerinde artık bir kız çocuğunun değil, acılarla büyümüş bir kadının gölgesi vardı sanki.

“Her geçen gün sana biraz daha yabancılaşıyorum. İçimdeki baba figürü soldu, silindi. Artık seninle aramda bir bağ kalmadı. Ama yine de senden tek bir şey istiyorum. Son kez başımda dur. Bir baba olarak, beni oğullarına isteyecek aileye gelin ver. Bu senden tek ricam.”

Ferruh Bey bu sözlerin ağırlığı altında ezildi. Kalbinde bir yer daha kırıldı, ama bunu dile getirmeden gözlerini kaçırıp usulca cevapladı: “Pekâlâ, istediğin gibi olsun! Gelip seni benden isteyebilirler. Son görevimi yaparım elbet, gözünde bir hiç olsam bile.”

Fidan’ın yüzünde bir anlığına beliren somurtuk ifade son bir sessiz isyan gibi donup kaldı. Ardından yerinden kalktı, sırtını döndü. Kapıya yöneldiği sırada babasının sesi arkasından yorgun bir rüzgâr gibi geldi.

“Her şey için üzgünüm. Çok büyük hata yaptım. Böyle olsun istememiştim.”

Fidan birden durdu. Adımlarını yere değil, sanki acısına bastı ve kalbinin kırık parçaları yeniden kanar gibi oldu. Dönüp bakmadı bile. Sesini de, yüzünü de sakladı. Ağır adımlarla yürüyüp giderken arkasından yankılanan hıçkırıklar kaldı...

Yaz gelmişti. Hava sıcak, ağır ve nemliydi. Kadıköy Meydanındaki o küçük kafede serin limonatalarını yudumlarken, “Bu yaz,” dedi Arzu titrek bir sesle, “gözlerim seni arıyor adada, ama yoksun.”

Fidan duydu onu fakat cevap vermedi. Yüzü düşünceli, bakışları dalgındı, önünden geçen kalabalığı izliyordu... Her biri başka bir ritimde yürüyordu ve her birinin alnında başka bir hikâye yazılıydı. Arzu aralarındaki bu

sessizliğe dayanamayıp “Bu acı daha ne kadar sürecek Fidan?” diye sordu. “Hayalet gibisin! Yaşadığın her şeyi bir kefen gibi sarıp sarmalamışsın bedenine.”

Fidan derin bir iç çekti, sonra ağır ağır konuştu: “Biliyor musun, meğer bu hayatta kesin olan pek az şey varmış. Bir düşün... artık onunla aynı masada oturamayacağım, aynı dünyada bile var olamayacağım. Ne zaman bunları düşünsem, içimde bir bıçak dönüyor. Acı dinmiyor... geçmiyor... sanki ölene dek sürecek gibi. Bazen kendimi bedenimin ağırlığı altında ediliyormuş gibi hissediyorum... hiç kalkamayacakmışım gibi..."

Arzu’nun içi cız etti. O an bir şeyler söylemek istedi, ama kelimeler kifayetsizdi. Yine de cesaretini toplayıp “Fakat hayat böyle de sürmez ki," dedi. “Hem sen, yeni bir başlangıca hazırlanıyorsun.”

Fidan gözlerini kaçırdı.

“Artık büyük laflar etmeyeceğim. Hayatı olduğu gibi, akıp gittiği gibi kabul edeceğim. Çünkü genç bir kadının kendi elleriyle sonunu yazdığı bu dünyada neyin anlamı olabilir ki?”

Arzu’nun yüreği daraldı.

“Sana ne diyeceğimi bilemiyorum... ama...”

Fidan sözünü kesti, sesi dokunaklıydı: “Biz de tıpkı kuşlar gibi salınmışız dünyaya. Fakat bazılarımız burada kendine bir yer bulamayınca, öteki tarafın karanlığına geri dönüyor. Ne korkunç bir şey bu!”

Arzu derin bir nefes aldı, sonra düşünceli bir sesle, “Galiba yaşamımızı kek gibi dilimlere bölmeliyiz,” dedi.

Fidan’ın birden yüzü soldu. Arzu o sözü söylediğine bin pişman oldu. Sessizlik uzadıkça suçluluğu arttı... Onun böyle sustuğunu gören Fidan, “Neyse,” dedi ortamı yumuşatmaya çalışarak, “önemli değil.”

Arzu mahcup bir edayla fısıldadı: “Keşke söylemeseydim.”

“Sorun değil, dert etme! Sadece ‘kek’ lafı hâlâ içimi acıtıyor. Kimin aklına gelirdi ki kendi elleriyle yaptığı kekin içine zehir koyacağı. Ah, Anita! Meğer ne çok bilinmezliğin varmış.”

Arzu’nun boğazı düğümlendi.

“Bir de bilmedikleri!”

Fidan’ın gözleri öfkeyle büyüdü.

“Acaba o gün gerçeği öğrenseydi nasıl bir tepki verirdi? Benim gibi gemileri yakar mıydı, yoksa sessizce kabullenir miydi?”

Arzu onun babasıyla ilgili yeni düşüncelerini bilmesine rağmen yine de dayanamayıp açık konuştu: “Hâlâ inanamıyorum! Çünkü babana düşkünlüğünü biliyordum. Dünya bir yana, o bir yanaydı senin için.”

Fidan acıyla gülümsedi.

“Haklısın! Bir zamanlar öyleydi, ama artık değil. Canımı çok yaktı.”

“Belki de...”

Fidan yine sözünü kesti: “Bitti Arzu. Bu saatten sonra hiçbir şey umurumda değil. O da değil, çünkü benim gözümde bir hiç artık. Gerçekleri saklamamalıydı bizden. Anita belki de hâlâ yaşıyor olurdu.”

Fidan birden hıçkırıklara boğuldu, kelimeler boğazında düğüm oldu. Arzu onun ağlamasına dayanamadı.

“Ağlama... ne olur ağlama...”

Fidan hıçkırıkları arasından cevap verdi: “İnan elimde değil. O günden beri ölü gibiyim. İçim yanıyor, öfkeleniyorum. Babamı bir türlü affedemiyorum. En tuhafı da ne biliyor musun? Bir zamanlar babam dediğim adam, şimdi en büyük düşmanım gibi.”

Arzu gözyaşlarını güçlükle tutup “Neyse ki," dedi boğuk bir sesle, “hayatında başka biri var. Seni mutlu edecek..."

Fidan başını öne eğdi, üzgün bir sesle mırıldandı: “O zavallıya da üzülüyorum. Hayatımın en kötü döneminde çıktı karşıma. Ona da karanlığımı verdim."

Arzu buruk bir tebessümle, “Ne yapsın çocuk?" dedi. “Körkütük âşık sana.”

Fidan bu kez hafifçe gülümsedi ama gözlerinin ardı hâlâ hüzün doluydu.

“Yüreğim acıyla paramparça olmuşken onu görmeye utanıyorum. Çünkü onun da koca bir yılını çaldım.”

“Helal olsun ona! Bu zor günlerinde senin ardında bir dağ gibi durdu.”

Fidan yeniden ağlamaya başlayınca Arzu telaş içinde sordu: “Yine istemeden bir şey mi söyledim?”

Fidan başını salladı.

“Şey... dağ lafı... Babam eskiden şöyle derdi: ‘Arkanda dağ gibi baban var.’ Oysa şimdi... o dağ yıkıldı ve ben altında kaldım.”

Arzu derin bir nefes aldı, Fidan’ı süzdü. Sanki onun bakışları yıllar öncesinden fırlayıp gelen koca bir yalnızlık gibiydi.

“Ne olur Fidan, toparlan artık. Yakında gelin olacaksın, yeni bir hayata başlayacaksın.”

Fidan içini çekti.

“Çabalıyorum...”

“Ama belirsiz ve umutsuz konuşuyorsun.”

“İnan, elimde değil. Ailem gözlerimin önünde dağıldı. Bir zamanlar çok sevdiğim adamın bugün yüzüne bakıp ‘Artık seninle aramda bir bağ kalmadı,’ diye haykırdım. Söylesene, bu nasıl bir acıdır?..”

Arzu sustu. Onun böyle sustuğunu gören Fidan kederle sürdürdü konuşmasını: “Hepimiz bir toz gibi savrulduk. Hani o falcı kadına

gittiğimiz günü hatırlıyor musun? Bizi evinden kovmuştu. Meğer kadın olacakları görmüş.”

Arzu irkildi.

“Hiç unutur muyum? Günlerce etkisinde kalmıştım. ‘Uğursuzluğunuz bana da bulaşacak’ demişti.”

Fidan acıyla güldü.

“Onunla dalga geçmiştim ama fena yanılmışım.”

“Bilmiyorduk ki...”

Fidan bir kez daha sözünü kesti: “Doğru, bilmiyorduk! Ama o biliyordu.”

Arzu hâlâ suçluluk duyuyordu.

“Keşke seni oraya götürmeseydim.”

Fidan boğazını temizledi.

“Fark etmezdi Arzu. Olan olacaktı zaten.”

Arzu’nun gözleri doldu, ağlamaklı bir sesle fısıldadı: “Neyi, nasıl düşüneceğimi ben de bilmiyorum artık. Ama bir şeyi çok iyi biliyorum. Bu yaz, adada senin yokluğun içime işledi. Seni gerçekten çok özledim.”

Fidan’ın birden yüreği titredi.

“Ada defteri kapandı. Artık oraya ayak basmam.”

“Neden?”

“Çünkü o ev babamın.”

“Anlamıyorum seni, orada çocukluğun geçti.”

“Ama ben artık çocuk değilim. O ev artık anılardan ibaret. Ve bazı anılar insanın içini ısıtmaz, yakar.”

Arzu üzgün gözlerle baktı.

“Annen ne düşünüyor peki?”

“Onun ne düşündüğü fark eder mi? Ev onun değil ki. Boşandıklarında kışlık evi aldı.”

“O da üzülmüştür ama."

“Umurumda değil. Ona da çok kırgınım. En az babam kadar..."

“Ama baban istemiş gerçeği söylememesini."

“Bunlar sadece bahane Arzu. İsteseydi ona analık edebilirdi ama etmedi. Çünkü Anita’yı hiç sevmedi, onu hiç istemedi. Anita’nın intiharında onun da payı var. Hem de az buz değil. Zavallı ablam hem ailesinden darbe yedi hem de o şizofren kocasından.”

Arzu öfkeyle söylendi: “İyi ki geberdi o hayvan herif! Madem akıl hastasısın ne diye evlenirsin? Elin kızının başını niye yakarsın! İnşallah şimdi cehennemin en dibinde cayır cayır yanıyordur."

Fidan derin bir iç çekip “Yansa ne olur?” dedi kederle. “Yüreğimizi yakıp gitti bir kere.”

Arzu, Fidan’ın bu hâline bir kez daha üzüldü. Elinden hiçbir şey gelmemesinin çaresizliğiyle kıvranırken, gözü istemsizce saatine kaydı.

“Artık” dedi boğuk bir sesle, “müsaadeni isteyeyim. Vapurum birazdan kalkacak.”

Fidan sustu, yalnızca önüne baktı. Arzu yavaşça ayağa kalktı. Hesabı ödemeye yönelmişti ki Fidan birden kolunu tuttu, sesi titriyordu: “Senin dostluğuna hep güvendim. İyi ki varsın, teşekkür ederim.”

Arzu’nun yüreği titredi bir an. Gözlerinde biriken yaşlan belli etmeden, buruk bir tebessümle gülümsedi ve arkasını dönüp ağır adımlarla yanından uzaklaştı...

Mahşer Günü

Şayeste yerinden kımıldamadan Fidan'a baktı. Gözlerinde ne bir sıcaklık kalmıştı ne de anlamaya dair en küçük bir kıpırtı. Bakışları bir yere tutunamıyor, odaklanmak yerine bilinçli bir soğuklukla, karşısındakinin iliklerine kadar işleyen bir donuklukla bakıyordu. Bu, basit bir yorgunluk değildi. Bu, uykusuz gecelerden, susarak yaşanan hayatlardan, geçmişin durmaksızın içini oyan yükünden süzülen bir tür çöküştü...

Fidan annesinin o ifadesiz bakışlarına daha fazla dayanamadı. İçinde biriken öfke, kırgınlık ve çaresizlik boğazına düğümlenmişti.

"Bir şey söylemeyecek misin? Yoksa yine o boş, bomboş gözlerle mi bakacaksın bana?"

Şayeste hafifçe başını çevirip "Ne söyleyeyim?" diye mırıldandı. "Defalarca söyledim sana. İki cihan bir araya gelse, ben o adamın evine adım atmam. Onun da benim evime adım atmasını istemem."

Fidan'ın gözleri alev alev parladı, içinde tutamadığı öfke dudaklarından döküldü: "Yeter artık bu klişe sözlerin! Ben bu evden çekip gidiyorum sonsuza dek. Yakında tek başına kalacaksın burada. O gün geldiğinde, kapına kimse uğramadığında ne yapacaksın? Beni istemeye gelecek olan aile, annemi sorduğunda onlara ne cevap vereceğim? Beni onların gözünde değersiz kılmaya ne hakkın var?"

Şayeste onun sözlerini umursamıyor gibi görünüyordu, başını çevirip daha da vurgulu bir tonda yineledi: "Ne onun evine giderim ne de onun evime gelmesini isterim."

Fidan öfkeyle dişlerini sıktı ve ardından haykırdı: "Bencilin tekisin!"

Şayeste'nin dudakları alaycı bir kıvrımla gerildi.

“Peki ya sen nesin?”

“En azından senin kadar bencil değilim.”

“Öyle mi? Benciller hep böyle der! Onların istediğini yapmayan herkes bencildir.”

Şayeste’nin karmaşık ruh hâli sanki ürkütücü bir sükûnetle dolaşıyordu evin içinde. Fidan bunu sezmiş olacak ki, “Her geçen gün biraz daha deliriyorsun,” diye söylendi. “Oysaki senden çok basit, çok insani bir şey istiyorum. Bunun nesi anormal olabilir?”

Şayeste’nin gözleri bu kez daha karanlıktı, kelimeleri bakışları kadar keskindi.

“Sen de defol git bu evden!”

Fidan irkildi.

“Ne o? Anita’yı kovduğun gibi şimdi de beni mi kovuyorsun? O senin için acı bir ottu, ama ya ben? Ben de mi senin gözünde bir acı otum koparıp atılacak?”

Şayeste’nin yüzü birden allak bullak oldu.

“Evet, defol git! O yalancı herifin bozuk tohumusun sen de. Hepinizden tiksiniyorum!”

Fidan’ın içi cayır cayır yanıyordu.

“Ben de senden tiksiniyorum anne. Bu nefretimiz birbirimizi tüketene dek sürecek. Ama bil ki Anita’ya yaptığın o zulümleri asla unutmayacağım, seni asla affetmeyeceğim.”

Şayeste öfkeden kıpkırmızı olmuş, o hastalıklı ruh hâli bir kez daha gelip bakışlarına yerleşmişti.

“Defol! Hepiniz defolun! Hiçbirinizi görmek istemiyorum.

Sen de beni suçlayan o kalleşlerdensin.”

Fidan’ın gözleri acıyla parlıyordu.

“Doğru, seni suçlayanlardan biriyim. Ama senin sandığın gibi kalleş değilim. Ayrıca senin gibi merhametsiz de değilim. O zavallı kızı kaç kez kovdun bu evden? Gerçekleri o zaman bilseydim eğer, yemin ederim ona bir anne gibi sarılırdım. Karşında dimdik durur, ezdirmezdim onu sana.”

Şayeste’nin nefesi daraldı. Son aylarda çok fazla içki içiyor, kullandığı ilaçlar sakinleşmesine yetmiyordu. Birden dudaklarının kenarı seğirdi, sesi neredeyse fısıltıyla çıktı: “Sen beni anlayamazsın... Neler çektiğimi bilemezsin... Benim hayatım en başından kördüğümdü.”

Fidan öfkesini yutkuna yutkuna bastırdı.

“Hâlâ bahanelerin arkasına saklanıyorsun. Ama unutma ki Anita’nın acısında senin payın büyük, babamla birlikte.”

“Sus!” diye bağırdı Şayeste. “O lanet adamın adını anma yanımda. Her şeyin üstünü o örttü, beni o susturdu."

Fidan bu kez daha sakindi ama sesi bu sakinliğin altında gizli bir yarayı taşıyor gibiydi.

“Ben onun adını anmadım. Ama bilmen gereken bir şey var. Sakladığınız geçmiş başka, senin kötülüğün başka...”

Şayeste daha fazla konuşmasına izin vermedi, öfkeyle haykırdı: “Git artık! Saçmalıklarını dinlemek istemiyorum. Git buradan! Git ve beni yalnız bırak.”

Fidan birden ayağa fırlayıp “Gidiyorum,” dedi aynı öfkeyle, “gidiyorum... Bir daha asla dönmemek üzere gidiyorum. Seni ölene dek yalnız bırakacağım.”

Şayeste başını çevirdi, arkasını dönüp gözlerini pencereye dikti. Sanki hiç konuşmamışlar gibi, sanki Fidan hiç yokmuş gibi...

Çam ağaçlarının dallarından dökülen kozalakları tek tek topladı. Her eğilişinde toprağın serin kokusu ciğerlerine doluyor, bahçeyi bir anne şefkatiyle temizliyor, her köşeye göz değdirerek dokunuyordu. Son kozalağı avcunda bir süre tuttu, sonra usulca bir kenara bıraktı. Ellerini silkeledi, yüzünde belli belirsiz bir yorgunlukla sandalyesine oturdu. Üzerine sinmiş toprak kokusuyla derin bir nefes aldı. Ayaklarını uzatıp kırmızı kaplı kitabını açtı. Sayfalar arasında kaybolmak üzereydi ki aniden çalan kapı zili sessizliği bıçak gibi kesip attı.

Gözlerini kitabın cümlelerinden ayırdı, dikkatle sayfayı ters çevirip masaya bıraktı. Yerinden kalkarken sesi nazikçe yükseldi: “Bir saniye, geliyorum.”

Kapıyı açtığında, karşısında yağmura tutulmuş bir çiçek gibi titreyen Fidan’ı buldu. Şaheser bir an bile düşünmeden kollarını açtı. Fidan başını boynuna yasladı, gözyaşlarını onun omzuna akıtırken, “Neyin var?” dedi Şaheser yumuşak ve içli bir sesle. “Kıyamam sana. Gel, geç otur şöyle.”

Fidan’ın sesi çatallıydı, sanki soluğu boğazına takılmıştı.

“Artık dayanacak gücüm kalmadı hala. Bu nasıl bir imtihan? Sanki hayat bir anda üzerimize kapandı, kilitlendi.”

Şaheserin gözlerinde derin bir üzüntü belirdi, Fidan’ın sırtını okşayarak usulca konuştu: “Ağlama güzel kızım. Bil ki sabır, sırat köprüsü gibidir. İncecik bir çizgi, dikenli bir yol! Ama geçersen ardında rahmet saklıdır. Acı gönlü yoğurur, sabırsa onu cilalar. Biliyorum kolay değil! Ama inan, senin mükâfatın çok yakında.”

Fidan’ın gözlerindeki ışık sönmüş, sesi kırılmıştı.

“İnan gücüm kalmadı hala, sabredemiyorum artık.”

Şaheser buruk bir tebessümle bakıp “Sabır,” dedi, “kolay gelen bir misafir değildir. Ama gönlünü açarsan, sana en güzel hediyeleri bırakır. Bazen bir anahtar olur, bazen bir ilaç. Kanat olur, uçurur insanı. Unutma! Allah bile

‘sevinin’ dememiş kullarına, ‘sabredin’ demiş. Çünkü sabır, sevincin eşiğidir.”

Fidan’ın yüreği karanlık bir kuyuydu artık. Ne zaman içine baksa simsiyah bir keder karşılıyordu onu.

“Ah o lanet gün!” diye inledi boğuk bir sesle. “Bir türlü silinmiyor gözümün önünden. Sanki zaman orada takılı kaldı. Senin söylediklerini elbette anlıyorum hala. Kadere rıza, kadere teslimiyet, bunlar elbette doğru şeyler. Kaderden kaçılmaz, hatta kaçmaya yeltenenin başı taşlara çarpar, bunu da bilirim. Ama soruyorum sana: Üzülmemek elde mi?"

Bu sözler Şaheser’in içine işledi, sustu. Gözlerini ondan kaçırmadı, ama söyleyecek söz de bulamadı. Fidan onun böyle sustuğunu görünce, “Elimde değil halacığım,” diye sürdürdü konuşmasını, “gerçekten elimde değil. Ben de isterim her şeyi geride bırakıp eski hayatıma dönmeyi. Ama bizimkilerin işlediği o ağır günah, sırtıma koca bir taş gibi çöktü. Sanki nefes aldıkça o yük daha da büyüyor."

Şaheser temkinliydi.

“İstersen onları bu kadar suçlama artık."

Fidan bir anda yerinden fırladı, sanki içinde tutmaya çalıştığı her şey birden taşmıştı. Dudaklarından boğuk, neredeyse acıyla karışık bir inilti koptu: “Yeter artık! Sen de onları korumaktan vazgeç. Her defasında aynısını yapıyorsun. Her seferinde onların tarafındasın, neden? Neden bu kadar savunuyorsun onları? Seni de mi inandırmışlar kendilerine?”

Şaheser kısa bir süre sessiz kaldı. Gözleri uzaklara, sanki görünmeyen bir zamana daldı. İçinde taşıdığı yorgunluk yalnızca yaşın değil, susarak taşınan acıların yorgunluğuydu. Sonunda derin bir nefes aldı. Sesi yumuşaktı ama içinde sarsılmaz bir teslimiyet taşıyordu.

“Kabul ediyorum, dünya dediğin garip bir terazidir. Kimi zaman bir yanı ağır basar, kimi zaman öbürü. Ama şunu da unutma: Hangi kalbin gerçekten günahla, hangisinin masumiyetle dolduğunu biz bilemeyiz. Mahşer Günü

geldiğinde, o büyük defterde yazılı olacak hepsi. O güne kadar kimseyi yargılayamam."

Fidan bu sözlerle daha da çöktü. Hıçkırıkları boğazında düğümlenirken, “Haklısın!” dedi. “Unutuyorum bazen. Gıybetini ettiğimiz kişi senin öz kardeşin. Ama sen de hâlâ şunu görmek istemiyorsun: Bu öyle bir acı ki yerleşti yüreğimin en kuytu yerine. İnan bana, ölüm bile sıradan kalır bu acının yanında.”

Şaheser fısıltıya yakın bir sesle cevap verdi: “Sen de unutma! Herkes kendi penceresinden bakar şu yalancı dünyaya. Her pencerede başka bir karanlık asılıdır, hatta başka bir yalnızlık.”

Fidan’ın gözleri hâlâ öfkeyle parlıyordu. Dudaklarının kenarında kederden damlayan bir sitem vardı, sesi ise uzaklardan kopup gelen bir fırtınayı andırıyordu.

“Bu genç yaşımda rüzgâr olup esecekken, yağmur olup ağlamak düştü kaderime. Peki sence bu kırgınlık, bu yıkım kimin yüzünden oldu? Ne olur artık kabullen halacığım. Babamın işlediği günahın bedelini biz evlatları ödedik. Hem de göz göre göre. En acısı da kaderimizi biz değil, onlar tayin etti. Bizi susturarak, kandırarak, yok sayarak...”

Şaheser o an bir cenderenin içinde hissetti kendini. Ne erkek kardeşini savunabiliyordu ne de acılar içinde kıvranan Fidan’ı.

“Bu saatten sonra ne desem boş. Çünkü herkes bir yanıyla haklı. Babanın da vardı bazı sebepleri. Haklı mıydı bilemem! Ama bir korkunun içinde yaşadı yıllarca. O da savruldu bu fırtınada.”

Fidan’ın sabrı tükenmişti artık. Sesini yükseltti: “Yine mi onu savunuyorsun?”

“Hayır, savunmuyorum! Eskiden beri onun da kendi iç savaşı vardı. Belki bizimkinden bile daha gürültülüydü. Hep bir şeylerden korkarak yaşadı. Söylese parçalanacaktı ama sustukça da içi çürüdü.”

Fidan boğazındaki yumruyu yutmaya çalıştı. Son birkaç aydır bu konuşmayı defalarca yapmışlardı. Hepsi birbirine benziyordu; sonuçsuz, karanlık, kırgın... Artık bu konunun kapanmasını istiyordu.

“Neyse,” dedi kararlı bir sesle, “boş ver halacığım! Bu konuyu daha fazla uzatmayalım. Çünkü her seferinde aynı duvara çarpıyoruz. Şimdi senden başka bir şey isteyeceğim."

Şaheser merakla baktı.

“Ne gibi?”

“Senden bana annelik etmeni istiyorum."

Şaheser bu sefer şaşkınlıkla baktı, dudaklarından belli belirsiz bir fısıltı döküldü: “Ne anneliği?"

“Dün babamın yanma gittim uzun bir aradan sonra. Ondan son kez bir baba gibi davranmasını istedim. Sağ olsun, kabul etti. Biliyorsun, yakında beni istemeye gelecekler. O ailenin karşısına tek başıma çıkmak istemiyorum. Bir başıma, annesiz bir kız gibi görünmek istemiyorum."

Şaheser’in kafası karıştı, sesinde bir tereddüt belirdi.

“Böyle bir şeyi neden benden istiyorsun?”

Fidan derin bir iç çekip “Çünkü,” diye söylendi, “bugün annemle de konuştum. Fakat ruh hâli hiç iyi değil. Sürekli içiyor, cümleleri toparlayamıyor artık. Eğer hayatına böyle devam ederse bir akıl hastanesine yatırılması gerekebilir. Ayrıca babamla aynı ortamda bulunmak istemiyor. Açık açık şunu dedi: ‘Ne onun evine giderim ne de onun evime gelmesini isterim.’”

“İstersen bir de ben konuşayım annenle, ne dersin?"

Fidan ağlamaklı oldu.

“Onunla en son ne zaman konuştun?”

Şaheser bir an afalladı, eliyle yakasındaki düğmeyle oynarken, “Şey,” dedi tereddütlü bir sesle, “tam hatırlamıyorum.”

“Ben hatırlıyorum. Anita’nın intihar ettiği gündü. O günden sonra kimseyle görüşmedi. Kendi evine kapanıp karanlığa gömüldü.”

Şaheserin gözleri doldu. Sesi bu kez yumuşaktı.

“Peki ya anneannen? Onunla da mı görüşmüyor?”

“Nadiren görüşüyor.”

“Öyleyse kadıncağız da çok üzgündür.”

“Üzülmez mi hiç? Üzülüyor elbet.”

“Peki ya seninle ilişkisi?”

Fidan birden kaşlarını çatıp “Yanlış sordun,” dedi kederli bir şekilde. “Sorunun doğrusu şöyle olmalıydı: Senin ilişkin nasıl onunla?”

Şaheser bu soruya cevap aradı ama kelimeler boğazında düğümlendi. Bunun üzerine Fidan devam etti: “Annem çok kötü biri hala! O günü hiç unutamıyorum. Zavallı Anita son kez bakıp ‘Yeter! Bu evde istenmeyen çocuk olmaktan bıkıp usandım. Bana üvey evlat muamelesi yapıyorsun, beni sürekli dışlıyorsun. Hadi söyle, neden? Artık hissediyorum, annem değilsin benim,’ diye haykırdı. Şimdi söyle hala; bu kadın iyi biri mi, yoksa kalpsiz biri mi?”

Bu sözler Şaheser’in içine yıldırım gibi düşerken cevap verdi: “Bu saatten sonra ne desem boş... öleni geri getirmeyecek.”

Fidan’ın gözyaşları ansızın bir sel gibi aktı.

“Anita o gün arkasını dönüp giderken bana da şunu söyledi: ‘Şu an çok çaresizim... tıpkı küçük bir çocuk gibiyim...’ O an ne demek istediğini anlamamıştım ama artık biliyorum.”

Şaheser tutamadı kendini. Gözlerinin kenarında biriken yaşlar usul usul süzüldü yanaklarına. Yıllardır bastırdığı ne varsa, bir anda kırılmış bir testi gibi sızdırmaya başladı.

“Ah zavallı kuzum!” dedi, sesi neredeyse bir fısıltı kadar inceydi. “İnşallah gittiği yerde huzur bulmuştur.”

Fidan dua eder gibiydi.

“İnşallah halacığım, inşallah! Allah onu utandırmasın, taksiratını affetsin. Çünkü o çok büyük bir bedel ödedi, hem de canıyla... Şimdi sıra bizimkilerde. Onlar da acı çekip yalnız kalsınlar. Bu yalnızlık onların en ağır cezası olsun.”

Şaheser’in içi cız etti.

“Yine de böyle konuşma."

Fidan başını iki yana salladı. Gözlerinde yorgun bir kararlılık vardı. Sesi bu kez daha net, daha dik ama bir o kadar da kırgındı: “Neyse... Bu konuyu uzatmanın bir anlamı yok. Ama şunu bil halacığım: En mutlu olmam gereken yaşlardayım. Hayatımın en taze, en ışıklı günleri olması gerekirken, solgun bir çiçek gibiyim. Rengi kaçmış, yapraklan koparılmış bir çiçek. Sönük bir hayat yaşıyorum ve bununla nasıl baş edeceğimi bilemiyorum.”

Şaheser onun söylediklerini inkâr edecek durumda değildi, çünkü gücü yoktu.

“Pekâlâ,” dedi, “gelelim asıl meseleye. Evlilikle ilgili planınız ne?”

Fidan gözyaşlarını elinin tersiyle silerken, “Ailesi benden haber bekliyor,” dedi boğuk bir sesle.

Şaheser bu sefer kararlı bir sesle, “Tamam," dedi. “En kısa zamanda gelsinler istemeye. Ama annen bu işin içinde olmayacak, doğru mu anladım seni?”

“Evet, o olmayacak.”

“Peki seni istemeye nereye gelecekler?”

Fidan bir an duraksadı, kafası karışmış gibiydi.

“Bilmem... sence nereye gelsinler?”

“Senin için de uygunsa babanın yaşadığı eve gelsinler. Senin için orayı hazır ederim.”

Fidan mahzun bir şekilde başını eğip “Olabilir," diye mırıldandı, “zaten başka seçeneğim de yok.”

Şaheser buruk bir şekilde gülümsedi.

“Sen hiç merak etme. Ben her şeyi organize ederim. O iş bende.”

Fidan birden durdu. Aklına bir soru daha takıldı.

“Peki ya oğlanın ailesine ne diyeceğiz? Sormayacaklar mı ‘Bu kızın annesi nerede?’ diye.”

Şaheser’in bu kez sesi netti: “Endişe etme. Oğlanla önceden konuş, durumu açık açık anlat ona. O da şimdiden ailesine söylesin ki sürpriz olmasın o gün. İnsanlar gerçeği duymaktan ziyade, doğru zamanda duymak isterler.”

Fidan’ın yüreği titredi.

“Ne kadar aşağılayıcı bir durum bu bir genç kız için.”

“N’apacaksın? Olmuşla ölmüşe çare yok, doğru mu?”

Fidan içini çekti.

“Doğru!”

Şaheser yavaşça kollarını uzattı, Fidan’ı göğsüne bastırırken, “Hiç üzülme,” dedi kararlı bir sesle. “Ben daha ölmedim. Senin her şeyinle ilgileneceğim. Başını dik tut kızım.”

Fidan hiçbir şey söylemedi. Dudaklarına kadar gelen kelimeleri yuttu, boğazında düğüm oldu. Sessizce başını Şaheserin sinesine yasladı, dünyanın tüm yükü omuzlarına yüklenmiş gibi sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Şaheser hiçbir şey demedi. Çünkü bazen sarılmak, kelimelerden daha kuvvetliydi. Ne de olsa bazı yaralar sadece susularak iyileşirdi...

Beddua

O korkunç olayın üzerinden tam bir yıl geçmişti ama acısı hâlâ dün gibi tazeydi. Zaman hiçbir acının ilacı olmamıştı. Her gece karanlık bastığında Fidan'ın zihni usulca o dipsiz kâbusun içine çekiliyor, ruhu yeniden o karanlık vadide kayboluyordu. Gözlerini kapatır kapatmaz Anita'nın o uğursuz vedası canlanıyor, geceler zehir oluyordu. Her uykudan bir sıçrayışla uyanıyor, ter içinde kalmış bedenini güçlükle toparlıyordu. Kalbi deli gibi çarpıyor, nefesi daralıyordu. Sanki ölümle yüz yüze geliyordu. Gerçeğe dönmesi zaman alıyor, gördüklerinin yalnızca bir kâbus olduğunu fark etmesi ona bir ömrün ağırlığına mal oluyordu. O anlar küçük bir kıyamet gibi kopuyordu içinde.

"Anita'nın ölümünden sonra," dedi soluk soluğa, "neredeyse her gece aynı kâbusu görüyorum. Kör bir kuyunun içinden dev bir akrep çıkıyor, üstüme geliyor. O an sesim çıkmıyor ama içimden bağıra bağıra kaçıyorum ondan."

Maide Hanım torununun nemli alnına usulca bir öpücük kondurdu. Saçlarını okşarken avuçlarının titrediğini yalnızca kendisi hissediyordu.

"İnan bana güzel kızım," dedi yumuşak ama güçlü bir sesle, "bu kâbuslar da bir gün bitecek. Çünkü hiçbir acı sonsuzluğa hükmedemez. Ne gece ebedidir ne de karanlık. Elbet sabah doğar."

"İçimde hâlâ kocaman bir yangın var anneanne. Bazen kendimden tiksiniyorum. Sanki onun ölümünden ben sorumluymuşum gibi geliyor. O kadar derin, o kadar yakıcı bir vicdan azabı ki bu! Sanki zihnimde susmayan bir uğultuya dönüşüyor."

Maide Hanım onun başını göğsüne yasladı. Kalbinin altına saklamak istercesine, parmaklarıyla saçlarında daireler çizerken konuştu: "Sabır, biraz daha sabır. Senin selametin, huzurun, hayırlı bir evlilikle gelecek."

Fidan’ın aklı birden Burhan’a kaydı. Göz bebekleri büyüdü, bakışları karardı. İçinde aylardır dinmeyen bir dalga yeniden kabarırken, “İnşallah,” dedi titrek bir sesle, “inşallah hayırlı olur.”

Maide Hanım dualarına bir yenisini daha ekledi: “Her kaşığın kısmeti bir olmaz kızım. Allah’ın sana yazdığı kişi, elbet hayırla olur.”

“Ne bileyim anneanne... Burhan da başta öyle görünüyordu. Huzurlu, olgun, sevecen... Ama sonra ne çıktı altından? Şizofren! Böyle bir hastalığı nasıl saklamış bizden?”

Burhan’ın adını duyar duymaz Maide Hanımın sinirleri zıpladı. Aynı anda kalbindeki yara kanadı. Sakin görünmeye çalışsa da hissettiği öfke başını ağrıttı.

“İyi ki geberip gitti o melun herif! Güzel kızımın hayatını söndürdü, ciğerimi dağladı. Allah onu cehenneminin en karanlık yerinde yaksın.”

Fidan’ın da gözleri öfkeyle doldu.

“Âmin! Hatta yakmakla kalmasın, cehennemin en dibine soksun. O neydi öyle anneanne? Nereden çıktı zavallı ablamın karşısına? Onu paramparça etti.”

Maide Hanım içini çekti.

“Hiç sorma! Bu dünyayı cehennem etti bize. Savrulduk dört bir yana, tarumar olduk. Ne bir araya geldik ne de bir yarayı sarabildik. Sanki üstümüze kara bir veba çöktü. Herkes birbirinden kaçar oldu. Hatta düşman kesildik birbirimize.”

Fidan’ın sesi titriyordu ama öfkesi derinden yükseliyordu.

“Tamam, kabul ediyorum. Burhan karanlık biriydi. Ruhunu kaybetmiş bir hayaletten farksızdı. Ama ya bizimkiler? Babam, senin öz kızın... Onlar melek miydi sanki?"

Bu sözler Maide Hanımın yüreğine kıymık gibi battı. Boğazına dikenli bir yumru oturdu, rengi birden kıpkırmızı kesildi.

“Bu şekilde konuşma istersen," diye kısık bir sesle mırıldandı. “Ne de olsa onlar senin büyüğün."

Fidan’ın sesi acı doluydu.

“Ne büyüğü anneanne? Az önce senin de söylediğin gibi düşman kesildik birbirimize. Ben sadece gördüğümü dile getiriyorum."

“Yine de böyle konuşmak doğru değil. Günaha giriyorsun."

Fidan’ın sesi bu kez acıdan ziyade hesap soran bir yankı gibiydi.

“Peki ya onların işlediği günah? Gerçekleri bunca yıl bizden sakladıkları için Anita’nın kaderini ördüler kendi elleriyle. Belki de her şey çok farklı olabilirdi, gerçekleri bilseydik."

Maide Hanım suskundu. O an içinde bir şey kırılmıştı sanki. Kırılmış ve sessizce yere dökülmüştü.

“Bazen,” dedi kederli bir sesle, “kaderin önüne geçemezsin güzel kızım.”

Fidan başını iki yana salladı.

“Hayır! Bu kader değil, bu apaçık bir ihanet. Kaderin arkasına saklanmasın kimse. Bu yalan, bu kayıtsızlık bize çok pahalıya patladı.”

“Kim bilebilirdi ki işin buraya varacağını?”

“Biraz gerçekçi ol anneanne. İntihara giden yolun taşlarını biz döşemedik mi? Biz değilsek kim döşedi o taşlan tek tek? Anita onların suskunluğunda boğuldu. Bütün o suskunluklar, onun gırtlağına düğüm oldu.”

Maide Hanım birden irkildi. Sırtından geçen ürperti yılların suskunluğunun kırbacı gibiydi.

“Benim ne suçum var?”

Fidan gözleri dolu dolu baktı ona. Sesi bu kez daha yumuşaktı ama acı daha keskindi: “Suçun sessiz kalmak anneanne. Her şeyi gördün, her şeyi duydun

ama sustun. Göz yumdun, dilini yuttun. Oyunun bir parçası oldun, sustukça suç ortağı oldun."

O an Maide Hanımın yanaklarından bir damla yaş süzüldü. Boynuna kadar inen o damla, içinde bastırdığı binlerce kelimenin tek bir özeti gibiydi. Titrek sesiyle fısıldadı: “Neler çektiğimi tahmin bile edemezsin. Yıllardır ağzımda bir avuç dikenle yaşadım, konuşamadım. Ne zaman konuşmak istesem o dikenler dilime battı, kanattı. Ve ben her defasında o yaraya tuz bastım.”

Fidan üzgün gözlerle baktı.

“Seni çoktan affettim! Çünkü sen Anita’yı içten, samimiyetle sevdin. Gerçekleri bildiğin hâlde de hiç ayırt etmedin bizi. Aynı sevgiyi, aynı şefkati verdin.”

Maide Hanım sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Her gözyaşı birer itiraf gibi dökülüyordu dizlerine.

“Yalan yok! Onu da seni sevdiğim gibi sevdim. İkinizi de ayırmadım. Kalbimde yeriniz aynıydı.”

Fidan yanağına düşen damlayı silerken, “Biliyorum,” dedi boğuk bir sesle, “gerek yok söylemene. Hissediyor, görüyordum zaten.”

Maide Hanımın bakışları uzak bir noktaya odaklanmış, sanki gözlerinin önünden bir yıl değil, bin yıl geçmişti. Düşünceli bir hâlde, “Geçen seneye kadar," dedi, “saati zamanın ölçüsü sanırdım. Ama o uğursuz günden sonra zaman durdu. Sanki zamana bir şey oldu. Ve ben bu yaşımda öğrendim ki, meğer saat zamanın ölçüsü değilmiş. Eğer öyle olsaydı bu bir yıl, bin yıl olur muydu?"

Fidan’ın yüreğine ağır bir taş gibi oturdu bu sözler. Boğazı düğümlendi, dudakları titredi.

“Kara yıl! Bir türlü geçmek bilmeyen kara yıl. Zaman durdu belki ama hayatlarımız hızla değişti. Her şey, ama her şey paramparça oldu."

Maide Hanım torununu bu kadar üzgün, yorgun ve darmadağın görünce içi ezildi. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirip konuyu değiştirmeye karar verdi. Sesi hem yumuşak hem de teşvik ediciydi.

“Şimdi söyle bakalım, ne zaman geliyorlar seni istemeye?"

Fidan gözyaşlarıyla nemlenmiş kirpiklerinin arasından hafifçe gülümsedi. O an yorgun kalbinde çok incecik bir umut belirdi.

“Ailesi benden haber bekliyor.”

Maide Hanım bu defa temkinli bir şekilde sordu: “Peki nasıl yapacağız?”

Fidan ne demek istediğini anlamıştı. Hiç düşünmeden, “Babamla açık açık konuştum,” dedi. “Şimdi burada detaylarına girmek istemem. Ama bir şey kesin. Annem bu işin dışında kalacak.”

Maide Hanımın kaşları hafifçe çatıldı. İçinde kabaran burukluk gözlerine yansırken, “Nasıl yani?” diye sordu.

Fidan gözlerini kaçırmadan cevap verdi: “Kusura bakma anneanne ama o artık eskisi gibi değil. Kafası karmakarışık, sınırın eşiğinde. Delirmek üzere.”

Bu sözler Maide Hanımı derinden sarstı. Sanki biri, ağır ağır boğazında düğümlenmiş acıyı çekip yukarıya çıkarıyordu. Fidan bakışlarının donuklaştığını görünce sözlerini sürdürdü: “Dün konuştum onunla. Babamla aynı ortamda bulunmak istemediğini söyledi. Hatta üstüne basa basa ‘Ne onun evine giderim ne de onun evime gelmesini isterim’ dedi. Bu saatten sonra kendi bilir artık. Beni güç durumda bıraktı ama elimden bir şey gelmiyor.”

Maide Hanım bir an dudaklarını ısırdı, kızına duyduğu öfke yüzüne yansıdı.

“İster misin onunla konuşayım?”

“Hayır, istemem. Belki de en doğrusu bu. Hem konuşsan ne değişecek ki? Daha önce kaç kez kovmadı mı seni evden? Kaç kere gönlünü kırmadı mı?”

Maide Hanımın içinde ince bir sızı belirirken, “Haklısın," dedi. “Her zaman bildiğini okur zaten.”

“Boş ver, üzme kendini anneanne! Şaheser Halamla konuştum. Sağ olsun, her şeyi o halledecek. Babamın evinde olacak her şey. Annem gelmiyor diye sen de gelmemezlik etmezsin, değil mi?”

Maide Hanımın gözleri birden doldu. Gözyaşları yanaklarına süzüldü, elmacık kemiklerinden akıp yavaşça boynuna inerken, “Sen deli misin?” dedi hıçkırığını bastırmaya çalışarak. “Böyle bir günde nasıl gelmem? Daha ölmedim evelallah!"

Fidan’ın da gözleri buğulandı. Gönlünün derinliklerinde bir yer anneannesinin varlığıyla yumuşarken, zihninin başka bir köşesi az sonraki buluşmanın hayaline takılıp kalmıştı. Kalbinde belirsiz bir kıpırtı, boğazında düğümlenen bir heyecan vardı.

“Birazdan onunla buluşacağım. Eğer ailesi müsaitse bu hafta sonu istemeye gelebilirler diyeceğim ona. Senin için de uygun mu anneanne?”

Maide Hanım gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. Sesinde kırılgan ama kararlı bir tını vardı: “Sen bana değil, ben sana uyarım. Her zaman, her şartta... Siz planınızı yapın, ben oradayım.”

Fidan yerinden kalktı, eğildi ve onun kocaman yüreğini kucaklayarak anneannesine sımsıkı sarıldı. O an içinden bir şey koparken, “Keşke...” dedi kısık bir sesle, “keşke o da olabilseydi yanımızda.”

Maide Hanım da kollarını torununun omuzlarına sardı, başını usulca göğsüne yaslayıp “Artık,” diye fısıldadı, “ses etme, şükret. Ya nasip de, Rabbine sığın...”

Günün güneşe teslim olduğu o öğle vaktinde, masaya bir tabak dolusu çilek koydu genç adam. Gözlerinde tatlı bir sabırsızlık, sesinde sevgiye bulanmış bir ısrar vardı: “Hadi ama, biraz ye! Rengin solmuş. Ne olur üzme beni.”

Fidan bir an gözlerini ondan kaçırdı. Sessizliğin içine derin bir nefes bıraktı. Sanki yüreğinde kıpırdayan o minnet duygusunu dizginlemeye çalışıyordu.

O an kalbinden geçenleri söylemeye gücü yoktu belki ama gözleri bir teşekkür kadar yumuşaktı. Sessiz, buğulu, mahcup...

“Peki,” dedi, sesi neredeyse fısıltı gibiydi. “Birkaçını yiyeceğim.”

Genç adamın yüzünde çocuksu bir sevinç belirdi.

“Hadi ye o zaman. Bizimkiler seni bu hâlde görmesin."

Fidan birden aklına bir şey gelmiş gibi, “Han,” dedi, “bu hafta sonu ailen müsait mi acaba?”

Genç adamın yüreği bir anlığına yerinden fırlayacak gibi oldu. Kalbinin atışları bir orkestra gibi kulaklarında çınladı, gözleri parladı.

“Yoksa düşündüğüm şey mi?”

Fidan gözlerini kaçırmadı bu defa. Sessiz bir onayla başını salladı.

“Evet Han, düşündüğün şey.”

Han’ın yüreği bir çocuğun sevinciyle çırpınırken, “Bak şu Allah’ın işine!” dedi coşkulu bir sesle. “Bizimkiler de zaten yarın İstanbul’a geliyor. Hemen haber vermeliyim onlara. Hazırlıklı gelsinler.”

Tam her şey yerli yerine oturdu derken, Fidan’ın yüzünde beliren o tedirgin gölge Han’ın gözünden kaçmadı.

“N’oldu?” diye sordu. “Neden öyle baktın birden?”

“Şey...” dedi Fidan, sesi titrek bir rüzgâr gibi hafifti. Gözlerini kaçırdı, kelimeleri toparlamakta zorlandı. Ardından derin bir nefes aldı, yutkundu. Boğazındaki düğüm çözülmese de devam etti: “Bir sorunumuz var. Ailen beni istemeye geldiğinde annem bizimle olmayacak."

Han onun çenesinden tuttu, yavaşça başını kaldırdı. Gözlerinin içine sevgiyle bakıp “Her şeyi,” dedi, “izah etmeye çalışma.”

Fidan’ın gözleri doldu. Sesi incecik, kırılgandı.

“Yine de bilmeni istedim. Ailen ‘Evin hanımı nerede?’ diye sorarsa şaşırma.”

Han usulca gülümsedi, tıpkı sabırlı bir sevda gibi.

“Hiç kaygılanma! Ailem böyle bir soru sormayacak. Çünkü ben seni anlatırken kalbimi anlatıyorum onlara. Emin ol, her şey güzel olacak.”

Fidan mırıldanır gibi dua etti: “İnşallah Han! Yeterince acı çektim. Artık hayatımda hiçbir şey kötü gitmesin istiyorum.”

Han onun ellerini tuttu, sımsıkı kavradı.

“Söylemene gerek yok, biliyorum aşkım. Her nefesinde yanında olacağım. Sadece ben değil, kaderin bile artık sana iyi davranacak.”

“Peki ya ailen?” dedi Fidan, sesi ürkek bir kuş gibi titreyerek.

Han kaşlarını hafifçe çattı.

“Nasıl yani?”

“Ailem darmadağın Han. Sence onlar buna nasıl bakacak? Onlar için eksik bir tablo gibi görünmez mi her şey?”

Han derin bir nefes aldı. Sözleri güven doluydu.

“Hiç kafana takma. O işi ben hallederim.”

Fidan bu sefer de içindeki başka bir korkuyu susturamadı.

“Senin,” dedi endişeli bir sesle, “bana bağladığın o umutlan bir gün çözüp savurmandan korkuyorum. Ya sen de diğerleri gibi çıkarsan? Ya beni aldatırsan, yıkarsan?”

Han bir an bile tereddüt etmeden, “Sana söz veriyorum," dedi, “ne olursa olsun seni hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Bu sefer hayal kırıklığı olmayacak. Çünkü kader bizim yanımızda."

Fidan başını salladı. O an yüreğini teslim eder gibi bakıyordu ona.

“Tamam... söz, sözdür!"

Han hafifçe gülümsedi, başını eğip saatine baktı. Sonra da buruk bir ifadeyle, “Keşke biraz daha zamanım olsaydı," dedi. “Burada oturup seninle vakit geçirseydim. Ama birazdan Nazif Hocayla ameliyata gireceğim."

Fidan hemen ayağa kalktı, telaşla toparlandığı sırada, “Aman git, geç kalma!” diye söylendi. “Hastanede olduğunu unuttum bir an, kusura bakma."

Han gözlerini ona dikti, sevda dolu bir gülümsemeyle bakıp yanağına bir öpücük kondurdu...

Maide Hanım içindeki bütün sarsıntıya rağmen öfkesini ve acısını bastırıp kızının kapısına dayanmıştı. Gözlerinde yılların yükü, yüreğinde ağır bir sızı vardı.

“Geliş sebebim açık,” dedi sesi titreyerek. “Daha ne kadar kan kusacaksın? Kızını istemeye geliyorlar ama sen yoksun ortada.”

Şayeste yansı içilmiş viski kadehini elinde tutarak koltuğa yayılmıştı. Gözlerinde yanık bir parıltı, keskinleşmiş bakışları annesine saplanmıştı. Alkolün etkisiyle yüzü kızarmış, dudaklarının kenarındaki çizgiler sertleşmiş, dili keskinleşmişti.

“Bunları konuşmak artık sana düşmez. Yıllarca başımın etini yedin. Bari şimdi susmasını öğren.”

Maide Hanım bu sözlerin acısıyla derin bir nefes alıp “Yanılıyorsun,” dedi sükûnetini kaybetmeden. “Sadece ölülerin ardından susulur. Sen hâlâ hayattasın. Hayrına inandığım her sözü söylemekten asla geri durmam, duramam.”

Şayeste alaycı bir kahkaha attı. Kahkahası neşeden yoksundu; acıyla cilalanmış, hüzünle sertleşmişti. Sesi birden boş odada kırık bir cam gibi yankılandı: “Evet, yaşıyorum. Tabii buna yaşamak denirse!”

Maide Hanım uzun uzun baktı evladına... Hangi ara bu kadar paramparça olmuştu? Ne zaman kendi cehennemine mühür vurmuştu da kimse fark etmemişti? Yorgun ama kederli bir sesle, “Bu bataklığı sen seçtin kızım,” dedi. “Kimse zorlamadı seni böyle bir hayata.”

Şayeste ansızın haykırdı: “Ben mi seçtim? Yoksa senin yanlış kararların mı itti beni bu dipsiz kuyuya? Hayatım benim değil, senin hayatının tortusu oldu hep. Şimdi memnunsan eline kına yakabilirsin!”

Maide Hanım o an bir şeyin ayırdına vardı. Şayeste öz kızıydı ama ikisi de birbirine uzak düşmüş, ayrı yönlere savrulmuş iki farklı nokta gibiydiler. Sanki aynı haritanın zıt uçlarında, aynı kaderin iki ayrı rotasında yürüyorlardı. Aralarında bir zamanlar var olduğuna inandığı bağlar artık yalnızca hatıradan ibaretti.

“Buraya didişmek için gelmedim,” dedi sesi alçak ama kararlıydı.

Şayeste bir anda yerinden doğrulup “Niye geldin öyleyse?” diye kükredi. “Söyle, bu defa neyin peşindesin?”

“Torunum için,” dedi Maide Hanım ağlamaklı bir sesle, “Fidan için geldim.”

Şayeste’nin gözleri kısıldı, içinde bir yer buz kesti.

“Kesinlikle olmaz!”

“Neden ama?”

Şayeste kadehte kalmış viskiyi bir yudumda bitirdi. Dudaklarındaki ıslaklığı elinin tersiyle silerken, “Ona da söyledim,” dedi buz gibi bir sesle, “iki dünya bir araya gelse, babasının evine adım atmam. Ne onun evine giderim ne de onun evime gelmesini isterim. Artık yüzünü şeytan görsün!”

"Bir anne çocuğu için bunu yapmaz mı?" dedi Maide Hanım titreyerek. “Hiç mi merhametin kalmadı?"

“Çocuk mu?” dedi Şayeste, sesi zehir gibi acıydı. "O da babasının aynısı! O da tıpkı onun gibi keskin dilli, asi, haddini bilmez. Ne de olsa cinsine çekmiş."

Maide Hanım boğazında düğümlenen sözcükleri zor bela itekledi dışarı.

“Cinsine mi?"

“Evet, cinsine!" diye haykırdı Şayeste, sesi artık kendinden bile taşan bir hınçla doluydu. Gözleri alev alevdi. İçinde ne varsa yanıyor, yakıyordu. Sonra yüzünde alaycı bir ifade belirdi. Dudaklarından dökülen sözler annesinin yıllar önce tekrarlaya tekrarlaya ezberlettiği o atasözünü yeniden diriltti: “Hani senin o meşhur sözün vardı ya... ‘Katranı kaynatsan olur mu şeker, cinsini s.ktiğimin cinsine çeker!’ İşte o da öyle biri. Kanı bozuk cinsine çekmiş!"

Bu sözler Maide Hanımın yüreğini parçaladı. Gözlerine yaş yürürken, “Demek kanı bozuk, ha?" diye mırıldandı.

Şayeste’nin yüzü öfkeyle kıpkırmızı kesilmişti. Sanki yıllardır içinde sakladığı tüm suskunluklar bir anda damarlarına hücum etmiş, derisinin altından feryat ederek dışarı taşmak istemişti. Kanı kalbinden değil de kırgınlığının en derin yerinden akıyormuş gibiydi. Gözleri yangın gibi yanıyor, dudakları öfkenin gerginliğinde incecik bir çizgiye dönüşüyordu. Çenesi bastırmaya çalıştığı her kelimeyle birlikte titriyordu. Artık içindeki yangın susarak taşıyamayacağı kadar büyümüş, kendine dışarıda yer arıyordu.

“Defol git bu evden!" diye haykırdı. “Yeter artık, laf sokmalarından bıktım. Gözüm görmesin seni.”

Maide Hanım acıyla gülümsedi.

“Ah, zavallım! Kendi nalını atan ahmak bir at gibisin. Bu evde tek başına, sessizce çürüyeceksin. Ve ben ardından bir damla gözyaşı dökmeyeceğim

senin.”

“Defol git!” diye haykırdı Şayeste bir kez daha. “Senin varlığın yeterince zehretti ömrümü.”

Maide Hanım afallamış bir hâlde ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken, “Allah’tan tek dileğim o ki,” dedi kederli bir sesle, “kime ne yaşattıysan sen de aynısını yaşa. Bu sözüm kimine dua olur, kimine ise beddua...”

Sebeb-i Ziyaret

Gece boyunca gözünü kırpmamıştı Fidan. Ama bu kez uykusuzluğu ne acıdandı ne de kederden. Kalbinde usul usul büyüyen bir heyecan vardı. Saati kaç kez kontrol ettiğini, kaç kez uyanıkken rüyadaymış gibi hissettiğini hatırlamıyordu bile.

“Neyse,” dedi Fidan, sesi ince bir tel gibi titriyordu. “Bugün hayırlısıyla her şey olup bitecek, değil mi anneanne?”

Maide Hanım uzun zaman sonra torununu ilk kez böyle canlı, böyle umutlu görüyordu. Gözlerinin içi parladı, eliyle Fidan’ın yanağını okşarken, “Evet, güzel yavrum,” dedi. “Bugün hayatında yeni bir sayfa açılıyor. Attığın bu ilk adım seni huzura, sevgiye, inşallah hayırlara götürsün. Rabbim yolunu açık etsin, gönlünü ferah kılsın. Kısmetin bol, bahtın aydınlık olsun.”

Fidan’ın yüzünde sabah güneşi gibi kısa ama içten bir aydınlık belirdi.

“Âmin, canım anneanneciğim!”

Maide Hanım bakışlarına ciddi bir ifade yerleştirip yeniden konuştu: “Sana bir nasihatim olsun. Gururu yastık yapma kendine. Çünkü gurur çoğu zaman insanın kendi kendine kurduğu tuzaktır. Unutma, yeri geldiğinde özür dilemeyi bilmek de bir erdemdir. Bir gönül, bir sözle tamir olabilir.”

Fidan hafifçe gülümsedi.

“Merak etme, unutmam.”

Maide Hanımın zihninden ansızın bir gölge gibi süzüldü kızı Şayeste. Hiç beklenmeden gelen ama varlığı hep hissedilen bir sızı gibi.

“Bir şey daha," dedi sesi hafifçe titreyerek, “ne olursa olsun kimseyi kırma. Ne kadar zorlansan da tatlı dilinle yol bul. Bilirsin, yumuşak söz buzlan bile

eritir.”

Fidan usulca yana eğildi, anneannesinin yüzüne bir öpücük kondururken, “Bunu da unutmayacağım,” dedi.

Maide Hanım artık nasihatleri bir kenara bırakıp gündelik kaygılara döndü.

“Şaheser her şeyi halletmiştir, değil mi?”

Fidan başıyla onayladı, yüzüne güven dolu bir ifade yerleşti.

“O bu işlerin erbabı. Hiç merak etme anneanne, her şeyi titizlikle hazırladı.”

Maide Hanım derin bir şükür solukladı.

“Allah razı olsun! İyi ki de var.”

Fidan’ın içi birden kabardı, sesi boğuklaştı: “Evet anneanne... o olmasaydı kime sığınırdım, bilmiyorum.”

Maide Hanım gülümsedi ama gülümsemesinin içinde bir tutam burukluk vardı.

“Senin kalbin güzel kızım. Güzel kalpleri Rabbim yalnız bırakmaz. Doğru zamanda, doğru kapıyı açar."

Fidan başını eğip fısıldadı: “Çok haklısın. Ama onun da hakkını ödeyemem. Hakkını yesem vebal olur.”

Maide Hanım bir an duraksadı, gözleri hafifçe kısıldı.

“O dediğin kim?”

Fidan yavaşça başını kaldırdı, gözlerinde mahcup bir minnettarlıkla yeniden fısıldadı: “Han.”

Maide Hanım tebessüm edip “O da Allah’tan evladım,” dedi.

“Evet, ben de aynı fikirdeyim anneanne. O, Allah’ın bana en zor zamanımda gönderdiği bir armağan. Kederimin yükünü benimle birlikte omuzladı. Gün oldu suskunluğumu paylaştı, gün oldu gözyaşlarımı. Ölene kadar borçluyum ona.”

Maide Hanım usulca başını salladı.

“Hayat böyle işte. Bugün sen borçlusundur, yarın o olur. Gönülden verilmiş her şey bir gün geri döner. Borçlar sadece parayla değil, kalple de ödenir ve kalple de alınır."

Fidan’ın içinde bir sızı yükseldi, itiraf edercesine konuştu: “İlk zamanlarda ona çok kötü davrandım. Hatta bir keresinde adadaki eve geldiğinde yüzüne tokat attım."

“Gerçekten mi? Ama neden, ne olmuştu?"

Fidan yüzünde pişmanlığın izleriyle buruk bir gülümseme sergiledi.

“Tamamen yanlış anlamadan. O kadar savunmadaydım ki etrafımdaki herkesi düşman sanıyordum. O da nasibini aldı işte."

Maide Hanım ortama tatlı bir sıcaklık katmak istedi.

“Desene büyük aşklar ya bir bakışla ya bir tokatla başlarmış!”

Fidan uzun bir aradan sonra ilk defa içten bir kahkaha attı.

“Tabii canım, ne demezsin!”

Onun bu neşesi Maide Hanımın kalbine güneş gibi doğdu. Fidan kahkahasının arasından, yüzünde sevecen bir ifade belirerek devam etti: “Şimdi daha iyi anlıyorum sana neden ‘Yumak Teyze’ dediklerini. Herkesin içini sarıp sarmalayan bir yanın var çünkü.”

Maide Hanım hafifçe utandı, yanakları pembeye döndü.

“Eee, neredeyse herkesin bir lakabı var. Ama önemli olan güzel olanına sahip olmak, değil mi?”

Fidan ona sarıldı sımsıkı.

“Allah seni başımdan eksik etmesin. Sen artık sadece anneannem değil, annemsin benim.”

Bu sözler Maide Hanımın yüreğini kavurdu. Ama yine de dimdik durdu, güçlü görünmeye çalışarak kısık bir sesle mırıldandı: “Öyle olsun! Eğer sana iyi gelecekse, dediğin gibi olsun."

Fidan neyse ki onun ruh hâlindeki dalgalanmayı fark etmemişti.

“Eee...” dedi gülümseyerek, “şöyle de bir gerçek var: Artık bu evde birlikte yaşıyoruz. Resmen beni nüfusuna aldın.”

Maide Hanım zoraki tebessüm etti.

“N’apacaksın? Seni sokakta bulmadım ki sokağa salayım.”

Fidan kahkahayı bastı, içinden geçen tüm karanlıklar o kahkahada biraz olsun dağıldı.

“Gelinlik giyene kadar benden kurtulamazsın, haberin olsun!’’

Fidan o günden sonra annesiyle bağlarını koparmış, bir daha geri dönmemek üzere evi terk etmişti. Maide Hanım da istemeye istemeye bu kararına saygı duymuş, yüreğinin kapısını da, evinin kapısını da ardına kadar açmıştı.

“Bu ev senin güzel kızım. Dilediğin kadar kal. Hatta evlendikten sonra kocanla da gelin, burada kalın. Kapım açık size. Gönlüm de öyle.”

Fidan ona bir kez daha sarıldığında duvardaki saat gözüne ilişti. Kaşlarını çattı, aniden ayağa kalktı.

“Tüh! Kuaföre geç kaldım anneanne! Arzu kesin oradadır. Vallahi saçımı başımı yolacak geç kaldığım için...”

Fidan arkadaşlarının arasına karışmadan önce bir an durup onları sessizce süzdü. İçinde ince bir kıpırtı, gözlerinde neşeli bir parıltı vardı. Tam o sırada onu fark eden Arzu kollarını göğsünde kavuşturdu ve yüzüne hafif bir sitem yerleştirip “Nerede kaldın be kızım? Bir saattir buradayız,” diye homurdandı.

Fidan dudaklarında belli belirsiz bir tebessümle cevap verdi: “Sus be! Geldim işte. Amma dırdır ettin.”

Akasya da oradaydı. Göz ucuyla Fidan’ı süzdü, sonra Arzu’ya çevirdi bakışlarını ve aniden bastı kahkahayı. Ne kadar bastırsa da neşesi dudaklarından taşarken, “Sen hâlâ öğrenemedin mi?” dedi gözlerinde muzır bir ışıltıyla. “Bu kız tam bir dırdır makinesi!”

Fidan da gülerek karşılık verdi ama Arzu ellerini beline koyup kaşlarını çattı.

“İkiniz de kesin artık şu gevezeliği. Daha kesimi yapılacak üç saç var, hadi bakalım!”

Fidan bir anda ciddileşti. Gözleri dolu dolu oldu, sonra Arzu’ya sarıldı. Sesi titriyordu.

“Yanımda olduğunuz için minnettarım size. İyi ki varsınız hayatımda.”

Arzu da aynı içtenlikle sarıldı ona.

“Sen de iyi ki varsın, canımın içi."

Akasya’nın gözleri nemlendi.

“Desene yakında bizden ayrılıyorsun."

Fidan başını çevirdi. Gülümsüyordu ama bu defa buruk bir gülümsemeydi.

“Yok be Akasya! Ne ayrılması? Başka bir ülkeye göçmüyorum ya. Hâlâ buradayım, yine sizinle olacağım.”

Akasya onu dikkatle süzerek iç çekti.

“Sen yakında anne de olursun. Çoluk çocuktan zaman mı kalır bize? Doğru söyle, yalan mı?”

Fidan bu söz karşısında irkildi. Anne olma fikri henüz yabancıydı ona. Yüzüne şaşkın bir ifade yerleşti.

“Sen neler söylüyorsun kız? Ne annesi, ne çocuğu? Daha evlenmedim. Hatta öğrenciliğim bile bitmedi. Yeni bir başlangıcın eşiğindeyim daha.”

Akasya’nın yüzü parladı, sesi neşeyle yükseldi: “Büyük konuşma! Daha önce Han hakkında ne dediğini hatırlıyor musun?”

Fidan kaşlarını çattı.

“Ne demiştim ki?”

Akasya kahkahasını bastıramadan onu taklit edip “Aynen şöyle demiştin: ‘Dün gece bir deliye çattım!’ Yoksa unuttun mu bunu?” dedi.

Fidan’ın yüzü bir anda utançtan kıpkırmızı kesildi.

“Yok artık! Gerçekten böyle mi dedim?”

Arzu araya girip onayladı: “Vallahi bana da söylemiştin bunu.”

Fidan kıkırdamaya başladı.

“Desene boyumdan büyük laf etmişim yine.”

Arzu da kıkırdadı.

“Bu ne ki? Daha neler neler söyledin sen.”

“Sus kız! Utandırma beni burada.”

Akasya göz kırpar gibi bir bakış atarak lafı patlattı: “Helal olsun oğlana!”

Fidan şaşkınlıkla bakıp “Niye ki?” dedi.

“Niye olacak canım? ‘Ne yaparsan yap, kaderinden kaçamayacaksın.’ Oğlan bu sözleriyle haklı çıktı.”

Bu söz üzerine kuaför salonu kahkahalarla çınladı. Bir anlığına zaman durmuş gibiydi. Geçmişin çocuksu neşesi o an yeniden filizlenmişti. Gülüşmelerin arasında Fidan nefeslenmeye çalışarak mırıldandı: “Allah iyiliğini versin. Ne âlem kızsın sen!”

Akasya hâlâ gülüyordu.

“Âmin! Allah herkese kalbinin temizliği ölçüsünde layığını versin. Kötüleri kötülerle, iyileri de iyilerle karşılaştırsın.”

Arzu dua eder gibi usulca ekledi: “Âmin! Bu dünyada iyiler ziyan olmasın inşallah. Tencere sadece kendi kapağını bulmakla kalmasın, kapağını bulmaktan kaçamaz olsun.”

Ve üç genç kız; dostluğun, geçmişin ve geleceğin sıcaklığıyla birbirlerine yaslanarak kahkahalarına kahkaha kattılar... O an salon, sadece saçların kesildiği bir yer değil, hatıraların, yaraların ve umutların sarıldığı bir sığmak hâline gelmişti.

Akşam, yazın o kadife yumuşaklığıyla sarıp sarmalamıştı gökyüzünü. Hafif bir esinti perdeyi usulca dalgalandırıyor, zaman sanki ağır çekimde akıyordu. Şık giyimli kadın zarif bir tebessümle konuşmaya başladı. Sesinde hem gurur hem de geçmişin derin bir yankısı vardı:

“Oğlum Han erken geldi dünyaya, öylesine küçüktü ki yaşar mı yaşamaz mı diye düşündük hep. Ben doğrusu pek ümitle bakmamıştım geleceğine ama yaşadı. O minicik bedeniyle tutundu hayata. Ve işte Tanrı’nın mucizesi, kudretinin apaçık bir göstergesi oldu. Şimdi her defasında oğluma bakarken kocaman bir yüreğe, sağlam bir karaktere dönüşmüş olduğunu görüyorum.”

Kadının sözleri daha yeni bitmişti ki kocası hemen araya girdi. Sanki yanıt vermek zorundaymış gibi hissetmişti.

“Kusura bakmayın! Eşim o günlerin etkisinden hiç çıkamadı. Her sabah, her gece Tanrı’ya şükrederek geçiriyor günlerini. Han’a olan bağlılığı da bundan. Tek evladımız çünkü.”

Ferruh Bey düşünceliydi. Sesinde geçmişin tozlu raflarından kopup gelen bir yorgunluk vardı.

“Eşiniz haklı! Bence de şükretmek insana iyi gelir.”

Fidan o an tuhaf bir ürpertiyle irkildi. Gözleri dondu, nefesi sanki boğazında düğümlendi. Babasıyla daha önce yaptığı o konuşma gelip saplandı zihnine. Bir zamanlar canından çok sevdiği babasına şimdi buz gibi bir yabancılık duyuyordu. Zamanın neler değiştirdiğini fark ettikçe içi burkuldu. Karşılarında oturan adam, “Haklısınız,” dedi. “Tanrı’ya şükretmeyi bilmeli insan. Hele ki kötü anılar bir kıymık gibi batıyorsa yüreğine.”

Ferruh Bey bu sözleri duyunca derin bir sessizliğe gömüldü. Dudaklarına kadar gelen nice söz bir acı şurup gibi boğazında takılı kaldı, konuşmadı. Çünkü kelimeler bazen sadece yarayı kanatırdı. Hele de başkalarının önünde, hele de hiç yeri değilse...

Maide Hanım bu ağır havayı dağıtmak istercesine gülümseyip “Maşallah,” dedi, “oğlunuzun ismi de pek güzel!”

Adam mütevazı bir tebessümle cevap verdi: “Oğlumuzun ismini ben değil, eşim koydu.”

Maide Hanım bu kez başını usulca kadına çevirdi. Gözlerinde merak kadar, saygılı bir ifade de vardı. Kadın bu bakışın derinliğini fark ettiğinde hafifçe gülümseyip “Evet,” dedi yumuşak bir sesle, “ismi benden. Az önce belirttiğim gibi vaktinden çok önce doğdu. O küçücük, kırılgan bedene güçlü bir isim koymak istedim. Çünkü bu hayatta öylece gelip geçen bir yolcu olsun istemedim. Bir hancı gibi kalıcı olsun istedim. Hayatın kıyısında değil, tam ortasında dursun istedim.”

Maide Hanımın gözleri nemlendi.

“Ne denir ki? Allah öldürmeyi murat etmedi mi, yaşatıyor işte.”

Kadının birden yüzü aydınlandı.

“Evet, ama istemek de gerek. Tanrı’dan çok istedim ben onu. Hatta oğlumu da bu inançla büyüttüm. Küçücükken bile kulağına hep şu sözleri fısıldadım: ‘Bir aşkın peşine düştüğün an, o da seni karşılamaya çıkacaktır. Asla istemekten vazgeçme. Çünkü insanın içindeki en büyük ışık bazen yalnızca bir dilekte saklıdır. Kalpten istenen hiçbir şey yok yere fısıldanmaz gökyüzüne. Belki zaman alır, belki yollar dolanır ama dua dönüp sahibini mutlaka bulur.’ İşte böyle...”

Fidan bu sözleri duyduğunda yüreği sarsıldı. Han’ı sanki ilk defa tanıyormuş gibi hissetti bir an. O sözlerin yansımaları zihninde çınlayıp dururken Maide Hanım merakla sordu: “Affedersiniz, siz ne işle meşgulsünüz?”

“Öğretmenim.”

“Gerçekten mi? Nerede peki?”

“Kıbrıs’ta.”

Maide Hanım daha da meraklandı.

“Peki ya eşiniz?”

“Kendisi diş hekimi. Eşim Mehmet Aziz’le Londra’da öğrenciyken tanıştık, sonra da evlendik.”

“Siz de mi Londra’da okudunuz?"

“Evet, orada okudum. Hatta uzun yıllar orada yaşadım..."

Maide Hanım dayanamayıp sözünü kesti: “Peki neden oradaydınız?"

Kadın gülümsedi.

“Çünkü babam bir İngilizdi."

“Aaa! Peki ya anneniz?"

“Kıbrıslı, ama onun da annesi İngilizmiş."

Maide Hanımın kafası karıştı.

“Desenize sizin aile uluslararası bir birlik gibiymiş!"

Kadın bir kahkaha patlattı.

“Doğru söylüyorsunuz. Hiç bu açıdan düşünmemiştim! Nasip olursa oğlum da bir Türk kızıyla evleniyor."

Maide Hanım hemen ağırlığını koydu.

“Şimdilik nasipse diyelim!”

Bu söz üzerine Han’ın babası hemen araya girip ciddiyetle konuştu: “Sebeb-i ziyaretimiz malum. Allah’ın emri, peygamberin kavliyle kızınız Fidan’ı oğlumuz Han’a istiyoruz."

Bir anda salonu derin bir sessizlik kapladı. Sanki zaman durmuştu. Herkes birbirine bakıyor ama kimse konuşmuyordu. Sonunda Maide Hanım bu sessizliğe bir pencere araladı. Başını hafifçe Ferruh Beye çevirip yumuşak bir sesle mırıldandı: “Evet Ferruhcuğum! Bu durumda söz sana düşer, kararın ne?"

Ferruh Bey düşünceliydi. O sessizliğinin ardında fırtınalar kopuyordu. Onu gören Şaheser usulca söylendi: “Biliyorum Ferruh, kız babası olmak zordur. Ama bir karar vermen gerekiyor, ne diyorsun?"

Ferruh Bey başını kaldırdı, derin bir iç çekti ve gözlerini Han’ın ailesine dikerek konuştu: “İki gence baktığımda yürekleri birbirlerine çoktan bağlanmış. Oğlunuz Han’ı dostum Nazif Hoca vesilesiyle tanıdım, onun hakkında hep iyi şeyler duydum. Lâkin bana birkaç gün mühlet verin. Sizi ve ailenizi daha yakından tanımak istiyorum. Beni mazur görün ama ikinci bir yanlış karar, ilkinden daha çok acıtır. O ilki henüz yüreğimden söküp atamamışken...”

Salon bir anda buz kesti, Fidan başını öne eğdi. İçindeki düşünceler rüzgâr gibi savruluyor, her biri başka bir yöne esiyordu. O karmaşanın içinde bir ses bu öldürücü sessizliği usulca dağıttı: “Elbette Ferruh Bey. Kararınızı bekleyeceğiz. Sabırla, anlayışla... Umuyorum ki bu yolun sonunda hepimiz için hayırlı olan neyse o olur. Kalpler kırılmadan, gözler yaşarmadan, gönüller huzurla dolsun isterim.”

Ferruh Bey cevap vermedi. Ama gözlerini belli belirsiz bir noktaya diktiği an içinden sessizce dua etti: “Allahım, doğru yolu arıyorum. Ne olur yanlış bir karara sürükleme beni. En azından bu sefer doğru olanı yapayım...”

Evin ağır misafirleri çoktan uğurlanmıştı. Gecenin yorgunluğu eşyaların üzerine ince bir toz gibi sinmiş, koltuk köşelerinde sohbetlerin tortusu kalmış, ev halkı geceyi kendi içlerinde tartmaya başlamıştı.

“Bence en doğrusunu yaptın Ferruh,” dedi Şaheser. “Evet, ilk bakışta iyi bir aileye benziyorlar. Ama görüntüye aldanmamak lazım, öyle değil mi?”

Ferruh Bey hâlâ sessizdi. Gözleri bir noktaya takılmış, sanki başka bir zamanın içinde kaybolmuştu. Şaheser’in söylediklerini duymuş muydu, duymamış mıydı, belli değildi. Onun bu dalgın hâlini gören Maide Hanım sessizliği dağıtmak istercesine araya girip “Ben de sana katılıyorum,” dedi. “En doğrusunu yaptı. Bir kez ağzımız yandı, artık dikkatli olmak boynumuzun borcu.”

Tam o sırada beklenmedik bir şey oldu. Sessizliğe gömülmüş Ferruh Bey başını usulca kaldırdı, solgun gözlerini kızına çevirdi. Sesi yorgun ama samimiydi.

“Peki sen ne düşünüyorsun?"

Fidan bir an donakaldı. Ne şaşkınlığına ne de söyleyeceği kelimelere hükmedebildi. Boğazı düğümlendi, gözlerini kaçırarak konuştu: “Şey... bilmiyorum..."

Ferruh Bey kızının bu kararsızlığına içten bir şefkatle yaklaştı.

“Bak kızım, tek dileğim var. Bu yol sana acı değil, huzur getirsin. Gönlünün yolu açık olsun. Ben artık çok iyi biliyorum ki acılar insanı tüketir, kurutur. Mutluluksa yeniden yeşertir. Oğlanın ailesinden birkaç gün mühlet istedim. Elbet öğreneceğim kimdir, nedir bu insanlar. Yarın ilk işim bu olacak."

Fidan her ne kadar babasına kırgın olsa da, içinde bir yerde hâlâ onun iyi niyetini sezebiliyordu. Derin bir nefes aldı, neredeyse fısıltıyla yanıtladı: “Siz nasıl uygun görüyorsanız."

Ferruh Beyin içi hâlâ doluydu. Sesi bu kez çatallandı, gözleri hafifçe buğulandı.

“İncitmek istemem seni. Ne olursa olsun sen hâlâ bu dünyadaki en kıymetli varlığımsın. Gözünde bir hiç olsam bile!"

Bu söz Fidan’ın kalbine ok gibi saplandı. İçinden geçen fırtınalar yüzüne vurdu, yanakları al al oldu. Ardından da öfkeyle karışık bir sitemle konuştu: “Geçmişin defterlerini karıştırmak istemem baba. Fakat yine de şunu bil, seni anlıyorum. Ama sana karşı aynı duygular içinde değilim artık.”

Maide Hanım ortamı yumuşatmak istercesine araya girip “Bu güzel geceyi sükûnetle bitirelim,” dedi. “Her şeye rağmen büyüklerimize saygı borcumuz var. Hayat hepimizi sınar. Hem yanlışlarımızla hem eksiklerimizle.”

Şaheser de ona katılıp başını sallarken, “Ağzınıza sağlık," dedi, “ne güzel söylediniz. Bence de hayatın bir ruhu var. Hatta o ruh bazen hepimizi aynı anda farklı yönlere savurabilir.”

Fidan başını eğip derin bir soluk aldı. O an susmak istemedi, içinde taşıdığı acı dudaklarından ince bir sızı gibi döküldü: “Öz evlatlarına yalan söylemek de bu ruha dâhil mi peki?”

Bu soruyla ortam buz kesti, herkes bir anda sustu. Şaheser hemen konuyu değiştirdi.

“Boş ver şimdi bunları... Bazı şeyler geride kaldı. Söyle bakayım, okul ne âlemde?”

Fidan onun ne yapmak istediğini anlayabiliyordu. Kalbini kırmamak için meseleyi daha fazla uzatmadı. Zoraki gülümsemeye çalışarak, “Pazartesi Hanya’yı mı göreceğim, Konya’yı mı, belli olacak! Bakalım sınavın sonucu nasıl gelecek?” dedi.

Pazartesi

O sabahın telaşı diğerlerinden farklıydı. İçini kemiren heyecanla uyanmıştı Fidan. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyor, bir ileri bir geri yürümekten kendini alamıyordu. Sanki bedenine sığmayan bir ruhu vardı o an. Derin bir nefes alıp iç çekerken, “Her ne kadar umutluyum desem de,” dedi, “içimde tuhaf bir tedirginlik var. Beklemek galiba en zoru.”

Han onun bu hâlini anlayışla karşılıyordu. O da bir zamanlar aynı yoldan geçmişti. Aynı koridorlarda, aynı hisleri büyütmüştü içinde.

“İnan bana,” dedi sesi sakin ve huzur vericiydi, “şu an yaşadığın heyecan bir daha kolay kolay gelmeyecek. Çünkü bu, geçmişle geleceğin birleştiği o nadir anlardan biri. Ben bunu en iyi bilenlerden biriyim.”

Fidan heyecanla yerinde zıplayarak, gözleriyle bir şeyler arar gibi etrafa bakıyordu.

“Yoksa sen de mi benim gibiydin o zamanlar?” Han tatlı tatlı gülümseyip “Ya ne sandın?” dedi. Fidan’ın sesi titredi.

“Ne bileyim... galiba aklımı kaybettim.”

Han onu uzun zamandır ilk kez böyle telaşlı, böyle içi kıpır kıpır görüyordu. Bu hâliyle yeniden umut veriyordu ona. Hayat dolu, canlı, saf...

“Bunlar tatlı telaşlar aşkım.”

Fidan’ın sesi neredeyse bir fısıltıya döndü: “Hay Allah!

N’oluyor bana Han? Kalbim öyle hızlı atıyor ki sanki birazdan göğsümü yarıp dışarı fırlayacak.”

Han yine gülümsedi. Ama bu sefer daha derin, daha içten bir şekilde.

“Seni istemeye geldiğimiz o akşam ben de aynen böyleydim. Heyecandan öleceğim sandım.”

Fidan şaşkınlıkla baktı.

“Gerçekten mi?”

“Evet, doğru söylüyorum.”

O sırada Fidan’ın aklına bir şey düştü, gözlerinde hafif bir merakla sordu: “Sahi ya? Heyecandan sormayı unuttum. Ailen bizden memnun kalmış mı? Beni sevmişler mi?”

Han’ın zeytin karası gözleri bir anda parladı.

“Tabii ki sevdiler. Özellikle babam ‘Çok hanım hanımcık bir kız’ dedi senin için. Gururluydu.”

Fidan’ın gözlerinde bu sefer farklı bir ışık yandı.

“Peki ya annen? O bir şey söylemedi mi?”

Han kısa bir duraksamayla, yumuşak bir tebessümle karşılık verdi: “Şey... annem... bilirsin... İngilizler duygularını kolay göstermez... biraz daha soğukkanlıdır.”

Fidan’ın merakı büsbütün arttı.

“Yani?”

“Kısaca şunu demek istiyorum: Annem babam gibi hemen duygularını ortaya koymaz. Olaylara daha temkinli, daha mesafeli bakar. Sanırım tam anlamıyla bir İngiliz gibi yaklaşıyor her şeye.”

Fidan bir an düşündü, sonra göz kırpar gibi sordu: “Demek sen annen gibisin, ha?”

Han şaşkınlıkla kaşını kaldırıp “Ne alaka?” diye sordu. “Gözlerimiz bile farklı. O mavi, ben kara...”

Fidan kıkırdayarak sözünü kesti: “Ben fiziksel benzerlikten bahsetmiyorum. Ruhundan söz ediyorum, karakterinden.

Hatırlasana! Annen dememiş miydi oğlumun kulağına eğilip ‘Bir aşkın peşine düştüğün an, o da seni karşılamaya çıkacaktır* diye... İşte o akşam anladım, sen annenin oğlusun!”

Han bu sözlerin ardından kahkahasını tutamadı. Gözlerinin içi gülüyordu. Fidan da ona eşlik ederken, “Şimdilik gül bakalım,” dedi. "Daha neler gelecek başına senin."

Han güçlükle kahkahasını bastırıp “Başıma senden daha güzel ne gelebilir ki?” dedi.

Fidan bir şey söylemeye hazırlanırken aniden koridorda bir hareketlilik oldu. Herkesin dikkati panoya asılan sınav sonuçlarına çevrildi. Han, Fidan’ın elini bırakıp kalabalığın içine doğru adım attı. Birkaç kişiyi nazikçe kenara iterek ön sıraya geçti, listeye baktı. İşte oradaydı. Listenin en başında bir ışık gibi parlıyordu ismi: Fidan Akdağ.

Sevinç önce yüreğine, sonra diline sıçradı Han’ın. Ve birden, “Yaşasın!” diye haykırdı. “Uzmanlık alanına kabul edilmişsin aşkım.”

O an dünya bir anlığına durdu sanki, kalabalık sessizleşti. Fidan’ın gözleri doldu. Kalbinden geçen tek şey vardı: Hayat bazen mucizelerle cevap veriyordu insana.

Fidan sanki uzun zamandır sırtında taşıdığı görünmez bir yükten kurtulmuştu. Göğsü hafiflemiş, nefesi derinleşmişti. Gözleri umutla ışıldıyor, dudaklarının kenarında çocukça bir gurur titriyordu. Artık öylesine hafif, öylesine rahattı ki... Birden kıkır kıkır güldü, içten ve saf bir neşeyle, “Sanki üzerimden tonlarca yük kalktı anneanne. Kendimi gökyüzünde kanat çırpan özgür bir kuş gibi hissediyorum,” dedi.

Tuhaftı! O an sesi daha berrak çıkmış, içindeki karanlıktan sıyrılmıştı. Bu seferki mutluluk yüreğini değil, ruhunu gülümsetiyordu. Maide Hanım torununun bu hâlini izlerken yüreği sevinçle doldu.

“Eee, boşuna mı söylemişler ‘Özgürlüğün bedeli yoktur, paha biçilemez’ diye. Sen de sabrettin, çalıştın, ter döktün... Rabbim de emeğinin karşılığını verdi işte.”

Fidan bir kez daha kıkır kıkır güldü. O gün yaşadığı heyecan hâlâ içinde titreyip duruyordu.

“Esas beni sabah görmeliydin anneanne. Kafamda garip bir uyuşukluk, içimde yangın gibi bir sıcaklık ve ölesiye bir korku vardı.”

“Neyse ki geçti gitti çok şükür. Belki de bir daha hiç yaşanmayacak heyecandı bu.”

Anneannesinin bu sözleri Fidan’a birini anımsattı. Birden gözleri parladı.

“Bu sabah yalnız değildim anneanne. Han vardı yanımda. İşini gücünü bırakıp yanıma geldi. Keşke sen de orada olsaydın, onun sevincini görebilseydin. Bir çocuk gibiydi. Listeyi görünce attığı o çığlık yok mu? Ah, canım nasıl da sevindi benim için!”

Maide Hanım buruk bir tebessümle mırıldandı: “Allah bir yerden alıyor, bir yerden veriyor işte. Bu sabah mükâfatını aldın, inşallah yakında muradına da erersin. Ben de Rabbimden tek bir şey diliyorum: Kocayıp elden ayaktan düşmeden makamıma kavuşurum inşallah! İkimize de en güzel duam budur güzel kızım.”

Fidan’ın gözleri bir anda buğulandı. Yüreğinde derin bir sızı beliriverdi.

“Lütfen böyle konuşma anneanne. Beni bırakıp nereye gidiyorsun daha? Dur hele! Belki bir kızım olacak. Onun saçlarını kim örecek, ha? Senden başka anneannesi mi var sanki?”

Maide Hanım o an gözyaşlarını tutamadı. Ela gözlerinden süzülen yaşlar yanaklarındaki zamanın izlerine karışıyor, yüzüne asırlık bir hikâyenin

hüznü gibi işliyordu. Gözleri uzaklara dalarken yutkunup “Ne bileyim güzel kızım," dedi duygu dolu bir sesle, “eskiden yaşlanmak gözümü korkulmazdı. Ama artık öyle yalnız hissediyorum ki kendimi. Sanki bu dünya yavaş yavaş benden uzaklaşıyor."

Fidan birden sarıldı ona, sımsıkı... Sesinde çocukluk günlerinin yalvarışı vardı: “Hayır anneanne, sakın böyle düşünme. Ben varım, yanındayım. Çok şükür, ikimiz de hâlâ hayattayız."

Maide Hanım onun yüzünü, saçlarını okşadı elleriyle. Gözleri dolu dolu, ama içi şefkatle yoğruluydu.

“Bak kızım,” dedi, “insan eti ağırdır! Hele bu devirde kimseye yük olmak istemem. Çünkü herkesin ayrı bir derdi, ayrı bir koşuşturması var. Kimse eskisi gibi değil artık. Herkes bir telaşın, bir hengâmenin içinde.”

Fidan’ın yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

“Ne olur böyle konuşma anneanne.”

Maide Hanım iç çekti. Sonra konuyu dağıtmak istercesine daha meraklı bir tonda sordu: “Neyse, bırakalım bu hüzünlü sözleri. Şimdi söyle bakalım, oğlanın ailesi ne düşünmüş bizim hakkımızda? Han bir şey söyledi mi sana?”

Fidan’ın yüzünde birden parlayan o sevinç ışığı kelimelerden önce dile geldi: “Babası ‘Çok hanım hanımcık bir kız’ demiş benim için.”

Maide Hanım başını hafifçe kaldırıp göz ucuyla bakarken, “Peki ya annesi?” diye sordu. “O da bir şey söylemiş mi?”

Fidan dudaklarının kenarına zarif bir gülümseme iliştirdi.

“O tam bir İngilizmiş!”

“Bu da ne demek şimdi?” dedi Maide Hanım.

Fidan bir an durdu, nasıl anlatacağını düşündü. Sonra yavaş yavaş kelimeleri sıraladı: “Biliyorsun anneanne, kadın her ne kadar Kıbrıslı bir

annenin kızıysa da, babası bir İngiliz.”

Maide Hanım omuz silkip “Eee, ne var bunda?” diye sordu. “Kötü kalpli biri olmasın da, varsın soğukkanlı olsun. Ben bu yaşıma dek ne soğuk nevaleler gördüm.”

Fidan bir kahkaha attı.

“Doğru vallahi, çok yaşa sen anneanne!”

O sırada Maide Hanımın aklına bir şey takıldı, kaşlarını hafifçe çatıp sordu: “Kadının adı neydi kızım? Aklımda tutamıyorum bu ecnebilerin isimlerini. Sanki hepsi birbirine benziyor.”

“Margaret,” dedi Fidan gülümsemeyi sürdürerek.

“Margaret mi? O ne öyle margarin yağı gibi? Kadına başka isim bulamamışlar mı?”

Fidan birden kahkaha krizine girdi.

“Ne diyorsun sen anneanne?”

“Yalan mı?” dedi Maide Hanım dudaklarındaki gülümsemeyi gizlemeyerek. “O ne öyle, margarin gibi kaygan bir isim?”

Fidan hâlâ gülüyordu.

“Ay anneanne, âlemsin! Beni güldürdün ya, Allah da seni hep güldürsün.”

“Neyse, sus bakalım! Konuyu dağıtma. Ne diyorduk?.. Ha, evet! Oğlan başka ne dedi sana?”

Fidan anneannesinin sorusuyla bir anda ciddileşti.

“Bizden haber bekliyorlarmış. Babam ne zaman karar verir, işte onu bilmiyorum.”

Maide Hanım yine kaşlarım çattı, sesi bu sefer endişeliydi: “Sakın acele etme kızım. Acele işe şeytan karışır. Hatta gelip hayatının ortasına yerleşir, pişmanlıkla baş başa bırakır seni. Unutma! Sütten ağzımız bir kere yandı. Bir daha yanmasın. Genç hayatlar, yeni umutlar sönmesin.”

Fidan onun ne demek istediğini anlıyor, o kederli gözlerin ardındaki korkuyu hissedebiliyordu.

“Merak etme anneanne. Acele ettiğim yok. Beklerim. Onlar da beklesin. Beklemekten zarar gelmez, değil mi?”

Maide Hanım yumuşadı. Sesi daha tok, daha içten geldi: “Zarar gelmez yavrum, bilakis faydası olur. Beklemek sabrın sınavıdır."

Tam o sırada Fidan kolundaki saate göz attı, birden telaş* landı.

“Bu akşam için senden izin isteyecektim anneanne."

Maide Hanımı bir merak sardı.

“Hayrola, ne varmış akşam?”

Fidan yanaklarına yayılan gülümsemeyle yanıtladı: “Han'ın ailesi beni yemeğe davet etti. Şık bir restoranda masa ayırtmışlar. Küçük bir kutlama da yapacaklarmış.”

“Ne kutlamasıymış bu?” dedi Maide Hanım, şaşkın ama gülümseyerek.

“Ne olacak anneanne, uzmanlık sınavını kazandığım için. Minik bir tebrik akşamı işte.”

Maide Hanım başını salladı, içtenlikle gülümsedi.

“Doğru ya! Ben de bir an unuttum. Git kızım, ne de olsa onlar hâlâ misafir sayılır burada. Biz de seninle başka bir gün kutlarız bu güzel haberi, olur mu?”

Fidan’ın gözleri doldu, gülümsedi.

“Elbette olur anneanne, başım gözüm üstüne!”

Maide Hanım birden parmağındaki yüzüğü çıkardı. İnce, zarif, tek taş pırlantaydı bu... Derken Fidan’ın sağ elinin yüzük parmağına usulca taktı. Ardından da titrek bir sesle, “Bu yüzük,” dedi, “sana hediyemdir kızım. Rabbim hayırlı günlerde kullanmayı nasip etsin.”

Fidan şaşkınlıkla yüzüğe, sonra anneannesine baktı.

“Ama bu çok değerli bir şey. Ayrıca bu yüzük dedemin sana hediyesi değil miydi?”

Maide Hanımın gözleri bir an parladı, sonra hafifçe buğulandı.

“Evet,” dedi yutkunarak, “rahmetli dedeciğinin hediyesiydi bana. Ama şimdi artık senin. Eğer şu an bir yerlerden bizi izliyorsa, eminim o da gülümsüyordun Bu yüzüğü parmağından hiç çıkarma, olur mu? O sana değil, sen ona yakışacaksın.”

Fidan’ın gözleri doldu, dudakları titredi. O an hiçbir şey söyleyemedi. Sadece anneannesinin boynuna sarıldı. İçinde ne varsa o sarılışa döktü. Sevinci, minneti, hüznü ve çocukluğunun en güvenli limanı olan o sıcak kucağa duyduğu özlemi...

Son bir yıldır üstüne çöken kederin, kalbine yüklediği ağırlığın yavaş yavaş dağılmaya başladığını hissediyordu Fidan. O eski, daraltıcı hüzün yerini son günlerde hafif bir esintiye, umutla dolu tatlı bir kıpırtıya bırakmıştı.

Mehmet Aziz Bey gözlerinde içten bir sıcaklıkla, “Canı gönülden kutlarım seni kızım,” dedi. “Gerçekten bize güzel bir sürpriz yaşattın. Ne büyük bir başarı bu.”

Fidan hem gurur duymaktan kendini alamıyor hem de bu sözlerin altında utangaççça başını eğiyordu.

“Çok teşekkür ederim. İnanın benim de buna çok ihtiyacım vardı. Bu haber içimdeki karanlığa âdeta bir ışık yaktı.”

“Han yaşadıklarınızı anlattı bize. Kabul edelim ki insanın başına ne gelirse gelsin hayat devam ediyor. Ama bazen öyle anlar olur ki dilimiz tutulur, yüreğimiz paramparça olur. Ama unutma! Hayat acılarımıza hiç aldırış etmeden sürüp gider. Sadece şunu bil kızım: Acısı taze olanlar daha çok yaralıdır. Acısı eski olanlar ise yalnızca kederlidir.”

Fidan önce suskunlaştı. Boğazında bir yumru vardı sanki. Ama sonra yutkundu, derin bir nefes alarak konuştu: “Haklısınız. Bir zamanlar ciğerimizi yakan o yangın şimdi sadece sönmüş bir ateş, kararmış bir iz gibi. Ama izi hâlâ içimizde.”

O sırada Han'ın şık giyimli annesi Margaret söze karıştı. Konunun gittikçe ağırlaşan havasını dağıtmak ister gibiydi.

“Demek Bûyükada'da tanıştınız siz?"

Fidan bir an onun bakışlarıyla karşılaştığında yüzü hafifçe kızardı. Utangaç bir sesle, “Evet," dedi, “Büyükada’da."

Margaret gülümsedi. Dudaklarında ince bir nostalji geziniyordu.

“Ne tesadüf! Ben de eşimle adada tanıştım. Biliyorsun, İngiltere bir ada ülkesi. Oradan kalktım, başka bir adaya gelin geldim. Desene bizimkisi adadan adaya uzanan bir aşk hikâyesi.”

“Ne hoş bir benzerlik! Ama biz aramızda konuştuk. Evlendiğimizde İstanbul’da yaşayacağız, öyle değil mi Han?"

O ana dek konuşmayan Han gözlerini Fidan’a çevirdi. Yumuşak ama kararlı bir sesle cevap verdi: “Evet, burada yaşayacağız. Kıbrıs güzel ama küçük bir yer.”

Margaret başını salladı.

“Elbette çocuklar, bu sizin hayatınız. Nasıl mutlu olacaksanız öyle yaşayın. Ben İngiltere’de kalmadığım gibi, sizin de illa Kıbrıs’ta yaşamanız

gerekmez. Peki ya senin düşüncen ne Mehmet Aziz?"

Han'ın babası lafı dolandırmadan net konuştu: "Bize ne? Nerede yaşamak istiyorlarsa, orada yaşasınlar."

Han hemen babasına şaka yollu takılıp "Yoksa bana içerledin mi baba?" diye sordu.

Mehmet Aziz Bey gülümsedi, o da şakayla karışık dert yandı.

"Ne demezsin? Kendi oğlum bana ihanet ediyor. Babasının dizinin dibinde değil, başka bir şehirde yaşamak istiyor. Üstelik bana hiç sormadan."

Han kahkahayı patlattı.

"İşte şimdi söylüyorum ya."

Babası birden kaşlarını çatıp "Şimdi değil," dedi, "o karan verirken söyleyecektin. Evleneceğin kızla plan yapıp sonra haber vermenin ne anlamı var bana?"

Fidan bu şakalaşmaları ciddiye almış gibi bir anda araya girdi: "Umarım sizi kırmadık."

Mehmet Aziz Bey hemen elini kaldırarak onu sakinleştirdi.

"Aman kızım, ne kırılması? Bizim aramızda böyle şakalaşmalar çok olur. Alışırsın sen de zamanla. Biz karışmayız gençlerin işine, öyle değil mi Margaret?"

Karısı şarabından bir yudum aldıktan sonra hafifçe tebessüm edip "Ben İngilizim," dedi, sesi duru ve netti. "Bizde aile değil, birey esastır."

Fidan bu söz karşısında hafifçe şaşırdı.

"İlginç! Bizdeyse tam tersi. Aile her şeydir, birey ikinci plandadır."

Margaret zarifçe başını salladı.

“Her toplumun, her kültürün kendine özgü dengeleri vardır. Önemli olan, sevgiyle yürüyen bir düzen kurmak.”

Fidan bir an için gözlerini uzaklara dikti, sonra düşüncelerini toplayıp usulca konuştu: “Sanki iki hayat tarzının hem avantajları hem de dezavantajları var.”

“Mesela?” dedi Margaret hafifçe kaşlarını kaldırarak.

“Avantajı şu: Birey olmak bence çağımızın en büyük erdemi. Birey olmayan toplumlar sağlıklı bir gelecek de kuramaz. Ama bizim gibi gelenekselci toplumlarda kaderimizi çoğu zaman biz değil, bizden öncekiler tayin ediyor. Ve onların işlediği günahın bedelini ne yazık ki biz evlatlar ödüyoruz. Yanlış mı düşünüyorum?”

Margaret’in sesi yumuşaktı: “Hayır, aksine doğru söylüyorsun.”

“Ayrıca,” dedi Fidan, sesi içli bir tona bürünmüştü, “coğrafya bana hep bir annenin rahmi gibi gelir. İçine düştüğün anda kaderin yazılmaya başlar. O andan sonra da yüzün ya güler ya da gülmez bu hayatta. Bizim coğrafyamızda ise çoğunlukla gülmez.”

Margaret bu sözlerin ağırlığını yüreğinde hissetmiş gibiydi.

“Çok dokunaklı sözlerin. Doğrusu daha önce hiç böyle düşünmemiştim. Ama galiba ben de bu topraklarda doğsaydım senin gibi hissederdim.”

Fidan kaşlarını hafifçe kaldırdı, gözlerinde hüzünle karışık bir sitem vardı.

“Ne yazık ki,” dedi sesi kederli ama içten, “insan bazı şeyleri istemese de gözünü açtığı yer onları dayatıyor sana. Bizim coğrafya yalnızca taşını toprağını değil, kaderini de yüklüyor insanın sırtına. Siz İngilizler bu dünyada tesadüfen ölüyorsunuz belki ama biz Türkler çoğu zaman tesadüfen yaşıyoruz.”

Margaret bir an duraksadı.

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

Fidan acı acı gülümsedi.

“Hayır! Böyle düşündüğüm için değil, böyle yaşamak zorunda bırakıldığımız için bunları söylüyorum. Bizde hayat sudan ucuz. Üstelik şükür anlayışımız da bambaşka sizinkinden.”

“Nasıl yani?” dedi Margaret, iyice meraklanmıştı.

Fidan bir yudum su aldıktan sonra gözlerini ona dikip “Siz İngilizler,” diye cevap verdi, “varlığınıza şükrediyorsunuz. Biz Türkler ise yokluğumuza. Bu dünyada yokluğuna şükreden tek milletiz herhâlde.”

Margaret’in bakışlarında şaşkınlık vardı.

“Peki neden böyle?”

Fidan derin bir iç çekti.

“Çünkü bize sabretmek öğretildi. Her derdin ilacı sabır! ‘Sabredersen mükâfat var* derler. Ama kimse şunu sormuyor: Niye sabrediyoruz?”

Margaret dudağını büzdü, ardından şaşkınlıkla söylendi: “Ama bu çok saçma!”

“Biliyorum,” dedi Fidan içli bir sesle, “bunu sorgulamak bile günah bizde. Çünkü sorgulamak Allah’a isyan etmek gibi bir şey. Bu yüzden bize öğretilen şey şu: ‘Sabrın sonu selamettir!’ Peki siz İngilizlerin böyle bir atasözü var mı?”

Margaret hiç duraksamadan cevap verdi: “Bizde böyle bir söz yok. Olmaz da! Çünkü biz sorunları çözmek için oturup sabırla beklemeyiz. Hemen aklımızı kullanıp çözeriz.”

Fidan buruk bir şekilde gülümsedi.

“Ah! Bence de akıl bu dünyadaki en büyük zenginlik. Böyle bir toplumunuz olduğu için bir yiyip bin şükretmelisiniz.”

Margaret birden kendini tutamayıp kahkahayı bastı. Fidan o an şaşkınlıkla bakıp “Ne oldu? Yoksa yanlış bir şey mi söyledim?” diye sordu.

Kadın hâlâ gülüyordu. Gözlerinden yaşlar süzülürken, “Kusura bakma!” dedi. “Az önce ‘Şükretmelisiniz’ deyişin bu konuşmanın üstüne o kadar ironikti ki. Komik geldi bana.”

Fidan bir an durumu fark etti, o da kendini tutamayıp kahkaha atarken, “Doğru ya!" dedi. “Demin size ne dedim? Bu dünyada yokluğuna şükreden tek millet biziz...”

Margaret hemen araya girdi: “Bence siz sadece yokluğunuza değil, her şeye şükrediyorsunuz. Oysa insan sadece Tanrı’ya şükretmeli.”

Fidan hafifçe başını öne eğdi, yanakları kızarmıştı.

“N’apalım? Şükretmek dilimize pelesenk olmuş bir kere. Bu zihniyetten kurtulmadıkça, bu kelimeden de kurtulamayız, değil mi?”

Onlar böyle konuşurken Han bir köşede sessizce oturmuş, ikisini de hayranlıkla izliyordu. Gözlerinde yumuşak bir tebessüm vardı. Fidan’ın, annesiyle böyle derin bir bağ kurabilmesi kalbini tarifsiz bir sevinçle doldurmuştu. Babasıyla göz göze geldiklerinde, ikisi de hafifçe gülümsedi. İkisi de aynı şeyi hissediyordu: Bu masada sadece sohbet değil, bir aile bağı kuruluyordu yavaş yavaş...

Telefon

Sıcak ve durgun bir yaz sabahıydı. Güneş pencereden içeriye süzülüyor, odanın içini yumuşak bir sarıya boyuyordu. Fidan uykudan yeni uyanmıştı ama gecenin yorgunluğunu henüz üzerinden atamamıştı. Saçları dağınık, gözleri hâlâ mahmurluğun sisindeydi.

Maide Hanım kanepeye yaslanmış, elinde ince belli bir çay bardağıyla ona bakarken, “Eve çok mu geç döndün kızım?” dedi endişeyle. “Seni uzun süre bekledim ama sonra uyku ağır bastı, uyuyakalmışım.”

Fidan kollarını yukarı doğru uzatıp ellerini başının üstünde birleştirdi. Uzun bir esnemenin ardından mahmur bir sesle yanıt verdi: “Evet, geç döndüm anneanne. Sanırım gece yansını geçmişti. O kadar yorgundum ki doğruca yatağa girip uyudum.”

Maide Hanımın gözleri merakla kıvrıldı.

“Niye öyle geç kaldın, ne konuştunuz?”

Fidan geceyi hatırlayınca hafifçe gülümsedi.

“Ne olacak, sohbet ettik. Doğrusu Han’ın ailesi çok sıcakkanlı. Anne ve babasını gerçekten sevdim. İçten ve görgülü insanlar.”

Maide Hanım başını usulca salladı, gözlerinde huzurlu bir parıltı belirdi.

“Bunu işittiğime sevindim güzel kızım. Çünkü aile azımsa-nacak bir şey değildir. Bizim toplumda iki kişi evlenmez yalnızca. İki aile de birbirine dahil olur. Sen de bilirsin bunu."

Fidan o an Margaret’le yaptığı sohbeti hatırladı. Dudaklarında ince bir gülümseme belirirken, “Bilmez olur muyum anneanne?” dedi. "Bizde birey değil, aile önemlidir.”

Maide Hanım torununun sesindeki ince alayı hissetti.

“Ne demek bu şimdi?”

Fidan sır vermeyen bir tebessümle omuz silkti.

“Hiç... öylesine söyledim.”

Yaşlı kadın deneyimliydi, sözcüklerin ardını kolayca okurdu.

“Öylesine mi? Hadi canım! Dilinin altındaki baklayı çıkar bakalım. Ne demek istiyorsan doğruca söyle.”

Fidan baktı ki kaçış yok, derin bir nefes alıp başladı anlatmaya: “Bak anneanne! İki kişinin birbirini sevmesi, anlaşması ne kadar doğal, değil mi? Ama ailelerin birbirine bu kadar dahil olması doğal bir şey mi sence?”

Maide Hanım kısa bir tereddütten sonra cevap verdi: “Unutma güzel kızım! Yalnızca kendin için yaşamak, eksik bir hayattır. İnsan sevinci de, acıyı da paylaşmakla tamamlanır."

Fidan hemen itiraz etti: “Peki, herkes sonunda kendi mezarına gitmeyecek mi?”

Maide Hanım buruk bir tebessümle gülümseyip “Doğru,” dedi, “herkes kendi mezarına gidecek elbet. Ama o mezara seni kim koyacak, düşündün mü hiç? İnsan, insanın yoldaşıdır. Hayat dediğin en çok da iki yerde başkalarına muhtaç bırakır bizi: evlenirken ve ölürken. Çünkü o anlarda sadece kalp değil, göz de kalabalık arar. Bir el, bir omuz, bir nefes ister yakınında. Allah kimseyi yalnız bırakmasın, kalabalığın içinden koparıp da savurmasın bir kenara. Yine unutma! Bazen bir tek kişi eksilince bile sessizleşir dünya.”

Fidan başını salladı.

“Son bir yılda yaşadıklarımızı düşününce, sana hak vermemek elde değil anneanne. İnsanın ne zaman neyle karşılaşacağını kestirmesi zor.”

Maide Hanım sohbetin giderek ağırlaştığını sezdi. İçinde birden kabaran hüznü bastırmak istercesine konuyu değiştirdi.

“Dur hele, aklıma gelmişken söyleyeyim! Dün akşam Şaheser Halan aradı. Seninle konuşmak istiyormuş."

Fidan’ın kaşları merakla kalktı.

“Hayrola, neden?"

“Bilmem,” dedi Maide Hanım omuz silkerek. “Bir şey söylemedi. Telefonda aceleyle konuştu, sonra hemen kapattı. Herhalde bir işi vardı o an. Ama sesinden pek telaşlıydı."

Fidan hafifçe kaygılandı.

“Umarım kötü bir şey yoktur.”

Maide Hanım onun tersine sakindi.

“Niye hep kötüye yoruyorsun? Belki de babandan haber almıştır.”

Fidan birden heyecanlandı.

“Eğer öyleyse çok güzel olur. Artık kötü sürprizler istemiyorum hayatımda.”

Maide Hanım içinden dua eder gibi mırıldandı: “Kirletme yüreğini kızım. Güzel düşünenin yolu da güzel olur.”

Tam o anda Fidan yerinden fırladı, banyoya yöneldi. Ayak sesleriyle evin içi yankılanırken Maide Hanım arkasından bakıp seslendi: “Bu ne acele böyle? Bari iki lokma bir şey yeseydin. Kahvaltını etmeden nereye gidiyorsun?”

Ama Fidan çoktan kendi düşüncelerinin peşine düşmüştü. Heyecanı, merakı ve içinde yeşermeye başlayan umudu, kahvaltıyı bile unutturmuştu ona...

Öğle güneşi çoktan tepeye tırmanmış, sıcağın nefesi yavaş yavaş sokakları kavurmaya başlamıştı. Fidan kalbinde çarpan heyecanla Şaheser'in kapısını çaldığında neyle karşılaşacağını bilmiyordu ama içinde, derinlerde bir yerlerde umut kıpırtıları taşıyordu. Zil sesinin ardından içeriden tanıdık bir ses geldi: "Kim o?"

"Benim."

Şaheser hemen kapıyı açtı. Gülümsüyordu.

"Hoş geldin. Nasılsın bakalım?"

Fidan sabırsızdı.

"Çabuk söyle, n'oldu?"

Şaheser onun bu hâline karşılık yumuşak bir kahkahayla başını salladı.

"Dur bakalım! Ne bu acele? Bir şey olduğu yok, telaşlanma. Niye böyle nefes nefesesin?"

Fidan'ın birden sesi keskinleşti, dudakları titreyerek sordu: "Çabuk söyle hala, benimle ne konuşacaksın?"

"Anlatacağım," dedi Şaheser gizemli bir sesle. "Dün babandan haber aldım. Sanırım tahmin ediyorsundur, Han'ın ailesi hakkında..."

Fidan sabırsızca onun sözünü kesti: "Eee, ne dedi babam?"

Şaheser gülümsedi, sonra onu kolundan tutup nazikçe içeri çekti.

"Gel hele! Önce biraz otur, nefeslen. Ben de sana buz gibi bir limonata hazırlayayım. Kapı önünde ayakta duracak değiliz ya!"

Fidan ayakkabılarını alelacele çıkarıp içeri girdi. Siyah çantasını portmantoya asarken bir yandan da merakla sordu: "Babam ne dedi halacığım? Anlat artık!"

Şaheser baktı ki Fidan'ın içi içine sığmıyor, mutfağa yönelip dolaptan limonatayı çıkarırken, "Tamam tamam," dedi gülümseyerek, "anlatıyorum. Baban oradaki birkaç eski dostuna Han'ın ailesini sormuş. Hepsi de gayet güzel şeyler söylemiş. Hatta çok güvendiği bir doktor arkadaşı 'Hiç tereddüt etme, kızını gönül rahatlığıyla verebilirsin' demiş."

Fidan'ın yüzü bir anda aydınlandı, dudaklarına tarifsiz bir tebessüm yayıldı.

"Ciddi misin? Gerçekten böyle mi dedi babam?"

Şaheser bardağa limonatayı doldururken başını salladı.

"Ben de babanın yalancısıyım kızım. Ne söylediyse aynısını aktarıyorum sana."

Fidan derin bir nefes aldı, sevinçle dolup taşan kalbi sanki biraz daha hafiflemişti.

"Peki başka? Babam başka ne söyledi?"

Şaheser limonatayı ona uzattı, gözlerinde sıcak bir ışık vardı.

"Sana bir görev verdi."

Fidan kaşlarını çatıp "Ne görevi?" diye söylendi.

"Han'a haber vereceksin. Eğer ailesi yarın akşam müsaitse, babanın evine gelsinler. Ama bu sefer söz yüzükleriyle birlikte."

Fidan bir an donup kaldı. Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki neredeyse sesi duyulacaktı.

"Gerçekten mi halacığım? Şaka yapmıyorsun değil mi?"

"Gerçekten," dedi Şaheser. "Niye bu kadar şaşırdın ki? Bu beklenen bir şeydi."

Fidan başım öne eğdi, sonra gülümsedi.

“Ne bileyim? Öyle mutluyum, öyle heyecanlıyım ki... Aklım yerinden çıkacak gibi!”

Şaheser o an onun yüzünde çocukça bir sevinç gördü, gözlerinde ise minnetle karışık bir ışık.

“Bunlar güzel heyecanlar. İleride yaşlandığında bugünleri hatırlayıp tebessüm edeceksin.”

Fidan o bakışların içinde bir sığınak bulmuşçasına fısıldadı: “Sana ne kadar teşekkür etsem az halacığım. Sen resmen anne oldun bana. Hem de her anlamda.”

Şaheser bu sözleri duyduğu anda gözlerindeki gülümseme soldu, “anne” kelimesi boğazına bir düğüm gibi oturdu. Fakat sessizce yutkundu, bu konunun tekrar açılmasına izin vermeyip “Ben senin arkandayım,” dedi kararlı bir ses tonuyla. “Her şeyi hallederim yine. Aklına takılan en ufak bir şey bile olmasın, olur mu?”

Fidan usulca başını salladı. İçini ferahlatan limonatadan bir yudum aldı. Fakat asıl içini ferahlatan, aylar sonra yüzüne dokunan o umuttu. Şaheser’in de şefkatiyle birlikte o umut artık boy vermeye başlamıştı...

Söz Yüzüğü

Kuaför salonu âdeta panayır yerini andırıyordu. İçerisi insan kaynıyor, her köşede bir telaş, bir hazırlık vardı. Fidan içeri adımını atar atmaz kalabalığın ortasında kaldı ve ardından, “Nasıl yani?” diye mırıldandı. “Bu ne yoğunluk böyle!”

Tam o sırada Arzu onu fark etti. Gülümseyerek yerinden kalktı ve sevinçle arkadaşının yanma koştu.

“Hoş geldin canım. Gel bir öpeyim seni.”

Fidan gözlerini salonun dört bir yanma gezdirerek homurdandı: “Gerçekten bu ne kalabalık böyle.”

“Hiç sorma! Bu akşam iki düğün varmış. Eee? Bu da demek oluyor ki iki gelin, iki gelinbaşı!”

Fidan hafifçe gülümsedi.

“Öyleyse ikisine de hayırlı olsun. Dilerim hayatları umdukları gibi geçer.”

Arzu hafifçe başını salladı, sonra göz kırpar gibi bir bakış atıp “Sana da hayırlı olsun,” dedi mutlulukla.

Fidan’ın yanakları bir anda pembeleşti.

“Ay dur hele! Bugün sözleniyorum sadece. Hemen evlenmiyorum ki.”

Arzu kıkırdayarak karşılık verdi: “Ben onu demedim kız!” Fidan afalladı.

“Eee, neyi kastettin o zaman?”

“Uzmanlığını.”

Arzu’nun bu sözleriyle Fidan bir an duraksadı. Heyecanla geçen şu birkaç günde neredeyse unutmuştu bunu.

“Doğru ya... Çok sağ ol!”

Arzu merakla sordu: “Daha önce konuştuğumuz gibi mi?” Fidan’ın gözlerinde gururla parlayan bir umut belirdi.

“Evet, çocuk cerrahisi! O küçücük bedenlerin derdine derman olmak istiyorum. Onlara şifa dağıtmak, her birine bir kahraman gibi görünmek istiyorum.”

Arzu bu sözler karşısında içten bir şekilde gülümsedi.

“Desene o minikleri doğuran annelerin de dualarında yerin olacak. Her biri seni ‘Fidan Hanım* diye saygıyla anacak. Ne büyük bir onur bu!”

Fidan hafif bir iç çekip “İnşallah söylediğin gibi olur,” dedi. “Biliyorsun, çocuklara karşı hep bir zaafım oldu. Onlar yetişkinler gibi değil. Nasıl anlatsam sana... Yetişkinlerin gözlerinde hep bir korku var sanki. Saklanmış, susmuş, unutmaya çalışılmış bir korku. Ama çocuklar öyle değil. Onlar umut gibi duruyor gözlerimin önünde. Henüz bu hayatın ne olduğunu bilmiyorlar. Bu yüzden hiçbir şeyi sorgulamıyorlar. Hatta ellerini bile uzatmıyorlar çoğu zaman. Ama yetişkinler, ah! Onlar hep bir el istiyor. O elin içinde bir sığmak, bir güven, bir onay arıyorlar. O eli tutunca düşmeyeceklerine inanmak istiyorlar. Biliyor musun, galiba insan yaş aldıkça ölüm daha sık uğruyor aklına. Belki de sebebi, ömrün ileriye değil de geriye doğru saymaya başlamasıdır. Günler kısalıyor sanki. Geriye düşen her gölge biraz daha hatırlatıyor sonu. Ya da kim bilir, geçmişte yarım bırakılan cümleler, tutulmamış sözler, keşkeler... İnsan bazen neyle yüzleştiğini tam bilemiyor.”

Arzu bir an ne diyeceğini bilemedi.

“Evet... olabilir.”

Fidan onun bu tutuk hâlini fark edip hafifçe gülümsedi.

“Bunu nasıl bilebiliriz ki? Daha o yaşlara gelmedik!”

Arzu da onun gülümsemesine eşlik edip “Vallahi ne bileyim,” dedi, “az önce öyle bir konuştun ki kafam karmakarışık oldu. Ama bir şey biliyorum. Bir gün ismin ağızdan ağıza dolaşacak, eminim buna.”

Fidan mahcup oldu.

“Yok artık, abartma!”

Arzu kararlıydı.

“Göreceksin, gelecekte saygın bir ismin olacak. Senin gibi biri bu dünyadan iz bırakmadan geçip gitmez.”

Fidan başını öne eğdi, yanakları hafifçe pembeleşmişti.

“Aslında çok endişem yok... ama...”

Tam o sırada kapıdan içeri Akasya girdi. Konuşmaları yanda kaldı.

“Ne haber kızlar?” dedi Akasya neşeyle. “Kusura bakmayın, biraz geç kaldım.”

Arzu dönüp ona baktı.

“Ne bu hâl? Ter içinde kalmışsın.”

Akasya bir iç çekti.

“Hiç sorma! Bu sabah adada yangın çıktı. Allah’tan çabuk yetişti itfaiye.”

Fidan birden irkildi.

“Yangın mı? Nerede?”

“Faytoncuların yaşadığı bölgede. Ne yazık ki birkaç at dumandan zehirlenip ölmüş. Bazı faytoncular da yaralanmış.”

Fidan duydukları karşısında üzgün bir yüz ifadesiyle konuştu: “Gerçekten de çok kötü koşullarda yaşıyorlar. Hep pislik içinde, hep perişan.”

Arzu’nun da morali bozulmuştu.

“Neyse ki büyümeden kontrol altına alınmış. Allah’tan çam ağaçlarına sıçramamış. Yoksa o güzelim orman kavrulurdu.”

Fidan’ın tüyleri diken diken oldu.

“Allah korusun. O ormanda bir sürü canlı yaşıyor. Börtü böcek, kuşlar, sincaplar...”

Akasya havayı biraz yumuşatmak istercesine birden konuyu değiştirdi.

“Aşk olsun sana Fidan! Neden hiç gelmiyorsun adaya? Yoksa gizli gizli yemin mi ettin? Herkes seni sorup duruyor.”

Fidan’ın bakışları bir anda uzaklara daldı. Sesi boğuklaştı, gözlerinde sönük bir parıltı belirdi.

“Artık adaya adım atmam çok zor. Biliyorum, beni anlamıyorsun. Ama benim yerimde olsaydın sen de böyle düşünürdün.”

Akasya’nın sesi yumuşadı, bakışları şefkatle doldu.

“Bari bizde kal.”

Fidan hafifçe gülümsedi ama gülümsemesi buruktu. Sanki içinde ince bir sızı vardı.

“Çok sağ ol! Ama o defter kapandı bende. Hem de sonsuza dek.”

Akasya onun duygularına saygı duyarak daha fazla üstelemedi.

“Ben yine de bil istedim. Orada bir evin var, kapımız her zaman açık sana. Ne zaman kendini hazır hissedersen çık gel, misafirimiz ol.”

Fidan onun boynuna kolunu doladı, sarıldı usulca.

“Teşekkür ederim. Bizim arkadaşlığımız adada değil, artık burada sürecek. Kalbimiz neredeyse, evimiz de orasıdır.” Sonra hafifçe gülümsedi, gözlerinde tatlı bir parıltıyla ekledi: “Hadi bakalım! Şimdi Mesut’un koltuğuna oturalım, saçlarımızı yaptıralım bir an önce...”

Ferruh Bey ne kadar saklamaya çalışsa da gözleri sürekli uzaklara, geçmişin puslu dehlizlerine takılıyordu. Biçare yüreğinde hâlâ öyle kuvvetli bir his vardı ki sanki onu bir kez daha görebilirse bir mucize gerçekleşecek, son anda intihardan vazgeçilip Anita’yı hayata döndürebilecek bir yol bulacaktı. Ama hayat telafisi olmayan bazı yanlışlarıyla yüzleşmekten başka bir şey bırakmamıştı artık ona.

“Ferruh,” dedi Şaheser, hafifçe ona doğru eğilerek, “bir şey söylemeyecek misin? Herkes senden bir cevap bekliyor."

Ferruh Bey dalıp gittiği düşüncelerden yavaşça sıyrıldı. Gözlerini karşısında oturan Mehmet Aziz Beye dikti, yutkundu. Sesi ne kadar sakin çıkmaya çalışsa da içinde fırtınalar kopuyordu.

“Her şeyden evvel, anlayışınız için hepinize teşekkür etmek isterim. Biliyorum birkaç gündür beklettim sizi, affınıza sığmıyorum. Ama takdir edersiniz ki böyle meseleler aceleyle alınacak kararlar değil. Hele ki kız babasıysan, hele ki sütten ağzın yanmışsa olmuyor maalesef.”

Mehmet Aziz Bey hiçbir şey söylemedi. Sadece başını usulca sallayarak onu onayladı. Çünkü ne demek istediğini fazlasıyla anlamıştı. Ferruh Bey bunun üzerine biraz daha dik durarak sürdürdü konuşmasını: “Uzun lafın kısası; önce evlatlarımıza, sonra da biz ailelerine hayırlı uğurlu olsun. Allah yollarını açık, bahtlarını aydın etsin.”

Bir anda salonda alkışlar yükseldi. İçten bir sevinçle karışık bir rahatlama eşlik etti bu alkışlara. Han yerinden doğrulup hızlıca Ferruh Beyin yanına gitti, saygıyla eğilip elini öptü. Ferruh Bey de oğlanın yanağına eğildi, titreyen dudaklarıyla öperken, “Senden," dedi sesi kısık ve yüreğini ele

veren bir tonda, “kızıma yalnızca iyi bir eş olmanı istemiyorum. Ona bir dost, bir yoldaş, bir sığınak olmanı istiyorum. Ne olur üzme onu evladım."

Han’ın birden sesi titredi, gözlerinde samimi bir ifade belirdi.

“Bundan hiç şüpheniz olmasın efendim. Kızınıza iki gözüm gibi bakacağım."

Ferruh Bey elini Han’ın omzuna koydu. Fakat hemen ardından bakıştan istemsizce Fidan’a kaydı. O an suskunluğu öyle derin, öyle yakıcıydı ki kelimelerden daha çok acıttı canını. Bir anda yüreği delik deşik oldu. Çünkü o bakışlarda yalnızca kırgınlık değil, ömür boyu taşınacak bir sitemin yankısı vardı. Bir kez daha anladı ki bu suskun sorgunun, içten içe kanayan o kırgınlığın gölgesinden asla kurtulamayacaktı. Maide Hanım bu donuk anı yumuşatmak istercesine araya girip seslendi: “Güzel kızım, hadi sen de babanın elini öp bakalım. Böyle günlerde büyüklerin eli öpülür, âdettendir.”

Fidan birkaç adım attı, dudaklarında gönülsüz bir kıpırtıyla babasının elini öptü. Ferruh Bey bu fırsatı kaçırmadı. Kızını sımsıkı sardı, saçlarını kokladı, gözlerini kapatıp içinde ukde kalan baba sevgisini birkaç saniyeye sığdırmaya çalışırken, “Allah yolunu açık etsin,” dedi titrek bir sesle. “Yüzün hep gülsün kızım. Ayağına taş değmesin, kirpiğine yaş düşmesin.”

Fidan babasının kollarından yavaşça sıyrıldı. Geriye doğru birkaç adım atarken henüz gelecek günlerinden ve çekecek çilesinden habersiz bir şekilde yalnızca kendi duyabileceği bir şekilde mırıldandı: “Âmin! İnşallah öyle olur...”

Düğün Hazırlıkları

Sabah çoktan aymıştı. Güneş her zamanki cömertliğiyle pencereden içeri süzülüyor, evin içinde usulca dans ediyordu. Geceden kalma derin uykular hâlâ bedenleri sarmalıyor, sadece mutfaktan gelen pat pat ayak sesleri sabahın başladığını müjdeliyordu.

Maide Hanım buzdolabından çıkardığı birkaç yumurtayı tencereye koyarken bir anda nedensiz bir gülme tuttu. Avuçlarındaki yumurtalardan biri kayıp yere düştü, çatlayarak fayansa yayıldı. Gülmesi sürerken, “Hay aksi şeytan!” diye söylendi kendi kendine, ama tebessümü yüzünden silinmedi.

Tam o sırada gözlerini henüz uykudan arındıramamış Fidan kapının eşiğinde belirdi. Yan uykulu bakışlarıyla Maide Hanıma baktı.

“Ne oluyor anneanne? Sabah sabah neye gülüyorsun böyle?” dedi, sesinde hem şaşkınlık hem de merak vardı.

Maide Hanım eğilip kırık yumurtayı toparlarken, “Sorma kızım,” dedi, gülüşünün arasına bir parça hüzün sızmıştı. “Birden aklıma düştü zavallı kadın.”

Fidan bir adım attı içeri, kaşlarını hafifçe çatmıştı.

“Kimden bahsediyorsun?”

“Kim olacak? Madam Rita’dan. Hatırlasana!.. Barba Yorgo zavallı kadının başına ne çoraplar örmüştü geçen yaz.”

O an Fidan’ın yüzüne tanıdık bir tebessüm yayıldı, hafif bir kıkırtı döküldü dudaklarından: “Şimdi hatırladım. Ne günlerdi ama... Şimdi ne yapıyorlar acaba?"

Tam o anda arkadan Akasya'nın sesi duyuldu, yavaş ama belirgindi: "Madam Rita ne yazık ki vefat etti."

Sözler bir anda havada asılı kaldı. O sabah güneşi bir bulutun ardına gizlenmişçesine soldu sanki. Sessizlik çöktü mutfağa. Maide Hanım yavaşça başını çevirdi, gözleri Akasya'da, sesi titrekti: "Gerçekten mi kızım? Ne zaman?"

"Geçenlerde söylemeyi unuttum size... iki hafta kadar oldu. Adadaki Hıristiyan mezarlığına gömdüler."

Maide Hanımın gözleri doldu, uzaklara baktı. İçinden bir şey çekilmiş gibiydi.

"Çok iyi bir insandı. Rabbim rahmet eylesin... Ah, ah!.. O ihtiyar yok mu, o ihtiyar? Gidip eline kına yaksın artık!"

Akasya şaşkınlıkla sordu: "Kimden bahsediyorsunuz Yumak Teyze?"

"Barba Yorgo'dan söz ediyorum. Vicdansız adamın tekiydi. Kadıncağıza neler çektirdi, neler!"

Akasya geçmişe dair hiçbir şey bilmeyen biri gibi şaşkındı.

"Nasıl olur? Ben cenazede gördüm onu. En çok ağlayan oydu. Herkes onun etrafında dönüyor, onu teselli etmeye çalışıyordu."

Maide Hanım bir an susup baktı Akasya'ya. Sonra hafifçe başını iki yana salladı.

"Sen neler söylüyorsun yavrum? O adam, o kadıncağıza bir gün bile huzur vermedi. Her sabah bir bağırış, her akşam bir dırdır."

Akasya ne diyeceğini bilemedi. Sonunda çekingen bir sesle konuştu: "Ben sadece gördüğümü anlattım. Hatta sonradan öğrendik ki Madam Rita'nın cenaze masraflarını da Barba Yor-go karşılamış."

Maide Hanım dudaklarını büzdü. Yılların izini taşıyan incecik çizgilerle örülü ağzı şimdi şaşkınlıkla kıpırdıyordu.

"Allah Allah!" dedi hâlâ inanmaz bir şekilde. "Vallahi hayretler içindeyim. Eğer böyle bir şey yaptıysa helal olsun ona."

Fidan da en az onun kadar şaşkındı. Gözleri büyümüş, dudakları aralanmıştı.

"Doğrusu ben de şaşırdım anneanne. Kırk yıl düşünsem Barba Yorgo'nun böyle bir şey yapabileceği aklımın ucundan geçmezdi."

Akasya'nın bakışları ikisi arasında gidip geldi, içinde beliren merak yüzüne yansımıştı.

"Gerçekten bu kadar kötü müydü araları?"

Bu masum soru Fidan'ın yüzünde acı bir tebessüme dönüştü. Bir zamanlar gördüğü, işittiği ve kalbine işleyen onca sahne bir bir canlandı belleğinde.

"Kötü kelimesi hafif kalır. Onlar sanki dünyaya birbirlerinin cezası olarak gelmişti. Hatta birbirlerine bakarken bile diken vardı o bakışlarda. Kavga etmekten başka bir dilleri yoktu."

Akasya tam yeni bir şey söylemek üzereydi ki neşeli bir ses salonun eşiğinden yükseldi: "Herkese günaydın! Vallahi taş gibi uyumuşum. Kimse de gelip uyandırmadı beni."

Arzu'nun bu neşesi az önceki konuşmaların hüznünü hafifletip havayı yumuşattı. Maide Hanım gülümseyerek, "Sana da günaydın kızım," dedi. "Erken kalkıp da ne yapacaktın? Uykun en güzel zamandaydı. Bak, bunlar da daha yeni kalktılar."

Arzu hızla ilerleyip Maide Hanıma sarıldı. Onun tombul yanaklarını sevgiyle sıktı, sesi sıcacıktı: "Benim Yumak Teyzem! Özellikle sana kocaman bir günaydın. Gece demedin, yorgunum demedin, bizi evinde ağırladın."

Maide Hanımın gözleri nemlendi, kalbinde ince bir sızıyla karışık bir sevinç vardı.

“Aman kızım, deli misin sen? Burası sizin eviniz. Ne misafiri? Bir daha o kelimeyi duymayayım ağzından, anlaştık mı?"

Arzu göz kırpıp bir kez daha yanaklarına yapıştı.

“Anlaştık prensesim! Sen yeter ki sinirlenme."

Akasya bu sıcaklığa kayıtsız kalamadı, dudak büküp araya girdi: “Vallahi şimdi kıskandım sizi.”

Arzu kahkahayı bastı, ellerini iki yana açarak, “İster kıskan, ister çatla patla!” dedi. “Ama sakın aramıza girme, bozuşuruz vallahi.”

Akasya da dayanamayıp gülmeye başladı.

“Aman aman, sabah sabah şirinliğe bak! Görüyor musunuz Yumak Teyze, bu Arzu’nun dili bir açıldı mı sustur susturabilirsen. Bir laf edersin, bin taneyle döner geri.”

İkisi de böyleydi hep. Atışmaları, dostluklarının tuzu biberiydi. Maide Hanım bu hâlleri çok iyi bildiğinden bakışlarını çevirip homurdandı: “Yeter artık kızlar! İki dakikadır susmadınız. Daha kahvaltımı etmedim, ilaç saatim geldi geçiyor. Vallahi sizin yüzünüzden düzenim altüst olacak.”

O an herkesin gülüşü bir parça daha yükseldi. Ev yine eski hâline dönmüş gibiydi. İçinde kahkaha, anı ve yaşanmışlıkların sıcak yankısı vardı.

On dakika sonra herkes sofranın etrafında toplanmıştı. Tabaklardan peynirin, zeytinin, reçelin kokusu yayılıyor; neşeli bir sabahın ortasında, kahvaltıyla birlikte kelimeler de ısınıyor, sohbet koyulaşıyordu.

“Bence,” dedi Arzu gözleri parlayarak, “dün akşam harikaydı. Her şey tek kelimeyle mükemmeldi.”

Fidan hafifçe başını salladı, dudaklarında sıcak bir gülümseme belirdi.

“Şaheser Halam sağ olsun. Kadının on parmağında on marifet var. O olmasaydı, inanın dün akşam rezil olmuştum.”

“İyi ki varmış,” dedi Arzu. “Her şey çok güzeldi ama. Şimdi sıra geldi düğüne."

Akasya göz kırparak söze karıştı: “Keşke bir de nişan yapılsaydı.”

Fidan çayından bir yudum aldı, fincanı masaya bırakırken yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

“Keşke, ama zamanımız çok az Akasya. Hem eğitimim yeniden başlıyor hem de Han’ın ailesine yazık. Kıbrıs biraz daha yakın olsaydı, belki düşünebilirdik nişanı. Değil mi anneanne?”

Maide Hanım ilacını içtikten sonra kucağındaki mendili yavaşça katladı. Sesi sakindi ama kelimelerinde yılların süzgecinden geçmiş bir bilgelik vardı.

“Aslında ben de isterdim bir nişan. İnsan gönlünden geçenin gerçekleşmesini arzu eder elbet. Ama her zaman gönlümüzdekine değil, gerçeğe göre hareket ederiz. Hayal kurmak başka, hayatı yaşamak başka.”

Fidan başını salladı.

“Çok haklısın anneanne. Bazı şeyler ne yazık ki istemekle olmuyor.”

Arzu onu süzüp gülümsedi.

“Eee? Şimdi gelinlik mi bakacaksın?”

Fidan gelinlik kelimesini duyunca içinde garip bir sızı hissetti. Gözleri bir an boşluğa daldı... Bu kadar büyümüş müydü? Bu kadar geçmiş miydi zaman?

“Evet... herhalde yarından itibaren başlarım bakmaya.”

“Tamam,” dedi Arzu. “Gerekirse birlikte bakarız.”

Fidan mahcup bir edayla gülümsedi.

“Seni buralara kadar hiç yormayayım. Hem bu yaz sıcağında...”

Arzu onun lafını ortasından keserek itiraz etti: “Kız sen iyi misin? Böyle bir günde yanında olmayacağız da ne zaman olacağız? Bir daha böyle saçma sözler ettiğini duymayayım. Haksız mıyım Akasya? Sen de şuna bir şey söylesene."

Akasya’nın yüzü bir anda ciddileşti, dudakları ince bir çizgiye dönüştü.

“Ne diyeyim? Boş konuşuyor işte.”

Fidan hafifçe başını kaldırıp “Ben sadece,” dedi, “size yük olmak istemiyorum. Bu sıcak, yoğun yaz gününde.”

Akasya’nın gözleri büyüdü, sesi birden yükseldi: “Bak! Hâlâ boş boş konuşuyorsun. Az önce ne söyledim sana?”

Fidan’ın sesi bu kez çok cılızdı.

“Yazın ömrü kısa derler ya... sizin yazınızı bu telaşla mahvetmek istemem.”

Arzu gözlerini kısıp alaycı bir ciddiyetle konuştu: “O bizim derdimiz şekerim, senin değil. Haksız mıyım Yumak Teyzem? Sen de şu inatçı torununa bir şey söyle artık.”

Maide Hanım hepsine tek tek baktı... Onların dostlukla sanlı tartışmalarını izlerken gözlerinde ince bir nem belirmişti. İçinde hem sevinç hem de bir zamanların gençliğine duyulan özlem vardı.

“Yok, haklısın kızım,” dedi yumuşak ama net bir sesle. “Çünkü dostluk, omuz vermektir. İhtiyaç duyduğunda bir adım öne çıkmaktır.”

Arzu bu sözleri fırsat bilip hemen yüklendi: “Duydun mu sen de? Artık şu saçma konuşmaları bırak!”

Fidan sonunda yenilgiyi kabul etmiş gibi gülümserken, “Pekâlâ!” dedi. “Söylediğiniz gibi olsun. Günah benden gitti. Bu yaz günü siz istediniz. Her

telefon açışımda burada olacaksınız, tamam mı? Kıvırmak yok!”

Arzu kahkahasını tutamadı, sesi neşeyle çınladı.

“Tamam... Bu saatten sonra pilavdan dönenin kaşığı kinisin! Peki ya sen Akasya, sen ne diyorsun bu işe?”

Akasya da onun coşkusuna ortak oldu, kahkahası Arzu’nunkine karıştı.

“Ne mi diyorum? Tabii ki pilava devam. Bu saatten sonra kaşığı kıracak hâlimiz yok ya!”

Bu canlı, içten sahne Maide Hanımın yüreğine dokundu. Gözleri gülüyordu ama içinde daha derin bir sıcaklık vardı.

Onları güldürmeye devam etmek istercesine söylendi: “Bana bakın kızlar! Acaba düğünde ne giysem? Hadi söyleyin bakalım, bir fikri olan var mı?”

Arzu hemen ciddileşti, ama gözlerindeki şefkat pırıl pırıldı.

“O işi bana bırak Yumak Teyzem. Göreceksin, o gece düğünün en güzel, en şık kadını sen olacaksın. Seni bir prenses gibi giydireceğim.”

Maide Hanım kahkaha attı, içinden gelen o gençlikten kalma neşe sesine karıştı.

“Prenses gibi olmasam da, bari ona yakın bir şey yap beni. Ne de olsa bu saatten sonra karşıma prens mirens çıkmaz!”

Fidan kahkaha dolu bir nefesle lafa karıştı, gözleri şefkatle doluydu ama alaycı bir ifadeyle sordu: “Aaaa! Üstüme iyilik sağlık! Sen ne diyorsun anneanne? Yoksa bu yaştan sonra prens mi arıyorsun?”

Maide Hanım keyifliydi, hem de çok.

“Yok be kızım! Nerde bende o şans? Bu saatten sonra çıksa çıksa karşıma bir seyis çıkar.”

Masadakiler bir anda kahkahaya boğuldu. Herkes aynı anda gülmeye başladı, kahkaha sofrayı sardı. Ama Maide Hanım bu sefer sesini alçaltarak, daha yavaş, daha yumuşak bir tonda devam etti: “Gerçeği söylemek gerekirse, benim gönlüm artık seyise bile razı olmaz. Çünkü zamanında öyle bir adamla aşk yaşadım ki bana bir prenses olduğumu hissettirdi."

Sofrada birden hava değişti. Fidan’ın kahkahası kesildi, yüzüne ciddi bir ifade yerleşti. Gözlerinde bir özlem, bir minnet vardı.

“Allah rahmet eylesin dedeciğime. Gerçekten de güzel bir adammış. Hem yüzü güzelmiş hem de gönlü. İnşallah Han da onun gibi biridir.”

Arzu başını sallayıp “Bundan hiç şüphen olmasın,” dedi. “O da güzel bir adam.”

Fakat Fidan’ın yüzü gölgelenmişti. Sesi neredeyse içsel bir fısıltıya dönüştü: “Evet, yüzü güzel bir adam. Ama karakteri için henüz bir şey söyleyemem.”

Arzu hemen itiraz etti, sesi sertleşmeden önce yumuşaktı.

“Bu da nereden çıktı şimdi? Çocuk bir senedir seninle. Kederinin, acının ortağı olmadı mı?”

Fidan birden iç çekip “Oldu,” dedi düşünceli bir sesle, “yalan değil. Ama bazen korkuyorum.”

Arzu’nun kaşları çatıldı.

“Neden korkuyorsun?”

Fidan bu defa sözcükleri seçerek yavaşça konuştu: “Bilmem! Cesedi bile toprağa koyarsın, hemen değişmeye başlar, çürür.”

Arzu irkildi.

“Saçmalama kız! Biz ceset miyiz? En azından henüz değiliz.”

Fidan neden böyle söylediğini tam olarak bilmiyordu. İçindeki o buruk duygu hâlâ yerini koruyordu ama kimseye göstermek istemedi. Konuyu kapatmak için, “Neyse... saçmaladım galiba. Hadi güzel şeylerden konuşalım,” dedi.

Maide Hanım torununun az önce söylediklerinin ardından içinde garip bir huzursuzluk hissetti. Sebebini tam olarak kestiremese de içini sıkan bir şey vardı. Bir anlığına gözlerinin önünden bir görüntü geçti. Kısa, bulanık ama derin bir karanlık taşıyan... Öyle ani ve öyle ürkütücüydü ki içini soğuk bir ürperti kapladı, tüyleri bir anda diken diken oldu. Ama torununa ve arkadaşlarına fark ettirmemeye gayret ederek, dudaklarını titrek bir tebessümle aralayıp “Evet,” dedi, “nerede kalmıştık kızlar?”

Ziyaret

Öğle vaktiydi. Güneş salonun camlarından içeri usulca süzülüyor, odayı huzurlu bir sıcaklığa bürüyordu. Mehmet Aziz Beyin bakışlarında hem hayranlık hem de derin bir içtenlik vardı. Gözleri Fidan'ı baştan aşağı süzerken, kelimeleri neredeyse bir fısıltı kadar nazikti.

"Kusura bakma kızım! Böyle bir günde sizi yalnız bırakmak içime hiç sinmiyor. Keşke kalabilsek, keşke biraz daha yanınızda olabilsek. İnan, aklım burada kalıyor."

Fidan hafifçe gülümsedi. İçinde hem teşekkür hem de anlayış taşıyan bir ifadeyle başını sallayıp "Ne olur böyle düşünmeyin," dedi. "Siz hiç canınızı sıkmayın. Biz buradayız, her şeyi hallederiz."

Mehmet Aziz Bey derin bir iç çekti.

"Ne bileyim kızım... İnsan baba olunca anlıyormuş bazı şeyleri; fedakârlığın, sorumluluğun ne demek olduğunu."

"Çok haklısınız. Ama biz de büyüdük artık, çocuk değiliz. Başımızın çaresine bakmayı öğrendik."

Mehmet Aziz Beyin dudaklarında ince bir tebessüm oluştu.

"Bundan hiç şüphem yok. Ama benim bütün derdim sizi bir an önce hayırlısıyla baş göz edebilmek. Şimdi seninle açık açık konuşmak istiyorum kızım. Biliyorsun, Han'ın evi Kadıköy'de."

"Evet, biliyorum."

"Peki evlendiğinizde orada oturmak ister misin? İçine siner mi?"

"Olabilir," dedi Fidan, sesi biraz çekingen ama kararlıydı.

“Yok, eğer istemiyorsan şimdiden söyle bana. O evi satar, yerine başka bir ev alırım. Allah’a şükür bunu yapacak gücüm var. Senin mutlu olman önemli.”

Fidan bir an duraksadı. Ne söylemesi gerektiğini, nasıl söylemesi gerektiğini bilemedi.

“Satmaya ne gerek var ki?”

Mehmet Aziz Beyin bakışları ciddiyetle derinleşti.

“Karar sana ait. Eğer içinde en ufak bir huzursuzluk varsa, hiç düşünmeden satarım. Her şey senin gönlünce olsun istiyorum.”

Fidan bu cömertlik karşısında mahcup oldu, bakışlarını kaçırdı.

“Hayır, satmanızı istemem. O evde seve seve otururum. Kadıköy’ü, özellikle Moda’yı çok severim. Nezih, sakin bir semt.”

“Öyleyse mesele kalmadı, anlaştık,” dedi Mehmet Aziz Bey memnun bir edayla. “Şimdi gelelim evin içindeki eşyalara... İstersen hepsini değiştir. Hiç düşünme. Han’a yüklü bir miktar para bıraktım. Ne eksikse alın, ne eskiyse değiştirin. Sen artık bu ailenin bir ferdisin, yabancı değilsin.”

Fidan’ın mahcubiyeti daha da arttı.

“Şey...”

Mehmet Aziz Bey onun tereddüdünü fark edip sözünü kesti: “Bak kızım, içinden geldiği gibi davran. Neyi seviyorsan onu yap. Senden tek isteğim şu: Mutlu ol. Başka bir dileğim yok.”

“Pekâlâ... Tamam, anlaştık.”

Mehmet Aziz Beyin yüzü aydınlandı.

“Senden bir ricam daha var. Lütfen gelinlik konusunda da masraftan kaçınma. En güzeli olsun, gönlünden ne geçiyorsa.”

Fidan başını önüne eğdi.

“Böyle yaparak beni utandırıyorsunuz.”

“Utanma kızım! Bunlar bir babanın gönül borcudur evladına. Bizim örfümüz, geleneğimiz budur.”

Tam o sırada neşeli bir kahkaha havayı sardı. Margaret’in sesi, alışıldık hafifliğiyle araya girdi: “Neyse ki bizde böyle âdetler yok!”

Fidan da kendini tutamayıp güldü.

“Size göre ne gereksiz şeyler, değil mi bunlar?”

Margaret elini kaldırıp Fidan’ın saçlarını okşadı, yanaklarına hafifçe dokundu. Şefkatli bir annenin tüm sıcaklığı vardı parmak uçlarında.

“Aslında,” dedi itiraf eder gibi, “ilk zamanlar yadırgadım ama yıllar geçtikçe alıştım, hatta sevdim. Meğer sandığım kadar kötü bir âdet değilmiş.”

Fidan şaşırdı.

“Gerçekten mi?”

Margaret gülümsedi.

“Evet, artık böyle düşünüyorum.”

Mehmet Aziz Bey gülerek söze katıldı: “Ah!.. Sen bir de evliliğimizin ilk zamanlarını görseydin. Margaret’in aklı karmakarışıktı. Geleneklerimize alışmakta çok zorlandı. Her şeyi sorgulardı. Kimine gereksiz, kimine saçma derdi...”

Margaret kaşlarını kaldırıp eşine laf attı: “Bana bak, hem-şerim! Nereden çıkarıyorsun bunları? Bak, sonra bozuşuruz, karışmam valla!”

Mehmet Aziz Bey hâlâ gülüyordu. Kahkahasının ardından, gözlerinde hafif bir muziplik parıltısıyla sordu: “Yalan mı söylediklerim?”

Margaret dudaklarını büzüp başını hafifçe yana eğdi.

“Yalan değil, ama o zamanlar çok toydum. Yabancı bir memlekete, bambaşka bir kültüre gelin geldim sonuçta.”

Fidan gözlerinde sevimli bir alaycılıkla, “Desenize,” dedi, “ne çok acı çekmişsinizdir.”

Margaret gülümsedi, fakat sesi sahte bir dramla yüklüydü.

“Hiç sorma Fidan! Her şey çok ama çok acıydı. Öyle acıydı ki tuz bile kâr etmezdi!"

O esnada Mehmet Aziz Bey başını çevirip Han’a baktı. Ansızın göz kırparak, “Görüyor musun, şimdiden kadın dayanışmasını başlattılar. Bundan sonra Allah yardımcımız olsun oğlum,” dedi.

Han kahkahasını tutamadı, omuzlan hafifçe oynadı.

“Benim için hiçbir mahsuru yok baba. Neticede ikisi de sevdiğim kadınlar. Şikâyet etmeye ne hakkım var ki, değil mi?”

“Vay be!” dedi Mehmet Aziz Bey, teatral bir hayal kırıklığıyla. “Demek ilk günden sattın beni.”

Han alaycı bir teslimiyetle başını salladı.

“Eee, el mahkûm babacığım! Bu vaziyet karşısında boynum kıldan ince.”

Mehmet Aziz Bey gülümsüyordu artık. Neşesi oğlunun mutluluğuna karışmıştı.

“Peki, öyle olsun bakalım. Ama bunu da bir kenara yazdım, unutma!”

Tam o anda Margaret araya girip “Fidan,” dedi, “bizi biraz daha yakından tanımak ister misin?”

Fidan şaşırdı, yüzü bir anda ciddileşti.

“Nasıl yani?”

“Bir hafta sonu ziyaretimize gel.”

Fidan’ın gözleri büyüdü. Bu kadarını beklemiyordu.

“Kıbrıs’a mı?”

“Evet, neden olmasın? Adayı birlikte gezeriz. Deniz, dağlar, köyler... Hepsini gösteririz sana, ne dersin?”

Fidan bir an tereddüt etti, kelimeleri toparlamaya çalıştı.

“Bilmiyorum... acaba...”

Margaret onun sözünü yumuşak bir dokunuşla kesti. Elini Fidan’ın elinin üzerine koydu, gözlerinde anneliğe özgü bir sıcaklık vardı.

“Gelirsen çok mutlu oluruz. Seninle adada vakit geçirmek güzel olur, öyle değil mi Mehmet Aziz?”

Kocası başını onaylarcasına salladı, ardından kararlı ve coşkulu bir sesle, “Gerçekten,” dedi, “seni adada görmek bizi çok mutlu eder. Eminim oraya bayılacaksın. Havası başka güzel, denizi bambaşka..."

Han da heyecana kapılmıştı.

“Ben hafta sonu nöbetimi ayarlarım. Sen yeter ki ‘evet’ de."

Fidan hâlâ şaşkındı. İçinde birdenbire beliren kararsızlıkla başını eğip “Ben,” dedi, “önce bizimkilere bir danışayım. Sonra haber versem, olur mu?”

Margaret usulca başını salladı.

“Elbette olur. Ama biz umutla bekliyor olacağız seni."

Han hemen araya girdi: “Ben sizi haberdar ederim anne, merak etmeyin.”

“Tamam oğlum, anlaştık. Şayet gelmeye karar verirseniz, fazla geç kalmayın sakın. Önümüzdeki ay düğününüz var. Vakit düşündüğümüzden de hızlı geçiyor.”

Fidan o esnada derin bir nefes aldı. Sonra sakin ama kararlı bir sesle, “Bu akşam konuşurum bizimkilerle,” dedi. “En geç yarın haber veririm Han’a."

Tam o sırada Mehmet Aziz Bey iyice babacan bir havaya bürünüp “Kızım,” dedi, “seninle baş başa konuşamadık. Ama şunu şimdiden bilmeni isterim ki düğününüzü beş yıldızlı bir otelde yapmayı planlıyorum. Lütfen bunu ailene de söyle, olur mu?”

Fidan’ın o anki utancı yüzüne bir sıcaklık gibi yayıldı, ne diyeceğini bilemedi. Onun bu hâlini fark eden Mehmet Aziz Bey gülümseyerek sordu: “Neden bu kadar utandın kızım?"

Fidan bir kez daha derin bir nefes aldı, kendine gelmeye çalıştı. Sanki içinden bir ağırlık kalkıyor ama bir yenisi oturuyordu yerine. Başını hafifçe öne eğdi, sesi içten bir minnettarlıkla titrerken, “Yaptığınız her şey için size çok teşekkür ederiz,” dedi. “Daha şimdiden fazlasıyla yük olmaya başladık gibi hissediyorum.”

Mehmet Aziz Bey bu mahcubiyet karşısında içten bir şekilde gülümsedi.

“Dur bakalım, henüz bir şey yapmadım! Dikkat ettiysen, şu ana kadar vaat ettiklerim sadece sözden ibaret.”

Han gülümsedi, babasına yan gözle baktı.

“Herhâlde bizi yan yolda bırakmazsın, değil mi baba?”

Mehmet Aziz Bey az önceki gülümsemesini daha da derinleştirdi.

“Bilmem... belli mi olur?”

Han’ın sesi yan ciddi yan muzipti.

“Aman baba, gözünü seveyim! Böyle şeyler şakaya gelmez. Hele ihmale hiç gelmez.”

Mehmet Aziz Bey tam bir şey söyleyeceği sırada Margaret sessizce kolundaki saate baktı, kaşlarını hafifçe çattı ve zamanı hatırlatır bir ifadeyle mırıldandı: “Vakit doldu artık. Müsaade isteyelim. Uçağın kalkmasına fazla kalmadı.”

Han da kolundaki saate bir göz atıp başını sallarken, “Evet,” dedi, “vakit gelmiş.”

Margaret kısa bir an oğluna, ardından Fidan’a baktı. Sonra neşeli ve yumuşak bir sesle, “Kendinize iyi bakın çocuklar," dedi. “İkinizi de çok seviyorum. Yakında görüşmek üzere...”

Kıbrıs

Hafta sonuydu. Güneş öğle saatlerinde havalimanının camlarına vuruyordu. Fidan ve Han valizleriyle birlikte dışarı çıktıklarında yüzlerine sıcak bir esinti çarptı. Kapıda onları karşılayan Mehmet Aziz Bey her zamanki gibi özenli giyinmişti. Margaret ise İstanbul'daki hâlinden oldukça farklıydı. Şıpıdık terlikleri, çiçek desenli gömleği, kahverengi güneş gözlüğü ve tepede toplanmış yarım atkuyruğuyla rahat bir görünüme bürünmüştü.

Mehmet Aziz Bey, Fidan'ı görünce birden yüzü aydınlandı, sesi sevinçle doldu: "Hoş geldin, sefalar getirdin! Ne iyi ettin de geldin kızım."

Fidan hafifçe gülümsedi.

"Hoş bulduk. Nazik davetiniz için tekrar teşekkür ederim." Mehmet Aziz Bey bir an tereddüt etmeden Fidan'a sımsıkı sarıldı, yanaklarından sevgiyle öptü.

"Ne daveti yavrum? Artık burası senin de evin sayılır. Umarım güzel bir hafta sonu geçirirsin bizimle."

Tam o sırada Han çocuksu neşeyle araya girdi: "Eh, ikinizi kıskanacak oldum! Yoksa bana sarılmayacak mısın baba?"

Mehmet Aziz Bey gülümseyerek gözlerini oğluna çevirdi.

"Gelir gelmez hemen sataşmaya başladın, ha?"

"Her zamanki gibi," dedi Han muzip bir ifadeyle.

Baba-oğul birbirlerine sarılırken Margaret de Fidan'a doğru bir adım atıp "Hoş geldin," dedi yumuşak ve samimi bir sesle. "Seni burada görmek büyük mutluluk."

Fidan da ona aynı içtenlikle karşılık verdi: “Hoş bulduk, çok teşekkür ederim.”

Margaret’in yüzü aydınlandı.

“Yolculuğunuz nasıl geçti?”

Fidan biraz duraksadı.

“Genel olarak iyiydi. Sadece biraz heyecanlıydım.”

Margaret şaşkınlıkla baktı.

“Neden, bir şey mi oldu?”

Fidan’ın yanakları hafifçe kızardı, sesi fısıltıya dönüştü: “Hanla çıktığım ilk yolculuğumuzdu da.”

Margaret’in gözlerinde ince bir parıltı belirdi.

“Ah, ne güzel!”

Han bu konuşmaları duymuştu.

“Yalnızca o değil anne, ben de çok heyecanlandım.”

Margaret gülümseyip “Eskiden,” dedi anlamlı bir ses tonuyla, “bu cümleyi benim için kurardı oğlum. Şimdi senin için söylüyor Fidan. Bak şu geldiğimiz noktaya.”

Fidan bir kez daha utandı, gözlerini kaçırdı.

“Ama sizin yeriniz çok ayrı elbette.”

Margaret bu kez daha yumuşak bir sesle, anneliğin o sarsılmaz şefkatiyle konuştu: “Bu durumdan en ufak bir şikâyetim yok. Çünkü oğlumu mutlu görmek beni de mutlu ediyor. Ben kendimce güzel bir hayat kurdum. Şimdi tek dileğim onun da sevdiği kadınla güzel bir hayat kurması.”

Fidan, Margaret'in bu açık yürekliliği karşısında bir an duraksadı. Ne diyeceğini bilemedi, dili dolaştı, dudaklarından utangaç bir mırıltı döküldü: "İnşallah... âmin..."

Mehmet Aziz Bey, Fidan'ın içinde bulunduğu o sıkışık anı fark etmişti. Gülümsedi ve yumuşak ama kararlı bir sesle söze karıştı: "Size bir baba nasihati olsun! Acılar asla gerçek değildir. Gerçek olan acı şey, düşünülmeden söylenen kırıcı bir sözdür. İşte o sözün telafisi yoktur bu hayatta."

Fidan birden afalladı. Gözlerinde bir şaşkınlık, sesinde kırılgan bir merak belirdi: "Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?"

Mehmet Aziz Bey derin bir nefes aldı. Yüzüne yerleşen gülümseme hem hüzünlü hem de bilgeydi.

"Evet, artık böyle düşünüyorum. Zamanla öğrendiğim bir şey daha var: Geçmişiniz muson, geleceğiniz çorak bir çöl olmasın. Hep kararında olun."

Bu sözler Han'ı da şaşırtmıştı. Babasının böyle ciddi, neredeyse melankolik bir tonda konuşmasına pek alışık değildi.

"Hayrola babacığım?" dedi. "Bu derinlik nereden çıktı şimdi?"

Mehmet Aziz Beyin gözleri hafifçe buğulanmıştı, sesi ise buruk bir şaka taşır gibi hafifçe titrerken, "Eee," dedi gülümseyerek, "büyüklerin işi ne ola ki? Bildiklerini, yaşadıklarını yeni nesle aktarmazsa neye yarar onca tecrübe?"

Han kendini tutamadı, kahkahayı bastı.

"Yoksa sen yaşlanmaya mı başladın, ha?"

Mehmet Aziz Bey oğlunun şakasına hafifçe başını sallayarak karşılık verdi: "Sen geç dalganı bakalım. Bir gün anlarsın beni."

Han tam bir şey söyleyeceği sırada Margaret gözlerini hafifçe kırpıştırdı, hafif sinirli ama sevecen bir tonla araya girdi: "İkiniz de kesin artık! Kızcağız burada sıcaktan buharlaşıp gidiyor. Hadi, toparlanın bir an önce."

Fidan hemen söze atıldı: “Gerçekten burası çok sıcak."

Margaret hafifçe gülümsedi.

“Ah canım, hiç sorma! Ne yazık ki memleketimizin havası insanı pişirir.”

“Peki bu sıcakta ne yapıyorsunuz?”

“Siesta!”

Fidan’ın kaşları hafifçe kalktı.

“Siesta mı?”

Margaret başıyla onaylayıp “Öğleden sonra ikiyle dört arası bizim siesta saatlerimizdir,” dedi. “O vakit aralığında ya kısa bir uykuya dalarız ya da sessizliğe.”

Fidan belli belirsiz gülümsedi, alnından damla damla süzülen terleri elinin tersiyle sildi. Gerçekten de hava neredeyse solunamayacak kadar ağırdı. Güneş ise tenin üzerine cehennem sıcağı gibi iniyordu.

Siesta vaktiydi. Fidan tepeye kurulu evin balkonuna çıkmış, Girne Limanı’nın muhteşem manzarasını büyük bir hayranlıkla seyrediyordu. İçinden, “Her şey ne kadar da güzel,” diye geçirdiği sırada Han sessizce yanma yaklaşıp “Limana hiç dikkat ettin mi aşkım?” diye sordu.

Fidan başını çevirdi, hafifçe kaşlarını kaldırıp sordu: “Sen uyumadın mı?”

Han gülümsedi.

“Uçakta birazcık kestirdiğim için uyku tutmadı.”

“Peki ya annenle baban?”

“Onlar çoktan daldı bile. Keşke sen de biraz uyuyabilseydin.”

Fidan tebessüm etti.

“Ben alışkın değilim böyle şeylere.”

“Burası böyle bir yer işte.”

Fidan tekrar gözlerini etrafa çevirdi, balkonun demir parmaklıklarına yaslandı.

“Bu havada başka ne yapılabilir ki zaten? İnsanı adım atmadan terleten bir sıcak var. Böyle bir güneşin altında çalışmaya kalkışsan kalp krizinden gidersin.”

Han bir an onun yanma sokuldu, bir eliyle çenesini nazikçe kavradı. Başparmağı dudaklarına hafifçe dokundu, ardından eğilip dudaklarını öptüğü sırada, “Yapma," dedi Fidan, sesi belli belirsiz titrerken, “biri görecek.”

Bu söz Han’ın içinde bir kıvılcım gibi çaktı. Kalbi bir an için yerinden çıkacakmış gibi çarptı, Fidan’ın teninin kokusu başını döndürdü. Elleri bedeninin iradesini aşarcasına onun beline uzanırken Fidan bir kez daha fısıldadı: “Yapma, bir gören olacak. Az daha sabret aşkım. Pek yakında tenim tenine değecek, kokum kokuna karışacak.”

Han o cehennem sıcaklığının ortasında çoktan şehvetin kıyısına sürüklenmişti. Sözler düşünmeden dökülüyordu ağzından: “Artık sabrımın sınırındayım... Bir an önce bana ait olmanı, bedeninin ateşinde delicesine kaybolmayı istiyorum.”

Fidan bu tutkulu itiraf karşısında bir an sersemledi. Sonra yavaşça geriye çekildi ama yüzünde hâlâ tatlı bir tebessüm vardı. Onu kırmadan, incitmeden durdurmaya çalıştı.

“Az önce,” dedi usulca, “bana bir şey sordun. Neydi o?"

Han’ın bakışları bir anda dudaklarından yüzüne kaydı. O büyülü an sanki bu sözle dağıldı.

“Ne sordum ki ben sana?”

“Limanla ilgili bir şeydi.”

Han bir an düşündü, sonra başını sallayıp “Ha, evet!” dedi. “Limanın şekline hiç dikkat ettin mi?”

Fidan gözlerini tekrar limana çevirdi. Bu kez daha dikkatli baktı ama neyi kastettiğini anlamadı.

“Hayır.”

Han parmağıyla havada kavis çizer gibi işaret yapıp “Bak,” dedi, “şimdi gördün mü? Liman nal şeklinde.”

Fidan dikkatle baktı, ardından gözleri hafifçe parladı.

“Aaa! Gerçekten de liman nal şeklinde. Peki burada çok at mı var?”

Han bir kahkaha attı.

“Burası Büyükada mı?”

Fidan yine merakla sordu: “Yani hiç mi at yok?”

“Yok. Ama Karpaz Yarımadası var ya... Orası başlı başına yabani eşek cenneti.”

Fidan bu bilgi karşısında gözlerini kırpıştırdı.

“Eşek mi? Ne işleri var orada?”

Han göz kırparak yanıtladı: “O yerler onların. Varlıkları bu adanın tarihi kadar eski. Karpaz onların memleketi.”

Fidan başını hayretle salladı.

“İlk defa duyuyorum bunu. Peki görebilir miyiz onları?”

“Elbette.”

“Uzaktalar mı?”

Han bu sefer kahkahasını tutamadı.

“Burası küçük bir yer aşkım. Tıpkı bizim Büyükada gibi. Yani onun biraz daha hâllice olanını düşün.”

Fidan inanmayan gözlerle baktı.

“Büyükada mı? Ciddi olamazsın. Burasını nasıl orayla kıyaslarsın ki? Kıbrıs devasa bir ada. Güneyi var, kuzeyi var...”

Han sözünü kesti: “Evet, doğru! Ama unutma ki ortasından ikiye bölünmüş bir ada burası. Gezdikçe sen de fark edeceksin aslında ne kadar küçük olduğunu. Ayrıca buradaki zaman oradakinden farklı akar.”

Fidan gözlerini yeniden limana çevirdi. Ufuk çizgisine doğru uzanan suyun yüzeyinde, hafif dalgaların arasında parlayan ışık kıpırtıları bir an için gözlerini kamaştırdı. O sırada mırıldanarak, “Ada küçük olabilir ama güzelliği devasa. Girne’ye şimdiden vuruldum ben,” dedi.

Han’ın dudaklarının kenarında küçük, sevinçli bir gülümseme belirirken, “Peki öyleyse,” diye mırıldandı, “söyle bakalım, bir gün burada yaşamak ister misin?”

Fidan ona dönüp baktı, hiç beklemeden yanıtladı: “Olabilir, neden olmasın?”

Han kaşlarını kaldırdı.

“Sen ciddi misin?”

“Evet, ciddiyim aşkım. Neden bu kadar şaşırdın? öyle inanmaz gözlerle bakıyorsun ki bana."

Han kelimeleri toparlamakta zorlandı.

“Yani... sadece öylesine sormuştum aslında."

“İş olsun diye mi sordun yani?”

Han başını eğdi, sesi hafifçe alçaldı: “Evet, biraz öyle." Fidan onun omzuna vurdu.

“Bu da ne şimdi? Benimle dalga mı geçiyorsun? İş olsun diye soru mu sorulur?”

Han hâlâ onun söylediklerine inanmakta güçlük çekiyor gibiydi.

“Sen ciddi misin? Gerçekten burada yaşamak ister misin?”

Fidan onun bu tepkisine başını sallayarak yanıt verdi: “Evet dedim ya sana. Niye bu kadar şaşırdın ki?"

Han bir an sustu. Sanki o cümlelerin içindeki geleceği tartmaya çalışıyordu. Sonra gözlerinde ışıkla, kalbinde kıpırtıyla Fidan’a yaklaştı. Yüzünde sıcak bir gülümseme vardı. Eğildi, dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. Fidan hafifçe geri çekildi ve fısıltıyla, “Yapma, yakalanırsak rezil oluruz,” dedi.

Han gülümseyerek başını salladı. Ama öyle görünüyordu ki o an ne rezillik umurundaydı ne de sıcağın kavuruculuğu...

Akşam üstüydû. Gökyüzü hâlâ sıcak bir sarının içindeydi. Güneş yavaşça eğiliyor, denizin yüzeyinde altın ışıltılar bırakıyordu. Girne Limanı bir ressamın tuvaline taşmış gibi rengârenkti. Taş yapılar san ışıklar altında yumuşakça parlıyor, yan yana dizilmiş tekneler hafif gıcırtılar eşliğinde suda beşik gibi sallanıyordu. Limanı çevreleyen sokaklarda gezinip duran insanlar huzur dolu bir canlılık yaratıyordu.

“Ben buraya bayıldım!” dedi Fidan hayranlıkla etrafı izlerken. “Tıpkı kartpostallarda gördüğüm yerler gibi.”

Han onun elini sımsıkı tutmuştu. O an gözlerinde yalnızca Fidan’ın mutluluğu vardı.

“Gerçekten de tabiatıyla çok güzel bir yer burası.”

Mehmet Aziz Bey söze karıştı. Sesi bir öğretmenin bilgiye duyduğu sevgiyle yoğrulmuş gibiydi.

“Girne Antik Limanı’nın bugünkü hâli Venediklilerin izlerini taşır. O dönemlerde mevsimine göre zeytin, keçiboynuzu, buğday, keçi ve eşek bu limandan ihraç edilirmiş. Yani bir zamanlar ticaretin kalbiymiş burası.”

Fidan’ın gözleri heyecanla parladı.

“Yabani eşekler Karpaz bölgesindeymiş, doğru mu?”

Mehmet Aziz Bey gülümsedi.

“Bakıyorum da hemen bilgi edinmişsin.”

“Han anlattı,” dedi Fidan, gözlerini ondan ayırmadan. “Hatta nasip olursa yarın sabah oraya gideceğiz. Hazır buraya kadar gelmişken eşekleri görmek istiyorum.”

“Mutlaka mayonuzu da alın yanınıza,” dedi Mehmet Aziz Bey, gözlerinde bilgece bir neşeyle. “Oranın sahili başka güzeldir. Kumu altın gibi parlar. Suyuna giren adayı unutamaz.”

Fidan sevincini saklayamadı.

“Mayomu kesinlikle unutmam.”

Mehmet Aziz Bey sözlerine devam etti: “Bir de Apostolos Andreas Manastırı’na uğrayın. Şifalı suyundan için. Rivayeti büyüleyicidir.”

Fidan merakla sordu: “Şifalı suyu mu var?”

“Evet. Rivayete göre Aziz Andreas uzun bir gemi yolculuğunda susuzluktan kırılan mürettebata rehberlik etmiş. Tatlı suyun imkânsız olduğu o kayalık kıyıda, asasını yere vurduğunda yerden su fışkırmış. Mürettebat kurtulmuş, hastalar iyileşmiş. Hatta bu suyu içenlerden birinin gözlerinin açıldığı bile söylenir.”

Fidan hafifçe başını salladı.

“Ne kadar ilginç! Bizim Bûyükada’da da A’Yorgi Kilisesi var. Oranın da bir ayazması vardır. Herkes gider, dilek diler, soğuk suyundan içer. Sanki aynı şey farklı topraklarda tekrar ediyor.”

Mehmet Aziz Bey şaşkınlıkla başını salladı.

“Ne enteresan! Demek her ada kendi kutsal suyunu saklıyor bir yerlerinde.”

Margaret o an lafa karıştı, gözleri gülüyordu ama sesi sabırsızdı.

“Yeter artık! Bırakın bu kutsal su masallarını. Benim karnım zil çalıyor. Siz acıkmadınız mı hâlâ?”

“Ben çok acıktım anne,” dedi Han heyecanla. “Şeftali Kebabı’nı ne kadar özlediğimi anlatamam.”

Fidan başını ona çevirip kaşlarını kaldırdı.

“Nasıl yani? Şeftalinin kebabı mı var?”

Hepsi sanki sözleşmişçesine aynı anda kahkahayı bastı.

“Yok aşkım,” dedi Han hâlâ gülerek, “şeftalinin kebabı yok.” Fidan şaşkındı.

“Ama az önce öyle dedin.”

“Dedim, çünkü gerçekten adı öyle.”

Fidan daha da meraklandı.

“Peki, ne bu Şeftali Kebabı?”

Mehmet Aziz Bey söze girdi, bu kez anlatımıyla iştahlan kabartıyordu.

“Şeftali Kebabı, koyun ya da keçinin ‘gömlek’ denilen iç zarına, kıyma, soğan, maydanoz konularak yapılan bir tür dolma kebabı. Bu sarımlar

ızgarada pişirilir, yanında da mis gibi Kıbrıs pidesiyle servis edilir. Tadınca neden bu kadar meşhur olduğunu anlayacaksın.”

Han hemen atıldı: “Bence hellimi de tatmalı.”

Fidan kaşlarını kaldırdı.

“O da ne?”

“Peynir,” dedi Han. “Ama öyle bildiğin peynirlerden değil. Çok tuzlu olur. Bu yüzden ızgarada pişiriyoruz.”

Fidan şaşkınlıkla sordu: “Peynirin ızgarası mı olur?”

Han gülerek omuz silkti.

“Biz yerli Kıbrıslılarda olur!”

Fidan bir an duraksadıktan sonra sordu: “Yerli olmayan Kıbrıslılar kim? Rumlar mı?”

“Yok,” dedi Han. “Onlar değil, Türkiye’den gelenler! Hani 1974 Barış Harekâtı’ndan sonra adanın kuzeyinde nüfus boşluğu oluşmuştu ya... işte o günlerde Türkiye’den getirilen insanlar buralara yerleştirildi.”

Fidan başını salladı.

“Aaa! Hiç bilmiyordum. Keşke biraz araştırıp gelseydim. Kıbrıs’ın tarihini, kültürünü...”

Han onun sözünü nazikçe kesti: “Nasıl araştıracaktın ki aşkım? Her şey bir anda oldu.”

“Evet, doğru. Ani bir karardı. Ama İstanbul’a dönünce ilk işim Kıbrıs üzerine yazılmış ne varsa okumak olacak.”

Mehmet Aziz Bey gözlerinde hayranlıkla gülümsedi.

“Kitap alma zahmetine girme kızım. Benim kütüphanemde bir sürü kaynak var. İstediğini al, oku.”

“Size ayıp olmasın?”

“Niye ayıp olsun? Ben izin verdikten sonra...”

Fidan tam bir şey söyleyecekken Margaret sabırsızca söze karıştı: “Ben de burada açlıktan düşüp bayılacağım! Hadi artık Niazi’s Restaurant’a gidelim de güzel bir ziyafet çekelim kendimize.”

Karpaz

Sabah ışıklarla süslenmiş bir sessizlikle başlamıştı. Fidan kumların üzerine serilmiş, gün doğumunun ilk yumuşak tonlarına bakarken içinde beliren duyguyu tanımlamakta zorlanmıştı. Sevinç miydi, yoksa heyecan mı? Belki de ikisi birden. Ama her neyse, içi kıpır kıpırdı. Gözlerini kıyı boyunca uzanan ışıltılı kumlara dikti, derin bir nefes aldı ve fısıltıyla konuştu: “Burası olağanüstü bir güzelliğe sahip. Sanki çağların ötesinden kalmış gibi.”

Yanında duran Han onun bu hayranlık dolu bakışlarını izliyordu.

“Eski çağlan bilmem ama burası her canlı için bir cennet. Göçmen kuşların, böceklerin, deniz kaplumbağalarının yuvası...”

Fidan gözlerini manzaradan ayıramıyordu. Ufuk çizgisiyle kucaklaşan denize, kıyıya vuran dalgaların ritmine, uzakta uçuşan kuşların sessizliğine bakıyordu.

“Acaba kimler yaşadı bu cennet parçasında?”

Han tarih bilgisiyle göz kırpar gibi anlatmaya başladı: “Burası mitolojide Aşk ve Güzellik Tanrıçası Afrodit’in doğduğu yer olarak bilinir.”

Fidan gülümsedi, kıkırdayarak başını ona çevirdi.

“Afrodit gibi bir güzelliğe ancak böyle bir yer yakışır zaten." Han onun gözlerine baktı. Sonra bir anlık dürtüyle eğilip dudaklarına bir öpücük kondururken, “Benim Afroditim şensin aşkım,” dedi. “Bana Afrodit değil, sen lazımsın."

Fidan onun omzuna şaka yollu vurdu.

“Yalancı seni! Erkek milleti değil misiniz, hepiniz aynısınız... Güzel bir kadın gördünüz mü dibiniz düşer.”

Han kıkırdadı.

“Haklısın, çoğumuzun dibi düşer. Tıpkı benim sana dibimin düştüğü gibi.”

Fidan’ın yüzündeki tebessüm bir anlığına silindi, yerine hafif bir ciddiyet yerleşti.

“İnşallah ileride başka birine de düşmez o dibin.”

Han afalladı.

“Saçmalama... Öyle şey olur mu hiç?”

Fidan bakışlarını denize çevirip “Olur, neden olmasın?” dedi. “Hayat bu. Zamanın ne getireceği belli olmaz.”

Han gözlerini kıstı.

“Nereden çıktı şimdi bu?”

Fidan hâlâ ciddiydi.

“Henüz yolun başındayız, değil mi? Bu yüzden uyarmak istedim seni. Eğer bir gün bir halt yersen, beni de zaman gibi bil. Akıp giderim, geri dönmem.”

Han’ın yüzündeki ifade dondu. Dudakları aralandı ama söyleyecek söz bulamadı. Sadece öylece baktı. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından Fidan gülümsedi, sesinin tonu değişmişti.

“Neyse... Bu küçük uyarıyı da yaptığıma göre dönelim şu ana. Hadi söyle bakalım, nerede bu meşhur yabani eşekler?”

Han hemen toparlanıp “Bak işte,” dedi parmağıyla uzağı işaret ederek, “tam şurada.”

Fidan onun gösterdiği yöne dönüp gözlerini kıstı. Birkaç saniye sonra, “Aaa!” dedi hayret dolu bir sesle. “Ne kadar çoklar.”

Han onun heyecanına bu sefer gülümseyerek eşlik ederken, “Gel,” dedi, “yanlarına gidelim.”

Fidan gözlerini eşeklerin bulunduğu noktaya dikmişti. Dudaklarında çocukça bir heyecan vardı.

“Hadi, koş o zaman!”

İki âşık çıplak ayaklarının altında ılık kumlan hissederek yabani eşeklerin bulunduğu tarafa doğru koşmaya başladılar. Rüzgâr saçlarına karışıyor, ayak izleri artlarında kalıyordu. Fidan koşarken nefes nefese kalmıştı.

“Herhalde,” dedi, “burada bir tek şeye alışamayacağım."

Han birden durdu, merakla sordu: “Neye?”

Fidan da yavaşladı. Elini göz hizasında tuttu ve güneşi siper edip “Trafiğe,” dedi. “Sol şeritten akan araçlar bana çok tuhaf geldi. Neden böyle? Sonuçta siz Türk değil misiniz?”

Han bir kahkaha attı, sesi açık havada yankılandı: “Bunun Türklükle ne alakası var aşkım?"

Fidan kaşlarını kaldırdı.

“E peki neyle alakalı?”

Han omzunu hafifçe silkti.

“Kıbrıs uzun yıllar boyunca İngiliz sömürgesi altında kalmış. O yüzden trafik İngiltere’deki gibi sol şeritten akar burada. Bu, adanın tarihinden kalan bir miras.”

Fidan adayla ilgili bir gerçeği daha öğrenmişti.

“Bunu da bilmiyordum. İngiliz sömürgesi altında kaldığını...

Bu da benim cahilliğim işte. Kusura bakma.”

Han onun yüzüne tatlı bir ifadeyle baktı.

“Nereden bileceksin? İnsan bazı şeyleri kitaplardan değil, gezdikçe öğreniyor.”

Fidan gülümsedi, gözleri onun gözlerinde asılı kaldı.

“İşin doğrusu öyle... ama unutmamalı, bilgi güçtür!”

Han kolunu onun beline dolayıp sıkıca çekti kendine. Burnu Fidan’ın saçlarının arasına gömülürken, “Ee?” diye mırıldandı. “Atalarımız ‘Çok gezen mi bilir, çok okuyan mı?’ diye boşuna söylememiş.”

Fidan gülümsemesini bastırmaya çalışırken birden dikkatini başka bir şey çekti. Gözleri uzaklara kaydı.

“Neyse... Boş ver şimdi ataları, tarihleri... Yürü hadi! Şu eşeklere daha yakından bakmak istiyorum.’*

Han onu hiç sorgulamadı. Sanki o an tek pusulası Fidan’dı. Bu sefer elini sımsıkı tuttu ve birlikte yabani eşeklerin yaşadığı o serin gölgeye doğru yürüdüler. Doğanın tam ortasında, yalnızca ayak sesleriyle ve hafif rüzgârla var olarak...

Güneş ufka doğru ağır ağır iniyordu. Tüm gün etrafı ışığıyla aydınlatan o parlak kütle şimdi yerini usul usul çöken karanlığa bırakıyor, sanki görevini tamamlamanın huzuruyla akşama teşekkür ediyordu. Gökyüzü yanık turuncudan soluk mora doğru geçerken Fidan balkona çıkmış, vedaya benzeyen bir sessizlikle Girne Limanı’na son kez bakıyordu. Gözleri denize dalsa da içi başka yerlerdeydi. Dudaklarından yorgun bir fısıltı döküldü: “Ne gündü ama bugün...”

Mehmet Aziz Bey ona baktı, ardından tatlı tatlı gülümsedi.

“Adamızı beğendiğine çok sevindim.”

“Beğenmek ne ki? Hayran kaldım. Burası olağanüstü güzellikte bir yer.”

Mehmet Aziz Bey başını salladı.

“Keşke biraz daha vaktiniz olsaydı. Kalsaydınız burada birkaç gün daha. Ne güzel olurdu.”

Fidan hafifçe gülümsedi. Gözleri hâlâ uzaklardaydı.

“Ah, keşke! Ama yarın sabah erkenden dönmemiz gerekiyor. İnşallah başka bir sefere.”

“İnşallah kızım,” dedi Mehmet Aziz Bey, biraz buruk ama yine de umutla. “Söyle bakalım, Karpaz’da en çok nereyi sevdin?”

Fidan tek bir saniye bile düşünmedi.

“Altın gibi parıldayan kumsalı. O sahil hâlâ gözümün önünde.”

“Gerçekten de öyledir,” dedi Mehmet Aziz Bey gözlerini ufka dikerek. “Bakir, dokunulmamış bir yer orası. Her görenin içinde bir iz bırakır.”

Fidan tam bir şey söyleyecekken Margaret yanlarına gelip “Eee?” dedi. “Bizi bu akşam nereye götürüyorsun yemeğe?"

Mehmet Aziz Bey biraz gizemli, biraz da oyunbaz bir ifadeyle cevap verdi: “Sürpriz olsun!"

Margaret kollarını kavuşturdu, hafifçe homurdandı: “Sürpriz, ha? Söylemeyeceksin yani?"

“Kesinlikle hayır. Bekle ve gör."

“Pekâlâ! Alacağın olsun. Yazıyorum bunu bir kenara."

Mehmet Aziz Bey hâlâ ketumdu.

“Sürprizin tadı gizeminde saklıdır."

Tam o sırada yanlarına gelen Han, “Yine ne sürprizler peşindesin baba?” diye sordu.

Margaret hemen atladı: “Baban akşam yemeğinde bizi nereye götüreceğini söylemiyor. Keçi inadı tuttu yine!”

Han kahkaha attı.

“Eğer keçi inadı tuttuysa, söylemez. Ölse de söylemez.”

Fidan hayretle baktı.

“Gerçekten mi?”

Han hâlâ gülüyordu.

“Ne yazık ki huyu böyle. Gizemi hiç bozmaz."

Mehmet Aziz Bey keyifle araya girdi: “Sen onun cırlamasına bakma kızım. Sürprizi yapan kişi, açığa çıkarır mı hiç? O zaman sürpriz olmaz ki!”

Fidan başını sallayıp gülümsedi.

“Haklısınız. Sürpriz dediğiniz gizli olmalı, yoksa tadı kaçar.”

Mehmet Aziz Bey gülümseyerek döndü oğluna.

“Gördün mü? Gelinim de bana hak verdi.”

Fidan’ın yüzü birden pembeleşti. Az önceki “gelinim” kelimesi içinde bir yerde yankılandı, bir türlü tam oturmadı yerine. Ama itiraz da etmedi. Sadece gözlerini kaçırdı. Han fark etti onun bu hâlini. Hemen alaycı ama sevecen bir tonla lafı çevirdi: “Gördün mü baba? Nişanlımı utandırdın.”

Mehmet Aziz Bey hemen Fidan’a döndü, sesi bu kez yumuşaktı: “İnşallah yanlış bir şey söylemedim kızım?

Fidan bir kez daha bakışlarını kaçırdı.

Onun bu mahcubiyetini gören Margaret araya girdi, sesinde tatlı bir korumacılık vardı: “Bana bakın! İkiniz de uzak durun kızdan. Gidin yine kendi aranızda şakalaşın. Hadi artık Mehmet Aziz! Bizi nereye götüreceksen götür. Bak, sabrım kalmadı.”

Fidan başını hafifçe çevirip Margaret’e baktığında kadının gözlerinde tatlı bir anlayış vardı. Kendisini az önceki durumdan kurtardığı için minnettardı. O sırada Margaret’in bir kez daha sesi yankılandı: “Hâlâ bekliyoruz Mehmet Aziz Bey! Göreceğiz bakalım, bu gizemli yer neresiyse, gerçekten sürprize değiyor muymuş...”

Geri Dönüş

Fidan valizini usulca antreye bıraktığında evin içini saran sessizlik hemen dikkatini çekti. Sanki zaman ağırlaşmış, duvarlar biraz daha solmuştu. Salona doğru ilerlediğinde, Maide Hanım pencerenin kenarındaki koltuğunda oturuyordu. Yüzü her zamankinden daha yorgundu. Gözleri sanki küçülmüş, yanakları biraz daha sarkmıştı. Fidan bir adımda yanına vardığında, "Ne oldu sana anneanne? Hasta mısın yoksa?" dedi endişeli bir şekilde.

Maide Hanım zorlukla nefes alıyordu. Sesi neredeyse buğulu bir cam gibi inceydi.

"Biraz tansiyonum çıktı kızım. Hafta sonu burası berbattı. Sıcak ve nem içimi sıktı. Hava sanki tenime değil, ciğerlerime bastı."

Fidan hemen ona sarıldı, başını anneannesinin beyaz saçlarına gömdü, oradan tanıdık bir yasemin kokusu gelirken burnuna, "Allah'tan Kıbrıs'ta yaşamıyorsun," dedi. "Oranın sıcağı anlatılmaz bir cehennem. Ada kavruluyordu resmen."

Maide Hanım da onu kucakladı, torununun kokusunu içine çekerken dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm belirdi.

"Neyse... boş ver şimdi beni. Hoş geldin bir tanem. Anlat bakalım, nasıldı oralar?"

Bu soru Fidan'ın içinde bir kıvılcım yaktı. Yüzü bir anda aydınlandı, sesi sevincin sarmalına karıştı.

"Gerçekten de Han'ın ailesi harika insanlar. Ne kadar kibarlar, ne kadar modemler! İçim ferahladı. Çok iyi geldi orada olmak."

Maide Hanımın yorgun yüzünde bir annenin duasına benzeyen bir gülümseme vardı. O an sanki vücuduna biraz daha can gelmişti.

“Maşallah! Allah bir yandan alırken bir yandan da veriyor işte, çok şükür. Hep böyle gülsün yüzün kızım.”

Fidan’ın gözleri parlıyordu.

“Öyle mutluyum ki anlatamam sana anneanne. İyi ki gitmişim. Aklımda hiçbir tereddüt kalmadı.”

Yaşlı kadın başını salladı, iç geçirdi.

“Eee, sözüme geldin mi şimdi? Git, gözünle gör dememiş miydim?”

Fidan gülümsedi. Bir parça mahcubiyetle başını eğerken, “Evet anneanne,” dedi, “söyledin bunları.”

Maide Hanım keyiflenmişti artık. Sesi daha güçlü, bakışları daha canlıydı.

“Oradaki hayatları nasıl, iyi mi? Gönlüne sindi mi?”

“İyi de laf mı anneanne? Olağanüstü bir yaşamları var. Evlerinin balkonuna ilk çıktığımda gördüğüm manzaraya inanamadım. Bir rüyada gibiydim.”

Maide Hanımın merakı iyice artmıştı, gözlerinde çocukça bir ışıltı belirdi.

“Nasıl yani? Manzarası çok mu güzeldi evin?”

Fidan gözlerini uzak bir noktaya dikti. Sanki o anı tekrar yaşıyordu.

“Güzel kelimesi yetmez anneanne. Karşımda cennet vardı. Belki de cennetten de güzeldi, kim bilir.”

Maide Hanım hafifçe eğilip “Manzara nasıldı ki?” diye sordu merakla. “Anlat hele bana!”

Fidan o an gözlerini kapadı, manzarayı yeniden görüyormuşçasına, “Tıpkı,” dedi, “kusursuz bir sanat eseri gibiydi. Gir-ne Limanı olağanüstü

güzelliğiyle karşımda duruyordu. Renkler, sesler, denizin nefesi...”

Maide Hanım torununun yüzünde beliren o hayranlık dolu ifadeyi izliyordu. Kalbindeki sevinçle karışık bir merak gözlerinden taştı.

“Peki, margarin yağı seni görünce ne yaptı?"

Fidan bir anda gözlerini açtı, ne dediğini anlamamış gibi baktı.

“Margarin yağı mı? Ne yağı anneanne?”

Maide Hanım, Han’ın annesinin ismini yine hatırlayamamıştı.

“Kadının işte... Han’ın annesi! Neydi adı? Hep unutuyorum o ismi."

Fidan gülümsemekten kendini alamadı.

“İlahi anneanne, âlemsin vallahi! Senden ricam artık kadıncağızın adını ezberle, unutma. Aman bir pot kırıp da rezil olmayalım yanlarında.”

Maide Hanım başını hafifçe öne eğdi, suçlu bir çocuk gibi gülümsedi.

“Tamam kızım, tamam. Söyle bir daha, neydi adı?”

“Margaret.”

“Margaret... Margaret... Margaret...”

Fidan şaşkınlıkla baktı.

“N’apıyorsun anneanne?”

“Ezberliyorum. Hani ‘adını unutma’ dedin ya. Bak işte, çalışıyorum.”

Fidan kıkırdadı, içindeki ağırlık hafifledi.

“İlahi anneanne! Yine güldürdün beni.”

Maide Hanımın yüzünde bu defa daha durgun, daha dingin bir ifade belirdi. Gözlerini torununa dikti, sesi yavaşça alçalırken, “Şimdi söyle bakalım,” dedi, “son kararın ne?"

Fidan kaşlarını çattı.

“Hangi konuda?”

“Oturacağın evle ilgili.”

“Ha, evet! Kararım kesin anneanne. Kadıköy’deki evde oturacağım. Ama öncesinde bazı eşyaları değiştirmem gerekiyor. Han’ın babası o eşyaları yenilememiz için bir miktar para bıraktı. Onu kullanacağız.”

Maide Hanım sessizliğini korudu, gözlerini kaçırmadan konuştu: “Sağ olsun Mehmet Aziz Bey. Ama her şeyi de adamcağızın sırtına yükleyemeyiz. Biz de kız tarafıyız nihayetinde. Üzerimize düşeni yapmamız gerek, değil mi güzel kızım?”

Fidan’ın gülümsemesi dondu, yüzüne düşünceli bir ifade yerleşti.

“Nasıl yani?”

“Nasılı yok bu işin kızım, geleneğimiz böyle... Bazı şeylere biz de el atacağız. Üstelik nişan da yapılmadı. Biliyorsun, genelde onu kız tarafı üstlenir. Siz zamansızlıktan istemediniz. Bu durumda onların karşısında eksik görünmeyelim.”

Fidan derin bir iç geçirdi.

“Eee?”

“E’si şu: Baban biraz para bırakmış Şaheser Halana. Bugün git, al istersen.”

Sanki bir şey Fidan’ın içinden geçti, tüyleri diken diken oldu. Gözleri büyüdü, sesi sertleşti: “Ölsem de almam onun parasını!”

Maide Hanımın yüzü gerildi, ama bu duruma şaşırmamıştı.

“Ne demek almam? El âlemin önünde küçük mü düşüreceksin bizi? Parası mı yok babanın?”

Fidan’ın sesi çatallaştı, gözlerinde öfke dolu bir parıltı vardı.

“Mesele para değil!”

Maide Hanımın sesi sertleşti: “Nedir mesele o zaman?” Fidan’ın gözleri buğulandı, dudakları titredi.

“Mesele onun kendisi. O adamı istemiyorum hayatımda. Onun parasını da, adını da, hatırasını da istemiyorum. Parası yerin dibine batsın.”

Maide Hanım bir an sessiz kaldı. Sonra sesi bir perde gibi yükseldi: “Sus, terbiyeni takın! Ne olursa olsun o senin baban. Kol kırılır yen içinde kalır. Biz ailecek el âlemin karşısında dimdik durmak zorundayız. İnsanlar affetmez, unutmaz. Sonra başına kakarlar, seni rencide ederler.”

Fidan ağlıyor, gözyaşları sessizce yanaklarından süzülüyordu.

“İstemiyorum o kötü adamın tek kuruşunu.”

Maide Hanım gözlerini kısıp ciddi bir ifadeyle konuştu: “Pekâlâ! O zaman düğünle ilgili bütün masrafları sen karşıla. Umarım kenarda köşede öyle bir paran vardır, ha?”

Fidan donmuş gibiydi. Kolları, elleri, sesi... Hepsi boşlukta asılı kalmıştı. O an bir taş gibi ağırlaştı içinde dünya. Sanki beyni taşa dönüştü, düşünceleri suskunluğa gömüldü.

Fidan öfkesini yutmaya çalışsa da beceremedi. Yüzü istemsizce buruşuyor, içine çöreklenen hınç boğazına kadar yükseliyordu. Ruhunun en kuytusunda kabaran o tanıdık yangın, damarlarında dolaşan kan gibi bütün bedenini ele geçiriyordu.

“Ben," dedi, sesi hem kırık hem de keskin, “onun parasını istemiyorum. Parası yerin dibine batsın!”

Şaheser bir an sustu. Gözleri boşluğa kaydı, yutkundu. Sonra o durgun ama içi kanayan sesiyle konuştu: “Kardeşimin sende bu kadar kötü bir iz bırakmış olmasına gerçekten üzülüyorum. Çünkü o sandığın kadar kötü biri değil.”

Fidan’ın içi ürperdi. Hatırlamak istemediği, zihninin tozlu köşelerine ittiği anılar birer birer göründü karanlıktan. Yumruklarını sıktı, dişlerinin arasından bir homurtu çıktı: “Yaa, ne demezsin!”

Şaheser geri adım atmadı.

“Evet, aynen öyle.”

Fidan gözlerini kısıp “Şu işe bak sen!” diye homurdandı. “Onun yalancı olduğunu ne çabuk unuttun? Eğer hafızan biraz zayıfladıysa sana hatırlatabilirim, ne dersin halacığım?”

Şaheser’in yüzü sertleşti. Kaşları çatıldı, bakışları sert bir cam gibi donuktu.

“Hiç gerek yok. Aynı meseleleri dönüp dolaşıp konuşmanın kimseye faydası yok. Temcit pilavı gibi ısıtmanın da!”

Fidan’ın yüzü daha da karardı.

“Evet, yok elbette! Çünkü intihar eden senin kız kardeşin değil. Çünkü sen böyle bir acının ne anlama geldiğini bilemezsin. Hele ki ailen senden bazı gerçekleri saklıyorsa, işte o zaman o acı yalnızca bir yara değil, bir uçuruma dönüşür. Sessizce düşersin. Çığlık bile atamazsın. Sonra kendini Allah’a yalvarırken bulursun. Ne dediğini bile bilmeden. Sadece bir çıkış ararsın. Bir ses, bir ışık... ama bulamazsın. Zavallı bir solucan gibi sürünür durursun karanlığın içinde.”

Şaheser sustu, bir şey söylemedi. Yüzü taş gibi olmuştu. Fidan’ın ise gözleri dolu doluydu, ama sesi hâlâ sertti: “Kardeşin benim yüreğime kızgın bir

demir bastı. Belki senin için hâlâ iyi biridir. Ama benim içimde o artık bambaşka ve karanlık birine dönüştü.”

Şaheser başını öne eğdi, dudaklarından yalnızca iki kelime döküldü: “Sen bilirsin.”

Fidan bunun üzerine kısık bir sesle, “Ölene dek affetmeyeceğim onu,” dedi.

Şaheser bir an öfkesine yenik düşecek gibi oldu. Ama kendini tutup “Neyse,” dedi, “kapatalım bu tatsız mevzuyu. Al şu parayı artık. Biraz büyük sözü dinle.”

Fidan bir an durdu, öfkesini bastırdı. Göğsündeki ağırlığı usulca geri itti. Gözlerini kaçırarak yumuşak bir ses tonuyla konuştu: “Peki, giderken alırım.”

Şaheser gözlerinin içine dimdik baktı, konuyu değiştirir gibi sordu: “Düğün davetiyesini n’aptınız?”

Fidan omuzlarını silkti, sesi sakindi bu defa.

“Hâlâ matbaada. Yakında basılır.”

“Zaman daralıyor. Bir an önce çıksın ki ulaştıralım herkese. Özellikle de halalarına.”

Fidan birden heyecanlandı.

“Doğru ya... ancak ulaşır ellerine.”

Şaheser iç çekti.

“Üçü de okyanus ötesinde yaşıyor. Bari biri burada kalsaydı, ne olurdu yani?”

Fidan duraksadı, sonra merakla sordu: “Peki sen niye gitmedin Amerika’ya halacığım?”

Şaheser gözlerini pencereye çevirip “Gidip de ne yapacaktım?” dedi. “Ben mutluyum burada. Sessizliğimle, kitaplarımla, evimle, saksılarımla.”

“Ne bileyim, belki de orada evlenirdin...”

Şaheser gülümsedi, ardından onun sözünü kesti: “Boş ver kızım! Evlenince başım göğe mi erecekti? Ben hâlimden memnunum. Her ne kadar kız kardeşlerim deli olduğumu düşünseler de!”

Fidan kıkırdadı.

“Sen mi delisin?”

“Eh işte! Bizim toplumda benim gibi düşünenlere böyle bakıyorlar. Ama kimse farkında değil. Ben bu dünyada değil, içimdeki dünyada yaşıyorum.”

Fidan duraksadı.

“Bu nasıl güzel bir söz böyle.”

“Ne söyledim ki?”

Fidan ani bir duygu patlamasıyla ona sarıldı. Kollarını Şaheser’in boynuna doladı ve başını onun omzuna yaslarken, “Galiba haklısın,” diye mırıldandı. “Bazı insanlar bu dünyanın içinde değil, sadece kendi içindeki dünyada yaşıyor.”

Düğün Günü

Nihayet beklenen gün gelmişti. Fidan'ın kalbi göğsünde bir kuş gibi çırpınıyor, elleri heyecanla titriyordu. Hayatının geri kalanını artık sevdiği adamla geçirecekti. Bu düşünce bile içini hem coşku hem de tatlı bir telaşla dolduruyordu. Bir ara gözleri yatağın üzerine serilmiş gelinliğe takıldı. Tüller sabah güneşinin altında pırıl pırıl parlıyor, beyazlığıyla âdeta bir rüyayı andırıyordu. Tam o sırada kapı aralandı. Arzu'nun sesi odaya doldu: "Neredesin sen?"

Fidan içinde dolanan düşüncelerden sıyrıldı, başını kaldırıp gülümsedi.

"Buradayım, gel canım."

Arzu yanına sokulup onun beline sarılırken, "Gelinliğe mi bakıyorsun yine?" diye sordu.

Fidan başını usulca salladı, gözleri hâlâ gelinliğin üstündeydi.

"Evet... ne kadar güzel görünüyor, değil mi?"

Arzu da gözlerini o bembeyaz dantelin üzerine dikti, hafif bir hayranlıkla iç geçirdi.

"Güzel de laf mı? Olağanüstü görünüyor! İyi ki bunda karar kılmışız."

Fidan da ona sarıldı. Kalbi minnetle doluydu.

"Her şey için çok teşekkür ederim. Bu süreçte hiç yalnız bırakmadınız beni. Siz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum."

Arzu gülerek omzunu silkti.

"Herhâlde serseme dönerdin!"

Fidan kahkahayla güldü.

“Hiç şüphem yok. Çünkü böyle günlerde insan yanında güçlü bir el, sessiz bir omuz, bir dost arıyor hep. Biliyorsun, annem artık yok.”

Bu sözle birlikte odanın havası bir an için ağırlaştı. Arzu’nun gözleri doldu ama hemen toparladı kendini. Bugünü o hüzne bırakmak istemedi.

“Neyse,” dedi usulca, “zaman daralıyor. Bir an önce kuaföre gitmemiz gerekiyor. Daha yapacak çok iş var.”

Fidan tebessüm etti.

“Olur, ne zaman gidelim?”

Arzu saatine baktı, fakat bir an duraksadı. Kaşları çatıldı, gözlerinde hafif bir endişe dolaştı. Fidan ondaki bu küçük değişimi fark etmişti.

“Hayrola? Bir şey mi oldu?”

Arzu gözlerini kırpıştırdı.

“Akasya nerde kaldı? Şimdiye kadar gelmiş olması gerekirdi.”

Tam o anda sanki bir cevapmış gibi odada bir ses yankılandı: “Geldim!”

İkisi birden başlarını çevirdiler. Akasya kapının eşiğinde nefes nefeseydi. Alnından terler süzülüyordu.

“Hiç sormayın,” dedi boğuk bir sesle, “ah... neler oldu, neler!”

Fidan bir adım attı, gözlerindeki şaşkın ifadeyle sordu: “N’oldu? Söylesene, ne geldi başına?”

Akasya derin bir nefes aldı, sonra ellerini havaya kaldırdı.

“Neler olmadı ki! Mağazada çalışan şu aklı bir karış havada oğlan elbisemi başka bir müşteriye vermiş.”

Fidan’ın gözleri büyüdü.

“Nasıl yani? Sonra?”

Akasya hâlâ öfkeliydi.

“Gitti elbise! Kime verildiğini de bulamadılar. Ne mağaza sorumlusu ne de müşteri. Kimse bir şey bilmiyor. Bugün giyeceğim elbise yok artık!”

Arzu kaşlarını çatıp çıkıştı.

“Senin elbiseni başkası ne yapsın canım?”

Akasya omuzlarını silkti.

“O kadarını bilmem. Belki fark edince geri getirir. Ama iş işten geçmiş olur. Benim için bugündü önemli olan."

Fidan üzülmüştü. Ona yaklaşıp sakin bir sesle konuştu: “Boş ver... Belki bunda da bir hayır vardır.”

Arzu’nun gözleri hâlâ sorularla doluydu.

“Peki, şimdi ne giyeceksin?”

Akasya derin bir nefes aldı.

“Başka birini aldım. Hemen yakındaki bir butikten. Fena değil aslında. Birazdan giyince görürsünüz zaten.”

Fidan hemen ona sarılıp “Başka birini bulmuş olmana sevindim,” dedi usulca. “Sorunu çözmüşsün çok şükür.”

Akasya bir şey söylemek üzereydi ki Arzu ellerini beline koyup homurdandı: “Hadi ama artık! Kuaföre geç kalıyoruz. Her şeyi toplayalım da çıkalım bir an önce. Daha fazla oyalanırsak düğüne pijamayla gideceğiz.”

Siyah kalın perdeler sımsıkı çekilmiş, odanın içine gece sızmış gibiydi. Hâlbuki dışarıda çoktan sabah olmuştu. Yatak hâlâ dağınıktı. Yorgan yerde, çarşaf buruş buruştu. Şayeste yavaşça doğruldu, doğrulmaya çalıştı daha doğrusu. Dizleri titredi, dengeyi kuramadı, duvara çarptı. Bir uğultu yayıldı odada, sonra komodinin üstündeki cam vazo hafifçe şıngırdadı. Ardından yine o derin, ağır sessizlik belirdi. Birkaç saniye sonra kapı zili yeniden çaldı. Zorlukla ayaklandı, sürünürcesine yürüdü. Her adımı bir tökezleyiş, her nefesi yorgundu. Nihayet kapıya ulaştı, ağır ağır kolu çevirdi ve aralık bıraktı kapıyı.

“Aman Tanrım!” diye haykırdı Şaheser onu bu hâlde görünce. Yüzünde dehşet, gözlerinde şaşkınlıkla. “N’olmuş sana böyle?”

Şayeste’nin sesi boğuktu, içine çökmüş gibiydi.

“Ha, sen miydin?”

Şaheser konuşamıyordu, yalnızca bakıyordu. Böyle perişan, bu kadar düşmüş birini karşısında görünce ne diyeceğini bilememişti. Bu defa daha kısık, daha kırık bir sesle, “Sana n’olmuş böyle?” diye tekrar sordu.

Şayeste cevap vermedi. Arkasını dönüp sendeleyerek yürümeye başladı. Şaheser kapıyı kapattı ve içeri adım attığında gördüğü manzara karşısında içi çekildi. Oda savaş alanı gibiydi. Yerlere saçılmış kitap yapraklan, paramparça olmuş yastıkların içinden fırlayan beyaz tüyler. Sanki kar yağmış, ama bu kar sessiz bir çığlıktı.

Şaheser göğsünün ortasında büyüyen bir acıyla salona adım attığında bir hıçkırık duyuldu. Hıçkırık ona aitmiş gibi ürktü, çünkü gerçekten de kendi sesiydi bu. Ağlıyordu.

“Evimde ağlama,” diye homurdandı Şayeste, sesinde ne bir şefkat ne de merak vardı. “Burası ölü evi değil.”

Şaheser hıçkırığını bastırdı, gözyaşlarını silerken gözlerinde yalnızca öfke kalmıştı artık.

“Haklısın,” dedi, “burası ölü evi değil. Ama sen...”

Şayeste’nin birden sesi yükseldi: “Ama ben ne? Söyle!”

“Sen yaşayan bir ölüye dönmüşsün. Bu çöplük evin içinde, bu karanlıkta kendini parça parça yok etmişsin. Görmüyor musun bunu gerçekten?”

Şayeste çöktü. Halının ortasına diz çöktü, başı öne düştü. Sonra birden başını kaldırıp haykırdı: “Allah belasını versin o kardeşinin! Kendini de yaktı, beni de! Yalan mı? Hepimizi yarım bıraktı. Düş kırıklığı üstüne düş kırıklığı...”

Şaheser’in yüzü iğrenmeyle buruştu.

“Leş gibi içki kokuyorsun. Böyle içtikten sonra sadece bana değil, dünyaya da kafa tutarsın. Ben kavga etmek için gelmedim buraya. Ama görüyorum ki boşuna gelmişim. Ah aptal kafam! Geçmişin hatırına geldim ama geldiğim yere bak.”

Şayeste’nin bilinci dalgalanıyordu. Gözleri sabit, elleri titrekti. Ağzını açtı ama kelimeler dökülmedi dudaklarından. Bağırmak istedi ama sesi çıkmadı. Kendi içinde bir yankıya çarpıp sessizce geri döndü sanki.

Şaheser ağır ağır doğruldu. Kahverengi çantasından bir zarf çıkardı. Fidan’ın düğün davetiyesiydi bu. Sehpanın üzerine bıraktı. Son bir kez baktı ona. O boş, donuk gözlerde bir zamanlar sevgiyle bakan bir çift göz aradı. Oysa şimdi o gözlerde acı, kırgınlık, yorgunluk vardı. Ve adı bile konulamayan bir başka şey... Şaheser’in göğsüne o an bir şey saplandı. Tanıdık bir keder. Tam orta yere, sanki yıllardır orada yuva yapmış bir kuş misali. İçini tırmalayan, ötmeden ama hep yaşayan bir keder...

Fidan’ın yüreği yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Elleri birbirine kenetlenmişti ama sesi gür ve kararlıydı. Gözleri Han’ın gözlerinde, kelimeleri tüm salonun yüreğine dokunurcasına, “Sonsuza kadar evet!” diye haykırdı.

O an salonda bir alkış tufanı koptu. Dalgalar gibi yayıldı coşku, yüzler gülümsedi, gözler parladı. Nikâh memuru bu sefer başını damada çevirip “Sayın Han Kadıoğlu,” dedi, “hiçbir baskı altında kalmadan, kendi hür iradenizle Sayın Fidan Akdağ*la evlenmeyi kabul ediyor musunuz?”

Han’ın zihni rüzgârla dönen bir değirmen gibiydi. Kalbinde Fidan’ın sesi yankılanıyordu hâlâ. Ve birden gür bir sesle o da haykırdı: “Eveeet!”

Salon bir kez daha alkışlarla doldu. Coşku katlandı, içten gelen o sevgi dalgası herkesin tenine, kalbine dokundu. Nikâh memuru birkaç adım geri çekildi, şahitlerin onayını aldıktan sonra gülümseyerek ilan etti: “Öyleyse yasaların bana verdiği yetkiye dayanarak sizleri karı-koca ilan ediyorum.”

Han önce tatlı tatlı gülümsedi, sonra da hafifçe başını eğip Fidan’ın kulağına fısıldadı: “Esas şimdi bir hancı oldum bu hayatta.”

Fidan’ın kalbi o an göğsüne sığmadı. Birden gözleri doldu. Ağzını açıp bir şey söyleyecekti ama söyleyemedi. Han onu önce dudağından, sonra da alnından usulca öptü.

Fidan o küçük ama sonsuz öpücüklerin ardından derin bir nefes aldı. Gelinliğinin yüzüne yansıttığı o saf neşe ve zarafetle baktığı sırada Arzu’nun sesi sevinçle çınladı: “Bir kez daha sizi tebrik ediyorum. Allah bir yastıkta kocatsın.”

Fidan gözleri dolu dolu bir şekilde Arzu’nun boynuna sarıldı. Kalpten gelen bir sesle, “Dansı başına canım,” dedi.

Arzu’nun gözleri yaşardı.

“Bugüne dek gördüğüm en güzel gelinsin. Allah seni nazarlardan korusun. Hep böyle gül, olur mu?”

Fidan bir kez daha gülümsedi.

“İyi ki varsın hayatımda. Varlığın bana yoldaş oldu. Hakkını nasıl öderim, bilmiyorum...”

O anda Şaheser usulca yanlarına sokuldu. Sesi alçak ama içinde tanıdık bir dalgalanma vardı: “Hadi çocuklar! Takı merasimi başlıyor.”

Fidan yüzüne baktı. Bir şeylerin ters gittiğini hissetmişti.

“Kötü bir şey mi oldu halacığım? Sesin biraz garip geliyor.”

Şaheser bir an şaşırdı. Farkında bile olmadan taşıdığı hüznü açığa vurmuştu. Ama hemen toparlandı. Yüzündeki hüzün dağıldı, sesi yumuşadı.

“Yoo! Seni böyle görünce biraz hüzünlendim. Ne zaman büyüdün de bir anda gelin oldun sen?”

Fidan gülümsedi. Gülümsemesinde bir tutam hayret, bir tutam da hüzün vardı.

“Hiç sorma halacığım. Ben de hâlâ inanmakta zorlanıyorum.” Tam o anda davetliler yanlarına sokuldu. Neşe yeniden yayıldı, kutlamalar kaldığı yerden devam etti. Kalabalığın içinden birer birer sıyrılan insanlar yeni evli çifte sarılıyor, dualar ediyor, güzel dilekler fısıldıyordu kulaklarına...

Eğlenceli gece nihayet otel odasında, beyaz çarşafların arasına gizlenen bir sükûnetle son bulmuştu. Dışarıda şehir yavaş yavaş susarken, içeride zaman durmuş gibiydi. Fidan pencereden sızan loş ışığın altında, gelinliğinin izlerini hâlâ teninde taşıyor, yeni bir hayatın eşiğinde ürkek ama mutlu bir gülümsemeyle yatakta uzanıyordu.

Han sessizce yaklaştı. Haylaz bir çocuğun oyunbaz ifadesiyle başını onun omzuna yasladı. Ilık nefesini kulağına doğru üflerken, fısıltıya karışan bir

gülümsemeyle konuştu: “Artık sıra geldi büyük aşkıma. Hem de uzun zamandır sabırsızlıkla beklediğim o büyük aşkıma!”

Fidan’ın kalbi hızlandı, dudakları titredi ve gözlerini kapadı. Bedeni çoktan teslim olmuştu bu beklenen ana... Han boynuna usulca bir öpücük kondurduğunda Fidan’ın tüyleri diken diken oldu ve o an bir fısıltı döküldü dudaklarından: “Lütfen devam et. Hiç durma.”

Bu sözler Han’ın içinde çoktan yükselmiş olan tutkuyu daha da alevlendirdi. Parmak uçlarıyla onun bedenini keşfetmeye başladı. Her kıvrımı, her nefesi, her ürpertiyi... Sanki yıllardır beklediği kutsal bir törenmiş gibi dokunuyordu ona. Zaman çarşafların arasında eriyip gidiyordu sanki...

Fidan kendini bu dalgalara bıraktı. Gözlerini bir kez daha kapattı, parmak uçlarıyla Han’ın sırtına tutundu. Sesinde artık sadece teslimiyet vardı. Sevişmekten çok sanki iki ruh birbirine kavuşuyordu. Kelimeler sustu, çıplak tenler konuşmaya başladı. O sırada odanın duvarlarından yayılan tek şey, yankısı uzun süren derin iniltilerdi...

Balayı ve Cenaze

Sabahın erken vakitleriydi. Güneş henüz ufkun arkasındaydı. Gökyüzü, geceyle gündüz arasında incecik bir geçitte bekliyor, cılız bir aydınlık pencereden içeri süzülüyordu. Oda loş ve sessizdi. Yalnızca iki insanın birbirine dolanmış nefesleri vardı havada.

Fidan uykunun o ince sınırında, yavaşça bir sağa bir sola döndü. Ardından mahmur ama içten bir sesle mırıldandı: “Günaydın aşkım. Saat kaç oldu? Havalimanına geç kalmıyoruz, değil mi?”

Han gözlerini daha yeni aralamıştı. Fidan’ın çıplak teni sabah ışığında ipek gibi parlıyordu. Elini saçlarının arasına daldırdı, parmaklarını onun yumuşak buklelerinde gezdirdi. Gözleri hâlâ onun yüzündeydi.

“Günaydın canım. Henüz erken. Vakit bol.”

Fidan usulca ona sokuldu. Bedenini gevşek bir sıcaklıkla onun göğsüne yasladı. Dudaklarında dün gecenin tazeliği, aklında ise hâlâ o düğün saatleri vardı.

“Akşam çok güzeldi. Herkes eğlendi. İçimde kötü hissetmem gereken hiçbir şey yoktu. Şükürler olsun.”

Han eğildi, dudaklarını onun saçlarının arasına bıraktı. Bir öpücükten çok bir niyetti bu.

“Artık içindeki o uzun kışı bırak,” dedi şefkatle. “Bitti. O zor günler geride kaldı. Artık korkma. Ne sana ne bana bundan sonra hiçbir şey olmayacak.”

Fidan buruk bir tebessümle karşılık verdi.

“Tuhaf! İnsan yine de geçmişine takılıyor işte. Onu sırtından bir türlü atamıyor.”

Han hafifçe kıkırdadı.

“Bazen de insan geçmişinden kaçıyor.”

Fidan’ın gözleri bir an derinleşti. O söz içini bir yerden yakaladı. Düşündü, yutkundu, sonra yavaşça konuştu: “Galiba insan ne içindeki boşluğu doldurabiliyor ne de acılarını gerçekten unutabiliyor. Bazen unuttuğunu sanıyor ama o şey hep orada bekliyor.”

Tam o sırada bacakları birbirine sürtündü. Hafif bir ürperti, bir iç titremesi... İkisi de duraksadı. Ten tene değmişti ama bu yalnızca bir temas değildi. Damarlarından geçen sıvı arzu bir nehir gibi coştu. Han, Fidan’ın titreyen bacaklarını nazikçe araladı. Göğsünü onun göğsüne bastırdı, ikisinin kalp atışları o an aynı ritmi yakaladı.

Fidan dudaklarını açtı, halayıyla ilgili bir şey söylemek istedi. Ama sustu. Çünkü biliyordu tek bir kelime bile o büyülü anın sessizliğine ağır gelirdi. Ve zaman yine durdu. Kelimeler çekildi geriye. Geriye yalnızca ten, nefes ve iç içe geçmiş iki yüreğin yankısı kaldı...

O gün ev bir sessizliğin koynuna gömülmüştü. Perdeler henüz aralanmamıştı, saatler durmuş gibiydi. Maide Hanım koltukta bir gölge gibi oturuyordu. Elinde sararmış bir fotoğraf vardı. Parmak uçlarıyla nazikçe tutuyordu onu. Ağlıyordu ama neden ağladığını bilmiyordu. İçinde garip bir çarpışma vardı. Hüzünle sevinç, özlemle korku iç içe geçmişti.

“Ah!” diye inledi gözleri fotoğrafta. “Meğer bugünleri de görecekmişim. Kendimi hiç bu kadar yalnız, hiç bu kadar sahipsiz hissetmemiştim...”

Fotoğraftaki adam rahmetli kocasıydı.

“Senin yokluğun gibi,” diye mırıldanmaya devam etti, “onun da yokluğu ilk günden belli oldu bu evde. Alışmıştım ona da. Tıpkı bir zamanlar bağrıma bastığım biricik kızımıza alıştığım gibi"

Tam o sırada kapı zili çaldı. Birden yüzü gerildi. Göğsünden yukarıya doğru hissettiği sıkışma boğazını tıkadı sanki. Elindeki fotoğrafı kenara bırakıp güçlükle ayağa kalkarken, “Kimin nesi ki bu sabah sabah? Alacaklı gibi bu saatte kim gelir kapıya?” dedi kendi kendine.

Zil yeniden, sonra bir kez daha ısrarla çaldı.

“Biraz sabırlı ol!” diye söylendi, yüreği çarpan bir kuş gibi göğsüne vururken. “Geldim, açıyorum.”

Kısa bir süre sonra sürgüyü çekti, kapıyı açtığında karşısında iki polis memuru vardı. Biri genç, diğeri daha yaşlıydı. Genç olanı hafifçe eğilip “Günaydın teyzeciğim,” dedi. “Evde başka biri var mı?”

Maide Hanımın rengi bir anda çekildi yüzünden. Dudakları titrerken, “Hayrola evladım? Kimi arıyorsunuz?” diye sordu.

Genç memur elindeki not kâğıdına baktı.

“Maide Yazıcı?”

“Benim.”

Bu defa daha yaşlı olan memur, arkadaşına kısa bir bakış attı. Sonra Maide Hanıma dönüp “Teyzeciğim," dedi boğuk bir sesle, “evde başka kimse yok mu?”

Maide Hanımın sabrı tükenmek üzereydi, ama kalbinde kıyamet çoktan kopmuştu.

“Artık bu evde benden başka kimse yaşamıyor. İkide bir sorup durmayın. Ne oldu? Kötü bir haber mi getirdiniz?”

Genç polis bir adım geri çekildi. Gözlerinde acıyan bir ifade belirdi.

“Şayeste Yazıcı neyiniz olur?”

Bir anda her şey sustu. Zaman durdu, sesler çekildi. Maide Hanımın nefesi düğümlendi. İçinde yıllardır kapanmamış bir yaranın keskin acısı bir kez

daha delip geçti yüreğini.

“Kızım.”

Polisin sesi çatallaştı. Dudakları zorlandı, kelimeler güçlükle çıktı: “Başınız sağ olsun!”

O anda dünya tüm ağırlığıyla üzerine çöktü. Kulakları uğuldadı, dizleri çözüldü, gözleri karardı. Hiçbir şey göremedi. Hiçbir şey duyamadı. Yalnızca yere yığıldı. Göz kapaklan aralıktı ama içi bomboştu. Bakışlarında ne bir hayat ne bir umut kalmıştı. Yüzünde yalnızca tarifsiz bir keder vardı. Sanki o eve bir kez daha ölüm uğramış, sessizce kapıyı çekip çıkmıştı...

Öğle vaktiydi. Ev matem yurduna dönmüştü. Perdeler aralıktı ama ışık içeri girmiyordu sanki. Odanın ortasında asılı duran yasın sessizliği, duvarlardan bile daha katıydı. Maide Hanım pencere kenarındaki sandalyesinde oturuyordu. Elleri titriyor, gözleri cama değil, geçmişe bakıyordu. Kızını düşündükçe önce içi yanıyor, ardından göğsünün ortasına ince, keskin bir sızı oturuyordu.

“Anlamıyorum,” dedi çatallaşan sesiyle, “düğün davetiyesi onda ne geziyordu? Kim verdi ona bunu?”

Bu söz birden salonun ortasında yankılandı. Kapanmamış bir yaranın üzerine yeniden basılmıştı sanki. Herkes başını öne eğmişti.

“Ben verdim,” dedi Şaheser, sesi sönük ve pişmanlıkla doluydu. “Ama gittiğime bin pişman oldum. Keşke gitmeseydim."

Salonda bulunanların yüzü kederliydi. Ferruh Bey ellerini dizlerine bastırarak hafifçe öne eğildi, şaşkın ve sitem dolu bir sesle mırıldandı: “Neden yaptın böyle bir şeyi?”

Şaheser gözlerini Amerika’dan yeni gelmiş ablalarına çevirdi.

“Bu karan hep birlikte verdik. Düşündük ki bir annenin, kızının mürüvvetini görmesi en doğal hakkı."

Ferruh Bey sustu. Geriye söylenecek ne kalmıştı ki? Bu sefer sessizliği Nureser bozdu: “Biz bilemedik ki bu kadar kırılgan olduğunu. Eğer bilseydik verir miydik davetiyeyi? Yılların hatırı var Ferruh. Kaç yıl evli kaldı seninle? Sana eş oldu, çocuğunu doğurdu. Kızının düğününe gelmesinden daha tabii ne olabilir ki?”

Diğer kardeşleri Taşeser usulca söze karıştı: “İnan iyi niyetle yaptık bunu. Kim bilebilirdi ki o gece bir şişe viski içip bileklerini keseceğini.”

Bu sözler Maide Hanımın yüreğine saplandı. İçinde bir bıçak döndü sanki. Gözleri donuklaşırken, “Suçlamayın kendinizi," dedi titreyen sesiyle. “Son zamanlarda kızım hayatta değildi. Bedenen buradaydı ama ruhen çoktan çekilmişti bu dünyadan.”

Şaheser’in yüreği daraldı. Dünkü sözleri hatırına geldi, içi lime lime oldu. “Sen yaşayan bir ölüye dönmüşsün bu çöplük evde,” demişti. Şimdi o söz vicdanında yankılanıyordu.

Maide Hanım başını çevirdi, gözleri Ferruh Beye takıldı.

“Evladım, senden son bir ricam var. Ben yaşlıyım, ellerim tutmuyor. Lütfen kızımın cenazesini kaldırır mısın?”

Ferruh Bey yutkundu.

“Bu acılar ne zaman diner Allahım? Daha dün gelin çıkardık bu evden. Bugün kefen...”

Ansızın bir sessizlik çöktü salona. O karanlık cümle havada asılı kaldı. Hemen sonrasında Güleser araya girip konuştu: “Cenazeyi kaldırırız elbette. Ama daha büyük bir mesele var. Peki ya Fidan? Ona bu haberi nasıl vereceğiz?"

Nureser hemen irkildi.

“Doğru ya... Şimdi muhtemelen uçaktadır. Ya da Londra’ya yeni varmışlardır.”

Şaheser’in yüzü allak bullak olmuştu.

“Ona nasıl verelim bu haberi? Londra öyle ha deyince dönülecek bir yer değil.”

Taşeser başını öne eğip “Bilmiyorum,” dedi kararsız bir sesle, “belki de ona bu haberi hiç vermesek mi?”

Bu söz üzerine Ferruh Bey başını kaldırdı, sesi kararlıydı: “Hayır. Gerçek neyse söylenmeli. Sonra bizi yalancı olmakla suçluyor.”

Nureser tereddütle baktı.

“Peki ama ona kim verecek bu acı haberi?”

Ferruh Bey hiç düşünmeden cevapladı: “Şaheser!”

O an oda buz kesti. Herkesin başı bir anda Şaheser’e döndü. Şaheser nefes alamaz gibi oldu, boğazı düğümlendi.

“Lütfen bana öyle bakmayın. Bu haberi başka bir zaman olsa verirdim. Ama balayında... Yok, kimse kusura kalmasın. Böyle bir yükü omuzlayamam. Affedin beni!”

Ferruh Bey yüzünü buruşturdu.

“Peki kim söyleyecek?”

Maide Hanım o an başını kaldırdı. Gözleri cama değdi önce, sonra içeriye döndü. Sesi buz gibiydi.

“Hiç kimse!”

Herkes bir anda ona döndü. Ferruh Bey şaşkınlıkla sordu: “Siz ne diyorsunuz?”

Maide Hanım gözyaşlarını sildi. Ama o yaşlar yalnızca gözden değil, yürekten akıyordu.

“Olması gerekeni diyorum. Ona kimse söylemesin, o kara haberi duymasın. Bu acının vebali neyse ben üstleniyorum. Günahı benim boynuma!”

Ferruh Bey yutkundu.

“Emin misiniz?”

Yaşlı kadın gözlerini kırpmadan, titreyen parmaklarıyla yüzünden bir şey silercesine, “Evet,” dedi, yalnızca bir kelime. Ama o kelimenin içinde dağlar vardı. Yangınlar, küller ve pişmanlıklar...

Son Yolculuk

Ertesi gün güneş gökyüzünde her zamanki gibi yerini almıştı ama cami avlusundaki o ağır gölge bir türlü dağılmıyordu. Kalabalık sessizliğin içinde nefes almaya çekinircesine birikmişti. Herkesin bakışları aynı noktada, tabutun üstündeki yeşil örtüde kilitlenmişti. O örtünün altında artık zamanı durdurmuş, solgun bir hayat sonsuz bir sessizliğe sarılmış yatıyordu.

Maide Hanım tabutun başındaydı. Elleri dizlerinde kenetlenmiş, gözlerinden süzülen yaşlar yere düşmeden donup kalmış gibiydi. Kalabalığın içinde iki kadın, biraz uzakta, başları birbirine eğilmiş fısıldaşıyorlardı.

“Önce inanamadım," dedi biri, sesi sanki yutkunarak çıkıyordu. “Âdeta nutkum tutuldu?

Başı siyah eşarpla örtülü olan diğer kadın hüzünle kafasını salladı.

“Hiç söyleme! Korkunç bir şey bu. Allah kimseye yaşatmasın. Duyduğuma göre kızı daha yeni evlenmiş, doğru mu?"

“Evet. Zavallı düğün günü hayatına son vermiş?

Diğer kadın dehşetle gözlerini açtı.

“Niye? O saatte evde ne işi varmış? Kızının düğününe gitmemiş mi?”

“Hayır, aralan bozukmuş. Uzun zamandır görüşmüyorlarmış?

Kadın başını üzüntüyle eğdi.

“Allah Allah! Ne büyük acı?

Kadın bir an durdu, sonra daha alçak bir sesle sordu: “Geçen sene de büyük kızı intihar etmişti, doğru mu hatırlıyorum?”

“Üvey kızıymış. Genç yaşta o da canına kıydı. Kocasıyla sorunları varmış, mutsuzmuş. Tabii başka sebepler de olabilir, kim bilir!”

Kadının sesi neredeyse fısıltıyla çıktı: “Sanki lanetli gibi bu aile.”

“Kim bilir! Bazen bazı ailelerin kaderi kara yazılıyor.”

Margaret bu konuşmaları duymuştu. Kocası Mehmet Aziz Beye bakıp dişlerinin arasından homurdandı: “İnanılır gibi değil. Cenazede bile susmayı beceremiyorlar. Ne ayıp!”

Mehmet Aziz Beyin gözleri yorgun, içi darmadağındı.

“Elbette ayıp. Ama milletin ağzı torba değil ki büzesin. Her yerde çıkar böyle densizler.”

Margaret bakışlarını kaçırmadı.

“Gerçekten midem bulandı.”

Mehmet Aziz Bey içini çekti, Maide Hanıma baktı.

“Ya şu zavallı kadına ne demeli? Tabutun başında sanki kendi mezarını seyrediyor gibi. Gözlerinde bir şey var, yanık bir boşluk.”

Margaret de bakışlarını Maide Hanıma çevirdi.

“Şu an çektiği acıyı tahmin bile edemiyorum. Gözyaşları yetmez. Böyle bir acı insanın kalbine bıçak gibi saplanır kalır.”

Mehmet Aziz Bey alçak bir sesle karşılık verdi: “Haklısın! Hayat; toprağı sürülmemiş, taşlı, engebeli bir arazi gibi. Ne yaparsan yap sürmeye gelmiyor.”

Margaret başını usulca salladı.

“İstersen birkaç gün daha kalalım burada. Onları böyle yalnız bırakmak içime sinmiyor.”

Mehmet Aziz Bey kabul edercesine başını salladı.

“Olur. İşleri biraz erteleyebilirim.”

Tam o sırada bir kıpırdanma oldu avluda. Cemaat toplandı. İmam Yahya Efendi ağır adımlarla tabutun başına geldi. Elini tabutun üstüne koyup başını eğdi. Ardından, “Cenaze namazı için saf tutalım,” dediğinde kalabalık yavaşça hizaya geçti ve avluyu dualar sardı... Fakat o duaların içinden geçip bir annenin yüreğine ulaşabilecek tek şey, sadece sessiz bir vedaydı...

Han, Fidan’ın elini avuçlarının arasına aldı. Sanki dünyada dokunabileceği en değerli şeymiş gibi narince tutuyordu. Gözlerinde hem hayranlık hem de huzur vardı. Hafifçe gülümseyip başparmaklarıyla onun ellerini ovalarken, “Bu harika bir şey,” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Fidan gözlerini kırpıştırdı. Önce anlamazlıktan geldi, sonra yanaklarına yayılan o tanıdık tebessümle karşılık verdi: “Harika olan şey neymiş bakalım?”

Han bakışlarını kaçırmadı. Sanki ilk kez görüyormuş gibi onu süzüyor, kelimeleri usulca dokuyordu.

“Seninle geçirdiğim bu birkaç gün... sadece baş başa, sadece ikimiz... Müthişti. Tüm yorgunlukları, tüm geçmişi silen bir mucize gibiydi.”

Fidan onun içini daha da deşmek istercesine, “Sonunda baş başa kaldık işte,” diye mırıldandı. “Daha ne istiyorsun?”

Han çocukça bir mahcubiyetle gülümsedi.

“Baş başa kaldık ama tenine dokunamadığım her an içimde bir şeyler eksik kaldı. Sanki yıllardır susuz kalmışım da, tenin bir çeşmeymiş gibi. Şimdi artık kana kana içebilirim senden, özgürce."

Fidan gülerek başını eğdi, yanaklarında mutluluğun pembe ışıltısı vardı.

“Şimdi anlaşıldı neden bu kadar romantik olduğun.”

Han güldü. Bu gülüşü yorgunluğun değil, tamamlanmış bir arzunun yansıması gibiydi.

“Romantik olmakla kalsam iyi, canlandım âdeta! İçimde şaşılacak bir enerji var. Sanki yeniden doğmuş gibiyim. Tenin ruhuma iyi geldi.”

Fidan gözlerini bir kez daha kaçırırken, “İyi ki karşıma çıktın,” dedi, sesi dualar gibi sakindi. “İnanılmaz bir insansın. İnşallah hep böyle kalırsın. Hiç değişmezsin.”

“Değişmek mi? Tövbe!”

Fidan birden kıkırdadı.

“Tövbe etme. Sonra büyük günaha girersin. Ben iki dünyada da incinmeni istemem.”

Han onun gözlerinin içine bakıp “İçin rahat olsun,” dedi. “Tüm varlığımla, ölene dek seveceğim seni.”

Fidan’ın içi sızladı. Ama bu, acıdan çok sıcak bir sarılış gibiydi.

“Neyse!.. Bırakalım bunları ve halayımızın tadını çıkaralım, ne dersin?”

Han gülümsedi.

“Harika derim. Başka da sözüm yok.”

Fidan hafifçe doğruldu.

“Peki bugün ne yapıyoruz?”

“Londra’yı baştan sona gezeceğiz. Her köşesini, her sesini birlikte dinleyeceğiz.”

Fidan heyecanla gülümsedi.

“Çok merak ediyorum.”

Han başını salladı.

“Burası harika bir şehir. Yarın da bizimkilere uğrarız. Büyükbabamla tanışmanı çok istiyorum. Olağanüstü bir adam.”

Fidan’ın yüzünde tatlı bir hüzün belirdi.

“Keşke düğüne gelebilseydi.”

“Ah, keşke! Ama çok yaşlandı artık. Yürümekte bile zorlanıyor.”

“Kaç yaşında?”

“Seksen.”

“Maşallah!”

“Anneannemin ölümünden sonra çöktü. İki yılda gözlerimizin önünde eridi gitti.”

Fidan derin bir iç çekti.

“Hayat bana şunu öğretti: Olmuşla ölmüşe çare yokmuş.

Kimse kaderin önüne geçemiyor.”

Han başını eğdi.

“Evet. Bizim planlarımız var, bir de Tanrının bizim için yazdığı plan. Bazen örtüşüyor, çoğu zaman da çatışıyor."

Fidan gözlerini onun gözlerine dikip “İnşallah bizimkiler örtüşüyordur,” dedi.

Han cevap vermedi. Ama o an bir şey kıpırdadı içinde. Sözcüklerden çok daha önce beden uyanmıştı. Dudaklarını eğdi, Fidan’ın dudaklarına usulca değdirdi. Fidan dudaklarını hafifçe aralayıp “N’apıyorsun?” dedi şuh bir sesle. “Dışarı çıkacaktık şimdi.”

“Ne yapayım, elimde değil... atamıyorum bu düşünceyi aklımdan.”

Fidan gülümsedi, niyetini anlamıştı.

“Yeni hazırlanmıştım hâlbuki...”

Ama Han çoktan onu kollarının arasına almıştı. Bedenini yavaşça yatağın üzerine yatırdı, parmak uçlarıyla saçlarını, boynunu, omuzlarını okşadı. O sabah şehir bekledi, zaman sustu yine. Odanın içinde yalnızca hafif bir inilti vardı. Tenin tenle, nefesin nefesle buluştuğu o an. Sonra gevşeyen kaslar, tatlı bir yorgunluk ve iki yüreğin birbirine yaslanmış sessizliği...

Sayılı Gün Çabuk Geçer

Salonun kapısı aralandığında Maide Hanım içeri adım attı. Rengi solmuş, yüzü mermer gibi bembeyazdı. Seyrek beyaz kaşları hafifçe titriyor, üst dudağı içe doğru çökmüş, sanki konuşmak istemiyor ama susarak da yaşayamıyordu. Hemen yanında kısa boylu, genç bir kadın kolundan tutarak ona destek oluyordu.

“Ah be kızım!” dedi yanık bir sesle. “İçim bir kez daha kavruldu. Böyle bir acıyı düşmanıma bile dilemem.”

Fidan henüz olanlardan habersizdi. Gülümsemeye yeltenmişti ama anneannesinin yüzündeki o tuhaf sarsıntıyı görünce sesindeki ton değişti: “Sana ne olmuş anneanne? Ayrıca sen hangi acıdan bahsediyorsun?”

Maide Hanımın gözleri doldu. Bakıcı kadını yanlarından uzaklaştırmak için mutfağa gönderdi. Birden sözleri ağzında kıvrıldı, sesini güçlükle çıkardı.

“Ne yazık ki anneni kaybettik.”

Fidan önce anlayamadı. Sonra kelime kelime çözüldü zihni. Gözleri büyüdü, bakışları boşluğa saplandı. Kulaklarında uğuldayan bir sessizlik ve ardından dudaklarından dökülen o cansız kelimeleri fısıldadı: “Ne diyorsun sen? Bu gerçek mi? Ne zaman?”

Maide Hanımın gözyaşları artık göz çukurunda kalamamış, yanaklarına akmıştı. Başını iki yana salladı, boğuk bir sesle tekrarladı: “Ne yazık ki anneni kaybettik.”

Fidan’ın içi cayır cayır yanmaya başladı. Yanağında bir alev dolaştı, sonra yüreğine inerken, “Peki ne zaman?” dedi nefesi tıkanmış gibi.

Maide Hanım gözlerini kaçırdı. Derin bir “Offf!” çekti, sonra kelimeleri kırık bir kalp gibi bıraktı önüne.

“Senin düğün gününde canına kıymış.”

Fidan birden çöktü yere. Başını ellerinin arasına alıp sessiz bir çığlıkla yandı. Yüzü avuçlarının arasına gömülmüş, yüreği paramparça olmuştu.

“Bana neden haber vermediniz?”

Maide Hanımın sesi çatallaştı.

“Ben böyle olmasını istedim.”

Fidan birden başını kaldırdı, gözleri kıpkırmızıydı.

“Neden peki?”

“Birçok nedeni vardı ama en mühimi halayına çıktığın gün mutlu olmanı istedim. Sana o gün yas değil, ömürlük bir sevinç düşsün istedim.”

Maide Hanım birden sustu. Dudakları kıpırdadı, ama sesi çıkmadı. Ardından hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Fidan sürünerek yanma geldi. Yüzünü onun omzuna yasladı ve o da gözyaşlarını akıtırken, “Anneanne,” dedi, kelimeleri boğulmuştu, “neden hep bizim başımıza geliyor böyle şeyler?”

Maide Hanım ellerini torununun saçlarına götürdü, titreyen avuçlarıyla başını okşadı.

“İnan bilmiyorum kızım. Eskiden olsa hayatın bir anlamı var derdim. Ama şimdi!.. Şimdi koca bir boşluk gibi geliyor hayat bana.”

Fidan derin bir iç çekti. Annesiyle küs geçen ayların gölgesi, şimdi buz gibi bir yalnızlığa dönüşmüştü.

“Nasıl yapmış peki?”

Maide Hanım gözyaşlarını silerken, “Çok içki içmiş,” dedi, “ilaçlar da almış... sonra bileklerini kesmiş kızım.”

Fidan irkildi. Bir şey diyemedi. Sadece dizlerinin üzerine kapanıp bir süre öylece kaldı. Ardından anneannesinin kederli sesi tekrar duyuldu: "Zincirlikuyu Mezarlığı'na defnettik, dedenin yanma. Belki bilmek istersin diye söyledim."

Fidan dudaklarını ısırdı.

"Peki evi? Evi ne oldu?"

"Hiç gitmedim. Gitmek de istemiyorum oraya."

"Peki ondan hatıra bir şey kalsın istemez misin?"

"Yok kızım... gerek de yok buna. Yakında ben de göçüp gideceğim yanlarına. Yanımda götüremeyeceğim bir şeyi neden isteyeyim ki?"

Bu sözler üzerine Fidan'ın ince bedeni birden ürperdi. Sanki içeriden esen bir rüzgâr çarpmıştı yüreğine. Anneannesine baktı ve ilk kez onun gözlerinde ölümün gölgesini gördü.

"Böyle söyleme anneanne. Ben sensiz ne yaparım?"

"Çok şükür kocan var artık," dedi Maide Hanım usulca.

"Onun yeri ayrı, senin yerin ayrı. Bana sen lazımsın."

Bu söz, Maide Hanımın yorgun kalbinde yankılandı. Bir kez daha boğazı düğümlendi. Cebinden çıkardığı beyaz mendilin ucunu titreyen parmaklarıyla burnuna götürdü, silmekten çok örtmeye çalışır gibi. Ardından ağzını araladı ama sözleri dudaklarının arasında yitip gitti. Sanki konuşmak yeniden yaşamak gibiydi ve buna gücü kalmamıştı.

Fidan onun bu hâline anlam veremedi. Derin bir soluk alıp ıslak kirpiklerini kırpıştırırken, "Lütfen," dedi, "benim için ayakta kal. Pes etme, olur mu?"

Maide Hanım gözlerini kaçırdı. Ölüm çoktandır yanı başındaydı. Bir misafir gibi değil, yerleşmiş bir gölge gibi.

"Bağışla beni kızım," dedi boğuk bir sesle. "Sana böyle bir söz verememem."

Fidan onun boynuna sarıldı, kokusunu içine çekti.

“Sana yalvarıyorum, lütfen ayakta kal anneanne. Varlığın benim için o kadar önemli ki. Sonra ben sensiz ne yaparım?”

Maide Hanım gözlerini kapadı. Titreyen bir nefesle mendilini bir kez daha burnuna götürüp usulca konuştu: “Benden bu kadar kızım. Ama sen daha çok gençsin. Ne yaşarsan yaşa, inadına hayata tutun.”

Fidan hıçkırarak ağlamaya başladı.

“Bu sözü daha önce de söylemiştin. Hem de Anita’ya!”

Maide Hanım bu sefer gözlerini uzaklara çevirdi.

“Evet... hatırlıyorum.”

Fidan derin bir “Offff” çekti.

“Ama o başaramadı anneanne. Hayata tutunamadı. O günden sonra hayatımız tamamen değişti. Her şey kâbusa döndü.”

Maide Hanımın sesi neredeyse bir fısıltıya dönüştü: “Biz hâlâ bir fırtınanın içindeyiz. Evet, yoruldum. Fakat acı yorulmadı. Hâlâ aynı kuvvetle üzerimize yağıyor. Sanki her hücremize sızmaya, bizi baştan sona ele geçirmeye yemin etmiş gibi.”

Fidan sessizce gözyaşlarını sildi.

“İnan artık kime üzüleceğimi bilmiyorum anneanne. İnsan başına geleni böyle yaşıyormuş galiba. Önce inkâr, sonra kabulleniş...”

Maide Hanım kafasını salladı.

“Başımıza gelenler ağırdı, çok ağırdı. Hayattan kopardı bizi. İki güzel can... genç yaşlarında toprağa karıştı. Torunum... Kızım... Bir annenin de dayanabileceği bir sınır var.”

Fidan dudaklarını öyle bir sıktı ki acıyla kanadığını fark etti. Boğazında metalik bir tat dolaşıyordu. Büyük bir çaresizlikle, “Peki şimdi ne yapacağım?” dedi.

Maide Hanım iç geçirdi, ardından biraz toparlanmaya çalıştı.

“Biliyorum güzel kızım, artık yoğun bir hayat bekliyor seni.

Hem işin, hem evin...”

Fidan başını usulca sallarken Maide Hanım konuşmasına devam etti: “Annenin yaşadığı ev artık senin. Dilersen bir an önce boşalt orasını. Kiraya ver, kurtul o yükten.”

Fidan düşünceliydi.

“Peki eşyalar?”

“Evden ne alacaksan al, gerisini dağıt. Sevap olur."

Fidan’ın birden yüzü gerildi.

“O eve gitmek istemiyorum, içim sıkışıyor.”

Maide Hanım kaşlarının altından derin bir bakışla süzdü onu. Sonra net ve kararlı konuştu: “Mecbur gideceksin! Çünkü kanunen senin.”

Fidan başını eğdi.

“Aslında babamın evi.”

“Baban istemiyor.”

Fidan afalladı.

“Nasıl yani? Onun istemediğini nereden biliyorsun?”

“Çünkü söyledi... sağ olsun... annenin cenazesini de o kaldırdı.”

Fidan’ın gözleri irileşti.

“O mu? Hayatta yapmaz!”

“Yaptı. Beni kırmadı. Her şeye koşturdu. Aralan ne kadar kötü olursa olsun, o benim ricamı yere düşürmedi.”

Fidan dişlerini sıktı.

“Galiba günahlarının bedelini ödemek istedi. Geçmişte hepimize kötülüğü dokundu.”

Maide Hanım içten içe yansa da susmadı.

“Ben ondan razıyım. Allah da ondan razı olsun. Yaptığı iyilikleri unutmam.”

Fidan kaşlarını çattı.

“O kötü bir insan anneanne. Kötü bir baba. Bu da benim fikrim.”

“Olabilir,” dedi Maide Hanım, “aynı fikirde olmak zorunda değiliz. Ama ben yüreğimde Allah korkusuyla yaşarım. Yapılan iyiliği de unutmam. Unutursam kul hakkına girerim.”

İkisi de sustu. Aralarına buz gibi bir sessizlik indi... Bir süre sonra Maide Hanım bu sessizliği bir hançer gibi yararak konuştu: “Ben öldüğüm zaman bu evi de sana bırakacağım güzel kızım?

Fidan birden ürperdi. Sesi titrerken, “Böyle konuşma anneanne,” dedi. “Bana ev değil, sen lazımsın. Yeter artık... yeter bu kadar acı, bu kadar ölüm.”

Maide Hanım gözlerini yere indirdi.

“Biliyorum, ama bir gün öleceğim..."

Fidan hiddetle böldü sözünü: “Hepimiz öleceğiz."

“Doğru. Ama bazıları öleceğini önceden hisseder.”

Fidan onun boynuna sarıldı.

“Ne olur böyle konuşma. Beni bırakıp gitme. Sana ihtiyacım var, herkesten çok.”

Maide Hanım yorgun gözlerini ona çevirip “Oysa ben,” dedi, “öyle yalnız hissediyorum ki. Ne yaparsam yapayım geçmiyor bu boşluk. Yanıma yardımcı kadın aldım, ama o da derman olamadı. İçimdeki eksiklik büyüyor, günbegün derinleşiyor.”

O an Fidan’ın belleğinden her şey silindi sanki. Zamansızlık, acı, geçmiş... Ve birden bir çocuk gibi sarıldı anneannesine, sustu. İçinden geçen her cümleyi sadece kalbiyle fısıldadı ona...

Şaheser’in her zaman ciddi ve sanki bir şeyleri saklar gibi bakan kahverengi gözlerinde bu defa alışılmadık bir yumuşaklık, bir şefkat vardı.

“Hoş geldin canım.”

Fidan tek kelime etmeden boynuna sarıldı. Bütün bedeninden dökülen bir ağırlıkla, içli içli ağlamaya başladı.

“Böyle şeyler neden hep bizim başımıza geliyor?”

Şaheser’in az önceki yumuşak bakışları bir anda gölgelendi.

Yüzüne o tanıdık, acı dolu ifade yerleşti.

“Kimden duydun?” diye sordu, sesi hafifçe çatallaşmıştı.

Fidan burnunu çekti.

“Anneannemden.”

Şaheser onu usulca bağrına basıp “Başın sağ olsun,” dedi titrek bir sesle. “Mekânı cennet olsun. Allah gittiği yerde utandırmasın.”

Fidan hâlâ titriyordu. Az önceki sorusunu bu kez fısıltıyla yineledi: “Böyle şeyler neden hep bizim başımıza geliyor?”

Şaheser elinden tuttu, tıpkı bir çocuğu sakince oturtur gibi bahçedeki koyu kahverengi ahşap sandalyeye oturttu. Kendisi de karşısına geçip oturduğunda, “Ne yazık ki," diye mırıldandı, “bunlar da hayatın payımıza düşen tarafıymış. Ağır ve acı olanı.”

Fidan’ın kalbi yanıyordu.

“Söyler misin?” dedi gözyaşlarını sildiği elleriyle hırpalanmış yüzünü avuçlayarak. “Bu nasıl bir acıdır ki bizi düşman bellemiş gibi üstümüze abanıp duruyor? Ezildikçe eziliyoruz.”

Şaheser’in içi çekildi.

“Demek ki kaderimiz böyleymiş.”

Fidan’ın sesi bir anda yükseldi: “Lanet olsun böyle kadere! Sanki acıyı kurşun eylemiş, üzerimize yağdırıyor. Hiç dinmeyecek mi bu acı, ha?”

Şaheser’in sesi alçaldı: “Elbet bir gün diner. Her şeyin bir sonu var, bunun da olacak.”

“Peki ne zaman?”

“Bilmiyorum.”

Fidan başını önüne eğdi.

“Artık dayanamıyorum hala. İçim lime lime. Birisi çıksa da şu yüreğimdeki yangınıma bir kova su dökse. Belki o zaman diner bu içimdeki acı.”

Şaheser’in gözleri buğulandı.

“Biraz daha sabret. Zaman acının üzerine ince ince merhem sürüyor.”

Fidan hıçkırarak devam etti: “Her şey gelip geçiyor diyorsun. Ama her gidenin ardından yeni bir acı geliyor. Bizim payımıza düşen her şey karanlık. Hep eksilen, hep kırılan şeyler.”

Şaheser susarak ona hak verdi, sesli dile getirmedi. Fidan daha da dibe çekilmesin diye... Bir süre sonra, “Her neyse,” dedi, sesi biraz toparlanmıştı. “Daha sormadım bile. Balayın nasıl geçti?”

Fidan durgundu.

“Sayılı gün çabuk geçti. Güzeldi. Ama dönünce her şey tuzla buz oldu."

“Güzel şeylerin ömrü kısa olurmuş zaten,” dedi Şaheser zoraki bir tebessümle, “ve hep tadı damağında kalır insanın. Peki şimdi ne yapacaksın?"

Fidan gözlerini sımsıkı yumdu. Dudaklarını birbirine bastırdı. Bir an nefes aldı, sonra kısık bir sesle sordu: “Bugün seninle bir yere gidebilir miyiz?”

Şaheser şaşırdı.

“Nereye?”

“Annemin evine."

Şaheser’in ansızın gözlerinde bir gölge belirdi. Hafızasında Şayeste’nin o son hâli canlandı, sustu. Fidan onun sessizliğini fark etmeden sordu: “Beni duydun mu?”

Şaheser dalgınlığından sıyrılıp “Duydum,” diye mırıldandı.

“Eee?”

Şaheser ayağa kalktı, sessiz adımlarla yatak odasına yürürken, “Hazırlanayım," dedi yalnızca. “Birazdan çıkabiliriz."

Fidan olduğu yerde kaldı. Onun ardından uzun uzun baktı... Feri sönmüş gözlerinde bir ağırlık, içten içe kabaran bir korku vardı.

Fidan evin kapısından içeri adımını attığı anda içini saran tuhaf bir uğultuyla sendeledi, bir anda içi burkuldu sanki. Şaheser'in yüzü de gölgelenmişti. Bakışlarında ağır bir hüzün, omuzlarında kırılgan bir yük vardı. Fidan usulca konuştuğu sırada sesi hem şaşkın hem kederliydi.

"Bu evin hâli de ne böyle? Kendine n'apmış zavallı?"

Şaheser gözlerini kaçırdı. İçinde bir cümle geziniyordu: "Sen yaşayan bir ölüye dönmüşsün bu çöplük evde..." Bunu hatırlayınca yüreği bir kez daha sızladı. İçine bir öfke değil, derin bir pişmanlık çökerken, "Belli ki," dedi boğuk bir sesle, "rahmetli annenin psikolojisi çoktan çökmüş. Neden canına kıydığı bu dağınıklıktan bile anlaşılıyor."

Fidan bir an kirpiklerinden süzülen yaşa engel olamadı. Elini yanaklarına götürdü, ama gözyaşları çoktan yolunu bulmuştu.

"İnan böyle olsun istemezdim," dedi içini dağlayan bir sesle. "Veda bile edemedim ona. Oysa insanın sevdiğiyle vedalaşması, bu hayattaki en kıymetli şey. Ama ben sevdiklerime 'güle güle' bile diyemedim. Bu bile çok görüldü bana."

Şaheser de içine kapanmıştı.

"Haklısın! Vedalaşmak bir daha dönüp bakmamaktır aslında. Ama işte bazı kapılar hiç kapanmıyor. O kapılar hep açık kalıyor, içeri hep acı giriyor."

Fidan'ın hıçkırıkları büyüdü.

"Peki ama nasıl yapılır bu?"

Şaheser derin bir nefes aldı, kelimeleri boğazında düğüm düğümdü.

"Sanırım kin varsa, kızgınlık varsa, vedalar da yarım kalıyor. Giden kırgın, kalan pişman gibi."

Fidan başını salladı, gözyaşlarını silerken acılı bir kabullenişle konuştu: "Evet, doğru. İnsan bazen o kadar kızıyor ki içindeki sevgi bile gölgeleniyor. Hatta o sevgiyle vedalaşamadığını fark ediyor. Elbette iş işten geçtikten sonra."

Şaheser derin bir iç çekip “Çünkü,” dedi, “insan en çok sevdiklerine kırılır. En derin pişmanlıklar da onlardan gelir.”

Fidan bir an sustu, ardından gözyaşlarını yutkunarak bastırdı.

“Eğer bir gün birine yeniden kırılırsam, onu kaybetmeden önce vedalaşacağım. Bu defa hiçbir şeyi içimde tutmayacağım. Artık biliyorum ki sevgi bitse bile vedalaşma hakkı bitmemeli.”

Şaheser neredeyse fısıltılı bir sesle, “Ah kızım!” dedi. “Birçoğumuz hastayız aslında. Ruhlarımız yorgun, kelimelerimiz keskin. Oysa azıcık sabretsek, biraz daha incelikle konuşsak, belki hiçbir şey bu kadar kinci olmazdı.”

Fidan ağır adımlarla evin içinde dolaştı. Etraf toz, eşya yığını ve geçmişin izleriyle doluydu.

“Burası sanki bir çöplük. Ne yapacağız bu evi?” diye sordu.

Şaheser omzunu silkti.

“İstersen kıymetli olanları al, diğerlerini de fakir fukaraya dağıt. Hem sevap da olur.”

Fidan ona hak verircesine başını salladı.

“Galiba en iyisi bu. Küçük birkaç eşyayı alırım, gerisini dağıtırım.”

Şaheser içten bir dua gibi fısıldarken, “İnan böylesi daha hayırlı olur,” dedi. “Bu sadaka, annenin ruhuna da gitsin. Belki bir nebze olsun huzur bulur.”

Fidan bu fikirle biraz olsun hafiflemişti.

“Olur halacığım. Değerli ne varsa alalım, kalanları ihtiyaç sahiplerine dağıtalım.”

Şaheser’in yüzü kederle aydınlandı.

“Allah onun taksiratını affetsin, sana da güzel bir ömür versin. Kocanla bir yastıkta, huzurla yaşayasın.”

Fidan birkaç adım atıp Şaheser’in boynuna sımsıkı sarıldı. Gözleri dolu, sesi çatallı ama içten bir şükranla mırıldandı: “Allah senden de razı olsun...”

Akşam karanlığı odaya sinmişti. Perdeler çekik, hava ağırdı. Han sorduğu sorunun cevabını almak için tam üç kez seslendi ama Fidan o kadar derinlere dalmıştı ki onu duymamıştı. Han sonunda dayanamadı, sesini yükseltti: “Aşkım, sana bir soru sordum. Neden cevap vermiyorsun?”

Fidan uykudan uyanır gibi irkildi. Gözlerini yavaşça araladı, bakışlarında kayıp bir insanın bulanıklığı vardı.

“Bana mı dedin?”

Han hemen yanına gelip sessizce oturdu.

“Söyle güzelim, neyin var senin? Bu dalgınlık, bu sessizlik...

Nereye gittin böyle?”

Fidan solgun yüzünü usulca onun omzuna yasladı. O an içindeki taş devrildi, gözlerinden hıçkırıklı yaşlar dökülmeye başladı.

“Hiç sorma,” dedi boğuk bir sesle, “meğerse kıyamet kopmuş da ben farkında değilmişim.”

Han'ın yüzü gerildi.

“Ne kıyameti? Neden bahsediyorsun sen?”

Fidan o acı gerçeği nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Sadece daha güçlü, daha derinden ağlamaya devam etti. Han bu kez neredeyse fısıltıyla konuştu: “Aşkım, ne olur anlat artık bana da.”

Fidan bir an içini çekip “Sanki hayatım,” dedi, “avuçlarımın arasından kayıp gitmiş gibi. Bir bakıyorum doluyum, bir bakıyorum içim bomboş. Her şey tersine dönmüş gibi.”

“Yine ne oldu?”

“Sana bunu söylemekten utanıyorum” dedi Fidan kırık dökük bir sesle. “Artık benim hakkımda ne düşünürsün bilmiyorum. Hepsine razıyım. Sana gerçekten bu acıyı yüklemek istemezdim.”

Han’ın sesine endişe karıştı.

“Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Ne demek utanıyorum? Ne oluyor Fidan?”

“Artık kabullendim,” dedi Fidan kırgın bir sesle. “Ailemizin üzerine kara bir yazı gibi çöken bir lanet var. Kim beddua etti bilmiyorum ama ne zaman umutlansam biri çekip alıyor elimden.”

Han’ın tüyleri diken diken oldu.

“Ne diyorsun aşkım?”

Fidan bir anda başını kaldırıp “Annem,” dedi, sesi acıdan tükenmiş gibiydi. “Annem intihar etmiş.”

Han’ın kulakları uğuldadı. Sanki odadaki tüm sesler bir anda sustu, tek bir cümle yankılandı zihninde: “Annem intihar etmiş.” Bir süre sonra, “Gerçekten mi?” diye fısıldayabildi sadece.

Fidan başını salladı.

“Maalesef.”

“Ne... ne zaman?”

“Düğünümüzün olduğu gün.”

“Peki neden söylememişler bize?”

“Anneannem istememiş... şey... mutluluğumuza gölge düşmesin diye.”

Han şaşkındı.

“Hiç mi kızmadın ona?”

Fidan boğuk bir sesle cevap verdi: “Kızdım mı, bilmiyorum. Belki kızamadım. Ama gönlüm de tam değil. İçimde bir kırgınlık ince ince sızlıyor.”

Han derin bir nefes aldı.

“Annen için çok üzüldüm. Başın sağ olsun. Baban, o ne yaptı peki?”

Fidan’ın yüzü birden gerildi.

“Lütfen bir daha o adamın adını anma yanımda. Her şeyin sebebi o.”

Han geri çekilmek ister gibi oldu ama sonra vicdanına sığınıp konuştu: “Haklı olabilirsin. Fakat onun yaşadıkları da kolay değil ki. İlk karısı doğumda ölmüş, bir kızı intihar etmiş, şimdi de ikinci eşi!”

Bu sözler Fidan’ı sarstı. Kafasındaki öfke ile yüreğindeki acı çarpıştı.

“Biliyorum, belki onun da kalbi kanıyor. Ama onun en büyük suçu, bildiklerini bizden saklamasıydı. O sırlar olmasaydı belki her şey farklı olurdu.”

Han, Fidan’ın gözyaşlarını izledi. Onu daha fazla konuşturmamaya karar verirken, “Tamam,” dedi usulca. “Bu konuyu şimdi kapatalım. Peki, annenin yaşadığı ev ne olacak?"

Fidan elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Sonra bütün günü, halasıyla eve gittiklerini, ne konuştuklarını, ne hissettiklerini anlattı Han’a... Kimi yerde sesi boğuldu, kimi yerde kelimeler boğazında düğümlendi. Ama anlattıkça içi biraz boşaldı. Han da onu sabırla, sevgiyle dinledi. En sonunda başını Fidan’ın göğsüne yaslayıp fısıldadı: “Bundan sonra hiçbir acıyı tek başına taşımayacaksın. Biz birlikteyiz artık. Ne olursa olsun...”

Tıp Fakültesi

O sabah Fidan'ın hayatı taze bir başlangıca ev sahipliği yapıyordu. İçinde adı konulmamış bir kıpırtı, derinlerde yankılanan bir sevinç vardı. Sanki kalbinin kuytusunda yeni bir sayfa açılmış, hayat ona fısıltıyla yeni bir yol haritası sunmuştu. Yeni bir hayat, yüklenen yeni sorumluluklar ve içinde büyüyen yepyeni bir düş... Artık hepsi onunla, onun adımlarıyla ilerliyordu.

"Hoş geldin aramıza," dedi Han, gözlerinde sıcacık bir gururla. "Seninle ne kadar iftihar ettiğimi bir bilsen. Bir gün çok iyi bir hekim olacaksın, bundan adım kadar eminim."

Fidan'ın yüzünde taze bir bahar gülümsemesi belirdi. Öyle içten, öyle saf bir gülümsemeydi ki bu, sadece mutlu olduğu için değil; artık acının, hüznün, kederin ruhuna nüksetmesine izin vermemeye karar verdiği içindi. Gülümsüyordu, çünkü başka türlüsü artık elinden gelmiyordu.

"Hoş bulduk aşkım," dedi, neredeyse bir dua gibi.

Han ondan gözlerini ayıramıyordu. Ona her baktığında bir ömrün yalnızca bir kişiyi sevmeye yeteceğini anlıyordu yeniden. O sevgi bir kez solup giderse, bir daha asla bulunamayacak bir hazine gibi sonsuzluğa gömülürdü. İşte tam da o an Fidan'ın gülümsemesinde bu hissin yansımasını gördü.

"Ne mutlu bana ki artık burada, iş ortamında da beraberiz," dedi Han gözlerinin içine bakarak.

Fidan gülümsedi, o gülümsemede yorgun zamanların ardından açan bir çiçeğin güzelliği vardı.

"Yeter ki bıkma benden bir gün!"

Han kollarını doladı, san saçlarının arasına küçük bir öpücük kondurdu.

“Senin yanındayken zaman su gibi akıp gidiyor. Ayrı kalmayı düşünebilir miyim hiç?"

Tam o sırada arkalarında neşeyle yankılanan bir ses duydular: “Sevgili arkadaşım, bu ne hoş bir rastlantı böyle.”

Fidan döndü, sesi tanımıştı. Gözleri parladı, kalbi hızlandı.

“Aaa! Sen...”

Alımlı, dikkat çekici güzelliğiyle genç kadın gülümseyerek boynuna sarıldı.

“Evet, ben de buradayım artık. Uzmanlık sınavını kazandım. Görünen o ki kader bizi yine aynı fakülteye düşürdü.”

Fidan onunla yeniden karşılaşmaktan mutluydu. Ama bu mutlulukta ince bir şaşkınlık da vardı.

“Nasıl sevindim anlatamam! Gel, seni biriyle tanıştırayım... Eşim."

“Gerçekten mi?” dedi genç kadın gözlerini kocaman açarak. “Hiç haberim yoktu. Ne zaman evlendin?”

Fidan’ın dudaklarında zarif bir tebessüm belirdi.

“Henüz çok yeni. Eşim Han.”

Genç kadın başını yavaşça çevirdi. Açık mavi gözleri Han’ın yüzüne takıldı, onu baştan ayağa dikkatlice süzdü. Sonra da nazikçe elini uzatıp “Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Hülya," dedi.

Han kibarca elini sıktı.

“Ben de memnun oldum. Sanırım artık bu koridorlarda sık sık karşılaşacağız."

Hülya bir an afalladı.

“Nasıl yani?”

Fidan yanıtladı bu kez, sesi aydınlıktı: “Han da bu hastanede çalışıyor. Aynı zamanda Nazif Hocanın asistanlarından biri.”

Hülya hafifçe başını salladı. O sırada gözlerinde garip bir ışıltı belirip kayboldu. Aynı anda Han kolundaki saate baktı, yüzü biraz endişeyle gölgelendi.

“Affedersiniz ama müsaade isteyebilir miyim? Ameliyata geç kalıyorum. Eğer şimdi gitmezsem Nazif Hoca beni haşlar."

Fidan onun bu aceleci hâlini anlayışla karşıladı.

“Tamam aşkım. Hadi, git. Haşlanmış patates olmak istemezsin herhâlde!”

Han gülerek uzaklaştı. Hülya’nın gözleri yine ona takıldı. Fakat bu defa yüreğinde hafif bir titreyiş, anlamlandıramadığı bir kıpırtı vardı. Sanki Han’ın ardından yürüyen gölgesine takılmıştı gözleri. O an ne bu hissin adını koyabildi ne de geldiği yeri. Ama bir şey başlamıştı. Sessiz, usul ve fark ettirmeden...

Öğle güneşi hastane bahçesini ılık bir sessizlikle sararken, Fidan’ın kalbi küçük bir kuş gibi çırpınıyor, Han’ı görmenin sabırsızlığıyla dolup taşıyordu. Dakikalar ağır ağır ilerliyor, zaman sanki inadına ağır çekimde akıyordu. Derken o tanıdık siluet göründü. Han adımlarını hızlandırıp yanına geldiği anda Fidan’ın yüzünde ışıldayan bir gülümseme belirdi.

“Aşkım,” dedi, sesi neredeyse şiir gibi, “ruhum senin yanında huzur bulmuşken...”

Han onun sözünü yumuşacık bir kucaklamayla kesti. Sanki cümlenin sonunu kendi kalbinden tamamlamak istercesine, “Bundan sonra asla başka birinin yanında mutlu olamam ben,” diye fısıldadı kulağına.

Fidan irkildi. Bu cümlede öyle bir içtenlik vardı ki içi ürper-di, tüyleri diken diken oldu.

“Ne söyledin sen?” dedi yeniden gülümseyerek.

Han aynı inançla tekrar etti: “Ruhum senin yanında huzur bulmuşken, bundan sonra asla başka birinin yanında mutlu olamam ben.”

Fidan omzuna hafifçe dokundu, sesi alayla karışık bir ciddiyet taşıyordu.

“İstersen başka birinin yanında mutlu olmayı dene. Bak o zaman işin rengi nasıl değişir. Eğer beni aldatırsan Han Kadı-oğlu, burnundan fitil fitil getiririm. Anladın mı beni?”

Han bir kahkaha attı.

“Gözüm senden başkasını mı görüyor?”

Fidan bu kez biraz daha ciddi bir ifadeyle, “Sen görmeyebilirsin ama başkaları görebilir,” dedi. “Erkek milleti biraz saftır, akıllan havadadır. Doymamış arzularının peşinden sürüklenir. Hele de karşısında soyunan bir kadın varsa.”

Han hayretle gözlerini açıp “Sen,” diye homurdandı, “bu söylediklerinde ciddi misin?”

“Gayet ciddiyim.”

“Vay canına!”

Fidan onun bu şaşkınlığını görünce içinden güldü.

“Neden şaşırdın bu kadar?”

“Böyle düşüneceğini hiç tahmin etmezdim.”

“O hâlde bundan sonra tahmin et! Unutma, bir doktorun ihmali nasıl bir hastayı öldürebilirse, bir erkeğin ihaneti de bir kadının yüreğini öldürür.”

Han gülümsedi.

“Yok yok... sen dalga geçiyorsun benimle.”

Fidan kendini tutamayıp güldü. Gözlerinde muzır bir parıltı vardı.

“Belki de seni biraz eğlendirmek istedim. Ama bu sözlerimin doğruluğundan da şüphem yok.”

Han bir kez daha gülümsedi.

“Pekâlâ, kabul ediyorum. Biz erkekler biraz kuş beyinliyiz!” Fidan’ın keyfine diyecek yoktu.

İyi ki kabul ettin. Ama bil ki bu ülkede kadınlar hâlâ çöp yerine konuyor.”

“Buna katılmamak elde değil,” dedi Han, sesinde buruk bir kabullenişle. “Sizler hem bizi doğuran hem de dimdik ayakta tutan varlıklarsınız.”

“Doğru, ama eksik. Sen anneden bahsediyorsun. Peki ya eş olan kadına ne kadar değer veriyorsunuz?”

Han sustu. Fidan’ın sözleri bir tokat gibi çarptı yüzüne. Onun sustuğunu gören Fidan, “Çoğu erkek annesine sevgiyle bağlanır ama eşine merhameti bile çok görür,” dedi. “Neden biliyor musun? Çünkü âşık oldukları kadınları bir gün sevmekten vazgeçip yok sayabiliyorlar. Ne değişiyor Han? Neden bu kadar kolay unutuyorsunuz?”

Han tam dudaklarını aralamıştı ki, “Merhaba,” dedi Hülya gülümseyerek. “Öğle yemeği yediniz mi? Eğer hâlâ yemediyseniz üçümüz birlikte güzel bir yemek yiyelim mi?”

Fidan bu teklif üzerine Han’a döndü. Bir anlam ararcasına yüzüne baktı. Han sanki söylenenleri duymamış gibi başını başka tarafa çevirmişti. Fidan usulca gülümsedi, yarım kalan düşüncelerini içine çekip bir kenara bıraktı.

“Ah, aslında çok güzel olur!” diye cevap verdi Hülya’ya. “Benim de kamım zil çalıyor zaten.”

Maide Hanım

O sabah ev sanki bir uyku perdesinin ardından nefes alıyor, soluk bir rüyanın içinde yavaşça süzülüyordu. Sessizlik odalara sinmişti. Perdeler yan aralıktı, içeriye düşen ışık solgun bir griyle duvarları boyuyordu. Her şey bir bekleyişin içindeydi sanki...

Bakıcı kadın sabah rutinini sürdürmek için sessizce banyoya yöneldi. Dalgınlıkla kapıyı araladığı sırada gördüğü manzara karşısında yüreğine buzdan bir hançer saplandı sanki. Maide Hanım alafranga tuvaletin önünde yatıyordu. Yaşlı bedeni solgun bir gölge gibi uzanıyordu seramik zeminde. Gözleri boşluğa takılmıştı. Yüzünde hiçbir kıpırtı yoktu. Yalnızca bir uzaklık, yalnızca bir sessizlik...

Bakıcı kadın bir anlığına donup kalmış, dili tutulmuştu. Sonra içinden fışkıran panikle, evin duvarlarını sarsan bir çığlık attı: “Aman Allahım! Size ne olmuş böyle?”

Maide Hanım hâlâ o belirsiz noktaya bakıyordu. Güçlükle cevap verdi: “Ayaklarımı hissetmiyorum Nazife.”

Bakıcı kadının içini soğuk bir ürperti kapladı.

“Hiç mi? Hiç mi hissetmiyorsunuz?”

“Hayır,” dedi Maide Hanım, dudakları neredeyse kurumuştu.

Tam o sırada kapı zili acımasız bir ısrarla çaldı. Nazife kendini toparlayıp hemen kapıya koştu. Kapıyı açtığında karşısında her zamanki gibi elinde çöp poşetiyle bekleyen kapıcı Şükrü Efendiyi buldu.

“Sizin de çöpünüzü alayım mı?”

Nazife’nin cevabı bir feryat gibiydi: “İçeri gelin hemen Şükrü Efendi! Evin hanımı kötü durumda. Yerde yatıyor, kıpırdayamıyor.”

Şükrü Efendinin yaşlı yüzü bir anda kireç gibi soldu. Nazife onu kolundan yakaladığı gibi içeri çekti.

“Hadi, çabuk!”

“Dur kızım, koparacaksın kolumu!” diye homurdandıysa da itirazına kulak asmadı Nazife. Banyoya vardıklarında Maide Hanım hâlâ hareketsiz hâlde yerde yatıyordu. Göz kapaklan yan açık, bakışları bir noktaya sabitlenmişti. Nazife dizlerinin üstüne çöküp başucuna eğildi.

“Hâlâ hissetmiyor musunuz?”

Maide Hanım kafasını güçlükle oynatabildi.

“Hayır... ayaklarım yok gibi.”

O anın ağırlığı banyoyu karanlık bir bulut gibi kapladı. Şükrü Efendi ne yapacağını bilemez bir hâlde oracıkta dururken, Nazife’nin sesi bir kez daha yankılandı: “Şükrü Efendi beklemeyin burada. Hemen dışarı çıkın, bir araba ve bize yardım edecek adam bulun. Onu hastaneye götürmeliyiz.”

Şükrü Efendi çaresizlikle eğildi, Maide Hanımın gözlerinin içine baktı. Maide Hanım bir şey söylemedi, gözleriyle veda eder gibiydi sadece. Sonra sessizce kalktı ve aceleyle evden çıktı.

Nazife bir an yerinde öylece kaldı. Ardından ayağa fırladı, gözleri buğuluydu.

“Ben hemen küçük bir çanta hazırlayayım,” dedi, kendi kendine konuşur gibi. “Hastanede lazım olur.”

O sırada Maide Hanım gözlerini kapattı, dudaklarından belli belirsiz bir fısıltı döküldü: “Allahım beni yatağa düşürme! Eğer canımı alacaksan, tez al. Böyle süründürme.”

Nazife o an dayanamayıp ağlamaya başladı.

“Lütfen böyle konuşmayın. İyileşeceksiniz.”

Maide Hanım bir an sustu. Sonra vasiyet eder gibi konuştu: “Eğer orada, hastanede bana bir şey olursa, Fidan’a söyle cenazemi bu eve getirsin. Son defa evimde kalmak istiyorum. Sadece bir gececik... Ne olur bunu söyle ona. Beni üzmez, kırmaz.”

Nazife’nin gözyaşları o anda istemsizce akmaya başladı. Başını eğdi, hiç konuşmadan hızla uzaklaştı yanından. Gözyaşlarını akıtırken içinde tarifsiz bir sızı büyüyordu.

Fidan bütün gece nöbetteydi. Gözlerine bir damla uyku değmemiş, sabahı zor etmişti. Yorgunluktan beli bükülmüş, omuzlarına görünmeyen bir yük çökmüştü. Onun bu hâlini gören Han'ın içi cız etti. Usulca yaklaşıp yumuşak bir sesle fısıldadı: “Günaydın aşkım! Sanırım ilk gecen zor geçti.”

Fidan dudaklarının ucuyla belli belirsiz bir gülümseme çizdi, ama gözleri hâlâ uykusuzluğun karanlığındaydı.

“Evet,” dedi yorgun bir sesle. “İlk gün, ilk gece nöbeti. Bu kadar yorulacağımı tahmin etmemiştim.”

Han onun bitkin omuzlarına kollarını doladı, solgun yanağına bir öpücük kondururken, “O zaman aramıza hoş geldin Fidan Hanım,” dedi alaycı bir gülümsemeyle.

“Sen geç bakalım dalganı.”

Han onun elini sımsıkı tuttu, birden parmaklarının arasındaki soğuğu hissetti.

“Hadi gel, seni şöyle bir toparlayalım. Buraya gelmeden önce pastaneye uğradım. Kıymalı börek aldım, yanında da mis gibi demli çay. İliklerine kadar ısıtır seni.”

Fidan başını usulca onun omzuna yasladı, gözleri kapanır gibi oldu.

“Sabaha karşı öyle bir üşüdüm ki sanki içim dondu. Uykusuzluk ve yorgunluk ne garip şeymiş. İnsanın ruhunu bile kırılganlaştırıyor.”

Han derin bir iç geçirdi.

“Hiç mi gözlerini kapatamadın?”

Fidan başını yavaşça iki yana sallayıp “Hayır,” dedi. “Bütün gece ayaktaydım.”

“Yoksa kötü bir vaka mı vardı?”

“Evet, hem de genç bir hasta. Ansızın fenalaştı. Hepimiz sabaha kadar uğraştık. Onunla nefesimizi tuttuk resmen. İnşallah yaşar.”

Han onun yanağını okşadı.

“Elinizden gelenin en iyisini yaptınız. İçin rahat olsun. Bak gör, o yaşayacak.”

Fidan gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Kederle umut arasında salman bir ifadeyle fısıldadı: “İnşallah!”

Han başını eğdi, onun yorgun ellerini avuçlarına alıp öperken, “İlk nöbetinde," dedi, “şanssız bir başlangıç yaptın ama eminim her geçen gün daha da güçleneceksin.”

Fidan buruk ama direngen bir gülümsemeyle başını kaldırdı.

“Ne yapalım! Bu mesleğin doğasında var. Hekim kolay yetişmiyor. Koşuyorsun, yoruluyorsun... Ama birine nefes olabiliyorsan, tüm yorgunluklar anlamını yitiriyor. Şifa veren bir el olmak, para sayan el olmaktan çok daha değerli. Gerçek sağlığın ne olduğunu ise ancak onu kaybeden anlar.”

Han başını aşağı yukarı salladı, ardından içten bir sesle, “Çok haklısın. Sağlık gibisi yok,” dedi.

Fidan tam bir şey söyleyecekti ki Han dudaklarını hafifçe aralayıp “Sana," dedi, “söylemeyi unutuyordum az kalsın. Kış kapıda. Evdeki şömineye odun almamız lazım.”

Sabahın mahmurluğunda, uykusuz gözleriyle etrafı süzen Fidan, Han’ın sözlerini ancak birkaç saniye sonra idrak edebildi.

“Öyle mi?” dedi, sesi bitap bir yankı gibiydi. “Şömineye odun mu lazım?”

Han hafifçe kahkaha attı.

“Tabii ki de aşkım! Şömineyi neyle yakacağız, dileklerle mi?"

Fidan’ın zihni hâlâ gece nöbetinin ağırlığında savruluyordu.

Dudaklarını büzüp hafifçe başını iki yana salladı.

“Nereden bileyim ben? Hayatımda ilk defa odun lafı duyuyorum senden. Bizim evde odun da, kömür de hep hazır olurdu."

Han onun hâlsiz hâline gülümsedi, kollarını usulca beline doladı.

“Haklısın. Bu işler erkek işi zaten. Merak etme, ben hallederim.”

Fidan alaycı bir parıltıyla gözlerini kısarak sordu: “Nasıl halledeceksin peki? Tanıdığın biri var mı?"

Han kendinden emin bir tavırla başını salladı.

“Birini illaki buluruz."

“İyi o zaman,” dedi Fidan kıs kıs gülerken. “Sen alırsın, sonra da yakarsın şömineyi. Sonuçta bu iş erkek işiymiş, doğru mu anladım seni?”

Han gözlerini kocaman açtı, şaşkın numarası yaptı.

“Vallahi fenasın sen!”

Fidan dudaklarının ucunda muzır bir tebessümle göz kırptı.

“Aaa, üstüme iyilik sağlık! Demin öyle demedin mi? Söz verdin. Hem söz ağızdan bir kere çıkar, sonra geri alınmaz.”

Han kahkahasını tutamadı.

“Peki peki! Kabul."

Fidan’ın yüzü nihayet biraz aydınlandı. Gecenin yorgunluğu az da olsa çözülmüştü üstünden.

“İşte bunu duymak güzeldi,” dedi Fidan tatlı bir ses tonuyla. “Herkes görevini bilmeli bu hayatta, değil mi?"

Han bir adım geri çekilip onun elini tutarken, “Hadi bakalım küçük hanım,” diye homurdandı sevecenlikle. “Börek buz gibi olmadan midemize indirelim.”

Fidan’ın açlıktan içi geçmişti. Gülümseyerek yürümeye başladığı anda, hastane koridorunda yankılanan bir ses aniden kulaklarında çınladı: “Fidan Hanım!”

İkisi de aniden durdu. Fidan sesin geldiği yöne döndü, gözleri irileşti. Nazife hızla yanlarına yaklaşıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Fidan, yüreği yerinden fırlayacakmış gibi.

Nazife’nin nefesi düzensiz, yüzü bembeyazdı.

“Deminden beri sizi anyonun. Anneanneniz burada.”

Fidan’ın birden yüzü soldu, dudakları titredi.

“Burada mı?”

Nazife boğuk bir sesle cevap verdi: “Acil serviste! Banyoda yere düşmüş. Ayaklan hiç tutmuyor, kıpırdayamıyor.”

Fidan’ın gözleri büyüdü, yutkundu. Han da en az onun kadar şaşkındı.

“Tahmin ettiğim şey mi?” diye sordu Fidan, gözleri Han’ın gözlerinde.

“Olabilir,” dedi Han ciddi bir ses tonuyla. “Ama emin olmadan bir şey söyleyemem. Tahlilleri görmemiz gerek.”

Fidan neredeyse nefes alamıyordu.

“Zaten tansiyonu hep yüksekti... ama bu... bu başka bir şey gibi.”

Han onun elini kavrayıp daha sıkı tuttu.

“Gel,” dedi kararlı ama şefkat dolu bir sesle. “Ne olduğunu kendi gözlerimizle görelim.”

Fidan çaresizce başını salladı. İçini saran korku kalbini kıskıvrak sıkarken, onu bekleyen kaçınılmaz gerçekle yüzleşmeye hazırlanıyordu. Ama neyse ki Han vardı yanında...

Maide Hanım torununu beyaz önlükler içinde gördüğü an yüreğine ince bir sızı saplandı. O sızıya karışan gururla gözleri buğulandı. Bir süre konuşmadılar... Yalnızca susarak, ellerini birbirine kenetleyip bakıştılar. Sessizce, iç içe, derinden...

Fidan nihayet ellerini usulca çekti ve neredeyse bir fısıltıyla, kulağına bir dua bırakır gibi mırıldandı: “Hiç merak etme anneanne. Seni yeniden ayağa kaldıracağız. Eskisi gibi olacaksın, inan bana.”

Maide Hanım dudağını ısırdı. Sanki bu söz onun ruhunda derin bir yankı bulmuştu. Yaşlı gözlerinde anlam yüklü, ağır bir ifade vardı.

“Sıkma güzel canını,” dedi yavaşça. “Her şey Allah'tan kızım.”

Fidan’ın sesi titrekti, gözleri buğulandı.

“Doğru, ama biz de elimizden geleni yapalım. Tıbbın bir hikmeti varsa, şimdi vakti gelmiştir.”

Maide Hanım biraz kıpırdandı yatakta, sonra başını yana çevirdi, yüzüne hafif bir tebessüm yerleşti.

“Demek böyle düşünüyorsun?”

Fidan kararlı bir şekilde, “Evet,” dedi, “yakında iyileşeceğine inanıyorum.”

“Ah!” dedi Maide Hanım, gözlerinde yorgun bir parıltıyla. “İyi olacaksam o zaman iş değişir.”

Fidan gülümsedi ama bu gülüşü yorgun bir acının ardından gelen geçici bir ferahlıktı.

“Yoksa benimle dalga mı geçiyorsun anneanne?”

Maide Hanım da güçlükle gülümsedi. İçindeki acıyı biraz olsun dağıtabilmişti. Fakat ardından sesi ciddileşti, bir ağırlık çöktü kelimelerine.

“Artık ölümün öyle korkulacak bir şey olmadığını biliyorum kızım. Tıpkı bir ağrı kesici gibi! Hatta uykudan da derin bir huzur gibi.”

Fidan’ın o an yanaklarından bir damla yaş süzüldü.

“N’olur,” dedi kederle, “böyle konuşma anneanne. Kalbimi yaralıyorsun.”

Maide Hanım onun eline dokundu, parmaklarını hafifçe sıktı.

“Eğer burada ölürsem sakın üzülme güzel kızım. Ben yorgunum artık. Çok yorgun... İçimde ne ev kaldı ne ocak! Kendimi savrulmuş bir kayık gibi hissediyorum. Ne yana dönsem hep fırtına.”

Fidan gözyaşlarına artık hâkim olamıyordu, haykırır gibi fısıldadı: “Ölmene izin vermeyeceğim!”

Maide Hanım derin bir soluk aldı, göz kapaklan ağırlaştı. Gariptir ki sözlerinde tuhaf bir huzur, bir kabulleniş vardı.

“Ölümden kaçılmaz kızım. Azrail ‘Artık vakit tamam’ dedi mi ruh göğe döner, beden toprağa karışır. Yeter ki ardımızda iyi şeyler, güzel dualar

bırakalım.”

Fidan’ın hıçkırıkları büyürken, Maide Hanım başını usulca çevirdi. Gözlerini Han’ın gözlerine dikti. Ona da bir şeyler söylemek istiyordu.

“Evladım,” dedi sesi incecik, ama içliydi. “Torunumu hep sev. Üzme onu lütfen!”

Han’ın gözleri doldu. İçinden bir söz değil, yemin çıkıyordu âdeta.

“Söz veriyorum, üzmeyeceğim. Ama daha durun! Nereye gidiyorsunuz ki? Öyle kolay değil bizi bırakıp gitmek.”

Maide Hanım gülümsedi. Hafif, yorgun ama gerçek bir gülümsemeydi bu. O sırada yanlarına uzun boylu bir hemşire yaklaşıp “Merhaba teyzeciğim,” dedi yumuşak bir sesle. “Hadi gidiyoruz. Doktor bey acilen göğüs röntgeninizi istiyor.”

Kalp Yetmezliği

Fidan, Doktor İhsan'ın bakışlarını bir röntgen filmi gibi dikkatle inceliyordu. Kaşının en ufak bir kıpırtısı, dudak kenarındaki belirsiz bir çizgi, gözlerindeki o gölge... Her biri Fidan'ın içini titreten, tarifsiz bir sezgiyle çözmeye çalıştığı işaretlerdi. İçine doğmuştu bir şey... Dayanamadı, yutkundu, sesi kısık ama derin bir korkuyla doluydu: "Hocam... yoksa... yoksa anneannemin durumu sandığımdan da mı kötü?"

Doktor İhsan bir süre cevap vermedi... Elindeki dosyayı usulca çevirdi, sonra pencerenin solgun ışığına doğru tuttuğu röntgen filmine baktı. O an odadaki sessizlik neredeyse fiziksel bir ağırlık gibi bastırdı üzerlerine. Ardından dudaklarından yorgun bir teslimiyetle döküldü cümle: "Ne yazık ki düşündüğümden daha ağır bir tablo var karşımızda."

Bu söz, Fidan'ın yüreğine saplanan paslı bir bıçak gibi derin bir acı bıraktı. Gözleri bir an dondu, nefesi yanda kaldı.

"Gerçekten mi hocam? Nesi var?"

Doktor gözlüklerinin ardından ona bakıp "Kalp yetmezliği," dedi ağır bir sesle.

Fidan'ın dizlerinin bağı çözülecek gibi oldu. Ama ayakta kalmalıydı. Umut hep bir ihtimaldi onun için.

"Peki bir şey yapamaz mıyız? Yani ameliyat, tedavi, ne gerekiyorsa..."

Doktor İhsan bu sefer gözlerini röntgenden ayırmadan başını iki yana salladı. Ardından tekrar dosyaya döndü. Sesi daha kısık, daha yorgun çıkıyordu artık.

"Çok geç kalınmış. Kalp kapakçıkları neredeyse tamamen işlevsiz. Maalesef geri dönüşü imkânsız bir noktadayız."

Fidan hemen atıldı: “Öyleyse hepsini değiştirelim hocam! Bunu yapamaz mıyız?”

İhsan Beyin yüzünde acı bir tebessüm belirdi. Fidan’ın gençliğine, inancına ve çaresizliğe başkaldıran o iç sesine saygı duyuyordu ama gerçeklerin duvarı çok sertti.

“Keşke her şey bu kadar basit olsaydı. Ama sadece kalple sınırlı değil sorun."

Fidan’ın gözleri büyüdü.

“Ne demek istiyorsunuz hocam?”

Doktor derin bir nefes alarak açıkladı: “Akciğer dokusu ciddi oranda harap olmuş. Tümör neredeyse bütün alanı sarmış. Eğer ameliyata alırsak büyük ihtimalle masada kalacak. Bunu sen de biliyorsun Fidan. Bunlar çok riskli ameliyatlar.”

Fidan bir an boşluğa baktı. Söylenenleri duymuştu ama zihni kabul etmekte zorlanıyordu. Sonra kelimeler dudaklarından döküldü büyük bir yara açarak.

“Yani... yani onu ölüme mi terk ediyoruz?”

“Hayır,” dedi İhsan Bey kısık ama kararlı bir sesle. “Biz hekimler elimizden gelenin en iyisini yaparız. Ama bazı anlar vardır ki tıp da çaresiz kalır. O an geldiğinde elimizde yalnızca dua ve sevdiklerimizin hatıraları kalır.”

Fidan doktorun söylediklerini duyuyordu ama kelimeler zihninde bir anlam bulamıyordu. Sanki oda daralıyor, duvarlar üzerine üzerine geliyordu. Birden gözyaşları yanaklarından süzüldü, önce sessizce, ardından hıçkırıklarla...

Öğle vakti Fidan soluğu hiç görüşmediği babasının yanında almış, anneannesi için ondan yardım istemek zorunda kalmıştı. Yoksa böyle bir görüşmeyi asla yapmazdı. O an bu mecburiyet sinirlerini iyice germiş, içini susturamadığı bir öfke kaplamıştı. Tek istediği, bu konuşmanın bir an önce bitmesi ve oradan hızla uzaklaşmaktı.

Ferruh Bey karşısında dikilen kızına bakarken, "Senden bunu duymak gerçekten üzücü," dedi acı dolu bir sesle. "Demek zavallı kadıncağız bu kadar kötü durumdaymış."

Fidan gözlerini kaçırmadan cevap verdi: "Bir şey yapamaz mısın?"

Ferruh Bey masanın üzerinde duran tetkikleri eline aldı. Satır aralarında yazılı olmayan şeyleri okur gibi uzun uzun baktı kâğıtlara. Ardından başını ağır ağır iki yana sallayıp "İhsan'ın koyduğu teşhis doğru," dedi. "Ne yazık ki çok geç kalmışız. Kanser son evrede. Kalp kapakçıklarıysa neredeyse iflas etmiş."

Fidan birden hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Ameliyat edemez miyiz?"

Ferruh Bey kızının acısına kayıtsız kalamıyordu, ama gerçekler her zamanki gibi acıydı.

"Ederiz etmesine ama bünyesi kaldırmaz. Büyük ihtimalle ameliyat masasında kalır."

Fidan gözyaşlarını eliyle sildi, yüreği alev alev yanıyordu.

"Ama böyle de ölecek!"

"Evet," dedi Ferruh Bey, sesi üzgün ama kabullenişle. "En azından daha az acı çekecek. Mucize olur da ameliyatı atlatırsa, bu defa da yoğun bakımda ölecek."

Fidan'ın sesi kırık döküktü.

"Bilim bu kadar mı aciz?"

Ferruh Bey buruk bir şekilde gülümsedi.

“Bilim de bir noktaya kadar kızım.”

Fidan babasının ağzından çıkan “kızım” kelimesine takılıp kaldı. Sanki yıllar sonra üzerine dikilmiş eski bir gömlek gibiydi. Taş gibi ağır ve yersiz. Öfkesini bastırarak, “Peki şimdi ne yapacağız?” diye sordu. “Oturup göz göre göre ölmesini mi bekleyeceğiz?”

Ferruh Bey derin bir iç çekti.

“Bazen el sürmemek en doğrusu. Bırakalım huzur içinde, az acıyla vedalaşsın bu dünyayla.”

Fidan afalladı.

“Bunu bana bir hekim mi söylüyor?”

“Evet,” diye yanıtladı Ferruh Bey, “bir hekim söylüyor. Çünkü ölümü hiç kimse alt edemedi bugüne kadar.”

Fidan dizlerinin titrediğini hissetti.

“Peki bu haberi ona nasıl vereceğiz?”

“İstersen ben konuşayım,” dedi Ferruh Bey. “Onu üzmeden, yormadan, ne gerekiyorsa söylerim ben.”

Fidan gözyaşlarını sildi.

“Zavallı, o kadar üzülecek ki.”

“Biliyorum,” dedi Ferruh Bey, “ama elimizden başka ne gelir?”

Fidan birden patladı.

“Neden hep biz? Neden hep bizim sevdiklerimiz ölüyor? Bu nasıl bir kader? Bu nasıl bir lanet? Yüreğimiz kül oldu!”

Ferruh Beyin boğazı düğümlendi, sonra da gözlerindeki hüzünle konuştu: “Seni çok özlüyorum kızım... hepinizi... bazı geceler adınızı sayıklayarak uyanıyorum.”

Fidan titredi, ama bu kez öfkesini bastıramadı.

“Eğer bizden gerçekleri saklamasaydın, bu kadar kötü olmayacaktı hayat.”

Ferruh Bey dudaklarını aralayıp “Bahçenin otu acı olur" dedi kahır dolu bir sesle.

Fidan bir adım geri çekildi.

“Ne demek bu şimdi?”

“Bahçenin otu acı olur,” diye yineledi Ferruh Bey. “Yakınındaki insanı suçlamak kolaydır. Böylece vicdanın biraz olsun rahatlar. Ama unutma! Bazı yollar bize yazılmıştır. Kimi buna kader der, kimi mukadderat. Ben asla böyle olsun istemedim. Ama mukadderat beni böyle bir baba yaptı?

Fidan’ın içi öfkeyle kabardı.

“Şimdi de mukadderatı mı suçluyorsun? Ya senin payın?

Onu ne yapacağız?”

“Sana söyledim,” dedi Ferruh Bey, “ben bahçenin acı otuyum, sense...”

“Hayır!” diye haykırdı Fidan. “Ben ne bahçenin gülüyüm ne de bir çiçeği. Ben sadece solmuş bir yaprağım. Hem de senin ellerinde solmuş, ezilmiş bir yaprak!”

Bu sözleriyle birlikte içindeki bütün yük boşalmıştı sanki. Bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağladı Fidan. Sonra aniden ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Eli kapı kolundayken bir an durdu. Başım çevirip babasına baktı ve ardından, “Sen de unutma!” dedi kırık bir sesle. “Babaların günahlarını evlatları çekermiş.”

Sonra kapı kapandı. Arkasında yılların pişmanlığıyla dolu bir adam kaldı. Ferruh Bey başını eğdi, gözlerini yere sabitledi. Kendi kendine, bir zamanlar Şaheser'e söylediği sözleri fısıldadı: "Kabul edemiyorum... kusura bakma ama edemiyorum... Böyle acımasız kader mi olur?.. Ayrıca her şeyi de kadere bağlayamayız... Benim hiç mi kabahatim yok?.. Zavallı kızım... o güzel yavrum... babasının günahını çekiyor..."

Yoğun Bakım

Her sonbahar başlangıcında hastane bahçesi âdeta bir tabloya dönüşürdü. Sararmaya yüz tutmuş yapraklar ağaçların dallarında usulca salınır; gökyüzü solgun, pastel bir renge bürünürdü. Hava ise yaklaşan fırtınanın öncesinde o derin ve ağır sessizliğin tadını çıkarıyor gibiydi.

O sabah Fidan da tıpkı bu mevsim gibi solgundu. Gözleri yorgun, adımları kararsızdı. Bahçede amaçsızca dolaşıyor, yürüdüğü yolu bilmeden sadece yüreğini sürüklüyordu ardı sıra. Geçip giden insanlara göz ucuyla bakıyor ama aslında kimseyi görmüyor, ne kendi varlığını hissediyordu ne de ardında bıraktığı izleri... Sabahın ilk ışıkları gibi sinirleri de ince ince gerilmişti. Düşünceler bir örümcek ağı gibi sarıyordu zihnini. Kalbi göğsünün içinde bir kafese tıkılmış kuş gibi çırpınıyor, dudaklarından ise farkında bile olmadan şu cümle dökülüyordu: “Lanet olsun böyle kadere!”

Onu bir anda karşısında gören Han şaşkınlıkla bakıp “Sen,” dedi meraklı ve endişeli bir sesle, “burada tek başına ne yapıyorsun? Neden içeride değilsin?”

Fidan düşüncelerinden güçlükle sıyrılıp “Biraz temiz hava almak istedim,” dedi.

Han onun yüzündeki yorgunluğu, gözlerindeki umutsuzluğu hemen fark etti.

“İyi misin?” dedi, sesi sevgiyle yumuşamıştı.

Fidan dayanamadı, gözyaşlarını akıttı.

“İyi değilim.”

Han hiç düşünmeden sarıldı ona.

“Yine neyin var?”

“Anneannemin durumu ağırlaştı. Birazdan yoğun bakıma alacaklar.”

Han’ın yüzü ciddileşti.

“Çok üzgünüm, ama belki de orada daha iyi müdahale edilir. Hâlâ bir umut olabilir.”

Fidan acı acı gülümsedi.

“İkimiz de hekimiz Han. Bu noktadan sonra umut sadece kelime olarak kalır. Gerçeği biliyoruz. Sayılı günleri kaldı artık.”

Han cevap bulmakta zorlandı.

“Çıkmadık candan umut kesilmez derler ama...”

Fidan onun sözünü nazikçe kesti: “Boş ver... Sabah sabah senin de keyfini kaçırmayayım. Zaten evle hastane arasında sürüklenip duruyoruz. O evi kurduk ama içine bir türlü yerleşemedik.”

Han buruk bir hâlde gülümsedi.

“Bilseydik hiç kurnazdık. Zira ev değil, hastane oldu yuvamız.

“Nöbetler hiç bitmiyor ki. Hele bir de benim gibi yeniysen, herkes nöbetini kakalıyor. Ne de olsa taze kan buldular.”

Han omzunu silkti.

“Burası böyle maalesef. Ben de aynıydım ilk başladığımda. Hatta hâlâ düzene oturmuş değilim. Ama sen güçlüsün, alışırsın.”

Fidan bir süre sessiz kaldı... Sonra başını kaldırıp ağaçlara bakarken, “Sonbahar ne güzel, değil mi?” diye mırıldandı. “İstanbul’da bambaşka bir renge bürünüyor mevsimler. Bu şehirde hüzün bile zarif geliyor insana.”

Han onun elini tuttu, yüzüne tatlı bir tebessüm yerleştirdi.

“Artık itiraf etmem gerek... Şey... Bu şehri hiç sevmezdim eskiden.”

Fidan şaşırdı.

“Gerçekten mi? Neden?”

“Bilmem! Londra’nın asaleti, Gime’nin masumluğu daha cazip gelirdi bana.”

Fidan gözlerini kısıp merakla sordu: “Peki ya şimdi?”

“Şimdi seviyorum,” dedi Han. “Çünkü sen varsın. Sen bu şehri güzelleştirdin âdeta.”

Bu sözler Fidan’ın içine işledi. Boğazı düğümlendi, gözleri doldu.

“Ben de aynı şeyi hissediyorum. Eğer bu şehirde hâlâ güzel şeyler varsa, sebebi sensin.”

Han onun saçlarına hafifçe eğilip bir öpücük kondurdu.

“Allah,” dedi, sesi neredeyse bir duaya dönüşmüştü, “bu mutluluğu elimizden almasın. Hep böyle kalalım."

“Âmin,” dedi Fidan içtenlikle.

Tam o anda, yumuşak bir sabahın içinden ayakkabı topuklarının sesi yükseldi. Hülya zarif adımlarla yanlarına yaklaşırken, “Günaydın,” dedi neşeyle. “Ne yapıyorsunuz burada?”

Fidan başını hafifçe yana çevirdi. Hülya’yı şöyle bir göz ucuyla süzdükten sonra, “Günaydın,” diye karşılık verdi. “Hayrola? Sen neden böyle şıksın?”

Hülya’nın yüzünde bir ışık belirdi.

“Bilmem, bugün içimden geldi. Yakışmış mı elbisem?”

Fidan tam cevap verecekti ki Hülya göz kırparak atıldı: “Dur dur! En iyisi bu soruya Han cevap versin. Sonuçta biz kadınlar kimin için giyiniyoruz

ki?”

Han bir anlık şaşkınlığın ardından hemen kendini toparladı.

“Bence bu sorunun muhatabı bekâr bir erkek olmalı. O daha dürüst cevap verir.”

Hülya bu yanıttan hoşnut kalmasa da dudaklarına yapay bir gülümseme yerleştirip susmakla yetindi. O esnada hastanenin giriş kapısından panik içinde bir ses duyuldu: “Fidan Hanım!”

Nazife aceleyle yaklaşıyordu. Yüzü solgundu, sesi titriyordu. “Doktor Bey sizinle acil görüşmek istiyor.”

Bir anda sonbaharın tüm sessizliği parçalandı. Fidan’ın kalbi dallardan düşen yapraklar gibi titremeye başladı...

Fidan acil servisin kapısından içeri girdiğinde yüreği çarpıyordu. Hem de korkuyla değil, tarifsiz bir önseziyle. Sanki içine sinen ağır bir karanlık vardı ve o karanlık göğsünde yankılanan kalp atışlarıyla büyüyordu. Gözleri hemen sağdaki yatağa kaydı ama boştu. O an bir şeyler koptu içinde. Göğsüne bir ağırlık oturdu. Sanki nefesi yarım kalmıştı da devamını alamıyordu artık. Yaklaştı, biraz da sesi titreyerek sordu hemşireye: “Doktor İhsan Bey burada mı? Ve şu yatakta yatan hasta... hani az önce burada yatan yaşlı hanım... o nerede şimdi?”

Genç hemşire bir an duraksadı, gözlerinde kuşkulu bir merak belirdi.

“Doktor musunuz?”

Fidan başını hafifçe salladı.

“Evet. Onun torunuyum aynı zamanda.”

Hemşire usulca başını eğdi.

“Doktor Bey sizden bahsetmişti.”

Fidan artık tahammülü kalmadığını hissetti.

“Boş verin şimdi beni. İhsan Hoca nerede?”

Tam o esnada tanıdık bir ses arkasından yankılandı: “Fidan, gel... Biraz dışarı çıkalım. Sana anlatmam gereken şeyler var.”

İhsan Beyin sesinde alışık olunmayan bir yorgunluk, bir karanlık vardı. Fidan adımlarını farkında bile olmadan o sese doğru attı. Bahçeye çıktıklarında serin bir rüzgâr yüzüne vurdu. Sararmış birkaç yaprak usulca havalanıp ayaklarının dibine savrulurken, “Hocam,” dedi Fidan sesi titreyerek, “anneannem nerede? Az önce yatağındaydı.”

İhsan Bey önlüğünün cebinden bir sigara çıkardı. Titrek bir çakmak aleviyle yaktı sigarasını, derin bir nefes aldı. Sonra da, “Ne yazık ki,” dedi gözlerini uzak bir noktaya dikerek, “her geçen dakika aleyhimize işliyor. Az önce yoğun bakıma aldık. Zaten biliyorsun, sana söylemiştim bunu.”

Fidan’ın kalbi sıkıştı.

“Yani o kadar mı kötüleşti?”

“Çoklu organ yetmezliği tablosu gelişiyor. Artık her şeye hazırlıklı olmalıyız. Tıbbın sınırına geldiğimiz noktadayız.”

O anda Fidan’ın dili tutuldu. Gözleri bulutlandı, sözcükler boğazında düğümlendi. Yanaklarından sessizce süzülen yaşlar içinden kopup gelen fırtınanın dışarıya yansımasıydı. Birden yanında Han belirdi. Her şeyi öğrenmişti. Karısının bu hâlini görünce bir an bile tereddüt etmeden sarıldı ona.

“Ne olur ağlama,” dedi usulca.

“Ağlamayayım mı?” diye haykırdı Fidan, gözleri yaşla dolu, sesi hıçkırıkla karışık. “İçim yanıyor Han! Ellerinde büyüdüğüm kadın gözlerimin önünde tükeniyor. Ve ben onun için hiçbir şey yapamıyorum!”

Han söyleyecek tek kelime bulamadı. Sadece sarıldı, daha sıkı, daha içten... O sırada rüzgâr yeniden esti. Ağaçlardan dökülen birkaç san yaprak sessizce savrulup hastanenin bahçesine kondu. Zaman bile susmuştu sanki. Fidan derin bir nefes alıp "Müsaadenizle," dedi, "ben şimdi anneannemin yanına çıkmak istiyorum."

Han elini tuttu.

"Yalnız gitme. Ben de seninle geliyorum."

O sırada İhsan Bey sigarasından son bir fırt çekti, izmariti yere attı ve ayakkabısıyla ezerken, "Biraz bekleyin," dedi. "Yanında Ferruh Hocam var. Onunla konuşuyor."

Fidan bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama sustu. Dudaklarını ısırdı, boğazına oturan yumruyu yutkundu. Gözlerini bir an kapadı. İçinde fırtınalar koparken, dışı soğuk ve suskun kaldı... Sararan bir yaprak daha koptu o sırada daldan.

Ferruh Bey usulca eğildi, solgun tenli elin üzerine nazikçe kendi elini koydu. Sonra yutkunarak gülümsedi, ama o gülümseme dudaklarında değil, yüreğinde buruk bir çizgi gibi asılı kaldı.

"N'aber Maide Sultan?" dedi kısık, titrek bir sesle.

Maide Hanım da yorgun bir tebessümle karşılık verdi: "Galiba yolun sonuna geldim Ferruh. Ne dersin, ha?"

O an Ferruh Beyin içinden bir şey kopup düştü sanki. Gözleri bulutlandı, sesi çatallaştı.

"Kim bilir!"

Maide Hanım bir süre gözlerini ondan ayırmadı. Yüzündeki çizgiler bir ömrün yorgunluk haritası gibiydi.

“Şimdi arkama dönüp baktığımda,” dedi Maide Hanım cılız bir sesle, “yalnızca bir sis perdesi görüyorum. Önüme baktığımda ise koca bir hiçlik. Ne bir ışık var ne de bir umut.”

Ferruh Bey bir anlık sessizliğin ardından göz göze geldi onunla.

“Böyle konuşma. Yakışmıyor sana.”

Maide Hanım hafifçe güldü ama gülüşü acıyla karışıktı.

“Ölümün kıyısındaysa insan, böyle konuşması gayet normal be Ferruh. Belki bana inanmazsın ama dünden beri o kokuyu alıyorum. Gül kokusu gibi değil. Keskin, kesif, tarifsiz bir koku bu.”

Ferruh Bey gözlerini kaçırdı, boğazına bir yumru oturmuştu.

“Dur hele... daha hayattasın. Umut hep vardır.”

Maide Hanım başını yavaşça iki yana salladı.

“Hayır Ferruh. Ben geçen yıldan beri zaten ölüyüm. Önce Anita, sonra Şayeste... Ben onların cenazelerini değil, keşke onlar benimkini görseydi. İnsanın sevdiklerinin ardından yaşaması, ölümün kendisinden daha ağır bir ceza?

Ferruh Bey yavaşça başını öne eğdi.

“Meğer biz plan yaparken, kader kendi haritasını çizmiş, yukarıda yazılanlar çoktan hükme bağlanmış."

Maide Hanım acı acı gülümseyip “Ve biz zavallılar," dedi, “hâlâ bu dünyadaki kırılgan hayatlarımızı kendimiz planladık sanıyoruz.”

Bir sessizlik daha çöktü aralarına. Sonra Ferruh Bey hafifçe fısıldadı: “Senin için ne yapabilirim?"

Maide Hanımın gözleri dolduğu sırada, “Bilmiyorum," dedi. “Eskiden olsa çok şey isterdim senden. Ama şimdi ölümün eşiğinde, bir insana ne verilebilir ki?”

Ferruh Beyin sesi titredi.

“Sadece sormak istedim.”

Maide Hanım gözlerini onun yüzüne dikti.

“Son dileğimi mi soruyorsun?”

Ferruh Bey cevap veremedi. Boğazında düğümlenen kelimeler suskunluğa dönüştü.

“Boş ver,” dedi Maide Hanım, sesi bir yaprak gibi hafifti. “Ben artık hazırım. Bu acı hayatı geride bırakmaya hazırım."

Ferruh Bey başını eğdi, gözyaşlarını içine akıtmaya çalışırken, “Keşke elimden bir şey gelebilseydi,” dedi boğuk bir sesle.

Maide Hanımın dudaklarında soluk bir tebessüm vardı.

“Demek durumum o kadar kötü! Ama korkma Ferruh. Ölüm de bir doğum gibi. Kabullenilmeyi bekleyen kutsal bir eylem gibi. Kalırsam daha beter olurum. En iyisi yataklara düşmeden ayakta ölmek.”

Ferruh Bey bir şey söyleyecekti ama kelimeler yine yetersiz kaldı. Elini Maide Hanımın elinin üzerinde gezdirdi, sanki onun sıcaklığını belleğine kazımak ister gibi. Tam o sırada Maide Hanım gözlerini onun gözlerine dikip “Hakkım helaldir sana,” dedi yavaşça. “Sen de bana helal et.”

Ferruh Bey zorlandı ama yutkunarak karşılık verdi: “Benim de hakkım helaldir.”

Maide Hanım bir an durdu, sonra gözleriyle ona sığ bir umut bıraktı.

“Biraz daha sabret Ferruh. Elbet bir gün dönecek sana.”

Ferruh Bey afalladı.

“Kim dönecek?”

“Kim olacak?” dedi Maide Hanım, gözlerine biraz parıltı yerleşmişti. “Fidan.”

Bu söz, Ferruh Beyin yüreğine bir hançer gibi saplandı.

“Umudum kalmadı artık. Haklı ayrıca! Bunca yılın bedelini o ödedi.”

Maide Hanım nefesini tutar gibi konuştu: “Sen iyi bir adamsın Ferruh. Ne kadar çabaladığını, kızların için nasıl yandığını ben bilmez miyim?”

Ferruh Bey bir kez daha başını eğdi.

“Ama canlarını da ben yaktım.”

“Bile bile yapmadın,” dedi Maide Hanım. “Sadece korumak istedin. Belki yanlış yoldan, ama kötü niyetle değil.”

Ferruh Bey yorulmuştu geçmişin yükünden.

“Eski günleri bırakalım. Önemli olan sensin şu an.”

Maide Hanım incecik bir sesle, neredeyse dua gibi fısıldadı: “Beni de bırak Ferruh, unut... Ama bazen aklına gelirsem, ruhuma bir Fatiha yeter.”

Tam o sırada ciddi yüzlü bir hemşire yanlarına gelip “Beyefendi,” diye çıkıştı, “bu serviste bulunmanız yasak.”

Ferruh Bey hafifçe başını çevirdi.

“Merhaba Asiye. Benim.”

Hemşire dikkatli bakınca tanıdı.

“Aaa! Ferruh Hocam... Affedin, tanıyamadım. Arkanız dönüktü.”

Ferruh Bey buruk bir şekilde gülümserken, “Hanımefendiye oksijen tüpü bağlayacaktım,” dedi hemşire.

Ferruh Bey başını salladı.

“Zaten ben de kalkıyordum. Lütfen işini yap Asiye."

Yerinden doğrulurken son defa Maide Hanımın elini tuttu Ferruh Bey. Gözlerinde kırgın, ama minnet dolu bir veda vardı.

“Bana müsaade. Hoşça kal...”

Maide Hanımın kirpiklerinden bir damla yaş süzüldü.

“Güle güle... kendine iyi bak, olur mu?”

Ferruh Bey sessizce dışarı çıktı. Daha fazla kendini tutamadı, duvarın dibine çöktü. O an küçük bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağladı...

Fidan’ın gergin yüzü bir anda yumuşadı, gözleri doldu. Sağ eliyle anneannesini kendine doğru çekti, sol eliyle onun elini kavradı. Parmağında ışıldayan tek taş yüzüğüyle sanki bir yemin tutuyormuş gibi sımsıkı sarıldı. Sonra boynuna usulca eğildi, kokusunu içine çekercesine öperken, “Seni çok seviyorum anneanne,” dedi, sesi titriyordu ve gözyaşları dudaklarına kadar inmişti.

Maide Hanımın nefesi kesik kesikti artık. Cümleleri zayıf, ama anlamı ağırdı.

“Aynı şey benim için de geçerli... ben de seni çok sevdim güzel torunum.”

Bu son cümle Fidan’ın yüreğine bir iğne gibi saplandı. Gözyaşlarını koluna silerken boğuk bir sesle sordu: “Az önce neden ‘sevdim’ dedin? Neden hâlâ ‘seviyorum’ demedin? Yoksa artık sevmiyor musun beni?”

Maide Hanım yüzüne buruk bir tebessüm yerleştirmeye çalıştı.

“Çünkü ömrüm buraya kadarmış kızım. Yolun sonu göründü. Sen görmesen de ben içimde hissediyorum, görüyorum.”

Fidan ağlıyordu.

“Ne olur böyle konuşma. Sen benim bu hayattaki tek da-yanağımsın. Sen olmazsan ben ne yaparım şu koca, karmaşık dünyada?”

Maide Hanım vedayı içine gömmeye çalışarak konuştu: “Artık kocan var, yalnız değilsin çok şükür.”

Fidan başını iki yana salladı.

“Onun yeri başka... Ama sen... Sen annemin yokluğunu unutturan tek insandın. Düğünümde, o kalabalığın ortasında bile bir yanım eksikti. Şimdi o eksik, bir uçuruma dönüşüyor.”

Sözler yetmedi artık. Sessizlik konuşmaya başladı. İki kadın bir ömrün yasını, vedasını ve sevgisini susarak paylaştılar. Zamanın içinden bir nehir geçti o an, iki yorgun yürekten akarak... Maide Hanım elleriyle gözyaşlarını silmeye çalıştı. Ardından sesi, yılların içinden süzülen bilge bir ırmak gibi aktı.

“Bu hayat hem iyi günleriyle hem de kötü günleriyle imtihan yeridir. Bazen sırtımızda taşırız acıyı, bazense altında eziliriz. Ama ne olursa olsun, en büyük yük vedasızlıktır kızım. Sevdiklerinle vedalaşamamaktır. Onlardan bir dua, bir elveda duyamadan gitmelerine tanık olmaktır.”

Fidan yutkundu, ama konuşamadı. Maide Hanım gözlerini uzak bir noktaya dikip “Keşke,” dedi kısık bir sesle, “keşke annenle vedalaşabilseydim. Öyle içimde kaldı ki, anlatamam sana. İnsanın içi bazen susarak kanar kızım. Ve ben kanıyorum.

Fidan onun bu itirafıyla âdeta taşa dönüştü. Sesini bulduğundaysa ancak bir cümle dökülebildi dudaklarından: “Beni de bırakıp gitme ne olur. Sen bana annemin yerine ana oldun, babamın yerine baba. Yalnız kalmak istemiyorum bu hayatta.”

Maide Hanım solgun dudaklarını zor hareket ettirdi, sesi neredeyse bir nefes gibi çıktı.

“Senden son bir ricam var.”

Fidan feri sönmüş gözleriyle baktı.

“Ne ricası?”

Maide Hanım doğrudan, eğip bükmeden söyledi: “Görüşme istersen ama affet onu!"

Fidan’ın içine buz gibi bir ürperti yayıldı. Kimi kastettiğini anladı hemen. Yüreği küt küt atarken suskun kaldı. Maide Hanım gözleriyle yalvarır gibi, “Lütfen," dedi, “beni son nefesimde kırma. Allah affedicidir. Sen de öyle ol. Affet babanı."

Fidan’ın gözyaşları artık sel olmuştu.

“Tamam," dedi hıçkırıklar içinde, “tamam... affediyorum...”

O an Maide Hanımın yüzüne huzur dolu bir gülümseme yayıldı. Gözlerini usulca yumdu. Sanki içinden yılların yükü çekilip alınmıştı. Sessizce, çok sevdiği torununun ellerini tutarak son nefesini verdi ve öylece kaldı. Yüzünde hâlâ ince, dingin bir tebessüm, gözlerinde sonsuz bir uykuyla...

Son Veda

Şişli Camii'nin avlusu cenaze için gelen kalabalığın hüzünlü sessizliğiyle doluydu. Gökyüzü sanki yas tutuyor, bulutlar günün anlamına uygun bir griye bürünüyordu. Yeşil örtüyle kaplı tabutun başında dimdik duran Fidan'ın gözlerinden süzülen yaşlar yanağına değil, sanki geçmişin kalbine damlıyordu. İçinde derin, uçsuz bir boşluk vardı. Bir ara, "Seni çok özleyeceğim anneanne," diye fısıldadı kendi kendine.

O sırada kalabalığın arasından nefes nefese iki siluet belirdi: Arzu ve Akasya! Yüzlerinden terler süzülüyordu. Gözleri de kızarmış, belli ki haberi duydukları andan beri ağlamışlardı. Arzu hiçbir şey demeden boynuna sarılırken, "Başınız sağ olsun," dedi boğuk ve titrek bir sesle. "İnan geç haberimiz oldu. Böyle bir günde seni yalnız bıraktık, affet bizi."

Fidan içini çekti, gözlerini yere indirip mırıldandı: "Dostlar sağ olsun... Suçlama kendini. Her şey... her şey çok çabuk oldu. O kadar ani gelişti ki ben bile hâlâ inanmakta zorlanıyorum."

Akasya da Fidan'a sarılıp "İnanamıyorum," dedi, "gerçekten inanamıyorum. Daha yeni görmüştüm. Hiçbir şeyi yoktu."

Fidan onun omzuna gözyaşlarını akıtırken, sesi acının içinde yitmiş gibiydi.

"Görünürde yoktu. Ama içi, içi çoktan çürümüş meğer."

Arzu ile Akasya bir an göz göze geldiler. İçlerinde büyüyen soruyu Arzu sormaya cesaret etti.

"Kanser miydi yoksa?"

Fidan başını salladı.

“Evet... ama aslında onu alan kanser değil, kalbi oldu. Kalp yetmezliği. Organları bir bir iflas etti.”

Arzu gözyaşlarını silerken, “Ah benim Yumak Teyzem!” diye fısıldadı. “O tabutta yatmak hiç yakışmadı sana. Biz şimdi kime ‘Yumak Teyze’ diyeceğiz?”

Fidan bir çığlık gibi ağlıyordu.

“Sanki kolum kanadım kırıldı. Onsuz nasıl yaşanır bilmiyorum. Onun artık bu dünyada olmadığını bilmek tarifsiz bir boşluk.”

Akasya da ağlıyordu.

“Haklısın. Onun gibi birini unutmak ne mümkün.”

Fidan derin bir “Offf!" çekti, sonra kelimeleri boğazında düğümlene düğümlene konuştu: “Öleceğini biliyormuş. Bakıcı kadına, ‘Fidan’a söyle cenazemi eve getirsin. Son defa evimde kalmak istiyorum...’ demiş. Ben de isteğini yerine getirdim. Gece boyunca kendi yatağında yatırdım, başucuna oturup dua ettim. Umarım ruhu huzur bulmuştur.”

Arzu bir kez daha Fidan’a sarılırken, “Mekânı cennet olsun Yumak Teyzemin," dedi kederli bir sesle. “Allah ona kabir azabı çektirmesin, rahmetiyle muamele etsin. Sıratı kolay geçen kullarından eylesin.”

Akasya tabuta baktı, ardından fısıltı gibi bir “Âmin” döküldü dudaklarından. O sırada Fidan’ın gözleri bir an uzaklara, geçmişin dumanlı pencerelerine kaydı. Yavaşça göz kapaklarını indirip anneannesinin o çok sevdiği sesi kulaklarında yankılanırken, kalbinden bir cümle geçti: “Bu hayatın tadı ve lezzeti tıpkı bu meyveler gibi. Kur’an’ın kalbi ise Yasin Suresi. Her zaman üç kulhuvallah bir elham, hayatın boyunca yolun olsun güzel kızım. Bu doğru yol seni kötülüklerden koruyacak hep, unutma e mi..."

Fidan’ın yüzü bir kez daha yaşlarla ıslandı. Ama bu defa gözyaşlarında hüzün kadar sevgi, acı kadar dua, yokluk kadar hatıra vardı...

Fidan sürekli ağlıyordu. Gözleri kıpkırmızı, sesi kısılmış, dudaklarının kenarı çatlamıştı. Ağlamaktan kurumuş bir hâlde başını yavaşça kaldırıp boğuk bir sesle mırıldandı: “Canım acıyor... hem de öyle böyle değil... içim kanıyor.”

Fidan’ın bu kadar dağılması, Şaheserin yüreğinde sanki yeni bir yangına sebep oluyordu.

“Biliyorum bir tanem, ama belli ki biraz daha sabretmen gerekecek.”

Fidan yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle sırıttı. O sırıtışta acının biçimsiz bir hâli vardı.

“Nereye kadar peki? Hadi söyle, bu kadar acıya nasıl katlanılır hala? Bir insanın kalbi ne kadarını taşır?”

Şaheser suskun kaldı bir an. Kendi içinde de her gün lanet ediyordu yazgılarına.

“Sabret! Sabrın ucunda bir şey vardır mutlaka...”

Fidan sözünü kesti, sesi öfkeyle keskinleşmişti: “Neye sabredeyim? Hangi birine? Her gün yeni bir yara açılıyor. Ölüm dolu gibi yağıyor üstümüze. Söyle, daha kaç kişi gidecek?”

Şaheser’in gözleri buğulandı. Elinden bir şey gelmiyordu. Belki de bu en acı gerçekti. Fidan bir kez daha içini çekerek usulca mırıldandı: “Biliyor musun, derler ya ‘Şeytan insanın içine girer* diye. Artık inanıyorum ki bizim ailenin içine de Azrail girmiş. Öyle gidip gelmiyor, kalıyor sürekli! Sanki düşman bellemiş bizi. Ne yaptık biz bu kadar kötü? Nedir bizden alıp veremediği?”

Şaheser derin bir nefes aldı, kelimeler titreyerek döküldü dudaklarının arasından: “O da n’apsın? Meleklerin en zor görevi ona düşmüş. Can almak kolay mı? Kim bilir belki de her seferinde üzülerek alıyordur canı. Belki her veda onun için de acıdır. Ama işte Yaradanın takdiri böyle. Hikmetinden sual olunmazmış.”

Fidan gözyaşlarını silerken, “Umarım bu son olur,” dedi. “Artık dizlerim beni taşımıyor. Sanki söğüt dalıyım ben; incecik, kırılgan... En hafif rüzgârda çatırdayacak gibiyim.”

Şaheser ona baktı.

“Hayır. Sen sandığımdan çok daha güçlüymüşsün.”

Fidan haykırdı: “Ne gücü? Hâlimi görmüyor musun?” Şaheser ısrarcıydı.

“Görüyorum. Ama her defasında kendini ayağa kaldırışını da görüyorum. Küllerinden doğan bir Zümrüdüanka gibisin sen.”

Fidan şaşkınlıkla baktı.

“Ben öyle görmüyorum kendimi.”

“Peki bunca acıya rağmen nasıl ayaktasın hâlâ?”

Fidan birden sustu. Bir süre öylece baktıktan sonra, “Bilmiyorum,” dedi kırık bir sesle, “belki de sadece alıştım acıya. Zaten başka çarem de yok.”

Şaheser buruk bir şekilde gülümsedi.

“İşte o yüzden güçlüsün. Acıyı yük gibi değil, yoldaş gibi taşımayı öğrenmişsin artık.”

Fidan başını eğdi, sesi boğuktu: “Yalnızca bu değil. Bir derdim daha var şimdi."

Şaheser kaşlarını çattı.

“Nedir o?”

“Rahmetli anneannemin evi. O kadar severdi ki orayı. Şimdi dağıtacağım, yok edeceğim kendi ellerimle. Hem de hatıralarıyla birlikte.”

Şaheser içini çekti.

“Fakir fukaraya ver. Tıpkı annenin evi gibi. Sevap olsun, ruhuna gitsin”

Fidan gözyaşlarıyla başını salladı.

“Başkaları yeni yuva kurar, bense yıkıyorum hep. Önce annemin evi, şimdi anneannemin. Her ölen bana hatıralarla dolu bir ev bırakıyor.”

Şaheser hafifçe gülümsedi, ama gülümsemesinde hüzün vardı.

“Daha dur! Sırada ben varım."

Fidan irkildi. Bu sözün ağırlığı yüreğine oturdu.

“Ne diyorsun sen? Ağzından yel alsın!"

Şaheser sakindi.

“Ben hiç evlenmedim, çocuğum da olmadı. Ama seni hep kendi evladım gibi bildim. Her şeyimi sana bırakacağım. Çoktan vasiyet ettim bile.”

Fidan gözyaşlarına boğuldu, sesi titredi: “Ben malını mülkünü istemiyorum. Sadece yaşa! Yanımda ol. Nefesin olsun yeter.”

Şaheser’in de gözleri doldu.

“Ben de isterim hep seninle kalmak, ama ölüm de gerçek kızım. Ne yazık ki gerçek.”

Fidan usulca başını ona yasladı, fısıldar gibi mırıldandı: “Yeter! Artık ölümden söz etme. Ne olur hayatta kalmaya bak.”

Şaheser onun başını okşayıp “Tamam,” dedi şefkat dolu bir sesle, “söz! Senin için hayatta kalmaya çalışacağım."

Fidan bir an yerinden fırlayıp halasının boynuna sımsıkı sarılırken, “Sakın öleyim deme!" dedi. “Senden başka kimsem kalmadı benim...”

Affetmek

Hafta sonuydu. Maide Hanımın ölümünün üzerinden on üç gün geçmişti. Ama zaman Fidan için âdeta durmuştu. Günler geçiyordu belki ama acısı kalbinin en kuytu yerinde, ilk günkü tazeliğiyle duruyordu. O sabah yatağında dönüp duruyor, göz kapaklarıyla yüreği arasında sıkışıp kalan koca bir özlemi içinde evirip çeviriyordu. “Bu nasıl bir acı ya Rabbim?” diye fısıldadı, kelimeler dudaklarından değil, içinin yangınından döküldü sanki.

Yanı başında uyuyan Han onun bu buruk seslenişiyle uyanıverdi. Gözlerini araladı, hafifçe doğruldu.

“Bana bir şey mi söyledin aşkım?”

Fidan istemeden uyandırdığı için başını çevirmeden cevapladı: “Kalkma uyu! Daha vakit erken.”

Han esnedi, ardından kollarını açarak yatağın içinde hafifçe gerindi. Başını onun omzuna yaslayıp “Boş ver,” dedi. “İyi oldu uyanmam. Zaten erken kalkacaktım. Bugün madem evdeyiz, şu oduncuya uğrayayım diyorum. Adamcağız geçen haftadan beri bekliyor. Cenaze işleri yüzünden hep erteledim.”

Fidan’ın sesi kırılmış bir tel gibi ince ve boğuktu: “Hiç söyleme... hâlâ inanamıyorum öldüğüne.”

Han usulca eğilip yanağına minicik bir öpücük kondurdu.

“Ne olur artık bu kadar kendini harap etme. Seni böyle çaresizce izlemek, elim kolum bağlı kalmak... İnan bana, asıl canımı yakan bu.”

Fidan gözyaşlarını geri itmek için büyük gayret gösterdi.

“Çabalıyorum... kendimce. Ama biraz zaman... sadece biraz zamana ihtiyacım var.”

Han ona sarılırken bir yandan da yaşadıkları her şeye akıl erdirememiş olmanın sıkıntısını taşıyordu içinde.

“Gerçekten anlamıyorum Fidan. Bu nasıl bir kader böyle? Kıyamet sanki yalnızca sizin ailenizin üzerinde kopuyor.”

Bu sözler Fidan’ın yüreğine bir bıçak gibi saplandı, tüyleri diken diken oldu.

“Ben de anlamıyorum. Sanki Yaradan bizim üzerimizden bir hesap görüyor. Aklım gerçekten almıyor. Yarattığı kullarından intikam alır mı?”

Han afalladı.

“Hiç sanmıyorum... öyle değildir...”

Fidan gözlerini tavana dikti.

“Ama bana öyle geliyor artık. Yoksa nasıl açıklayabiliriz olanları? Her gün bir kayıp, her gün bir yara... Her sabah gözümü bir başka eksikle açıyorum.”

Han kısa ve kısık bir sesle cevapladı: “İmtihan!”

Fidan acı acı gülümsedi.

“İmtihan mı? Ben de nice sınavdan geçtim hayatım boyunca. Ama bu öyle bir sınav ki ne şıklar var önümde ne de bir çıkış kapısı. Söz veriyorum! Bir daha hocalarımı asla çekiştirmeyeceğim. Meğer onların sorduğu sorular bu dünyanın sorularının yanında çocuk oyuncağıymış.”

Han omzuna daha da sokuldu, sesine yumuşaklık yerleştirmeye çalıştı.

“Neyse... Demek ki yaşanması gerekiyormuş. Zamanla geçecek hepsi. Üzme kendini.”

Fidan bir an kalbinden sökülüp gelen sesi susturamadı: “Nasıl üzülmeyeyim Han? Her şey gözlerinin önünde oldu. Bütün bu acılara şahitsin sen de. Söyle bana, bu kadar acı bir insana fazla değil mi?”

Han ona sımsıkı sarıldı, kollarını bir korunak gibi sardı etrafına.

“Elbette fazla," dedi, sesi boğuk ama sevgi doluydu. “Bu kadar acı, bir kalbe ancak senin gibi bir yürekte sığar."

Fidan’ın kirpiklerinden süzülen yaşlar yanaklarını ıslatıyordu. Usulca başını Han’ın göğsüne yasladı, kırılmış bir çocuk gibi titreyen bir sesle fısıldadı: “Neyse ki bazılarını alırken, yerine güzel şeyler de koyuyor Yaradan. Tıpkı senin gibi! Sende teselli buluyorum her zaman."

Han’ın içi cız etti, bir şey demek istedi ama kelimeler boğazında takılı kaldı. Onun sustuğunu gören Fidan hafifçe gülümsedi ve boğuk bir sesle sürdürdü konuşmasını: “Kapatalım istersen bu konuyu. Sabah sabah senin de içini karartmayayım. Oduncuya gidecektin değil mi? Ne zaman çıkarsın?"

Han durgunlaşmıştı. Yatağın kenarına oturdu.

“Az sonra... fazla oyalanmam, çıkarım.”

Fidan hafifçe başını eğdi, sesi ince bir tül gibi yumuşaktı: “Anahtarını almayı unutma.”

Han kaşlarını merakla çattı.

“Neden? Sen evde olmayacak mısın?”

Fidan bu sorunun geleceğini biliyordu ama yine de cevabını vermekte zorlandı. Nefesi içini yakarak çıktı.

“Belli olmaz... belki biraz dışarı çıkarım.”

Han gözlerini kısmış, dikkatle onu süzüyordu.

“Benden bir şey mi saklıyorsun?”

Fidan gözlerini kaçırarak bir an sustu. Ama sonra derin bir nefes alıp kelimeleri ağır ağır döktü dudaklarından: “Babamın yanına uğrayacağım.”

Han’ın şaşkınlığı yüzüne vurdu.

“Gerçekten mi? Neden?”

Fidan gözlerini uzak bir noktaya dikti. Sesinde utanç değil, mahcubiyet vardı.

“Rahmetli anneannemin son isteğini yerine getireceğim. Babamı affedeceğim.”

Han bu cevabı beklemiyordu. O an sanki içi genişledi, kalbine güneş doğdu.

“Ne kadar mutlu oldum bilemezsin. Peki neden söylemedin bunu bana?”

Fidan’ın gözleri dolmuştu. Kelimeleri gözyaşlarının arasından güçlükle çıktı.

“Çünkü biraz önce karar verdim.”

Han onun saçlarını okşarken kalbinden dökülen cümleleri de usulca fısıldadı: “Bence çok doğru bir karar bu. Bana kızma ama baban kötü biri değil, sadece yanlışlar yapmış biri. Biraz da bahtsız biri belki."

Fidan yüzünü Han’ın boynuna yasladı.

“Konuşmak istemiyorum artık, yoruldum çünkü. Konusu bile içimi acıtıyor.”

Han ona nazikçe sokulup yanağına küçük bir öpücük kondururken, “Bu davranışın seni gözümde daha da büyüttü," dedi gururlu bir sesle. “Sen yüreği çok güzel bir kadınsın. İyi ki varsın hayatımda."

Fidan’ın gözleri yeniden doldu, tüyleri ürperdi. O ürpertiyi fark eden Han hemen sordu: “Yine ne oldu?"

Fidan bu defa kendini tutamadı, ona sımsıkı sarıldı. Sesi rüzgârda savrulan ince bir dal gibi kırılgandı.

“Korkuyorum! Ya senin de başına bir şey gelirse, ben ne yaparım?”

Han gülümsedi, gözleri umutla parladı.

“Korkma güzelim. Daha gencim, sağlıklıyım. Hiçbir yere gitmiyorum. Hep senin yanında olacağım.”

Fidan derin bir iç çekti. Boğazına oturan o yumruyu dağıtmak istercesine, “Ne bileyim," dedi, “sadece içimde tuhaf bir his var."

Han onun zihnini dağıtmak istercesine yumuşak bir kahkahayla konuştu: “Boş ver bunları şimdi. Kötü düşünceler gitsin, biz iyiye tutunalım. Anlaştık mı?”

Fidan cevap vermedi. Sadece omzuna usulca bir öpücük kondurdu ve gözlerini kapatıp sustu. Belki de bir anlığına, her şeyin güzel olacağına inanmak istedi...

Saatler öğle vaktini gösteriyordu. Fidan o anı defalarca hayal etmişti. Onunla yüzleşeceği anı, söyleyeceği her cümleyi zihninde döndürüp durmuştu. Ama şimdi o an gelip çatmışken hiçbir şey düşündüğü gibi olmamıştı. Ne kelimeler vardı dilinde ne de öfke. Sadece oturduğu yerde, gözlerini ayırmadan boş boş bakıyordu babasına. İçinde bir yer, yılların yüküyle donmuştu sanki.

Ferruh Bey ise oturduğu yerden derin bir bakışla bakıp “Bugün,” dedi, “seni görmeyi hiç ummamıştım. Benim için tuhaf ama güzel bir sürpriz oldu.”

Fidan âdeta taş kesilmişti. Dili lal, gözleri donuk ve hâlâ suskundu. Onun bu hâlini gören Ferruh Bey, “Hoş geldin,” dedi yumuşak bir sesle. “Seni buraya hangi rüzgâr attı bakalım?”

Fidan bu soruyla silkinip kendine geldi. Bir yerden kırılmış ama o kırığın içinden sözcükler sızmıştı sonunda.

“Seni affediyorum!”

Ferruh Bey önce ne dediğini tam kavrayamadı. Bir an için ona bir yabancıya bakar gibi baktı, gözlerinde şaşkınlığın donukluğu vardı.

“Ne dedin sen?” diye sordu, sesi hem hayretle hem de inceden bir sarsıntıyla titriyordu.

Fidan bir kez daha aynı sözcükleri biraz daha güçlü bir sesle tekrarladı: “Seni affediyorum!”

Odada bir süre sessizlik oldu... Ferruh Beyin bakışları uzaklaştı, sonra yeniden kızının yüzüne çevirdi.

“Anlamıyorum, ne oldu da beni affediyorsun?”

Fidan başını hafifçe eğdi. Cümleler dilinde yığıldı ama toparladı kendini, boğazındaki düğümü çözüp konuştu: “Çünkü verdiğim bir sözü yerine getiriyorum.”

“Ne sözü?” diye sordu babası gözlerinde garip bir ışıltıyla. “Kime?”

“Anneanneme!”

Ferruh Beyin sırtından aşağı buz gibi bir ürperti indi. Tüyleri diken diken olmuştu.

“O mu istedi bunu?”

Fidan başını salladı.

“Evet, ölmeden önce senden bahsetti. ‘Affet babanı’ dedi. Bu yüzden buradayım. Bu yüzden seni affediyorum.”

Ferruh Beyin gözleri buğulandı, sesi boğulurken, “Keşke,” dedi derin bir iç çekişle, “bunu sen kendin isteseydin. Kalbinin sesiyle yapsaydın bunu. O

vakit anlamı bambaşka olurdu benim için.”

Fidan’ın yüzünden bir öfke dalgası geçti, sonra anneannesinin son bakışı geldi gözlerinin önüne. Kendini kontrol edip “Kim bilir belki bir gün o da olur,” dedi.

Ferruh Bey gözyaşlarını parmaklarının ucuyla silerken, “İnşallah!" dedi kederli bir sesle. “Ama umarım bir gün musalla taşında, bir tabutun içinde bu sözü işitmem senden. Çünkü o zaman artık duyamam, artık dönemem sana.”

Fidan’ın içi acıdı. Bir şey söylemek istedi, ama kelimeler ağzında yarım kaldı. Sadece, “İnşallah,” diyebildi.

Ferruh Beyin sesi buruktu.

“Bana hâlâ kırgın olduğunu biliyorum, haklısın. Ama ne olursa olsun, bil ki seni sevdim. Yalnız seni değil; hepinizi, eksik gedik hâlimle, yüreğimin yettiği kadarıyla sevdim. Ama olmadı! Kaderle barışamayan bir adam oldum ben. Ne zaman bir adım atsam, bir uçurum karşıladı beni. Herkes gibi benim de hatalarım vardı elbet. Belki de en büyüğü, kara talihimi hiç hesaba katmamak oldu?

Ferruh Bey birden ayağa kalktı, pencereye yürüdü. Bir süre dışarı baktı... Sonra arkasını dönmeden konuşmasını sürdürdü: “Artık gidebilirsin. Kapım her zaman açık sana. Bir gün başın düşerse dara, bil ki buradayım.”

Fidan söyleyecek hiçbir şey kalmadığını hissederek ağır ağır doğruldu. Gözleri yaşla doluydu, kalbi ise tarifsiz acı içindeydi. Hızla muayenehaneyi terk edip kendini dışarı attı. Cadde boyunca yürürken bu sefer gözyaşlarının akmasına izin verdi...

Sonbahar artık kendini iyiden iyiye hissettiriyordu. Gündüzler güneşin son cömertliğinden payını alıyor gibiydi. Ama sabahın erken saatleriyle

akşamüstü gölgelerinde bir serinlik vardı ki tene değdi mi doğrudan yüreğe dokunuyordu.

“Biraz geç kaldım bu iş için,” dedi Han, sesi hayıflanmanın kıyısında geziniyordu. “Şimdiye kadar halletmem gerekirdi. Ama fırsat bulamadım bir türlü.”

Serhan hafifçe tebessüm ederek omzuna dokundu dostunun.

“Boş ver be Han! Demek ki nasip bugüneymiş.”

Han başını kaldırdı, etrafa göz gezdirdi. Göz alabildiğine odun ve tomruk yığınları... Kırmızımsı kahverengiye çalan renkleriyle üst üste yığılmış kütükler, sanki kendi içinde bir düzenle dizilmiş birer doğa anıtı gibiydi.

“Ne kadar büyük bir yer burası,” dedi Han hayretini gizle-yemeyerek.

Tam o esnada kapkara gözlü, pala bıyıklı bir adam tok sesiyle selamladı onları: “Hoş geldin yeğenim!”

Serhan hemen eğilip adamın elini hürmetle öperken, “Hoş bulduk Haşan Dayı,” dedi. “İyisindir inşallah!"

Haşan Dayının yüzüne sıcacık bir gülümseme yayıldı.

“Sen de hoş geldin,” dedi Han’a dönerek. “Serhan senden çok bahsetti bize. Anlatırken gözleri parlıyor, öyle söyleyeyim sana."

Han elini uzattı, tebessüm etti.

“Hoş bulduk. Şerhanla sadece sınıf arkadaşlığı değil, kardeşlik bağı kurduk biz. Fakültenin koridorlarından geçerken birbirimizin yükünü taşıdık. Şimdi de uzmanlık yolunda yan yanayız.”

Haşan Dayı gülümseyerek başını salladı.

“Duyduğuma göre sen de ürolog oluyormuşsun.”

“Evet, tıpkı Serhan gibi”

Bu sözler üzerine adamın gözleri bir an parladı. Derin bir nefes aldı, hafifçe gökyüzüne bakıp “Ben okuyamadım evladım" dedi hayıflanır gibi bir sesle, “nasip olmadı. Ama çok şükür yeğenim okudu, doktor oldu. Onunla ne kadar gurur duysam az. Keşke rahmetli bacım da görebilseydi onu beyaz önlüğüyle.”

Bir an sessizlik oldu. Haşan Dayının sesi titrediğinde, gözlerindeki yaş bir anlığına utangaç bir çocuk gibi görünüp saklandı. Ama sonra toparladı kendini.

“Neyse,” dedi, “gelin bakalım, size ince belli bardakta tavşankanı çay ikram edeyim. Taze demlenmiş hem de.”

Serhan, dayısının o yumuşayan hâlini fırsat bilip bir adım öne çıktı.

“Hiç fena olmaz dayı. Hele bu serin havada ilaç gibi gelir."

Haşan Dayı yeğeninin koluna sevgiyle dolandı. Ardından Han’a döndü, gözlerinde yılların birikmiş dinginliği, sesinde bir baba şefkati vardı.

“Allah bana bolluk verdi, mal mülk eksik etmedi. Yine de bunca şeye rağmen bir diplomam olmadı. Param var, var ama ‘koy ortaya’ desen, koyacak bir diplomam yok. Şimdi söyle bana, insan sadece parayla mı zengin olur evlat?”

Serhan bu sözler üzerine birden dayısına sarıldı, sesi titrekti.

“Biliyor musun Han, beni bu adam büyüttü. Annem öldüğünde küçücüktüm. O sahip çıktı bana. Ne yaptıysa o yaptı. Bugün ne olduysam onun sayesinde oldum.”

Han o an gözlerini ayıramadı, içinden tarifsiz bir sıcaklık geçerken, “Keşke," dedi hayıflanır gibi bir sesle, “beni dayınla daha önce tanıştırsaydın. Alacağın olsun Serhan!"

Haşan Dayı kahkahayı bastı.

“Ben paramla hiç övünmedim ama yeğenimle her zaman övündüm. Diplomasıyla, bilgisiyle, adamlığıyla. Bu gurur bana yeter.”

O sırada ince belli bardaklar geldi, çayın buğusu gökyüzüne karıştı. Sessizce içtikleri çayın tadı yıllar sonra bile unutulmayacak bir anının sıcaklığında kaldı...

Fidan ellerinin arasında sıcak kahve fincanını tutuyordu ama içindeki soğukluk, o sıcaklığı çoktan bastırmıştı. Gözleri bir noktaya takılmış, zamanın akışından kopmuş gibiydi. Dudaklarında silik bir çizgi, neredeyse fark edilmeyecek bir hüzünle fısıldadı: “Aslına bakarsan son birkaç yılda hiçbir şeyimiz normal değildi. Ne yaşadıysak hayatın sınırlarını değil, sanki insanın dayanma eşiğini zorlayan şeylerdi bunlar."

Arzu ona hak verircesine başını sallayıp “Doğru,” dedi alçak bir sesle, “gördük, tanığı olduk.”

Fidan bir süre sustu. İçindeki keder göz bebeklerine yavaşça yerleşirken başını çevirdi ve sessizliği bozan soruyu sordu: “Sence babam nasıl biri?"

Arzu afalladı.

“Neden böyle bir şey sordun şimdi?"

“Bilmiyorum. Belki de sadece merak ediyorum"

“Neyi?”

“Senin gözünde nasıl biri olduğunu.”

Arzu bir an durdu. Sonra dürüstlüğü seçti.

“Bence hâlâ aynı kişi. Başınıza gelen onca şeyden önce nasılsa, şimdi de öyle biri.”

Fidan dikkatle baktı.

“Yani kötü biri değil, öyle mi?”

“Hayır, kötü değil. Hatırla çocukluğunu... O senin kahramanındı. Dünyan onun etrafında dönerdi.”

Fidan’ın sesi çatallaştı, gözleri doldu.

“Evet, eskiden öyleydi. Ama öfkem dinmiyor bir türlü. Her şeyin sebebi oymuş gibi geliyor bana.”

Arzu yumuşak bir sesle konuştu: “Öyleyse onu dilinde değil, yüreğinde affet. Gerçek bağışlama orada başlar. Orada filizlenirse öfken de zamanla söner.”

Fidan iç çekti, dudakları titredi.

“İnan bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Her gördüğümde öfkem artıyor.”

“O zaman bırak rüzgâr alsın götürsün öfkeni. Yüreğinden savursun uzaklara, sonsuzluğa.”

Fidan gözyaşlarını sildi.

“Önce denemem lazım...”

“Hayır,” dedi Arzu araya girerek. “Deneme, yap bunu. Çünkü bu seni hafifletecek.”

Fidan duraksadı.

“Öyle mi diyorsun?”

“Evet. Unutma o da kolay bir hayat yaşamadı. Birbirinizin yarasını sarın artık. İnan bana o zaman her şey değişecek.”

“Ama,” dedi Fidan boğuk bir sesle, “kötü şansımız hiç peşimizi bırakmadı. Durmadan bir şey oluyor. Sürekli diken üstündeyim."

“Her şey bir gün değişir Fidan. Sonsuza dek sürmez bu."

“Ama ya sürerse?”

“Kızım,” dedi Arzu, biraz sertleşen bir ses ifadesiyle, “böyle şeyler söyleme. Kendini mahvediyorsun. Bunları duyan biri seni delirmiş sanır.”

Fidan acı bir tebessümle yanıtladı: “İşin kötüsü, kendimdeyim işte.”

Arzu gözlerini kıstı.

“Lütfen kendine gel! Çünkü bu hâlini hiç sevmiyorum.”

Fidan o anda içini daha da acıtan bir gerçeği paylaşmak istedi.

“Yine kötü bir his var içimde.”

“Bu çok doğal. Acın daha taze.”

“Hayır,” dedi Fidan, sesi yine boğuktu. “Bu başka! önceki acılarla ilgili değil. Anlatamıyorum ama içimde büyüyen karanlık farklı...”

Arzu sözünü kesip “Yeter artık!” diye çıkıştı. “Kapat bu konuyu.”

Fidan başını eğdi, pes etti.

“Neyse... başka bir şey konuşmak istiyorum aslında seninle.”

Arzu elini onun elinin üstüne koydu.

“Dur önce, şunu netleştirelim: Babanla ilgili söylediklerimi düşüneceğine söz ver bana.”

“Söz veriyorum,” dedi Fidan usulca. “Düşüneceğim. Belki de dediğin gibi öfkemi yele vermeliyim."

Arzu’nun birden içi ısındı.

“İşte bu! Şimdi söyle bakalım, neydi asıl mesele?”

Fidan derin bir nefes aldı. Sonra da tedirgin bir sesle her şeyi anlattı. Hülya’nın Han’a olan ilgisini, bakışlarını, sezdiği şeyleri...

Arzu duydukları karşısında şaşkındı. Kendini toparlar toparlamaz dişlerinin arasından homurdandı: “Vay aşağılık orospu! Koca İstanbul’da adam mı kalmadı da senin kocana göz dikti?”

Fidan temkinliydi.

“Yanılmıyorum değil mi?”

“Ne yanılması? Kocanı resmen ayartmaya çalışmış! Yarın sabah o kadının suratına bakmayacaksın, anlaştık mı?”

“Tamam, anlaştık. Zaten Han ona yüz vermedi. Verseydi onu parça pinçik ederdim.”

Arzu’nun öfkesi büyüyordu.

“Yazıklar olsun o kadına! Han’a da helal olsun. Gerçekten adam gibi adammış.”

Fidan başını salladı, gülümsedi.

“Ne mutlu bana ki yılışık biri değil.”

“Sen de karakterli bir kadınsın zaten! Öyle bir tipe tahammül edemezdin asla.”

“Doğru, edemezdim. Tükürürdüm suratına.”

“Ah kızım!” dedi Arzu gözleri buğulanarak. “Ne güzel günlerdi o eski yazlar. Ne kadar mutluyduk.”

Fidan’ın kalbi burkuldu.

“Eskiden yaz gelsin diye can atardım. Şimdi ne yaza sevinebiliyorum ne de kışa.”

Arzu derin bir nefes aldı.

“Peki artık adaya gelmeyecek misin hiç?”

Fidan’ın bakışları uzaklara kaydı. Sesi rüzgârla savrulan bir yaprak gibi titrekti.

“Bunu sadece Allah bilir. Belki bir gün yine basarım o toprağa. Belki bir gün yine kokusunu çekerim içime. Ama ne zaman, bilmiyorum...”

Han uzun sohbetin ardından ayağa kalkarken gözlerinde sıcak bir gülümseme vardı. Haşan Dayının güler yüzü, alçakgönüllü tavırları ve içten sohbeti yüreğini ısıtmıştı.

“Ah Serhan,” dedi kahkaha eşliğinde, “alacağın olsun! Böyle güzel bir insanla daha önce tanıştırsaydın ya beni.”

Serhan omuzlarını silkti.

“İnan hiç fırsatım olmadı. Biliyorsun, tıp fakültesi başka bölümlere benzemez”

Han hâlâ gülüyordu.

“Bilmez olur muyum?”

Haşan Dayı o sırada yavaşça yanlarına yaklaşıp bir kolunu Han'ın koluna doladı. Gözleri ışıldıyordu.

“Geç olsun da güç olmasın be yeğenim. Bugüne de şükür! Eskiden bir yeğenim vardı, şimdi iki oldu."

Han bir an duygulandı, ona sıkıca sarılırken, “Bugünden sonra siz de benim dayımsınız artık,” dedi.

Haşan Dayı kolunu daha bir sıktı.

“Öyleyse yürü yeğenim. Kış dibimizde. Şu odun işini halledelim. Kaç ton meşe odunu lazım sana?”

Han gözleriyle etrafı süzdü. Yer gök tomrukla doluydu.

“Üç ton yeterli.”

“Odunları koyacak yerin var mı peki?”

“Genişçe bir depomuz var.”

Haşan Dayı gözlerini kısıp “O zaman sana bir ton da ben vereyim yeğenim. Bizden hediye olsun,” dedi gülümseyerek.

Han bir an duraksadı, yüzü kızardı.

“Aman dayı! Hiç olur mu? Zaten ton başına yeterince indirim yaptın. Daha fazlası olmaz, vallahi kabul etmem."

Serhan hemen araya girdi: “Tamam Han! Bu iş burada kapanır. Dayımın bir sözü, bin altın değerindedir. Hediyesi hediyedir, geri çevrilmez.”

Han mahcup bir edayla kıpırdandı.

“Yani... şey...”

“Kes artık!” diye çıkıştı Serhan. “Dayımın sözünün üstüne söz olmaz.”

Haşan Dayı kahkahayı bastı.

“Aferin sana yeğenim! Dayını iyi tanımışsın.”

Serhan gururla omuzlarını dikleştirdi.

“Tanımaz olur muyum? Kimin elinde büyüdüm ben?”

Han derin bir iç çekti, sonra Haşan Dayının elini tutarken, “Dayı,” dedi, “dilin de gönlün gibi güzelmiş. Allah razı olsun.”

“Haydi o zaman,” dedi Haşan Dayı, “sana biraz etrafı gezdireyim. Bizim fakirhaneyi gör.”

Han gülümsedi.

“Olur dayı. Fakirhaneniz neye benziyormuş görelim.”

Tam o sırada Serhan kollarını kavuşturup alaycı bir ifadeyle söylendi: “Bakıyorum da dayım beni göz göre göre sattı. Gözümün önünde seni benim yerime koydu Han.”

Haşan Dayı hemen dönüp baktı. Sonra da ciddi bir tavırla, “Seni satmadım yeğenim,” dedi huzurlu bir gülümsemeyle, “senin yanma bir can daha koydum.”

Serhan kahkaha atarak yanıtladı: “Peki dayı, öyle olsun! Ama başkası olsaydı fena bozulurdum, bunu bilesin.”

“Bak şu terbiyesize!” diye güldü Haşan Dayı. “Görüyor musun Han, bacak kadar çocuk dayısına posta koyuyor!”

Han da kahkahayı bastı.

“Dayı, kusuruna bakma sen onun...”

Tam o esnada havada metalik bir ses yankılandı; keskin, sert ve soğuk... Hepsinin içini ani bir ürperti sardı. Derken birkaç ağır tomruk zincirlerinden sıyrılıp dev bir gürültüyle yere çakıldı. Yer bir an titreşti sanki. Serhan korku dolu bir çığlık attı. O çığlık gökyüzüne fırlayan bir işaret fişeği gibi yankılandı, çırpınırcasına... Sonra her şey birkaç saniyelik sessizliğe büründü. Hemen ardından kaotik bir uğultu sardı etrafı. Koşuşmalar, bağrışmalar, havaya kalkan toz ve toprağın içinde kaybolan siluetler...

Fidan’ın gözlerindeki ışık, ameliyathanenin kapısında sabırsızca beklerken duvarlara çarpıp paramparça olmuştu. İçinde dönüp duran çaresizlik her adımında daha da büyüyor, yüreğini mengene gibi sıkıştırıyordu.

“İnanamıyorum! dedi Şaheser sesi çatallı, gözleri yaşlı. “Böyle bir şeyin başımıza geldiğine hâlâ inanamıyorum. Ah kahpe kader! Daha ne kadar sınayacaksın bizi?"

Fidan dudakları titreyerek ona baktı.

“Ne olur,” dedi boğazına düğümlenen kelimelerle, “biriniz bana bunun kötü bir şaka olduğunu söylesin.”

Şaheser kollarını açıp onu sımsıkı sardı. Bir çocuk gibi sığındı Fidan, hıçkırıklar içini delip geçiyordu.

“Keşke,” diye fısıldadı Şaheser, “keşke şaka olsaydı."

Fidan’ın acısı kelimelere sığmıyordu.

“Bu gerçek olamaz, olmamalı."

Tam o sırada Arzu telaşla yanlarına geldi. Nefes nefeseydi, gözlerinde korku vardı.

“İnanamıyorum buna. Nasıl düşmüş tomruk üzerine? Kimin aklına gelirdi ki böyle bir şey.”

Şaheser gözyaşlarını sildi, içi lime limeydi.

“Daha önce ne duyduk ne gördük. Bu kadar büyük bir tesadüf ancak kaderin kara yazısı olur."

Fidan birden ellerini yumruk yaptı, gökyüzüne dönüp haykırdı: “Ah zalim felek! Nereye baksam sen, kime tutunsam elimde keder. Neden hep ben? İçim yanıyor senin yüzünden."

Şaheser dua eder gibi fısıldadı: “Allahım ne olur... ne olur şifasını ver, sağ salim çıksın o ameliyathaneden... Daha gençliğinin baharında bir canı alıp da nereye varırsın?”

Arzu’nun da yüzü solmuştu.

“Hâlâ inanamıyorum. Zincir nasıl olur da kopar? Her şey öyle anlamsız ki.”

“Zincir değil,” dedi Şaheser boğuk ve bitkin bir sesle, “kopan bizim sabrımız."

Fidan’ın dudaklarından neredeyse acı gibi döküldü kelimeler: “Ölen adama da inanamıyorum. Ne olur, biri bana desin ki hepsi bir rüya.”

Şaheser gözlerini yumdu, ardından dudaklarını aralayıp “Keşke," dedi kederle, “keşke ama değil! Şimdi geriye sadece dua etmek kaldı. O adamcağıza rahmet, sevdiklerine sabır.”

Fidan kederle baktı.

“İçimdeki acı mayalanmış bir hamur gibi kabarıyor. Ekşidim, sanki zehir oldu her şey.”

Arzu sarıldı ona, titreyen ellerini tutarken, “Biliyorum,” dedi, “canın çok yanıyor. Ama elimizden bir şey gelmiyor. Yalnızca seyirciyiz...”

Fidan bir kez daha hıçkırarak haykırdı: “Ah felek!.. Ah!.. Ne olurdu bir gün yüzünü gösterseydin bana... Tükürüğümle boğsaydım seni.”

Arzu birden durdu, aklına bir şey takılmıştı.

“Han’ın ailesine haber verdiniz mi?”

“Verdim,” dedi Fidan boğuk bir sesle. “Annesi olanları duyunca baygınlık geçirdi.”

Arzu’nun yanağından bir damla yaş süzüldü.

“Ah, zavallı kadın! Kim olsa yıkılırdı zaten.”

Fidan’ın sesi alçaldı: “Muhtemelen şimdi beni suçluyordur.”

Şaheser kaşlarını çatıp “Niye suçlasın seni?” dedi.

Fidan acıyla gülümsedi.

“Artık beni ‘Uğursuz gelin’ diye anıyordur belki. Düşünsenize, ne zaman huzur oldu ki hayatımda? Sürekli bela, sürekli ölüm, sürekli yıkım...”

Şaheser’in yüzü sertleşti.

“Yeter artık! Böyle konuşma. Herkesin başına gelebilir böyle şeyler."

Fidan bir kez daha acıyla gülümsedi.

“Bunu bana sen mi söylüyorsun? Hâlimize bak! Bu kadar felaketi yaşayan kaç kişi var aynı hanede?”

Şaheser onu biraz olsun sakinleştirmek istedi.

“Sadece biz yaşamıyoruz acıyı. Bu dünyada herkes az çok görüyor bunu."

Fidan cevap vermedi. Sadece sessizce, içli içli ağladı. Yüreği keskin bir bıçakla oyulmuş gibi acıyor, ameliyathaneden gelecek haberi bekliyordu...

Üretra

Zor bir geceydi. Fidan'ın zihninde Han'ın yüzü soluk bir film şeridi gibi dönüp duruyordu. Her kare yüreğini bir bıçak gibi kesiyor, her anı içine yanan bir köz gibi düşüyordu. Başı öne eğilmişti. Sanki ruhu omuzlarına ağır bir yük gibi çökmüş, sırtı kamburlaşmıştı. Onun bu hâlini gören Şaheserin kalbi bir kez daha burkulurken, "Allah'tan umut kesilmez," dedi yutkunarak. "Kendini hemen koyverme güzel kuzum."

Fidan'ın boğazına bir şey tıkanmış gibiydi. Sabah sabah kelimeler acıya bulanmıştı. İsyankâr bir iç çekişle, sesi boğuk bir iniltiye karışarak mırıldandı: "Lanet olsun sana ey zalim felek! Lanet olsun, lanet olsun..."

Şaheser yanına oturdu usulca. Kollarını uzattı, Fidan'ı boynundan sardı. Ardından san saçlarına bir öpücük kondurdu.

"Ah benim gül yüzlü kuzum! Hiç gülmedi ki yüzün senin."

Fidan'ın gözleri kuruydu. Ağlamak istiyordu ama yaşlar nedense akmıyordu. Titrek bir sesle, "İçim daralıyor," dedi. "Kalbim sıkışıyor her geçen saat. Söylesene halacığım, ben ne yaptım da bu kadar çileyi hak ettim?"

Şaheserin artık teselli edecek gücü de, sözü de kalmamıştı. Sessiz bir iç çekişle, "Bilmiyorum," dedi, "bu saatten sonra ne desem boş."

Fidan kederin karanlığına gömülmüştü.

"Ameliyat çok uzun sürdü. Hâlâ ne olduğunu söylemediler.

Bu hiç iyiye işaret değil."

Şaheser o an umutla cevap vermek istedi: "Sabırlı ol! Allah büyüktür."

Fidan birden öfkeyle başını kaldırdı, gözleri isyanla parlıyordu.

“Sus hala! Böyle konuşma artık. Ne Allah’ı? Sürekli O’nun gazabına uğrarken bu cümleyi sarf etme bence.”

Tam o sırada koridordan Ferruh Beyin yorgun, bitkin sesi duyuldu: “Çok şükür ameliyat bitti.”

Fidan bir ok gibi yerinden fırladı.

“Nasıl, durumu nasıl? Ameliyat niye bu kadar uzun sürdü?”

Ferruh Beyin gözlerinin altı morarmış ve çökmüştü. Dünden beri neredeyse hiç uyumamıştı. Yorgunluğu yüzüne, yıpranmışlığı bakışlarına sinmişti.

“Zavallı çocuk ölümle yaşam arasında gidip geldi,” dedi. “Hâlâ da kritik durumda."

Fidan’ın o an zihninde Margaret’in o hüzünlü sesi çınladı: “İsmi benden. Az Önce belirttiğim gibi vaktinden çok önce doğdu. O küçücük, kırılgan bedene güçlü bir isim koymak istedim. Çünkü bu hayatta öylece gelip geçen bir yolcu olsun istemedim. Bir hancı gibi kalıcı olsun istedim. Hayatın kıyısında değil, tam ortasında dursun istedim...” Bu cümlelerin yankısıyla birden gözlerinden yaşlar boşandı. Saatlerdir akmayan gözyaşı bir anda sel olmuştu. Ferruh Bey konuşmaya devam etti: “Bel kemiğinde birçok kırık vardı...”

Fidan onun sesindeki tereddüdü fark etmişti. Gözleri babasının yüzünde, “Yine neyi saklıyorsun benden?” diye sordu buz gibi bir sesle.

Ferruh Bey gözlerini kaçırdı. Bu soru ona ağır gelmişti. Şaheser hemen araya girip “Ne saklayacak canım senden?” dedi. “Adamcağız yorgun...”

Ferruh Bey ablasını bir bakışıyla susturdu. Derin bir nefes aldı. Sonra gözlerini kızının gözlerinden kaçırmadan konuştu:

“Haklısın! Aslında söylemeye dilim varmıyor. Ama ne kadar ertelesem de gerçek değişmeyecek.”

Fidan’ın sesi titredi, rengi daha da soldu.

“Ne oldu? Söyle çabuk.”

Ferruh Bey yutkundu. Gözleri buğulanırken, “Çok üzgünüm,” dedi. “Han’ın yaşadığı travma nedeniyle üretrası kopmuş."

Fidan’ın dizlerinin bağı çözüldü. Sanki bütün dünya bir anda sessizliğe gömüldü. Başından aşağı buz gibi su dökülmüşçesine dondu kaldı. Gözlerinde yaşamın rengi bir anlığına silindi. Şaheser korkuyla sordu: “Üretra da neymiş?”

Ferruh Bey zorla konuştu: “İdrarın geçtiği kanal... O olmazsa kişi idrar yapamaz. Artık hayatı sondayla sürecek.”

Şaheser’in gözleri doldu. Sesi titrerken, “Aman Allahım!” diye haykırdı. “Daha gencecik oğlan. Bir ömür boyu elinde sonda mı taşıyacak?”

Ferruh Bey çaresizliğin en derin noktasındaydı.

“Tıp burada tıkanıyor. Belki bir gün çare bulunur. Ama şu an yaşaması bile bir mucize.”

Fidan’ın kalbi eziliyordu.

“Yaşasa da bu başka bir ölüm. Artık yarım bir insan!”

Şaheser bir anda afalladı.

“Ne diyorsun sen? Ne demek yarım insan?”

Fidan cevap veremedi bu defa. Başını eğdi ve dizlerinin üzerine çöküp hıçkıra hıçkıra ağladı...

Zaman sanki ağırdan alıyordu. Saatler birbirine dolanıyor, dakikalar kederin içinde eriyip gidiyordu. Maide Hanımın ölümünden sonra yorgun düşmüş

kalplere, şimdi yepyeni bir sarsıntı eklenmişti. Kıbrıs'tan kalkan ilk uçakla İstanbul'a gelen Margaret ve Mehmet Aziz Beyle hastanenin soğuk duvarları arasında, tarifsiz bir acının eşiğinde buluştular. Yorgunluk gözlerine kazınmış, bedenleri değilse de ruhları çökmüştü. Margaret dudaklarını güçlükle kıpırdattı, sesi boğuktu: "Başımıza gelenlere hâlâ inanamıyorum. Bu nasıl oldu Fidan?"

Fidan kederli gözlerle baktı. Sesinde suçlulukla karışık bir kırgınlık vardı.

"Bilmiyorum, ama oldu işte."

Margaret gözyaşlarını silerken acıyla söylendi: "O daha çok gençti... Daha yolun başındaydı."

Margaret bir anlığına sustu. Boğazı düğümlendi, kelimeler yutkunmaların gerisinde kayboldu. İçinde tarifsiz bir sızı vardı. Derinden, usul usul kanayan... Fidan da zavallı kadının bu hâlini izlerken kendi içinde kopan çığlıkları susturamıyordu. Han'ın onun için ne kadar kıymetli olduğunu, yeri doldurulamaz bir parçası olduğunu bir kez daha iliklerinde hissetti.

"Bana ne söyleseniz haklısınız," dedi suçluluk dolu bir sesle. "Ben onun uğursuzuyum. Talihsizliğimi ona da bulaştırdım."

Bir süre üçü de sustu... Sessizlik, acıdan bir duvar gibi örüldü aralarına. Mehmet Aziz Bey gözlerini hafifçe kısıp Fidan'a uzun uzun baktı... Ardından derin bir iç çekti, kelimeler ağzında çakıllar gibi yuvarlanıyordu.

"Kendini suçlama kızım. Bu bir kazaydı. Kimsenin suçu yok bunda."

Fidan başını eğdi, dudaklarını ısırarak mırıldandı: "Ama belki... belki onunla evlenmeseydim bunlar yaşanmayacaktı."

Mehmet Aziz Bey başını salladı, acı bir tebessüm belirdi dudaklarında.

"Belki öyle olurdu, ama kim bilebilir? Belki de çok daha kötü şeyler yaşanacaktı. Hayat ihtimallerle oynar bazen."

Margaret gözlerini dikip söylendi: "Şu an tek isteğim oğlumun ikinci kez hayata tutunması. Bir kez daha Han gibi yaşaması. Hancı gibi güçlü, vakur,

dimdik...”

Fidan bu sözler üzerine daha fazla dayanamadı, gözlerinden yaşlar süzüldü.

“Çok üzgünüm. Sizden af diliyorum.”

Margaret başını yavaşça iki yana salladı.

“Senin suçun yok ki. Sadece Han değil, sen de çok gençsin.

Evlilik bu kadar erken acıya batmamalıydı.”

Fidan’ın kalbi çatlamış gibiydi.

“Daha yeni yola çıkmıştık... önce üç kişi olacaktık... Kim bilir belki dört... her şeye hazırdık...”

Kelimeler boğazında düğümlendi, ne söylediyse yarım kaldı. Mehmet Aziz Bey ise onun ima ettiği şeyi anlamış, içten içe yüreği yanmıştı.

“Varsın olsun,” dedi. “Yeter ki oğlum yaşasın. Gerisi Allah’a kalmış.”

Fidan mahzun bir edayla, “Ben her şeyi kabullendim,” dedi.

Bu cümle Mehmet Aziz Beyin yüreğine kızgın bir kıymık gibi battı. Hiçbir şey söylemedi. Sustukça ağırlaştı acısı. Margaret bakışlarını Fidan’a çevirdi, sesi titrekti.

“Peki ya baban? Ne söylüyor? Oğlum yaşayacak mı?”

Fidan neredeyse fısıltı hâlinde cevapladı: “Durumu hâlâ kritik.” “Görebildin mi onu?”

“Evet, gördüm. Derin bir uykuda, dünyadan habersiz bir hâlde uyuyor.”

“Peki ne zaman uyanacak?” diye sordu Margaret, gözleriyle âdeta yalvarır gibiydi.

“Bilmiyorum. Bu karan doktoru verecek, gidişata göre.”

Margaret aniden ellerini dua eder gibi birleştirip “Oğlumu görmek istiyorum,” dedi. “Sadece birkaç saniye. Yüzünü göreyim yeter.”

Fidan başını salladı.

“Normalde yasak ama bir yolunu bulmaya çalışacağım.

Doktorların çoğu tanıdık.”

Margaret’in içi biraz olsun rahatlamış gibiydi. Tam teşekkür edecekti ki Mehmet Aziz Bey aynı soruyu yineledi: “Peki ne zaman uyanacak?”

Fidan bir an duraksayıp “Bilmiyorum,” dedi, “az önce söylediğim gibi doktoru karar verecek, gidişata göre.”

Mehmet Aziz Bey kaşlarını çattı.

“Ama sen de doktorsun! Sen ne düşünüyorsun?”

Fidan yutkundu, sesi boğuktu.

“Gerçekleri söylemek gerekirse durumu hiç iyi değil.”

Mehmet Aziz Bey sarsıldı, dudakları titredi.

“Yapma... gerçekten mi?”

Fidan başını eğdi, gözyaşlarını yine tutamadı.

“Çok ağır bir darbe almış... Omurgası... üretrası... Şu hâle bakılırsa, yaşaması bile mucize.”

Mehmet Aziz Beyin dudaklarından tek bir kelime döküldü: “Lanet olsun böyle kadere!” Sonra gözlerini yumdu. Bir baba olarak en büyük çaresizliği yaşıyordu.

Onu ilk gördüğünde öylece bakakalmıştı. Sonrasında biricik oğlunun kıpırtısız elini usulca avuçlarının içine almış, defalarca öpüp koklamıştı Margaret. Parmak uçlarıyla o solgun tenini hissederken yüreği usul usul kanıyordu.

Bir ara başını eğdi, kederli yüzünü getirip oğlunun elinin üzerine koydu. Ağlamaktan çökük omuzlan titriyor, boğuk bir sesle kendi kendine mırıldanıyordu: "Beni hor görme aslanım. Ağlanacak bir şey bu. İnsan en çok da acı karşısında sessiz kalamaz."

Han sırtüstü yatıyordu. Gözleri kapalı, ifadesizdi. Saçları dağılmış, yüzünün bir yanı gölgede kalmıştı. Margaret bir kez daha içli bir ninninin ezgisiyle mırıldandı: "Yıllar sonra yine senin başucundayım. Evet, çok zaman geçti aradan. Ama içimde hiç değişmeyen tek bir şey var. Sana olan sevgim. Eğer beni duyuyorsan, o çok eski cümlemi hatırlıyorsundur. 'Bir yolcu gibi değil, bir hancı gibi ol bu hayatta...' Şimdi ne olur duy beni! Sana bir daha sesleniyorum. Bu yakarışımı son bir kez işit ve bir süre daha kal benimle."

Genç adam bu sözleri duydu mu bilinmez ama o an dudaklarında belli belirsiz bir seğirme oldu. Bir kıpırtı gibi, bir rüyanın kırpıntısı gibi. Sonra her şey yine duruldu. Margaret o ince seğirmeye umut bağladı. Gözlerinden süzülen yaşlarla gülümseyip "Biliyorum," dedi, "biliyorum aslanım! Beni duyuyorsun."

O sırada yanında Ferruh Bey belirdi. Boğuk bir sesle, "Geçmiş olsun," dedi. "İnanın hepimiz çok üzgünüz."

Margaret başını kaldırdı. Gözleri kıpkırmızı, sesi keder yüklüydü.

"Böyle bir şeyin olduğuna hâlâ inanamıyorum. Kim bilir belki de inanmak istemiyorum."

Ferruh Bey gözlerini kaçırmadan, derin bir iç çekişle karşılık verdi: "Haklısınız. Gerçekle yüzleşmek, hele ki böylesi, kolay değil hiç."

Margaret tekrar oğluna baktı.

"Yaşayacak mı sizce?"

Ferruh Bey kısa bir sessizlikten sonra kelimeleri itinayla seçerek konuştu: “Bunu ancak Tanrı bilir. Ama biz elimizden gelen her şeyi yaptık. Artık bundan sonrası sabır ve zaman.”

Margaret minnetle bakıp “Ne söylesem az,” dedi. “Hakkınızı ödeyemeyiz. Eğer siz olmasaydınız biz ne yapardık bilemiyorum.”

Ferruh Bey buruk bir gülümsemeyle cevapladı: “Rica ederim. Oğlunuz artık sadece sizin değil, bizim de evladımız. Ailemin bir parçası.”

Margaret bu sözlerden güç almış gibiydi ama merak içini kemiriyordu.

“Lütfen söyleyin! Bundan sonrası için ne bekliyor bizi? Ne olacak?"

Ferruh Bey gözlerini yere indirdi.

“Az önce söylediğim gibi bekleyip göreceğiz, umut edeceğiz. Dualarımızı eksik etmeyeceğiz. Elbette biraz da şansa ihtiyacımız olacak. Çünkü biz hekimler ne kadar uğraşsak da, bazen bir zerre umut her şeyin önüne geçebiliyor.”

Margaret’in yüreğine bir kurşun daha saplandı sanki. Tenine değil ama ruhuna değmişti o kurşun. Ağzını açmak istedi ama kelimeler diken olup dizildi boğazına. Sustu, sustu sadece.

Havalı Hasta Yatağı

Karanlık koridorun sessizliğinde sanki zaman durmuştu. Mehmet Aziz Bey hastane duvarına yaslanmış, yüreğinden dökülen kelimeleri fısıldıyordu kendi kendine: “Hiç kimse senin kadar sarsmadı beni. Bedenimi değil, ruhumu tutsak ettin oğlum. Yüreğimden bir şeyler sökülüyor şimdi, kanıyor sessizce.”

Az öteden yaklaşan ayak seslerini fark etmemişti bile. Margaret telaşla koridora girdiği an gözleri kocasına kilitlendi.

“Nerelerdesin sen?” dedi nefesi kesik kesik. “Seni her yerde aradım.”

Mehmet Aziz Bey başını kaldırdı. Karısının da yüzü çökük, gözleri kıpkırmızıydı. İçine işleyen bir yalnızlıkla, “Buradayım,” dedi. “Başka nereye gidebilirim ki?”

Margaret yavaşça yanına sokuldu, omzuna dokundu.

“Sen ağlamışsın!”

Mehmet Aziz Bey bu kez gözlerini kaçırmayıp “Babaların işi ne?” dedi kederli bir sesle. “Yanmak değil mi? Sessizce, içten içe... En kötüsü de ne biliyor musun? Elinden hiçbir şey gelmeden yanmak. Hayatımda ilk defa kendimi bu kadar aciz hissediyorum. Meğerse ne korkunç bir şeymiş çaresizlik.”

Margaret’in boğazı düğümlendi, gözleri doldu.

“Tanrı’ya dua edelim. Belki birimizin fısıltısı ulaşır O’na. Hz. İsa da, Hz. Muhammed de O’nun elçisi değil mi? Hepimiz O’nun kullarıyız.”

“Umarım birimizinkini duyar da bu azabı sonlandırır. Ruhum bağlanmış bir köle gibi her an kırbaçlanıyor sanki.”

Margaret iç çekti.

“Böyle bir şeyi hayal bile edemezdim. Meğerse hayatın ne karanlık sürprizleri varmış. Ne acı oyunlar saklıyormuş içinde.”

Mehmet Aziz Bey belli belirsiz bir noktaya bakıp “Zalim felek,” dedi, “önce gülümsetiyor insanı, sonra yüzüne çamur gibi hüzün sıçratıyor. Kim derdi ki oğlumuzun başına böyle bir şey gelecek?”

Margaret, Fidan’ı hatırlayıp kederle mırıldandı: “Zavallı kızcağıza da çok üzülüyorum. Ne kara talih! Daha ne kadar taşıyacak sırtında bu kadar acıyı?”

Mehmet Aziz Bey ona hak verdi.

“Doğru söylüyorsun. Biz bir acıya zor dayanırken, o üst üste yaşanan felaketlere direniyor. Umarım bu son olur. Umut etmekten başka elimizden ne gelir?”

Margaret’in gözleri doldu yeniden.

“Bir de kendini suçluyor. Uğursuz olduğunu düşünüyor. Sanki her şey onun yüzünden olmuş gibi.”

“Ne yapsın? Yaşadıklarını bir araya koyunca, bırak kızcağızı, taş olsa çatlar. Daha yeni evlenmişti oğlumuzla. Bu da ayrı bir acı benim için. Oğlumuz yaşasa bile artık baba olamayacak.”

Bu son cümle Mehmet Aziz Beyin yüreğini bir kez daha parçaladı. Margaret’in de içi titredi ama sözleri netti: “Umurumda değil. Gerçekten değil. Oğlum yaşasın yeter! Çocuğu olmasa da olur. Bu gerçeği kabullenebilirim.”

Mehmet Aziz Bey şaşırmıştı.

“Bu kadar çabuk mu?”

“Evet! Bu saatten sonra başkalarının ne düşüneceği umurumda bile değil. Ne de olsa her koyun kendi bacağından asılır. Ancak aptallar başkalarının

düşüncelerini Önemser.”

Mehmet Aziz Bey başını salladı.

“Haklısın! önemli olan bizim ne düşündüğümüz.”

Margaret acıyla gülümserken, “Bak,” dedi kederli bir sesle, “bunu sana bir İngiliz olarak söylüyorum. Sen Türksün. Siz duygusal bir milletsiniz, başkalarının sözünü çok önemsiyorsunuz. Ama artık ne olur kimsenin sözüne kulak asma. Şu anda oğlumuzdan başka kimseyi düşünmeyelim.”

Mehmet Aziz Bey derin bir nefes aldı.

“İçimde bir ses onun yaşayacağını söylüyor.”

Margaret’in gözleri doldu.

“Tanrıdan tek dileğim bu. Başka hiçbir şey istemiyorum.

Yeter ki yaşasın oğlum.”

O sırada Mehmet Aziz Bey sağ kolunu kaldırıp karısının omzuna dolarken, “Allah’tan umut kesilmez,” dedi. “Biz yeter ki dua etmeye devam edelim. Kendimizi O’na unutturmamamız lazım.”

Margaret başını hafifçe salladı, sonra titreyen bir sesle konuştu: “Doktor seni soruyordu. Sanırım konuşmak istediği bir şey var. Hadi, git yanma. Bakalım ne söyleyecek?”

Mehmet Aziz Beyin kaşları hafifçe çatıldı.

“Ne söyleyecek acaba?”

“Bilmiyorum, bana bir şey söylemedi. Hadi, git de öğren.”

Hastane koridorlarının beyaz ışıklan altında, Mehmet Aziz Beyin kalbi uğuldayan bir sancı gibi atıyordu. Başı zonkluyor, nefesi daralıyordu. Gözleri koridordaki camlara değil, sanki geçmişin karanlık aynalarına bakıyor gibiydi. İçini kemiren endişelerle doktorun kapısına yöneldi. Tam o sırada içeriden biri çıktı ve göz göze geldiler. Ardından kapıda beliren kısa boylu, yüzü yılların yorgunluğuyla çökmüş, uykusuz gözlerinde hâlâ mesleğine adanmış bir ışık taşıyan doktor yumuşak bir sesle, “Buyurun!” dedi.

Mehmet Aziz Bey endişeli bir hâlde, “Benimle görüşmek istemişsiniz,” diye cevap verdi.

Doktor şaşırdı.

“Ben mi? Pardon, adınızı alabilir miyim?”

“Mehmet Aziz,” dedi usulca. “Yoğun bakımdaki hastanız Han’ın babasıyım.”

Doktorun yüzündeki boşluk aniden yerini bir fark edişe bıraktı.

“Ha, tamam! Demek Han’ın babası sizsiniz. Lütfen odama buyurun, oturun şöyle.”

Mehmet Aziz Bey bu sefer de mahcup bir ifadeyle, “O benim biricik oğlum,” diye söylendi.

Doktor elini uzatıp yorgun bir tebessümle, “Öncelikle çok geçmiş olsun,” dedi. “Sadece siz değil, bizler de derin bir üzüntü içindeyiz. Böyle bir kazaya açıkçası hâlâ inanamıyorum.”

“Biz de şaşkınız. Olup bitenler bir kâbus gibi.”

Doktor başını salladı.

“Evet, gerçekten öyle. Tüm hastane personeli aynı şeyi konuşuyoruz günlerdir. Hani derler ya ‘Görünmez kaza’ diye. İşte tam da öyle bir durum bu.”

Mehmet Aziz Bey güçlükle yutkundu. Ardından boğuk bir sesle, “Buyurun, sizi dinliyorum. Beni çağırmışsınız. Umarım oğlumla ilgili daha kötü bir şey söylemeyeceksiniz,” dedi.

Doktor sandalyesine yaslandı, gözleri yumuşadı.

“Hayır, asla. Bilakis sizi buraya çağırmamın sebebi başka. Öncelikle benim adım Kenan. Kapım size her zaman açık. Sekretere uğramadan da gelebilirsiniz dilediğinizde.”

“Teşekkür ederim doktor bey. Bu, büyük bir incelik.”

Doktor bir an durdu, sonra gözleri umutla parladı.

“Oğlunuzun durumu her geçen gün biraz daha iyiye gidiyor. Çünkü ameliyatı son derece başarılı geçmiş.”

Mehmet Aziz Beyin yüreği birden kabardı.

“Gerçekten mi? Bu sözünüz doğruysa dünyalar benim olur."

“Evet, kesinlikle doğru! Ne de olsa ameliyatı yapan hocamız Ferruh Bey, bu alanın en iyisi. Onun dokunduğu yer şifa bulur âdeta.”

Bir anda Mehmet Aziz Beyin kaşları çatıldı. Ayrıca sesinin tonunda şaşkınlık belirdi.

“Nasıl yani? Ferruh Bey mi yaptı ameliyatı?”

Doktor Kenan başını salladı.

“Evet. Yoksa bilmiyor muydunuz?”

“Hayır, bilmiyorduk.”

“Anlıyorum,” diye karşılık verdi Doktor Kenan, “neyse.... Şu an için söyleyebileceğim en net şey şu: Tehlikeyi büyük ölçüde atlattı. Gidişat güzel. Oğlunuz iyileşecek inşallah."

Mehmet Aziz Beyin içinden bir sevinç koptu ve elini göğsüne bastırdığı sırada, “Şükürler olsun!” diye haykırdı. “Allahım, sana şükürler olsun!”

Doktor Kenan onun duygularını gözeterek sesini yumuşatıp “Ancak,” dedi usulca, “küçük bir isteğim olacak sizden.”

Mehmet Aziz Bey meraklı bakışlarını dikerek, “Buyurun,” dedi, “elimden ne gelirse yaparım.”

Doktor Kenan mahcup bir şekilde açıkladı: “Hastanemizin imkânları malum. Ne yazık ki elimizde havalı yatak yok. Bu yataklar, özellikle ameliyat sonrası uzun yatışlarda hastanın konforu ve sağlığı açısından çok önemli. Oğlunuzun birkaç hafta daha burada kalması gerekecek. Mümkünse bir tane havalı yatak temin edebilir misiniz?”

Mehmet Aziz Bey hemen başını sallayıp “Elbette,” dedi, “oğlum için ne gerekirse yaparım.”

Doktor Kenan hafifçe gülümsedi.

“İnanın, bu onun iyileşme sürecine büyük katkı sağlayacak.”

Mehmet Aziz Bey çabucak ayağa kalktı. İçinde hem burukluk hem de umut vardı.

“Size çok teşekkür ederim doktor bey. Oğlumun adını Han koymuştuk. ‘Bu hayatta bir yolcu gibi değil, bir hancı gibi kalıcı olsun’ diye. Şimdi yine öyle olsun istiyorum. Tutunsun bu hayata, bir daha hiç bırakmasın.”

Hayata Tutunmak

O korkunç kazadan sonra Han bir kez daha tutunmuştu hayata. Yoğun bakımda geçen geceler boyunca ne bir kelime etmişti ne de gözlerini aralayabilmişti. Zaman onun bedeninde ağır bir sessizlik gibi akıp gitmişti. Ancak o sabah, günün ilk ışıklarıyla birlikte göz kapaklarında belli belirsiz bir titreşim oldu. Ardından neredeyse görünmeyecek kadar hafif bir aralıkla gözlerini açtı. Başını güçlükle yana çevirdiğinde, birkaç metre ötesinde Fidan'ın bir doktorla ayaküstü konuştuğunu gördü. Solgun dudaklarından bir nefes kadar zayıf bir ses döküldü: "Fidan..."

Ama Fidan duymadı. Hâlâ doktorun sözlerine kulak kesilmişti. Han bir kez daha, bu defa biraz daha belirgin bir sesle fısıldadı: "Fidan..."

Fidan bir anda bir ürperti hissetti. Sanki görünmeyen bir şey hafifçe omzuna dokunmuş gibi irkildi. İçine doğan bir sezgiyle sustu, nefesini tuttu, dikkatini verdi. Üçüncü kez, daha çok bir çağrının sıcaklığıyla seslendi Han: "Fidan."

O an dönüp baktı, birden göz göze geldiler. Han'ın bilinci yerindeydi. Fidan'ın göz bebekleri büyüdü, yüreği sıkıştı, sonra bir anda sevinçle dolup taştı. Ayaklan kendiliğinden hareket etti, âdeta uçarcasına koştu yanına. Titreyen elleriyle onun elini tuttu, yüzünü öptü, gözyaşları birer inci tanesi gibi dökülürken yanaklarına, "Çok şükür," dedi hıçkırıkların arasından. "Çok şükür bize döndün. Öyle korktuk ki, sensizliğe hazır değildik."

Han yorgun ama tanıdık bir gülümsemeyle dudaklarını aralayıp "N'oldu bana?" diye sordu.

Fidan bir an nefesini tuttu, yavaşça bırakırken sorusuna soruyla karşılık verdi: "Hatırlamıyor musun?"

Han yüzünde boş bir ifadeyle başını hafifçe iki yana salladı.

“Hayır... Neyi?”

“Kazayı.”

Han’ın bakışları bulanıktı.

“Ne kazası?”

Fidan’ın sesi çatallaştı. Kelimeler boğazında birbirine dolandı.

“Şey... odun almaya gitmiştin... sonrasında büyük bir kaza... tomruklar...”

Han gözlerini kıstı, hatırlamaya çalıştı. Bir görüntü, bir ses, bir his... Ama bomboştu zihni.

“N’oldu bana?”

Fidan kocasının elini avuçlarının arasına alıp öylece tuttu. Sanki elleriyle acısını örtmeye çalışıyordu.

“Çok kötü bir kaza geçirdin,” dedi, sesi artık ninni gibi yumuşaktı. “Yaşaman bile bir mucizeydi.”

Han gözlerini ona dikip “Sen neden bahsediyorsun?” dedi.

Fidan’ın sesi yüreğinin kıyısından döküldü bu defa.

“Üzerine tomruk düştü Han... ağır, devasa tomruklar... zincirinden kopmuş...”

Han birden irkildi. Sanki içinden biri seslendi: “Ne tomruğu?”

Fidan onun şaşkınlığında kaybolmuş gibiydi. Bir elini kocasının saçlarına götürüp usulca okşarken, “Boş ver şimdi,” dedi, “anlatırım hepsini. Ama sen buradasın ya, gözlerini açtın ya... Gerisi mühim değil.”

Han bir süre daha baktı ona... Sonra gözlerini kapadı. Belleğinin en kuytularına inmeye çalıştı ama boşluk doluydu her yer. Yanaklarına bir damla yaş süzüldü. Acı mıydı, yoksa minnet mi, bilinmezdi.

“Üzgünüm,” dedi sessizce, “hiçbir şey hatırlamıyorum.” Fidan boğazında düğümlenen kelimelere yenilip “Belki de hatırlamaman daha iyidir,” diye cevap verdi kederli bir sesle.

“Peki neden bu yataktayım?”

“Ameliyat geçirdin,” dedi Fidan, sesi titrek bir tül gibi.

“Ne ameliyatı?”

“O kötü kazadan sonra bel kemiğinde birden fazla kırık vardı...”

Han sözünü kesti: “Kaç gündür buradayım?”

Fidan gözlerini kısarak baktı, sonra acı bir tebessümle, “Tam üç hafta oldu,” dedi.

Han duyduklarına inanamadı.

“Ne diyorsun sen?”

Fidan usulca başını salladı.

“Gerçekten yaşaman bir mucize Han.”

Kısa bir sessizlik oldu. Ardından Han’ın sesi bir bıçak gibi ortalığı yardı.

“Şimdi söyle bana, bir daha eskisi gibi yürüyebilecek miyim?”

Fidan buruk bir tebessümle yanıtladı: “Evet... çok şükür.” Ama o buruk tebessüm Han’ın gözünden kaçmadı.

“Neyin var?”

“Hiçbir şeyim yok,” dedi Fidan, ama sesi ikna edici değildi.

“Hayır... sende bir hâl var. Benden bir şey mi saklıyorsun?”

Fidan yanıt veremedi, kelimeler boğazına dizildi. Tam o sırada Ferruh Bey yanlarına gelip “Demek bizim damat sonunda uyanmış, ha?” diye gülümsedi.

Fidan gözlerini babasına çevirdi, belli belirsiz bir tebessümle, “Çok şükür,” diye mırıldandı.

Ferruh Bey, Han’ın omzuna hafifçe dokunup “Seni gidi kerata!” dedi. “Hepimizi mahvettin korkudan.”

Han bir şeylerin yolunda olmadığını hissediyordu. Sakince; ama içten içe sarsılarak sordu: “Benden ne saklıyorsunuz?”

Ferruh Beyin yüzü bir anda ciddileşti.

“Neyi kastediyorsun?”

“Gerçeği. Ne oldu bana?”

Ferruh Bey kısa bir bakış attı Fidan’a. Sonra başını hafifçe sallayıp “Kızım,” dedi nazik bir ses tonuyla, “bizi biraz yalnız bırakır mısın?”

Fidan hiç itiraz etmedi. Sanki bu andan çok önce haberdarmış gibi sessizce yanlarından ayrıldı. Ferruh Bey ağır adımlarla yürüyüp yatağın kenarına otururken, “Bak oğlum,” dedi kararlı bir sesle. “Seninle doktor-hasta şeklinde değil, iki meslektaş gibi konuşacağım, anlaştık mı?”

Han’ın gözleri büyüdü.

“Sizi dinliyorum.”

Ferruh Bey belki de o an doktor olarak en zor konuşmasını yaptı: “Geçirdiğin kaza sıradan bir şey değildi. Beline aldığın darbe omurganda ciddi kırıklara yol açtı. Ameliyat uzun ve zorluydu. Ama çok şükür başarıyla yaptık. Yürümenle ilgili bir engel kalmadı.”

Han’ın kalbi bir an kıpırdadı umutla. Ferruh Bey duraksadı, sonra sözlerini tartarak devam etti: “Fakat kazanın etkisiyle üretran koptu.”

Bir anda dünyası karardı Han'ın. Dudakları kurudu, gözleri bir noktaya kilitlenirken, "Ne... ne söylediniz?" dedi büyük bir hayal kırıklığıyla.

Ferruh Bey son derece üzgündü.

"Ne yazık ki bundan sonra idrarını kendi başına yapamayacaksın. Sonda yardımıyla hayatına devam etmek zorundasın."

Han'ın gözyaşları usul usul inmeye başladı. Yanaklarına değil, sanki yüreğine damlıyordu.

"Desenize erkekliğimi kaybettim! Artık baba da olamayacağım. Bu da mı sınav? Bu da mı kader? Keşke ölseydim."

Ferruh Beyin sesi titredi.

"Hayır oğlum, yaşamak bir lütuftur. Bir mucizeye sahipsin şimdi. Bilim ilerliyor. Yarın kim bilir neler mümkün olacak..."

Ama Han duymuyordu artık. Gözleri dolu, sesi boğuk, yüreği paramparçaydı.

"Bu ikinci bir hayat değil, bu yarım bir hayat. Erkek görüntüsünde bir silüet, hatta içi boş bir kabuk."

Ferruh Beyin de gözleri dolmuştu. Yanındaki genç adamın, damadının, meslektaşının, hastasının sessiz çöküşüne tanıklık ediyordu. Belki de ilk defa bir hastasına hiçbir şey diyemediği bir anla baş başaydı...

Küskün Bir Hayat

Han dünden beri sadece ağlıyordu. Her damla gözyaşıyla biraz daha eksiliyor, sanki ruhundan bir parça kopuyordu. Umudu, neşesi, geleceği... Hepsi kırılmış cam parçalan gibi dökülmüştü ayaklarının dibine.

“Sanki,” dedi kısılmış bir sesle, “o gerçeği öğrendiğim andan itibaren sadece bedenim değil, ruhum da çöktü. İçimde kocaman bir boşluk var. Ve o boşluk her gün biraz daha büyüyor.”

Serhan başını önüne eğmişti. Han’ın bu hâline dayanmak öyle zordu ki yutkunsa boğazı yanıyor, konuşsa dili kuruyordu.

“Keşke,” dedi bir suçlu gibi, “seni hiç götürmeseydim oraya.

Belki de o lanet kazayı yaşamayacaktın.”

Han başını sağa çevirdi, tavandaki beyazlıkta kendine bir mezar arar gibiydi.

“Kaza hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum. Ne ses ne de görüntü. Sanki bir perde çekilmiş hafızama.”

Serhan afalladı.

“Ciddi misin?”

“Evet... Haşan Dayını bile hatırlamıyorum. O günü, o yeri... hepsi silinmiş zihnimden. Bir suda boğulmuş geçmiş gibi... kıyıya vuran hiçbir hatıram yok.”

Serhan’ın içi bir kez daha yandı.

“Kime, neye üzüleceğimi bilemiyorum. Bir yanda beni büyüten canım dayım, diğer yanda kardeşim gibi sevdiğim sen.”

Han’ın gözleri doldu yine.

“Keşke ben de dayın gibi şanslı olsaydım, ölseydim...”

“Sus!” diye kesti Serhan, sesi titriyordu. “Böyle şeyler söyleme. Ne olur kendine gel.”

Han o kadar karanlıktaydı ki söz geçmiyordu ona artık.

“Bunu senin anlamam beklemem saçma olurdu zaten. Yarım bir adamın içini, tam biri anlayamaz. Hele ki bu yarım adam daha yeni evlenmişse.”

Serhan’ın dili tutuldu. Onunla bir ömür boyu aynı sırayı paylaşan bir dost olarak, kendini ilk defa aciz hissetti.

“Allah’tan umut kesilmez...”

Han acıyla sırıttı.

“Gördün mü? Sen de kaçıyorsun netlikten. Ağzında döndürüyorsun cümleleri. Çünkü ne söyleyeceğini bilmiyorsun. Çünkü bu acıyı sen yaşamıyorsun.”

Serhan bir kez daha başını eğip “Haklısın,” diye mırıldandı. “Ama inan elimden gelse zamanı geri sarardım. O anı, o dakikayı, o tomruğu... Her şeyi durdururdum.”

Han derin bir iç çekti.

“Ama saramıyorsun. Senin yükün taşınabilir, benimkisi ise göğüs kafesime gömülmüş bir kaya gibi. Ne nefes alabiliyorum ne de yeniden umut edebiliyorum.”

Serhan’ın içi paramparça olmuştu.

“Her ne söylersen söyle, her ne hissedersen hisset, sen hâlâ sensin. Hâlâ o kıymetli dostumsun.”

Bir damla daha aktı Han’ın gözünden.

“Dün bir şey fark ettim kendimle ilgili,” dedi Han acı dolu bir sesle. “Fidan’a eskisi gibi bakamıyorum artık. Yüzüne bile bakamıyorum, utanıyorum.”

Serhan afalladı.

“O seni seviyor Han... buna şüphen olmasın.”

“Ben de onu seviyorum. Ama sevgi neye yarar? Eğer bir adam karısının arzularına cevap veremiyorsa, ne kalır elinde?”

Serhan bir şeyler söylemeye çalıştı ama dudaklarında kuruyan kelimelerden cümle doğmadı. Han acının zirvesindeydi artık.

“Kanını mutlu edemeyeceğim. Ona kadınlığını hissettiremeyeceğim. Bu gerçekle nasıl yaşayabilirim? Söyle bana, nasıl?”

Yine bir sessizlik çöktü. Saatin tik taklan bile yas tutuyordu sanki. Sonra Han o cümleyi sarf etti: “Bir ölüm hükmü gibi! Boşanacağım ondan.”

Serhan irkildi.

“Ne diyorsun sen? Böyle bir karan onun fikrini almadan nasıl verirsin? Bu senin tek başına vereceğin bir karar değil.”

“Kararım kesin,” dedi Han ağlarken. “Ona daha fazla yük olmak istemiyorum. Yarım bir adamla, eksik bir hayat sürdürmesin. Benimle çürüyüp gitmesin.”

Serhan çaresizdi.

“Daha dün gözlerini açtın hayata. Neden böyle acele ediyorsun? Biraz sabret.”

“Hayır” dedi Han, sesi buz gibiydi. “Nasıl ki iki hayatı birleştiren yol evlilikse, iki hayatı ayıran yol da boşanmadır.”

Serhan artık hiçbir şey diyemedi. Son defa başını eğdi ve onunla birlikte kendine de, dayısına da, dostuna da sessizce ağladı...

Henüz gün öğleye varmamıştı... Han yoğun bakımdan çıkarılmış, tek kişilik hasta odasına alınmıştı. Fidan kocasının yanı başında sessizce oturuyordu. Parmaklan sevgiyle onun saçlarında geziniyor, kalbi ardı ardına yükselen dualarla doluyordu. Bir süre sonra parmaklan yorgun düştü. O an dudaklarından sessiz, derin bir şükür döküldü: “Sana yeniden bir hayat bahşeden Allah'a hamdolsun!”

Han’ın sesi boğuk, küskün ve keder yüklüydü.

“Yeni bir hayat değil bu, yarım bir hayat.”

Fidan bir an donakaldı.

“Sen ne diyorsun?”

“Yalan mı?” dedi Han, sesi ağlamakla susmak arasındaydı.

Fidan onu incitmemek için kelimeleri tartarak konuştu: “Yine de hayattasın. Ölümden dönmüş birine yakışmıyor bu sözler...”

Han kesti sözünü, yüreği yangın yeriydi.

“Bu da başka bir ölüm!”

“Lütfen kendine karşı bu kadar acımasız olma.”

“Söyle, nasıl olmayayım?" dedi kederle Han. “Umut mu kaldı? Yürüyebilmek neye yarar Fidan? Bir adam bir kadınla yatağını paylaşamayacaksa, yaşadığına nasıl inansın? Bu saatten sonra ne seni mutlu edebilirim ne de kendimi. O tren çoktan kaçtı”

Fidan’ın içi öyle buz kesti ki o an.

“Sen ne demek istiyorsun?”

Han hâlâ onun gözlerinin içine bakamıyordu.

“İstediğin zaman boşanabiliriz.”

Fidan’ın kulakları uğuldadı. Yüreğine ince bir sızı değil, balyoz gibi bir darbe indi.

“Ne dedin sen?”

Han bu kez daha yavaş, daha ağır ve daha boğuk tekrarladı: “İstediğin zaman boşanabiliriz.”

Fidan birden gözyaşlarına hâkim olamadı. Yüreğinden taşan acı dilinden döküldü: “Bir yerde okumuştum; ‘Ben bu hayatta kimin üstüne çok titrediysem, onunla imtihan edildim.’ Bu söze eskiden inanmazdım. Ama artık anlıyorum bu söz, benmişim.”

Han da ağlıyordu.

“Ruhumun içinden bir şeyler koptu Fidan. Sanki ben artık ben değilim. Gözlerinin içine bakamıyorum bile, çünkü utanıyorum."

Fidan gözyaşlarını sildi, sonra kendini toparladı.

“Benden bu kadar mı çabuk vazgeçiyorsun? Hani ben senin toprağını bulmuş tohumun gibiydim?"

Han sessizce ağlıyordu.

“Doğru... ama o toprak bir fidana can veremez artık."

Fidan hemen ayağa kalkıp “Saçmalama Han!" diye çıkıştı. “Bu söylediklerinin hepsi boş. Yoğun bakımda verilen ilaçlar aklını bulandırmış belli ki. Zaman geçsin, geçecek hepsi."

“Ne değişecek Fidan?” dedi Han yorgun bir öfkeyle. “Ne değişecek söyle? Beni mi iyileştirecek zaman? O giden şey geri mi gelecek?"

Fidan bu kez duraksadı.

“Bilmiyorum!”

“Biliyorsun ama itiraf edemiyorsun. Her şey değişti. Ben artık eski ben değilim.”

Fidan’ın omuzlan çökerken, “Sana yalan söylemeyeceğim,” dedi kırgın bir sesle, “üzdün beni."

Han başını eğip mahcup ve perişan bir sesle, “Amacım seni incitmek değildi," dedi.

“Ama incittin! Senin gözlerini açmanı beklerken içim dua doluydu. Hayatımıza kaldığımız yerden devam ederiz sanmıştım. Ama ne umdum ne buldum.”

Han derin bir nefes aldı, fakat o nefesin içinde umut yoktu, sadece karamsarlık vardı,

“Affet beni!”

Fidan gözlerini dikti ve sesi kırgın ama netti: “Siz erkekler bir uzvunuzu kaybettiğinizde önce insanlığınızı, sonra sevginizi yitiriyorsunuz. Oysa biz kadınlar öyle değiliz. Biz aşka bedenimizle değil, yüreğimizle tutunuruz.”

Ve ansızın hıçkırarak ağlamaya başladı Fidan. Kırık dökük kalbini odada bırakıp çıkarken şu söz yankılandı ardından: “Lanet olsun böyle kadere!"

Gri gökyüzü sanki yeryüzüne küsmüşçesine ağlıyordu. Fidan’ın içinde de benzer bir fırtına vardı. Usul usul esen bir rüzgâr gibi başlayan konuşma Han’ın sözleriyle kasırgaya dönmüş, zihnini allak bullak etmişti. Ne düşünebiliyor ne de hissedebiliyordu. Her şeyin üstü bir sisle örtülmüş gibiydi.

Başını kaldırıp cama vuran damlaların sesine kulak verdi bir süre... Belki de aklını susturmanın tek yolu buydu. Tam o esnada bir ses deldi o puslu sessizliği: “Fidan.”

Yavaşça döndü, sesin geldiği yöne baktı. Margaret’ti.

“Merhaba,” dedi yorgun bir sesle.

Margaret yanma yaklaştı. Bakışlarında bir gariplik sezdi, fakat ne olduğunu çıkaramadı.

“Merhaba canım, nasılsın? Han nasıl? Yeni bir gelişme var mı?” Fidan’ın sesi uzaklardan geliyordu sanki.

“İyi. Bugün yoğun bakımdan çıkardılar, normal odaya aldılar.”

Margaret’in gözleri parladı, dudakları titredi. Fakat sevinci Fidandaki durgunlukla yarım kaldı.

“Peki senin neyin var?”

Fidan bir anda gözyaşlarına boğuldu.

“İsterseniz bu soruyu oğlunuza sorun.”

Margaret’in yüzü gerildi.

“Oğluma mı? Ama neden?”

“Çünkü cevabı verecek olan o.”

Margaret hayıflanır gibi bir sesle, “Keşke,” dedi, “Kıbrıs’a gitmeseydim. İki günde neler olmuş böyle? Söylesene, neden ağlıyorsun?”

Fidan elini titreyen çenesine götürdü, gözyaşlarını sildi. Sonunda içindeki düğümü çözmeye karar verdi.

“Oğlunuz benden boşanmak istiyormuş.”

Sanki Margaret’in kulaklarına kurşun döküldü.

“Ne... ne dedin sen?”

“Boşanmak,” dedi Fidan bu kez daha net, daha acıyla.

Margaret’in sesi kısıldı.

“Tanrı aşkına, ölümden dönmüş birinin ilk düşüncesi bu mu olur? Karısından boşanmak mı? Neden?”

Fidan derin bir nefes aldı, gerçeği keskin bir bıçak gibi dile getirdi: “Kendini artık bir erkek gibi hissetmiyormuş.”

Margaret’in yüzü soldu, dudakları acıyla aralanırken, “Pekâlâ,” dedi, “şimdi kendini nasıl hissediyor peki?”

“Yarım bir adam gibi.”

O an Margaret’in içindeki umut mum gibi sönüverdi.

“Böyle bir saçmalık, böyle bir bahane olabilir mi?"

Tam o sırada Mehmet Aziz Bey çıktı karşılarına. Henüz hiçbir şeyden haberi yoktu. Büyük bir merakla, “Oğlumdan iyi bir haber var mı?” diye sordu.

Fidan suskundu, yanıtlayamadı. Margaret onun yerine, “Tanrı’ya şükür yoğun bakımdan çıkmış. Ama,” dedi duraksayarak, “bir sorunumuz var.”

Mehmet Aziz Beyin yüzü hemen ciddileşti.

“Ne sorunu?”

Margaret başını eğdi, sözleri yuvasını arayan kuşlar gibi ürkekti.

“Galiba oğlumuz ruhen çökmüş."

Mehmet Aziz Bey omuz silkti.

“Normal değil mi bu? Daha yeni çıktı yoğun bakımdan.”

Margaret başını iki yana salladı, sesi titriyordu.

“Sen anlamıyorsun! Oğlumuz yoğun bakımdan bambaşka biri olarak çıkmış.”

Fidan daha fazla suskun kalamayacağını anladı. Başını kaldırdı ve gözlerini Mehmet Aziz Beyin gözlerine dikip “Oğlunuz benden boşanmak istiyor,” dedi.

Mehmet Aziz Beyin o an dizlerinin bağı çözüldü.

“Ne... ne dedin sen?”

“Benden boşanmak istiyor.”

“Bu... bu bir şaka olmalı. Aklını mı yitirdi bu oğlan?”

Fidan yanıt vermedi. Margaret de sustu. Mehmet Aziz Bey iç çekti, sonra sitemkâr bir şekilde söylendi: “Bir insan gül gibi eşinden niye boşanmak ister ki? Böyle saçmalık olur mu?..”

Ama aslında sorduğu sorunun cevabını biliyordu. Bir baba olarak dile getiremeyeceği bir gerçekle karşı karşıyaydı. Margaret usulca koluna dokunup “Ne oldu sana?” diye sordu fısıltıyla.

Mehmet Aziz Bey gözlerini kaçırdı.

“Bir şey yok. Sonra konuşuruz bunu.”

Margaret üsteledi.

“Hayır, var bir şey. Anlamaz mıyım?”

O an Fidan girdi araya, zavallı adamın daha da dağılmasını istemedi.

“Bence de bunu sonra konuşalım. Şimdi gidip oğlunuzu görün. Kaç zamandır sesine hasrettiniz.”

Mehmet Aziz Bey düşünceli bir hâlde başını sallayıp “Sen bunları dert etme kızım,” dedi. “Ben onun aklını başına getiririm.”

Fidan yavaşça kafasını iki yana salladı.

“Boş verin! Bazen iyi bir boşanma kötü bir evlilikten hayırlıdır. Her gün yavaş yavaş ölmektense bir defada ölmeyi yeğlerim. Bu yaralı hâlimizle ne kadar dayanabiliriz ki birlikte kalmaya?”

Mehmet Aziz Beyin içi titredi.

“Yalvarırım böyle konuşma. Oğlum saçmalamış, sen bari saçmalama! Çünkü bir baba olarak çok ama çok zoruma gidiyor...”

Sözlerinin devamını getiremedi. Gözlerinden taşan yaşlar artık durdurulamazdı. Omuzlan ince ince titremeye başladı. Fidan da daha fazla dayanamadı. İkisi aynı anda, sessizce çözüldüler. Yağmurun ritmik sesi içeriyi dolduran hıçkırıklara karıştı. O an yavaşça solup giden bir umudun yasını birlikte tutuyorlardı...

Altı yüz on yedi numaralı odanın kapısı ağır ağır aralandı. Dışarıda hâlâ yağmur yağıyordu. Pencereye vuran damlalar Han’ın yüreğinde yankılanan kederi usulca fısıldar gibiydi. Margaret ile Mehmet Aziz Bey yavaş adımlarla içeri girdiklerinde gözleri önce yatağa, sonra yatakta yatan biricik oğullarına takıldı. Uzun bir sessizliğin ardından Margaret’in titreyen sesi odayı doldurdu: “Oğlum... canım oğlum... Tanrı’ya bin şükür! Sesimizi duydu da seni bize bağışladı.”

Han onları karşısında görünce gözyaşlarına boğuldu. Sesi kırıktı, tıpkı kalbi gibi.

“Nerelerdeydiniz? Size çok ihtiyacım vardı.”

Margaret gözyaşlarını silmeden, özlemin coşkusuyla eğilip oğlunun boynuna sarıldı.

“Evden aceleyle çıkmıştık, hiçbir şey almamıştık yanımıza,” dedi pişmanlık dolu bir sesle. “O yüzden gittik Girne’ye. Ama keşke gitmeseymişiz.”

Han’ın gözyaşları durmak bilmiyordu.

“Keşke ölseydim. Yaşamak istemiyorum artık.”

Bu söz, Margaret’in yüreğini bir hançer gibi deldi. Mehmet Aziz Bey öfkesini bastıramayıp “Oğlum,” diye homurdandı, “ne biçim konuşuyorsun sen? Aklını mı yitirdin?”

Han başını yastığa gömdü, karanlığa konuşur gibi fısıldadı: “Herhâlde biricik oğlunla ilgili bazı acı gerçekleri duymuş-sundur.”

Mehmet Aziz Bey gözlerini ondan kaçırmadı. Derin bir yutkunmanın ardından sesini toparlayıp kararlı bir sesle konuştu: “Evet, duydum. Ama duymuşsam ne olmuş?”

Han buruk bir şekilde gülümsedi. Bu gülümsemenin ardında büyük bir kahır vardı.

“Ne mi olmuş? Ben artık yarım bir adamım baba. Bundan daha büyük bir yıkım olabilir mi?”

Mehmet Aziz Beyin boğazı düğümlendi, ama dimdik durmaya çalıştı.

“Haklısın oğlum. Senin yerinde ben olsaydım belki daha da beter hissederdim. Ama unutma! Tıp ilerliyor, bilim gelişiyor.”

Han onun sözünü acıyla kesti: “Ne zaman? On yıl sonra mı, yirmi yıl sonra mı? Peki ya o zamana kadar geçen hayat ne olacak? Hiç yaşamamış gibi mi sayacağım?”

Mehmet Aziz Bey kıstı gözlerini, kelimeleri artık yetersiz gelmeye başlamıştı.

“Bilmiyorum.”

O sırada Margaret oğlunun yüreğine dokunmak istercesine yanma sokulup “İnan bana,” dedi yumuşak bir sesle, “nerede bir umut ışığı varsa, biz seni oraya götürürüz. Ne gerekiyorsa yaparız. Yeter ki sen yaşamaktan vazgeçme.”

Han küçük bir çocuk gibi hüngür hüngür ağlamaya başladı.

“Keşke... keşke evlenmeseydim. Böyle olacağını bilseydim Fidan’ı bu acıya ortak etmezdim.”

Margaret yüreği burkularak saçlarını okşadı.

“Nereden bilecektin böyle bir şeyin başımıza geleceğini?”

Han bakışlarını cama çevirdi.

“Şimdi ne yapacağım ben anne?”

Margaret derin bir nefes alıp gözyaşlarını tuttu.

“Yaşayacaksın oğlum. Ne olursa olsun yaşayacaksın. Çünkü yaşam varsa umut da var.”

Han başını iki yana salladı.

“Keşke sizin gibi bakabilsem hayata ama bakamıyorum. Çünkü yarım bir insan hayata da yarım bakar anne.”

Margaret’in içindeki sükûnet bir an bozuldu.

“Saçma!”

“Hiç de değil," diye cevapladı Han. “Artık karımın yüzüne bakamıyorum. Onun yanında küçülüyorum. Yüzünü gördükçe kaçmak istiyorum. Bu nasıl bir evlilik anne?”

Margaret kaşlarını çattı.

“Bu da nereden çıktı şimdi? Az önce Fidanla konuştum. Onu boşanmakla tehdit etmişsin.”

“Ne yapabilirim ki? Fidan hâlâ çok genç. Hayatının en güzel yıllarını benim eksikliğimin gölgesinde geçirmesin istiyorum. Sevgimden yapıyorum bunu. Eğer gerçekten seviyorsam, onu bu yükten azat etmeliyim, değil mi anne?”

Margaret bir süre cevap veremedi, kelimeler boğazında düğümlendi. Gözlerinden süzülen birkaç damla yaş yanaklarını ıslatırken, “Oğlum,” dedi Mehmet Aziz Bey kederli bir sesle, “hele hastaneden hayırlısıyla bir çık, ondan sonra bakarız ne yapacağımıza, olur mu?”

Hülya

Sabahın ilk ışıklan hastane koridorlarına usulca sızarken, altı yüz on yedi numaralı odanın kapısı yavaşça aralandı. Sessizlik ince bir loşlukla birlikte odaya sinmişti. Beyaz önlüğünün ceplerine ellerini sokmuş, narin adımlarla içeriye giren doktor başıyla hafifçe selam verip gülümsedi ve hemen ardından, “Günaydın," dedi yumuşak ama tok bir sesle. “Bizi çok korkuttun. Nasılsın şimdi?”

Han başını çevirdi, gözlerini kısarak konuşanın kim olduğunu anlamaya çalıştı. Gördüğü yüz karşısında şaşırdı. Karşısında duran Hülya’ydı.

“Eh işte!” dedi, sesi yorgun ve hâli kırık döküktü.

Hülya birkaç adım atıp Han’ın başucuna geldi. Elini nazikçe tuttu, gözlerini gözlerine dikti ve büyük bir hayal kırıklığıyla, “Ben sana çok üzüldüm,” diye fısıldadı.

Han ne söyleyeceğini bilemedi. Bu yakınlık ona farklı duygular hissettirmişti. Tedirgin bir şekilde, “Şey...” dedi, “çok sağ ol!”

Hülya elini bırakmadan, “Birkaç defa seni görmeye geldim,” dedi yavaşça. “Ama her defasında uyuyordun, her şeyden habersiz bir şekilde.”

Han gözlerinde şaşkınlıkla, “Gerçekten mi?” diye sordu.

“Evet,” dedi Hülya içten bir sesle. “İyi olmanı dilemek için gelmiştim. Keşke bu kaza yaşanmasaydı. Yazık oldu!”

Hülya’nın az önceki davranıştan ve sarf ettiği sözler Han’ın kafasını karıştırmıştı.

“Neye yazık oldu?”

Hülya elini nazikçe Han'ın elinden çekip "Bilmiyorum," dedi düşünceli bir sesle. "Sana mı, Fidan'a mı, yoksa bana mı?"

Han o an ne diyeceğini bilemedi. Hülya'nın sözleri içindeki huzursuzluğu artırmıştı. Bir süre suskun kaldı. Ona ne söyleyeceğini düşünürken, "Keşke," diye sürdürdü konuşmasını Hülya, "hiç başlamasaydı bu aşk!"

Han duyduklarına inanamadı. Şaşkınlıkla ona bakarken, "Sen neler söylüyorsun?" dedi.

Hülya buruk bir gülümsemeyle cevap verdi: "Neden böyle tepkilisin? Sen de hissetmedin mi benim hissettiklerimi? Söylesene, hissetmedin mi? Hadi, bana gerçeği söyle."

Han bu sözler karşısında daha da şaşkındı.

"Ben kanma âşığım. Ne saçmalıyorsun sen?"

Hülya bu sözler üzerine bir adım geri çekildi. Yüzündeki ifade soldu. Kafasında bir şeyler birbirine karışmış, duygularının yönü sanki pusulasını kaybetmiş gibiydi.

"Açıkçası böyle bir karşılık beklemiyordum," dedi sesi hafifçe titrerken. "Nasıl yani? Eskisi gibi sağlıklı bir erkek olsaydın, bana karşı yine de kayıtsız kalır miydin?"

Han bu beklenmedik, keskin ve acımasız soruyla sersemlemiş gibiydi. İçinde bir şey kırıldı. Gözleri boşluğa dikildi, yüzüne o bildik ifade oturdu. Zihninde bir uğultu yükseldi. Fakat sonra yutkundu, toparlanmaya çalıştı ve neredeyse fısıltıya yakın bir sesle, "Aklınca benden intikam mı alıyorsun?" diye sordu.

Hülya dudaklarının kenarına sinsice yerleşen o alaycı gülümsemeyle bakıp "Sen önce benim soruma cevap ver," dedi. "Ben de seninkine cevap vereceğim, hem de tüm içtenliğimle."

Han'ın yorgun gözleri kocaman açılmıştı. Ama bu şaşkınlık kısa sürede yerini kararlılığa bıraktı. Gözlerini Hülya'nın gözlerine dikti, sesi ise netti:

“Evet! Kesinlikle kayıtsız kalırdım sana.”

Hülya’nın beklediği cevap bu değildi. Bir kez daha yüzü soldu, dudaklarında sönük bir titreme belirdi. Hemen ardından öfkesini bastıramamış gibi tısladı: “Hayır! Kesinlikle intikam almıyorum. Aksine gerçekleri söylüyorum. Çünkü sen artık o eski erkek değilsin. Bunu en iyi sen biliyorsun.”

Bu söz Han’ın içine bir bıçak gibi saplandı. Gözlerinde şimşekler çaktı, sesi öfkeyle doluydu: “Hemen bu odayı terk et!”

Hülya yine o tanıdık alaycı gülümsemeyle bir adım geri çekilip “Elbette,” dedi buz gibi bir sesle. “Zaten bu saatten sonra konuşacak ne kaldı ki?”

Han ona son bir kez baktı. Yüzünde öfke ile kırılmış gururun izleri vardı.

“Sen,” dedi kısık ama öfkeyle titreyen bir sesle, “kendi kendine gelin güvey olmuşsun. Ama unuttuğun bir şey var. Biz hiç aşktan söz etmedik ki şimdi ondan geriye bir şey kalsın.”

Hülya hiçbir şey söylemeden arkasını döndü, sessizce kapıyı aralayıp çıktı. Ardında buruk bir hava, bastırılmış bir kırgınlık ve gürültüsüz bir fırtına bıraktı. Han yalnız kaldığında derin bir soluk aldı ama ciğerleri daraldı. Yüzü buruştu, kaşları çatıldı. Gözlerinin kıyısından süzülen o tek damla yaş, bir şeyin çoktan içinden taştığını haber veriyordu.

Dışarıda yağmur hafif hafif çiseliyordu. Gökyüzü sanki hüzünle dokunmuş gri bir perdeyi sermişti yeryüzüne. Odanın içi sessizdi, ama bu sessizlik binlerce kelimenin sustuğu bir yankıydı âdeta. Yalnızca nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyor, yüzü ifadesiz, gözleri ışıksızdı. Bir zamanlar umutla parlayan bakışları, şimdi kederin koyu gölgesine gömülmüştü.

Şaheser ona baktı. Gözleri bir annenin gözleri gibi endişeli, bir ablanın gözleri gibi koruyucu, bir dostun gözleri gibi yaralıydı. İçindeki acıyı yutkunarak bastırdı, umut verici bir şekilde konuştu: “Bugün yaşaman bile

bir mucize Han. İkinci şansını iyi kullanman lazım. Sonuna kadar, dibine kadar.”

Han başını çevirmedi, gözlerini bir noktaya kilitlemişti sanki. Gözleri yaşsızdı artık. O sabah ağlamıştı, hem de çok ağlamıştı. Duygularının gözyaşlarıyla birlikte boşaldığını sanmıştı ama içinde bir boşluk vardı hâlâ. Tarifsiz, dipsiz bir boşluk.

“Yaşamak,” dedi boğuk bir sesle, “ama nasıl?”

Şaheser sandalyesini biraz daha yaklaştırdı, yanma geldi. Elini Han’ın yorgun avcuna koydu. İçinde şefkat vardı, ama acı da.

“Adam gibi...”

Han birden sözünü kesti: “Ama ben artık yarım bir adamım. Yarım adamların hayatı da yarım olur ne yazık ki.”

Şaheser derin bir nefes aldı. Bir yanıt vermeden önce gözlerini kaçırdı bir an, sonra yeniden döndü Han’a. Bu defa sesi daha yumuşak, ama daha kesindi: “Söyle, ne yapacaksın? Böyle üzülerek mi geçireceksin ömrünü? Hem de bu genç yaşında."

Han uzun ve titrek bir nefes daha aldı. Sanki içindeki yük ciğerlerine sığmıyordu artık.

“Ne yapacağımı bilmiyorum, çaresizim. Üstelik kafam da karmakarışık.”

“Öyleyse neden her şeyi oluruna bırakmıyorsun?”

Han gözlerini kapattı bir an. Karanlık bir iç sesle fısıldar gibi yanıtladı: “Nasıl bırakacağımı bilmiyorum. Birkaç gün önce gözlerimi açtım ve kendimle ilgili o acı gerçeği öğrendim. Sanki öldürmeyen Allah, süründürmeyi seçmiş.”

Şaheser’in içi burkuldu ama pes etmedi.

“Kime göre? Belki sana göre böyle ama bana göre yaşaman başlı başına bir mucize. Allah seni seviyor. Hâlâ şanslısın, ama bunun farkında değilsin.”

Han başını çevirip ona baktı, dudaklarında bir titreme vardı.

“Ne şansı bu? Hangi şanstan bahsediyorsun?”

Şaheser içi acıyarak gülümsedi.

“Az önce söyledim ya sana. Benim gibiler için bu bir şans."

Aralarındaki hava gittikçe yoğunlaşıyordu. Şaheser sessizliği yarıp yeniden konuştu, sesi bu kez daha doğrudan, daha derindi: “Peki, esas soruya gelelim Han... Yaşamak mı istiyorsun, yoksa ölmek mi?”

Han yanıt vermedi. Gözleri bir noktaya kilitlendi, dudağı seğirdi, sonra başını belli belirsiz oynatıp “Şey...” dedi, “keşke ölseydim.”

Şaheser geri çekilmedi. O aynı soru, bu kez daha tok bir sesle yeniden geldi: “Hayır. Şimdi. Şu anda. Yaşamak mı istiyorsun, yoksa ölmek mi?”

Han gözlerini kaçırdı, birden boğazından bir çığlık gibi yükseldi sesi: “Yaşamak!”

O an odada her şey durdu sanki. Zaman bir anlığına nefesini tuttu. Şaheser’in bakışları yumuşadı, gözleri doldu. Han’ın ise göz kapaklan titredi, ağlamakla ağlamamak arasında salındı. Ardından da yüreğinde bastıramadığı bir dalga kabardı...

Eve Dönüş

Günler öyle hızlı akıp geçiyordu ki... Sanki zaman acılan geride bırakmak istercesine telaşla yol alıyordu. Ve sonunda Han haftalar süren hastane günlerinin ardından evine döndü. Bedeni yorgun, ruhuysa hâlâ o odalarda asılı kalmış gibiydi.

“Tanrı’ya şükürler olsun,” dedi annesi Margaret gözlerinden süzülen yaşlan silerken. “Hâlâ hayattasın, hâlâ nefes alıyorsun.”

Han önceki günlere kıyasla biraz daha kabullenmiş görünüyordu durumunu. Ama içini kemiren burukluk her ifadesine sinmişti.

“Eh işte” diye fısıldadı.

Annesi usulca boynuna sarıldı. Burnunu saçlarına yasladı, ciğerlerine kokusunu çekerken, “Bu güzel kokun,” dedi neredeyse bir dua gibi, “bir ömür yeter bana.”

Han’ın yüzünde gölgelenen bir hüzün belirdi.

“Ama bana yetmiyor anne. Böylesi bir hayat bana yetmiyor.”

Margaret hâlâ umutluydu. Umudun yitmemesi gerektiğini bilen bir anne gibiydi.

“Bir gün gelecek, göçmen kuşlar gibi eski günler de geri dönecek. Hem de hiç ummadığımız bir anda.”

Han’ın gözleri oturma odasından yatak odasına kaydı. O kapı aralığında Fidan’ı her gördüğünde boğazına bir yumru oturuyor, nefes almak bile yüreğini sızlatıyordu.

“Neyse,” dedi sessizce. “Boş ver anne!”

Margaret üstelemedi. Gülümser gibi yapıp “Eee?” dedi. “Yeni bir plan yapmanın zamanı gelmedi mi?”

Han başını çevirdi, şaşkındı.

“Ne planı?”

Margaret hafifçe doğruldu, yatak odasına doğru seslendi: “Fidan! İşin bitti mi tatlım?”

Gardıroba son kazağı yerleştiren Fidan kapıyı kapattı, ağır adımlarla yanlarına geldi.

“Şimdi bitti. Hayrola, bir şey mi oldu?”

Margaret kollarını kavuşturdu, yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yerleşti.

“Hadi! Hep birlikte oturup bir yol haritası çıkaralım.”

Fidan da Han gibi şaşırmıştı.

“Nasıl bir harita bu?”

Bu defa söz sırası Mehmet Aziz Beydeydi. Bir süre söyleyeceklerini kafasında toparlamaya çalıştı. Doğru kelimeleri arar gibiydi.

“Biz düşündük ki...”

Margaret hemen atıldı: “Mehmet Aziz ne oldu sana böyle? Az evvel gayet kararlıydın.”

Mehmet Aziz Bey gülümsedi, omuzlarını dikleştirdi.

“Doğru! Kusura bakmayın. Bir an dağıldım. Evet, konu şu: Keşke bu kaza olmasaydı, ama oldu. Artık bu gerçekle yaşamayı öğrenmeliyiz. Karalar bağlamak çözüm değil.”

Han dikkatle dinliyordu. Hâlâ nereye varılmak istendiğini anlayamamıştı.

“Baba, daha açık olur musun? Nereye varacaksın?”

Mehmet Aziz Bey derin bir soluk aldı.

“İyileşmen zaman alacak. Biliyorsun, belin hâlâ hassas. Yakında fizik tedavilerin başlayacak. Bu zorlu süreçte biz yine senin yanındayız.”

Han başını salladı. Babasının sesinde bir güç vardı ama onun içinde o güce dair tek bir iz kalmamıştı sanki.

“Annen istersen burada kalabilir bir süre daha.”

Han itiraz etti: “Hayır, gerek yok. Annem yoruldu zaten."

Fidan hemen söze karıştı: “Bence var! Senin gibi bir hastaya tek başıma yetişemem. Gece nöbetlerim var. Bazen günleri bile karıştırıyorum. Eve ne zaman döndüğümü unuttuğum oluyor."

Mehmet Aziz Bey başını onaylarcasına salladı.

“Fidan haklı. Margaret sen ne diyorsun?”

Margaret kararını çoktan vermişti zaten.

“Ben kalırım elbette. Sana kim bakacak oğlum? Hem de bu kış günü. Gözüm arkada kalmaz en azından."

Han usulca başını eğdi, yorgundu. Tartışacak hâli yoktu.

“Peki,” dedi sadece.

Mehmet Aziz Bey yumuşak bir ses tonuyla, “Üzme artık kendini,” dedi. “Unutma! Bir gün gelecek, bu günler sadece bir anı olacak.”

Han için bu cümleler teselli olmaktan çıkmıştı artık. Onlara ihtiyaç duymuyordu.

“Pekâlâ baba,” dedi kısa ve kesin.

Fidan birkaç gün önce Han'la yaşadıktan o sert konuşmadan sonra içine kapanmış, derin bir sessizliğe gömülmüştü. Gözleri dalgın, sesi boğuktu.

"Belki arada Girne'ye gidersin. Bir hava değişikliği iyi gelir sana."

Han yine utandı, gözlerini kaçırdı. Cevabı boğuk, karanlık bir gölgede asılı kaldı: "Hele o gün bir gelsin, bakarız çaresine." Fidan yutkundu. İçinden geçenleri söyleyecekti ama yapamadı. Acı bir şurup gibi dizdi yutamadığı kelimeleri boğazına, sonra vazgeçti. Onun bu suskunluğunu fark eden Mehmet Aziz Bey konuştu bu kez: "İkinizden de istirhamım, bu süreçte birbirinize zaman tanıyın. Yaralar kolay iyileşmez. Ama merhem olursanız birbirinize daha kolay olur."

Han yine o tanıdık utançla başını eğdi. Fidan ona her baktığında içi biraz daha sızladı. Ne diyeceğini, nasıl yaklaşacağını bilemedi. Kalplerinde derin bir yalnızlık, dillerinde ağır bir suskunluk vardı. Her şeyi örten, her şeyin üzerini kapatan o derin sessizlik odanın içinde uzun süre asılı kaldı...

Yüzleşme

Hastanenin uzun, sessiz koridorunda adımlarını hızlandırmıştı Fidan. Cevat Hocanın odasına gitmek üzereydi ki yolun yansında onunla göz göze geldi. Kazadan bu yana ilk karşılaşmalarıydı bu. Göz göze geldiklerinde zaman bir an için donmuştu. Hülya'nın bakışlarında karmaşık bir acı, Fidan'ınkinde ise keskin bir kararlılık vardı. Ama garipti, kelimeler yoktu. İkisi de sessizliğin ağırlığına gömülmüştü. Sonunda, "Geçmiş olsun," dedi Hülya, sesi yumuşaktı ama içtenlikten uzaktı.

"Sağ ol," dedi Fidan sakin ama mesafeli.

Hülya dudaklarının kenarına düşen o sinsi tebessümüyle yaklaşıp "Han nasıl?" diye sordu. "Biraz toparladı mı bari?"

"İyileşmesi biraz zaman alacak," dedi Fidan. "Ama hayatta. Bu bile yeter."

Hülya bir an sustu, sonra o kendine özgü alaycılığıyla konuştu: "Peki yolun sonunda ne var, biliyor musun?"

Fidan anlam veremedi.

"Nasıl yani?"

"Dedikodular dolaşıyor ortalıkta," dedi Hülya, kelimeleri itinayla seçtiğini belli ederek. "Sen de doktorsun, bilirsin. Üretrası kopan bir erkek için bu iktidarsızlık anlamına gelir. Görünüşe bakılırsa Han da artık o eksik adamlardan biri."

Fidan'ın gözleri bir an kararır gibi oldu. Kalbi sanki yokuş aşağı bırakılmış bir çığlık gibi yuvarlandı iç dünyasında. Ama belli etmedi. Hülya içten içe bu sessizliğin zaferine inandığı için sordu: "Peki sen böyle bir gerçekle ne yapacaksın?"

Fidan başını dikleştirdi. Gözleri kararlılıkla parlıyordu.

“Ölene dek kocam olarak kalacak.”

Hülya’nın kaşları hafifçe kalkarken, “Gerçekten mi?” dedi sırıtarak. “Gençsin, sağlıklısın. Bir ömür boyu kendini inkâr mı edeceksin?”

Fidan gözlerini ondan ayırmadan cevap verdi: “Sevgi bedensel bir şey değil yalnızca. Ruhun, sadakatin sınavıdır aynı zamanda. Ben bu sınavdan kaçmam.”

Hülya afalladı.

“İnanamıyorum sana.”

Fidan derin bir nefes alıp “Ben de sana inanamıyorum," dedi usulca.

“Bana mı?”

“Evet, sana!”

“Ne demek istiyorsun?”

Fidan bu defa yüreğinden konuştu. Sesi tok, sözü netti: “Bunca zaman sinsice bakan gözlerinin ardında ne olduğunu fark etmemiş değilim. Kalbinde büyüttüğün arzuyu da, fırsatını kolladığın o anlan da... Sen Han’a göz koydun.”

Hülya bir an kıpkırmızı kesildi.

“Yanlış anlamışsın.”

Fidan’ın dudaklarında acı bir tebessüm belirdi.

“Hayır, çok iyi anladım. Ama sen yanlış yerdesin.”

Hülya bir adım geri attı ama son bir hamle yapmadan da duramadı.

“Peki ya sen? Artık onunla asla kadın gibi yaşayamayacağını biliyorsun. O zaman hangi sevgiye sığınacaksın?”

Fidan’ın birden gözleri alev gibi parladı.

“Şimdi lütfen git yoluna Hülya. Bir daha sakın, ama sakın karşıma çıkma.”

Hülya sustu, hemen arkasını döndü. Ardında yalnızca acı, hayal kırıklığı ve yenilgi bırakarak uzaklaştı. Fidan derin bir nefes aldı, gözlerini kapadı. Ve sonra gözlerinde hançerlenmiş ama hâlâ dimdik duran bir kadın gururuyla yürümeye devam etti...

Kış, şehri kemiklerine dek donduruyordu. Hastanenin bahçesinde rüzgâr, kuru yapraklan bir oyunun içine çekmişçesine savuruyor, insanların soluklan ayazla karışıp duman gibi uçuşuyordu. Gri gökyüzü sabırsız bir yağmurun habercisi gibiydi. Han annesiyle birlikte hastaneye gelmişti yine. Rutin kontrol ve fizik tedavi için. Ama asıl meselesi kontrolden çok yüreğinde biriken tortulan, içini kemiren karanlığı eski hocasına açmaktı. Boynu bükük bir hâlde Doktor Nazif Beyin kapısını aralarken, “Gel bakalım içeri,” dedi hocası babacan sesiyle.

Han durdu, bir an gözlerini kaçırdı. Nazif Bey onun gözlerindeki hayal kırıklığını gördüğü sırada, “Hangisi daha ağır basıyor?” diye sürdürdü konuşmasını, “ölmek mi, yaşamak mı?”

Bu soruyla daha önce Şaheser’in karşısında da kalakaldığını hatırladı Han. O an kalbindeki eski sancı yeniden yokladı içini. Nefesi daraldı, kelimeler boğazında dizildi, cevap veremedi. Nazif Bey gözlerini bir an bile ondan ayırmadan, yumuşak ama net bir sesle sordu: “Duyamadım oğlum... Hangisi?”

Han’ın sesi boğuk, gözleri nemliydi.

“Bilmiyorum.”

Nazif Bey masasında duran sıcak kahvesinden bir yudum aldı, dudaklarında acı bir tebessüm gezinirken, “Nasıl bilmezsin oğlum?” diye homurdandı. “Koca adamsın.”

Han başını eğdi. Sanki kendine bile itiraf etmekte zorlandığı o cümle dudaklarından sızar gibi çıktı: “Koca değil... yarım bir adamım artık.”

Nazif Beyin gözleri birden dalıp gitti. Kalbinden geçenleri yüzüne yansıtmamak için kısa bir an pencereye döndü. Ama sonra başını yeniden çevirdi, Han’ın gözlerinin içine bakıp konuştu: “Boş laf bunlar! Farkında mısın, hayat sana bir kez daha göz kırptı. İkinci bir şans sundu. Sen hâlâ o şansı ne yapacağını bilemiyorsun.”

Han bu defa kendini tutamadı, gözyaşları yavaşça süzüldü yanaklarına.

“Biliyorsunuz... daha yeni evlendim.”

“E, ne var bunda?”

Han acıyla gülümsedi.

“Her şey var hocam! Genç, sağlıklı, hayat dolu bir eşim var ama ben artık onu mutlu edebilecek bir adam değilim. İktidarsızım.”

Nazif Bey kalakaldı. Bu cümleyi duymayı beklemiyordu. Bir hekimdi ama bir baba gibi de seviyordu Han’ı.

“Tıp,” dedi nihayet, “her gün yeni kapılar aralıyor. Bugün olmayan, yarın bir çözüm olarak önüne serilebilir.”

Han başını iki yana salladı.

“Ne zaman ama? Gençliğim tükenip gittiğinde mi? Yaşam dediğiniz bu bekleyişin neresine koyacağım umudumu? Şu elimdeki torbayla mı büyüyecek hayallerim?”

Nazif Bey yutkundu. Ardından yalnızca şu cümleyi kurabildi: “Belki de o kadar uzun sürmez. Biliyorsun, bilim mucizelere gebe.”

“İnşallah,” dedi Han, sesi inançtan çok yılgınlık taşıyordu.

O sırada ortamı daha fazla boğmak istemeyen Nazif Bey, “İnsan her şeye alışıyor Han,” dedi babacan bir ses tonuyla. “Zamanla en katı gerçek bile yumuşuyor. İnan ben de seni çok özledim. Çalışkan, zeki, vicdanlı bir asistandın. Bir gün yine burada olacaksın, biliyorum.”

Han’ın gözleri parladı ama dudakları titredi.

“İnşallah hocam! Ama ne zaman bilmiyorum.”

Tam o sırada kapı aralandı. İçeri giren genç adamı karşısında görünce, “Serhan,” dedi Han şaşkınlıkla, “seni burada göreceğimi hiç düşünmemiştim.”

Serhan mahcup bir tebessümle yaklaştı. Sesi biraz boğuk, biraz da titrekti: “Merhaba...”

Nazif Bey hemen araya girip “Serhan artık benim yeni asistanım,” dedi.

Han bir an durdu. İçinden ne geçtiğini kendi bile anlayamadı. Ama dışarıya yansıyan tek şey kırgın bir kabullenişti.

“Hayırlı olsun,” dedi kısık sesle. “Bu görev sana yakışır."

Serhan bir şey söylemek istedi ama kelimeler boğazına takıldı. Sadece mahcup bir şekilde başını salladı.

Çanta

Kış kemiklere kadar işleyen sessiz bir hiddetle sarmıştı evi. Soğuk sadece duvarlara değil, sanki Han'ın içine de sinmişti. Şöminenin önünde, halının üzerine serilmiş yer yatağında uzanıyordu. Alevlerin turuncu titreşimi duvarlarda gölgeler gibi kıpırdanıyor, odanın sessizliğine neredeyse canlı bir soluk katıyordu. Ama Han o kıpırtının tersine içten içe büzülüyor, derin bir sessizliğin içinde kıvranıyordu. Kazadan bu yana hayatı iç içe geçmiş dişlilerin sürtünerek dönmesi gibiydi artık. Her küçük dönüş içinde yeni bir sancı uyandırıyor, geçmişi biraz daha silip yalnızca umutsuzluğa bırakıyordu.

"Anne," dedi Han kısık ve yorgun bir sesle, "bir gün kilitli kapım yeniden açılır mı sence?"

Margaret önce bir şey anlamadı, gözlerinde hafif bir şaşkınlık belirdi.

"Kilidi kapı mı?"

"Evet... O karanlıkta kalmış kapı. Işık almayan, içi boş, içi donmuş bir oda gibi... Bir gün oradan yeniden geçebilecek miyim? Hayatın ışığı orayı da aydınlatacak mı?"

Bu kez anlamıştı Margaret. Oğlunun yüreğine sinmiş sessizliği, o sessizliğin içinde biriken karanlığı.

"Elbette! Hayat mucizelerle doludur. Tanrının ışığı bazen en umulmadık anda parlar. Sen yeter ki içindeki inancı yitirme."

Han gözlerini şöminenin titreşen ateşine dikti. Alevler gibi içinde kıvranan çaresizliği bastırmak istercesine derin bir nefes alırken, "Ben," dedi, "galiba o inancı çoktan kaybettim anne."

Margaret hemen yanı başına diz çöktü, eğilip saçlarını öptü.

“Yapma böyle. Benim içimi dağlıyorsun, farkında mısın?”

Han bir an sustu. Annesinin solgun gözlerinde gördüğü endişe onu daha da hüzünlendirmişti.

“Biliyor musun anne, evimizi özledim. Balkona vuran sabah ışığını, fırından yeni çıkmış çörek kokusunu. Hepsi burnumda tütüyor.”

Annesinin yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. O tebessümde hem umut vardı hem de içten bir özlem.

“Biraz daha sabır... Tekerlekli sandalyeyi bırakır bırakmaz döneceğiz oraya. Belki bir hafta sonu Fidan da gelir, hep birlikte oluruz yine.”

Han, Fidan’ın ismini duyunca sadece burnundan derin bir nefes verdi. Bir kelime etmedi. Margaret oğlunun bu suskunluğunda gizlenen karanlığı sezmişti.

“N’oldu? Neden böyle sustun birden?”

“Bir şey yok.”

“Var, belli. Anlatmak ister misin?”

Han bir an duraksadı, sonra gözlerini kaçırmadan konuştu: “Fidan’a üzülüyorum anne, çok üzülüyorum. Benden ne bekledi ne buldu.”

Margaret kaşlarını çatıp sordu: “Şu aralar ilişkiniz nasıl peki?”

Han acıyla güldü ama o gülüşte bir tebessümden çok pişmanlık vardı.

“Hangi biz? Hangi ilişki?”

Kadınca bir sezgiyle anlamıştı Margaret oğlunun neye gönderme yaptığını, ama yine de sordu: “Yani cinsellikten bahsetmiyorum. Muhabbetten, yoldaşlıktan söz ediyorum. Dikkat ettim, neredeyse hiç konuşmuyorsunuz. Aranızdaki suskunluk öyle ağır ki.”

Han gözlerini yere indirdi.

“Ben onun kalbini kırdım anne. O korkunç kelimeyi söyledim.”

“Boşanma mı?"

Han başını yavaşça sallayıp “Evet,” dedi pişmanlık dolu bir sesle. “Aptallıktı. Büyük bir saçmalıktı. Söylememeliydim ama söz bir kez ağızdan çıkınca geri dönemiyorsun.”

“Hatayı kabullenmek,” dedi Margaret, “bazen özürden bile daha kıymetlidir. Biraz zaman tanı. Kadın kalbi sabırlıdır, yeter ki içten ol.”

Han kendini tokatlamış gibi başını iki yana salladı.

“Eşeğim ben... onu kırdım, yaraladım."

Margaret derin bir iç çekti.

“Sen sadece kendi acının içine gömüldün. Ama onun neler yaşadığını, bu kadar kısa sürede kaç ölümden geçtiğini hiç düşündün mü? Sadece bu evlilikte değil, tüm hayatında yara var.”

“Ne bahtsız bir insan! Yüzü hiç gülmedi.”

Margaret bu kasvetli havayı dağıtmak ister gibi yumuşak bir sesle konuştu: “Sana bir şey ördüm.”

Han gözlerini kaldırdı. Bir tebessüm dudaklarında titreşti.

“Yoksa yine bir atkı mı?”

Margaret göz kırptı.

“Hayır. Bu sefer başka bir şey. Bir çanta ördüm sana.”

Han şaşırdı.

“Çanta mı? Ne çantası?”

Margaret kadınca bir incelikle elindeki siyah örgü çantayı gösterirken, “Bundan sonra idrar torbanı bunun içinde taşıyacaksın,” dedi. “Sokağa çıktığında kimse bir şey fark etmeyecek. Utanacak bir şey yok artık, tamam mı?”

Han afalladı, çantaya baktı. El emeği göz nuru olan o siyah örgüye bir süre dokunmadan sadece baktı. Gözlerinin ucunda bir şeyler yandı ama dökülmedi. Sadece içine çekti derin bir sessizlikle...

Fidan steril suyla dolu şişede penisilini dikkatle çözüyor, ardından uygun iğneyi titizlikle seçip plastiği delerek sıvıyı yavaşça şırıngaya çekiyordu. İlacın beyazımsı yoğunluğu şırınga içinde ağır ağır artarken gözleri bir an takılı kaldı. Hava kabarcıklarını kontrol etti, ardından iğneyi dikkatle çıkardı. Şırınganın ucundan tek bir damla süzülene dek pistonu hafifçe itti. Sonra Şaheser’e döndü. Sesine o tanıdık doktor ciddiyeti yerleşmişti: “Pijamanı biraz aşağı indir.”

Şaheser söylenerek, isteksizce kırmızı renkli pijamasını sıyırdı. Fidan alkolle ıslattığı pamuğu nazikçe iğne yapacağı bölgeye sürüp “Şimdi derin bir nefes al,” dedi.

Şaheser nefes alırken, Fidan iğneyi tereddütsüz batırdı. Şırıngadaki sıvı yavaşça aktı, ikisi de kısa bir süre sessizliğe gömüldü. İğneyi çıkardığında Fidan usulca, “Geçmiş olsun,” dedi.

Şaheser iğnenin yapıldığı yere pamuğu bastırırken gülümsedi.

“Sağ ol yavrum. Sana da zahmet oldu.”

Fidan hafifçe omuz silkti.

“Ne zahmeti halacığım.”

Şaheser yavaşça doğruldu, bir sandalyeye oturdu. Üzerinde hâlâ ince bir titreme vardı.

“Fena üşütmüşüm. Oysaki evden hiç dışarı çıkmadım.”

Fidan iğneyi çöpe atmış, malzemeleri toparlıyordu.

“Grip dediğin misafir gibi. Sen çıkmasan da o bir yolunu bulup gelir."

Şaheser kaşlarını çattı, düşünceli bir ifadeyle başını salladı.

“Geçen gün üst mahalleden bir komşum uğradı. Hasta gibiydi. Demek ki o getirdi bana bu illeti.”

Fidan sustu, bir şey söylemedi. Bunun üzerine Şaheser göz ucuyla baktı, fark etti o yorgun gözlerdeki dalgınlığı.

“Beni boş ver” dedi. “Sen nasılsın asıl?”

Fidan başını eğdi, ellerini bir mendil gibi kucağında buruşturdu.

“Şey... bilmiyorum halacığım. Artık nasıl olduğumu bilmiyorum.”

Şaheser daha da dikkat kesildi.

“Ruh gibisin. Neyin var?"

Fidan’ın birden gözleri doldu, yüreği boşaldı.

“Ne bileyim... her şey üstüme geldi... sanki içimde bir boşluk var... soluk almak bile zor... Yaşayan bir ölü gibiyim."

Şaheser bir an düşündü, sonra kısık bir sesle sordu: “Kocanla aran nasıl?”

Fidan’ın bakışları dondu, sesi çatallaştı.

“Nasıl olacak? Bildiğin gibi işte.”

Şaheser bu sefer tereddüt etmeden sordu: “Gerçekten bu hayata katlanacak mısın? Hem de bu kadar gençken, hem de yolun başındayken.”

Fidan derin bir nefes aldı, içindeki fırtınayı bastırmaya çalıştı.

“Söylesene, katlanmayıp da ne yapabilirim? Ne kalbim başkasına kayar ne de onu terk edebilirim. Çünkü o yalnızca iyi günlerimde değil, en karanlık anlarımda da yanımdaydı. Gerçek bir dost, gerçek bir yoldaştı.”

Şaheser başını sallayarak onun söylediklerini onayladı ama ardından duraksamadan, yumuşak bir ciddiyetle ekledi: “Yine de bir kez daha düşün istersen. Bu küçümsenecek bir karar değil. Mesela anne olamayacaksın. Gerçekten göze alabiliyor musun bunu?”

Fidan başını kaldırdı, yüzünde buruk bir gülümseme vardı.

“Alıyorum... göze alıyorum.”

Şaheser hâlâ tereddütlüydü.

“Bu kadar kesin konuşmak, acele karar vermek doğru mu? Çabuk verilen karar, pişmanlığı da çabuk getirir."

Fidan acıyla dudaklarını büküp “Biliyorum,” diye fısıldadı, “ilişkimizde şehvet yok artık. Ama belki de onun yerini şefkat alır, ne dersin?”

Şaheser başını hafifçe salladı, sonra gözlerini kaçırarak sordu: “Peki, içinde büyüyen o ateşi ne yapacaksın? Bazen içindeki arzunun bastırılamaz hâle geleceğini düşünmüyor musun?”

Fidan başını bir yana çevirdi, gözleri uzaklara dalmıştı.

“Sen nasıl bastırdıysan, ben de öyle bastıracağım.”

Şaheser’in ansızın yüzü kızardı. Kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Benim durumum farklı senden,” diye mırıldandı. “Çünkü ben hâlâ kızoğlankızım!”

Fidan bir an dondu ama geri adım atmadı.

“Bu konu kapansın halacığım. Bundan böyle sadece içinde dostluğu barındıran bir evlilik inşa edeceğim. Şefkatin, sadakatin olduğu bir evlilik. O artık benim eşim, dostum, yoldaşım...

Şaheser uzun uzun baktı ona. Hem acıdı hem de hayranlık duydu. Sonra başını eğip mırıldandı: “Pekâlâ, dediğin gibi olsun. Bu hayat senin neticede. Terzisi de, sahibi de sensin.”

Fidan derin bir nefes aldı, sesi hem yorgun hem de kabullenmiş gibiydi.

“Evet, bu benim hayatım. Payıma düşen buysa, artık savaşmayacağım. Lanetlemeyeceğim de! Sadece razı geleceğim bu lanet olası kadere.”

Kış gökyüzünün solgun yüzünü ince bir tül gibi örtmüş, şehrin üzerine ağır bir sessizlik serpmişti sanki. Ama Fidan’ın içinde esen soğuk hiçbir mevsimin adını taşıyamazdı. Öyle derin, öyle keskin bir nefretti ki kaderine duyduğu... Kalbini söküp atabileceğini bilse, bir an bile tereddüt etmezdi. Ne de olsa bazı acıların tarifi yoktu. Yalnızca birkaç isyan cümlesiyle üzeri örtülür, geriye sadece derin bir suskunluk kalırdı.

“Sen,” dedi Arzu, sesi yankısız bir boşluğu deler gibi, “beni dinliyor musun?”

O sırada Fidan’ın gözleri dalgın, bakışlarıysa sanki zamanın ötesinde bir noktaya çivilenmişti. Görünürde bir yere bakıyor gibiydi ama aslında çok daha uzaklarda, kimsenin göremediği bir iç hesaplaşmanın tam ortasındaydı.

“Ne söyledin ki?”

Arzu onu son günlerde sık sık bu hâlde yakaladığı için artık şaşırmıyordu.

“Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsun? Yani evliliğinle ilgili.”

Fidan derin bir nefes aldı, cevabı geciktirdi.

“Nesi varmış evliliğimin?”

Arzu şaşırdı bu tepkisine.

“Düşünmüştüm ki...”

Fidan hemen atıldı: “Yoksa sen de Şaheser Halam gibi mi düşünüyorsun?”

Arzu bocaladı.

“O ne düşünüyor ki?”

Fidan gözlerini kaçırmadı.

“Cinsel hayatımı.”

Bu cümle bir hançer gibi saplandı ikisinin arasına. Arzu kısa bir sessizliğin ardından güçlükle konuştu: “Şey... benim kastettiğim şey... daha çok anne olmanla ilgiliydi.”

“Yani yine cinsellik,” diye mırıldandı Fidan.

Arzu toparlamaya çalıştı.

“Şey... seks olmadan bir kadın anne olamaz, doğru mu?"

“Doğru!” dedi Fidan, sesi buğulanmış gibiydi. “Henüz evleneli çok olmadı. Ve biliyorum, bu yaşta, bu hâlde, bu hayat zor. Ama en azından denemek istiyorum.”

Arzu dayanamadı.

“Bu saçmalık ama!”

Fidan’ın gözleri birden parladı, sesi kırık ama öfkeli çıktı: “Niye saçmalık olsun ki? Dünyanın en iyi adamıyla evliyim. Beni aldatmadı, dövmedi, küçümsemedi. Şimdi söyle, böyle bir adamı nasıl terk ederim?”

Arzu derin bir iç çekti.

“Ama bu çok büyük bir fedakârlık. Kendi hayatından da vazgeçiyorsun. Bunu görmüyor musun?”

Fidan başını eğdi, gözyaşları sanki kirpiklerinin ucunda asılı kaldı.

“Evet, görüyorum... evet, vazgeçiyorum. Onunla yeni bir hayat kuracağım. Sessiz bir hayat. Rafine bir sevgi... Sessizlik, sadakat, şefkat... Seks yok, kıskançlık yok, kavga gürültü yok... Çünkü onun bana değil, benim sevgime ihtiyacı var şimdi.”

Arzu bir süre sessiz kaldı. Söylenen sözlerin ağırlığı onun da omuzlarına çökmüştü. Gözleri yerdeydi, yutkundu. Sonunda dudaklarından yalnızca bir fısıltı döküldü: “Bu hayat senin. Elbette nasıl yaşayacağına da sen karar vereceksin.”

Fidan bu sefer başını kaldırdı ve kararlı bir sesle, “Artık kimseyle konuşmayacağım bu meseleyi,” dedi. “Çünkü insanlar ilişkimi ağzında sakız gibi çiğniyor. Gıybeti, acıyı, dedikoduyu kaldıramam. Bunu taşıyamam.”

Arzu kafasını hafifçe salladı. Gözlerinde artık hiçbir yargı yoktu. Sadece sessiz, derin bir anlayış parlıyordu.

“Peki, nasıl istersen. Umarım her şey gönlünce olur.”

Fidan gözlerini ufka dikti. Hüzünle sarılmış bir cümle daha döküldü ağzından: “Bilmem... galiba bu da bir imtihan... yaşayıp göreceğiz... bakalım altından kalkabilecek miyim?”

Arzu dayanamayıp sıkıca ona sarılırken, “Benim bahtsız arkadaşım,” dedi boğuk bir sesle, “biz ne ara büyüdük de böyle şeyler başımıza geldi?”

Fidan iç çekti. Dudaklarından bir mırıltı gibi süzüldü cümleler: “Bilmiyorum... çok şey yaşadım Arzu. Belki de en acısı, yaşadıklarımı kabullenmekti. Meğer kabulleniş de bambaşka bir acıymış... bunu şimdi anlıyorum."

Arzu onun gözyaşlarıyla ıslanmış yanağını öperken, “Daha çok gençsin,” diye mırıldandı. “Ne olursa olsun, lütfen ayakta kal!”

Fidan kederle gülümsedi.

“İnsan ancak gücü yettiği kadar kalabiliyormuş ayakta."

Arzu da bu sözleri hüzünle onayladı.

“Haklısın! Ama sen yine de direnmeyi bırakma. Sakın bırakma kendini.”

Fidan sustu, dudakları aralanmadı, kelimeler yüreğinin eşiğinde kaldı. Gözleri ağır ağır uzaklara daldı, sanki gördüğü manzara değil de kendi içinin boşluğuymuş gibi... O derin sessizlik, içinde bir girdap gibi dönüyor, bakışlarını da, ruhunu da yavaşça içine çekip kayboluyordu...

Sevgi Fedakârlıktır!

Soğuk bir kış günüydü. Fidan pencerenin önünde durmuş, dışarıyı izliyordu. Gözleri, karla örtülmüş çam ağacının ağırlaşmış dallarına takılmıştı. O an zamanın akışıyla bağını koparmış gibiydi... Ne kadar süre o hâlde kaldığını kestiremiyordu. Ta ki babası Ferruh Beyin yumuşak ama tedirgin sesiyle irkilene kadar: “Ne düşünüyorsun?”

Fidan’ın yüzünde belli belirsiz bir gölge kıpırdandı. Yanıtı içeriden kopup gelen bir ağıt gibi yavaşça döküldü dudaklarından: “Sanki bu dünyayla olan bütün bağlarım kopmuş gibi. İnsanların konuştuğunu duyuyorsun ama hiçbir kelime sana değmiyor. Ne mi düşünüyorum? İşte tam da bunu.”

Babası bu sözlere karşılık verecek bir cümle bulamadı önce. Derin bir iç çekti yalnızca. Sonra da, “Kendine dikkat et,” dedi endişeli bir sesle.

Fidan onun söylediklerini duymadı ya da önemsemedi. Yüzü hâlâ cama dönüktü. Ardından sesi çatallı bir melankoliyle örülmüş hâlde yeniden yankılandı: “Yaşadığın onca şeyden sonra seni hâlâ hayata bağlayan bir şey var mı?”

Ferruh Bey sorunun ağırlığıyla sendeledi. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, “Efendim?” dedi şaşkınlıkla.

Fidan ona doğru usulca döndü ve az önceki sorusunu tekrarladı: “Yaşadığın onca şeyden sonra seni hâlâ hayata bağlayan bir şey var mı?”

Ferruh Bey önce başını önüne eğdi, sonra gözleri nemli bir hâlde Fidan’a bakıp “Evet,” dedi sesi titrerken, “bir kızım var.”

O an Fidan’ın kalbine görünmez bir sızı saplandı, birden sessizleşti. Zaman bir süreliğine askıya alınmış gibiydi. Babası bu sessizliğin içinde tekrar konuştu: “Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?”

Fidan başını hafifçe sallayıp “Anlıyorum baba,” dedi ağlamaklı bir sesle. “Zaten bugün buraya bunun için geldim.”

Ferruh Bey bu sözün ne manaya geldiğini anlamaya çalıştı, fakat cümleler zihninde yankı bulmadı.

“Ne için geldin?”

Fidan’ın bu sefer sesi titriyordu. Sanki boğazında düğümlenen kelimeler birer birer çözülüp yere düşüyordu.

“Seni affettiğimi söylemeye geldim.”

Ferruh Bey şaşkınlıkla geri çekildi.

“Gerçekten mi?”

Fidan bir an gözyaşlarını tutamayıp hıçkırıklara boğulurken, “Bütün samimiyetimle söylüyorum bunu sana,” dedi.

Ferruh Bey öyle şaşkındı ki bu defa dikkatli bir şekilde sordu: “Ne değişti peki?”

Fidan gözyaşlarını sildi. Konuştuğunda sesi, rüzgârlı bir dağın eteklerinde savrulan yaprak gibiydi.

“Çünkü bu hayatta her şey anlamını yitirdi. Sana küsmek de anlamsız geliyor artık.”

Ferruh Bey o an kendini tutamayıp bir çocuk gibi ağlarken, “İnan,” dedi boğuk bir sesle, “böyle olsun istememiştim. Nasıl buralara savrulduk, ben de anlamıyorum.”

Fidan dudaklarını ısırdı, boğazındaki acıyı bastırmak için çırpındı.

“Bilmiyorum baba... ama bildiğim bir şey var! Yaşananlar ikimizi de yıktı ve altında kaldık.”

Ferruh Bey titreyen elini yüzüne götürüp gözyaşlarını silerken, “Kahpe kader!” diye mırıldandı. “Başka ne açıklaması olabilir ki?”

Fidan sessizce eşlik etti.

“Evet... lanet kader... sanki bizimle özel bir derdi varmış gibi.”

Ferruh Bey konuyu dağıtmak istercesine, “Peki sen nasılsın?” diye sordu kederle.

Fidan ona gerçeği söyleyip “Bilmiyorum,” dedi. “Ama bir şekilde yaşayıp gidiyorum işte. Beni de hayata bağlayan tek şey belki de hastalarım.”

Ferruh Beyi bir düşünce sardı.

“Peki, Han’la aranız nasıl?”

Fidan içini çekti.

“Ne diyeyim... Bildiğin gibi. Kırgın, uzak, sessiz..."

Ferruh Bey gözlüğünü düzelttikten sonra, “Yazık oldu oğlana,” dedi. “Sağlığını, mesleğini... her şeyini kaybetti. Oysa çok parlak bir geleceği vardı.”

Fidan acı bir tebessümle baktı.

“Meğer gelecek de pamuk ipliğine bağlıymış. Hayat her şeyi tek bir kazaya sığdırabiliyormuş."

Ferruh Bey üzgündü.

“Kolay yetişmiyor böyle insanlar. Gerçekten yazık oldu ona.”

Fidan düşünceliydi.

“Evet... ama bu saatten sonra ne desek boş.”

Ferruh Bey bir an durdu, sonra doğrudan sordu: “Sen neye karar verdin?”

Fidan gözlerini kaçırmadan cevapladı: “Onu asla terk etmeyeceğim.”

Ferruh Bey saygıyla eğildi bu sözün önünde. Usulca başını sallayıp “En doğrusunu sen bilirsin kızım,” dedi. “Çünkü bu senin hayatın. Biz karışamayız buna. Sadece bir baba olarak sana şunu söylemek isterim: Merhametini asla yitirme kızım! Onu kaybeden her şeyini kaybeder.”

Fidan bu sefer de gözyaşlarına hıçkırıklarını ekledi. Ferruh Bey karşısındaki genç kadına değil, yıllarca ulaşamadığı küçük kızma baktı sanki o an. O esnada çam dallan bir kez daha cama vurdu ve zaman bir süreliğe durdu.

Han başını usulca Fidan’ın kucağına koymuştu. Fidan parmak uçlarıyla onun saçlarında geziniyor, her dokunuşuyla içindeki fırtınayı biraz olsun dindirmeye çalışıyordu. Bir süre sessizlik vardı... Sadece nefeslerinin sıcaklığı dolduruyordu aralarındaki mesafeyi. Sonra Han’ın dudaklarından mırıltıya benzeyen yorgun bir kelime döküldü: “Ahh!.. Bu, o kadar iyi geldi ki.”

Fidan bir an gülümsedi. Gülümsemesi hem sevecen hem de buruktu.

“Ne zamandır böyle yakın olmamıştık seninle.”

Han’ın teninde bir ürperti dolaştı. O eski utanış, bakışlarının içine bir gölge gibi yerleşti yeniden.

“Bu hâlimden nefret ediyorum. Kendimden, hayattan, her şeyden... Oysa ömrümün kalanını senin koynunda, nefesinin sıcaklığında geçirmek isterdim.”

Fidan’ın içi burkuldu. Ne söyleyeceğini bilemedi bir an. Sonra yutkundu, sesi yavaşça döküldü: “Koynumdasın ya şimdi!”

Han acıyla gülümsedi.

“Hayır, değilim aslında. Kendimizi kandırmayalım. Senin nefesin artık bedenimi uyandırmıyor. İçimdeki hayat söndü. Kör bir kurşun gibiyim.”

Fidan o kırılgan sesiyle cevap verdi: “Bırak şu karamsarlığı artık. Koca bir ömür kendine acıyarak geçmez, değil mi?”

Han gözyaşlarını tutmaya çalışıyor, ama sesi titriyordu.

“Elimde değil! Böyle eksik, böyle yoksul bir hayatı nasıl kabullenebilirim?”

Fidan araya girdi, sesi sakince çınladı odada: “Kendine zaman ver.”

Han başını kaldırmadan sordu: “Ne için?”

Fidan bir süre sustu. Ardından gözlerini onun gözlerine dikip “Elbette kabullenmek için,” dedi.

Han’ın bakışları dondu. Bir an beyazladı yüzü, sonra kızardı.

“Neyi kabulleneceğim?”

Fidan gözünü kırpmadan, “Durumunu!” diye söylendi

Han’ın yüreği daraldı, sesi neredeyse bir fısıltıya dönüştü: “Peki ya sen? Sen kabullendin mi beni?"

Fidan başını hiç tereddütsüz salladı.

“Evet. Çünkü sevgi fedakârlıktır. Tıpkı bir zamanlar senin bana yaptığın gibi.”

Han gözlerini kaçırdı, yutkundu.

“Ama ben seni düşünüyorum. Bu yaptığın şey fedakârlığın bile ötesinde. Sen resmen hayatından vazgeçiyorsun benim için.”

Fidan başını düşünceli bir şekilde sallayarak, “Biliyorum," dedi kederli bir sesle, “ama sen buna değersin."

Han bu defa kendini tutamadı. İçinde biriktirdiği acı, boğuk hıçkırıklarla dışarı taştı. Gözyaşları sessizce Fidan'ın dizlerine dökülüyor, her damlasıyla kalbindeki sızıyı dışa vuruyordu. Başını kaldırmadan, sesi titreyerek, neredeyse fısıltıyla konuştu: "Seni gördüğüm o ilk günden beri ağzımda kalan en güzel tat şendin."

Fidan içinden taşan o derin sevgiyle Han'ın saçlarını okşamaya devam etti. Parmak uçlarıyla her dokunuşu bir şefkat damlasıydı âdeta. Dudaklarından neredeyse bir dua gibi döküldü kelimeler. Sesi ağlamaklı, yüreği dopdoluydu.

"Bu hayatta güzel olan ne varsa sevdim. Sen de o güzel şeylerdensin. Gülüşünü, muzırlığını, o yaramaz ama kırılgan ruhunu... En çok da karakterini sevdim. İnşallah hep böyle kalırsın, hiç değişmezsin. Bil ki senin her hâlin, benim her kabulüm..."

Yirmi yıl sonra...

Yeni Bir Umut

Zaman bazen bir kıvılcım gibi yakar, bazen azgın bir sel gibi önüne kattığını sürükler. Kimi zaman da keskin bir orak gibi biçip geçer hayatın tam ortasından. Sonra durup geriye kalan kırıntılardan kendi bildiğince yeni bir hikâye örer ve yaşanmışlıkları yeniden şekillendirir... Fidan aynanın karşısında yer yer aklara bürünmüş saçlarını usulca tararken, aşağıdan gelen cıvıltılı sesler böldü sessizliğini. Gelen yalnızca bir kişi değildi. Belli ki küçük bir kalabalık kapıdan içeri dolmuştu. Kısa bir süre sonra merdivenlerden ağır adımlarla indiğinde, salona ve mutfağa neşe içinde doluşan çocuklan gördü. Yüzünde kocaman, sıcacık bir gülümsemeyle seslendi: “Hoş geldiniz çocuklar. Bu evde her şey serbest! İstediğiniz gibi oynayın, doya doya gülün.”

Arzu hemen atıldı: “Onları yine şımartma profesör hanım! Sonra eve geri döndüğümüzde biz cebelleşiyoruz.”

Fidan hafifçe omzunu silkti, belli belirsiz bir tebessüm yayıldı yüzüne.

“Sana kaç kere söyledim Arzu? Burası benim evim. Bu eşiği geçen her çocuk mutluluğunu saklamasın, coşkusunu ertelemesin.”

Arzu karşılık vermekte gecikmedi: “Ama böyle davranarak onları şımartıyorsun.”

Fidan gülümsedi. Bu sefer daha derin, daha içli bir şekilde.

“Şımarmak bazen iyidir. Özellikle çocuklar için. Hele ki dünyayı tanımaya çalışan o küçük yürekler için.”

Bu sözler Arzu’nun içinde kıpırdanan eski bir boşluğa dokundu. Kısa süreli bir suskunluk yaşadı... Anne olamamış bir kadının içten içe duyduğu özlemi hissetti. Belki de Fidan’ın bu cömertliği o sessiz hasretin cevabı gibiydi, kim bilir...

Akasya söze karıştı: “Bence de şımarmak güzeldir. Ama bir de seni evde şımartacak bir kocan varsa tabii!”

Fidan kıkırdadı.

“Var ya?”

Akasya’nın yüzü asıldı.

“Var ama koca bir öküz var!”

Fidan’ın tebessümü silindi, bakışları ciddileşti.

“Farkında mısın Akasya? Yıllardır hep aynı cümlelerin etrafında dolanıyoruz. Seni şımartacak birini beklemektense, o fırsatı sen yaratmalıydın. Ama sen ne yaptın? Her seferinde öküz dediğin adamın koynuna girip çocuk yaptın.”

Akasya bu sözlere içerledi.

“N’apsaydım? Belki çocuk olursa düzelir diye düşündüm.”

Arzu’nun sabrı taşmış gibiydi.

“İyi halt ettin! Kocanla baş edemiyorsun, şimdi de dört çocukla başa çıkamıyorsun.”

Akasya’nın gözleri buğulandı.

“Peki, n’apsaydım?” diye sordu titreyen sesiyle.

Arzu duraksadı, sonra kararlılıkla konuştu: “Cesur olmalıydın. Tıpkı annen ve baban gibi. Hani bir zamanlar ne diyordun? ‘Annem ve babama sırf bu yüzden saygı duyuyorum. Çünkü onlar boşanmak için en uygun zamanı değil, en kısa zamanı gözettiler. Bu sayede hiçbirimiz hırpalanmadık...’ Sen de öyle yapmalıydın. Ama sen gidip o adamdan dört çocuk yaptın.”

Akasya’nın dudakları titredi, gözyaşları sessizce aktı.

“Evet! Ayrılmak istedim ama yapamadım. Cesaretim yoktu. Annemin cesareti bana geçmemiş meğer.”

Fidan onun bu hâline dayanamadı, yumuşak bir sesle teselli etti: “Neyse... Herkes cesur olacak diye bir kural yok, değil mi?”

Akasya sanki biriken acılarını gözlerinden akıtırken, “Doğru söylüyorsun,” dedi. “Gençken konuşmak kolaymış. Ama anne olunca kendini unutuyorsun, yok sayıyorsun. Belki yanlış, ama ben böyle hissediyorum.”

Fidan ona acıdı, mahcup bir ifadeyle baktı.

“Ne olur affet beni! Az önce söylediklerim, farkında olmadan kalbine en küçük bir gölge düşürdüyse, bil ki yüreğim bin parçaya ayrıldı. Sana acı vermek, gönlünü incitmek değildi niyetim. Lütfen kusuruma bakma.”

Akasya sarıldı ona, tıpkı bir çocuğunu teselli eder gibi.

“Affedilecek bir şey yok. Biliyorum, beni sevdiğin için söyledin.”

Arzu da mahcuptu. Fısıltıya yakın bir sesle konuştu: “Beni de affet! Bazen dilimiz kalbimizden hızlı davranıyor. Kırmak için değil, uyandırmak için konuşuyoruz ama dozunu kaçırıyoruz işte.”

Akasya ikisini de affetmişti çoktan. Onların gözlerinde o sevgiyi, o içtenliği görüyordu.

“Tamam yeter artık, çocuklar burada. Kapatın konuyu.”

Fidan meseleyi tatlıya bağlamış olmanın huzuruyla arkasını döndü ve evde yeni çalışmaya başlayan Hayriye’ye seslendi: “Artık sofrayı hazırlayabiliriz. Çocuklar acıkmıştır.”

Mutfak kapısında nöbet tutar gibi bekleyen Hayriye, ev sahibinin sesini duyar duymaz hareketlendi ve gür sesiyle karşılık verdi: “Başüstüne Fidan Hanım!”

Harika bir cumartesi akşamıydı. Fidan bahçede tek başına oturmuş, elindeki kitaba tüm ruhuyla dalmıştı. Her sayfada başka bir dünyaya açılıyor, kelimelerin arasında usulca kayboluyordu. Rüzgâr hafif hafif esiyor, çam ağaçlarının dallarında ince bir uğultuyla dolaşarak âdeta o anın sessiz fon müziğini çalıyordu. Sanki doğa onun okuma keyfine usulca eşlik ediyordu... Tam o sırada mutfak kapısından gelen bir ses o büyülü anı bozdu: "Fidan Hanım, mutfakta o kadar çok bal var ki n'apalım bunları?"

Fidan kulağında çınlayan bu sesle birlikte sayfayı nazikçe kapatıp kitabı masaya bıraktı, başını çevirip Hayriye'ye baktı.

"Bal mı dedin?"

"Evet... bir sürü bal var."

Fidan kısa bir duraksamadan sonra hatırladı.

"Ah, evet! Şimdi anımsadım. Hasta yakınları getiriyor arada."

Hayriye yirmili yaşlarında, esmer tenli, siyah saçlı, alımlı bir kadındı. İşe başlayalı neredeyse bir hafta olmuştu. Fidan onu görür görmez kanı kaynamış, ayrıca utangaç tavrı çok hoşuna gitmişti.

"Hastalarınız sizi ne kadar da çok seviyor böyle. Ayrıca dün tesadüfen öğrendiğime göre fakir hastalarınızdan para da almıyormuşsunuz."

Fidan buruk bir şekilde gülümsedi.

"Elinde avcunda olmayan insanlardan ne alayım Hayriye? Bir anne çocuğunu getiriyor, gözlerinde bir umut... Nasıl sırt çevirebilirim onlara?"

Hayriye'nin gözleri bir anda uzaklara daldı, sessizlik çöktü.

"Neden sustun?" diye sordu Fidan usulca.

Hayriye irkildi ve gözlerini kırpıştırarak düşüncelerinden sıyrılıp “Ben yetimim,” dedi, sesi o kadar boğuktu ki içinde bir ömürlük yalnızlık vardı sanki.

Fidan’ın yüreğine ince bir sızı oturdu.

“Baban yok mu?” diye sordu neredeyse fısıltıyla.

“Ne babam ne de annem!”

Fidan daha da dikkat kesildi.

“Peki seni kim büyüttü?”

“Necibe Ninem, ama gerçek ninem değil. Annemin eski komşusuydu. Kendisi de yalnız bir kadındı. Benim kadar sahipsizdi.”

Fidan’ın dudakları bir an aralandı ama kelimeler dökülmedi. Derken nazikçe sordu: “Peki ya ailen? Onlara ne oldu?”

Hayriye ilk defa birine acılı yüreğini açıyordu.

“Bilmiyorum...”

Fidan sözünü kesti: “Neyi?"

Hayriye birden farklı bir kimliğe büründü.

“Bunları sizinle paylaşmam ne kadar doğru, bilmiyorum. Kendimi zavallı ya da acınası göstermek istemem. En çok da bana acımanızı istemiyorum.”

Fidan şaşırmıştı. Hayriye’nin bu dik duruşunu, bu kendine sahip çıkışını hiç beklemiyordu. Gözlerinde gururla karışık bir hayranlık belirirken, “Tamam," dedi. “Bir gün konuşmak istersen buradayım."

Hayriye hemen gözyaşlarını sildi.

“Kusura bakmayın! Boş bulundum, gevezelik ettim.”

Fidan ona bakarken yavaşça başını sallayıp “Farkında olmadan yara yerini kaşıdıysam sen de kusura bakma,” dedi.

Hayriye utancını örtmek istercesine bir anda konuyu değiştirdi.

“Ee... bu kadar balı ne yapacağız? İsterseniz bir kısmını kahvaltılık ayıralım, kalanını da satsak mı acaba?”

Fidan şaşırdı. Kaşlarını çatıp “Satmak mı?" diye sordu.

Hayriye hemen açıkladı: “Evet! Siz zaten bunları almadınız ki, hepsi hediye. Ama isterseniz bu balların satışından gelen parayı gecekondularda okuyan çocuklara harçlık olarak verebiliriz. Belki birinin okul çantasına bir kalem düşer, ne dersiniz?”

Fidan bir anlık sessizliğe gömüldü. Kalbinin derinliklerinde bir yerlere dokunmuştu bu cümleler. Sanki yıllar öncesinden tanıdığı bir düşünce dönüp yeniden konmuştu omzuna.

“Bu fikir nereden geldi aklına?” diye sordu şaşkınlıkla.

Hayriye gözlerini kaçırmadan, yüzünde sıcak bir gülümsemeyle yanıtladı: “Kim bilir belki sadece şımartılmak değil, zamanı geldiğinde cömert olmak da yakışır insana. Hele ki kalbi tertemiz çocuklara, öyle değil mi sizce de?”

Fidan’ın gözleri o an buğulandı. Birden yıllar önce anneannesinin dudaklarından dökülen, “Hayır dediğin şey bazen bir lokma ekmektir, bazen de bir çocuğun yüzündeki sevinçtir” sözlerini hatırladı, içi burkuldu. Sonra bakışlarını Hayriye’ye çevirip “Düşündüğün gibi yapalım,” dedi, sesinde hem yumuşak bir sükûnet hem de kararlı bir sıcaklık vardı.

Akşam yavaş yavaş geceye devrediyordu. Bahçedeki yapraklar hafifçe hışırdıyor, gökyüzünün kıyısında morla harmanlanmış bir lacivert usul usul yayılıyordu. Fidan hâlâ tek başına oturuyordu. Elindeki kitaba gömülmüş, satırlarda kendi hayatını tartıyordu sanki. Derken kapı zili çaldı. Fidan

kitabı usulca kapatıp masanın üzerine bıraktı. Sessizce doğrulup kapıya yöneldi. Tam kapının yanma geldiğinde durup “Kim o?” diye sordu, sesi akşam sessizliğini hafifçe delen yumuşak bir titreşim gibiydi.

Kapının ardından tanıdık bir ses duyuldu: “Benim.”

Ses Han’a aitti. Fidan kapıyı açtığında, karşısında saçları biraz daha kırlaşmış ama gözlerinde garip bir ışık taşıyan kocasını buldu.

“Hoş geldin,” dedi yumuşak bir gülümsemeyle.

Han bir elini onun boynuna sardı, diğer elindeyse siyah örgü çantası vardı.

“Hoş bulduk canım.”

Fidan bir şeylerin değişmiş olduğunu sezdi. Gözlerinde o eski gölgeler yoktu Han’ın. Derinlerde bir kıpırtı, bir umut ışıldıyordu.

“Hayrola? Girne’den ilk kez bu kadar hafif dönmüş gibisin. Yoksa bilmediğim bir şey mi var?”

Tam o sırada arkadan tanıdık bir ses duyuldu: “Evet! Sana güzel haberlerimiz var."

Fidan şaşırdı. Margaret’e bakıp “Siz de mi geldiniz?" dedi. “Ama telefonda geleceğinizden hiç bahsetmediniz."

Margaret bir çocuk gibi sevinçliydi.

“Sürpriz yapmak istedik.”

“Peki nedir bu sürpriz?” diye sordu Fidan heyecanla.

Margaret yüzünde yorgun ama mutlu bir tebessümle başını Han’a çevirip “İstersen,” diye mırıldandı, “bu güzel haberi sen ver.”

Han boğazını temizledi, sesinin tonunu ayarlarken, “Dünyada,” dedi umutlu bir sesle, “eşi benzeri olmayan bir doktorla tanıştık.”

“Kim bu doktor?”

“Japon asıllı Amerikalı bir cerrah. Kopmuş bir üretrayı ilmek ilmek örer gibi onarıyormuş. Sanki bir kilim dokur gibi...”

Fidan duyduklarına inanmakta zorlanıyordu.

“Gerçekten mi?”

“Evet! Bir şey daha var," dedi Han, sesi bu defa daha mahcup.

“Nedir?”

“Penil protez!” dedi Han bakışlarını kaçırarak. “Benim gibiler için üretilmiş. Cerrahi müdahaleyle penise yerleştirilen bir aletmiş.”

Fidan bir an sessizliğe gömüldü. Gözleri kocasına takılı kaldı ama düşünceleri çok daha derindeydi. Han onun bu ifadesini görünce duraksayıp “Ne oldu? Yoksa sevinmedin mi?” diye sordu ürkek bir sesle.

Fidan zor yutkundu, ardından yüzünde acı bir tebessüm gezindi.

“Sevinmek mi?” dedi duraksayarak. “Doğrusu artık emin değilim. Bu saatten sonra gelen mutluluk gerçekten mutluluk sayılır mı, onu da bilmiyorum.”

Han’ın yüzündeki sevinç bir anda soldu. Margaret de konuşamıyordu artık.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Han sesi titreyerek. “Oysaki sevineceğini sanmıştım.”

Fidan’ın gözleri dolmuştu, ama kendini tutuyordu.

“Bilmiyorum Han... Geç gelen mutluluk sanki yıllarca yoksulluk içinde yaşamış birinin bir sabah ansızın zengin olması gibi. Ne sevinebiliyor insan tam anlamıyla ne de alışabiliyor. Ben bu yokluğu içime gömdüm, onunla yaşamayı öğrendim. Şimdi bu haberi nereye koyacağımı, hangi duygumla karşılayacağımı bilmiyorum.”

Han’ın sesi inceldi.

“Ne yani? Böyle sürüp gitsin mi istiyorsun? Çantayla, bu eksiklikle...”

Fidan başını salladı.

“Hayır! Belki o çantayı senden daha çok ben istemedim. Ama bilmen gereken bir şey var. Bu evliliğin içinde hiçbir zaman cinsellik olmadı. Dışarıdan yarım gibi görünüyorduk belki ama biz birbirimizin tamamıydık. Bizimkisi aşktı, dostluktu, anlayıştı, hoşgörüydü. Eksik sandığınız şeyin gölgesinde değil, varlığımızın özünde yaşadık bunca zaman...”

Han’ın gözlerinden o an sessizce yaşlar süzülmeye başlarken, “Erkeklik sadece bir uzuvdan ibaret değilmiş Han,” diye sürdürdü konuşmasını Fidan. “Bunu bana sen öğrettin. Her acımda yanımda oldun. Hiçbir zaman terk etmedin. Ben seni o hâlinle sevdim. Çünkü sen benim koruyucum, sırdaşım, yoldaşımdın.”

Han’ın omuzlan hafifçe titredi. Sadece gözyaşları konuşuyordu şimdi. Fidan bir adım attı. Elini usulca onun gözyaşlarına uzattı, saçlarını okşar gibi. Hemen ardından da, “İnan bana,” dedi usulca, “ben seni sevmenin en ağır yükünü, ama en gerçek hâlini yaşadım. Ve hâlâ, bütün varlığımla seviyorum seni.”

San Francisco

Günlerden pazardı. Fidan her zamanki gibi erkenden uyanmış, bir fincan kahvesini alıp bahçeye çıkmıştı. Çam ağacının gölgesine kurulmuş küçük masa onun sığınağı gibiydi artık. Kahvesini yudumlarken sessizliğin arasından tanıdık bir ses yankılandı: “Günaydın. Sen de benim gibi erkencisin, ha?"

Fidan hafifçe gülümsedi.

“Günaydın. Sanırım bir meslek hastalığı bu. İş hayatım boyunca geç yatıp hep erken kalktım.”

Margaret geçip tam karşısına otururken, “Eee,” dedi, “bir tıp profesörü kolay mı yetişiyor?”

Fidan bu defa daha içten bir gülümsemeyle karşılık verdi: “Zahmetini en iyi siz bilirsiniz. Şahidimsiniz çünkü.”

Margaret’in gözlerinde yumuşak bir parıltı belirdi.

“Ne mutlu sana!”

Fidan kahvesinden bir yudum aldı. Sessizlik kısa sürdü. Margaret gözlerini bahçedeki çam ağaçlarına çevirip “İyi ki bu villayı satın aldın,” dedi. “Burası öyle huzurlu, öyle dingin ki... Güle güle oturun.”

Fidan teşekkür ederken gözlerinde kederli bir parıltı belirdi.

“Çok sağ olun! Elbette sizin de hakkınızı ödeyemeyiz. Yıllarca Kadıköy’deki evinizde oturduk.”

“Aman Fidan, lafı mı olur? O ev hâlâ sizin eviniz.”

Fidan’ın gözleri uzaklara daldı, derin bir iç çekip söylendi: “Ahh! Sanki her şey daha dünmüş gibi. Rahmetli kocanızın o sözleri hâlâ kulaklarımda çınlıyor: ‘Şimdi gelelim evin içindeki eşyalara... İstersen hepsini değiştir. Hiç düşünme. Han’a yüklü bir miktar para bıraktım. Ne eksikse alın, ne eskiyse değiştirin. Sen artık bu ailenin bir ferdisin, yabancı değilsin...’ Ne kadar beyefendi bir insandı. Nur içinde yatsın.”

Margaret’in gözleri doldu, sesi çatallaştı.

“Beş yıl oldu gideli... ama biliyor musun, oğlunun durumuna içten içe çok üzülüyordu. Kimseye belli etmedi ama gözleri hep doluydu.”

Fidan ona uzun uzun baktıktan sonra, “Zaman,” dedi boğuk bir sesle, “bizden hep bir şeyler alıp götürdü, değil mi?”

Margaret başını usulca salladı.

“Bazen ölüm bile hafif kalıyor hayatın yükünün yanında.”

“Doğru,” dedi Fidan, “ama bazı şeyler de var ki sadece kabullenmek gerekiyor.”

Margaret de ona hak verdi.

“Evet, ama yalnızca değiştiremediğimiz şeyleri.”

“Keşke herkes sizin gibi bakabilse hayata.”

Margaret sevgiyle süzdü onu.

“Sen de öyle bakıyorsun Fidan. Hem de çok genç yaşta öğrendin bazı şeyleri.”

Fidan dudaklarında buruk bir tebessümle, “Belki de,” dedi, “bu yüzden kimseye anlatmadım yaşadıklarımı. İstedim ki kimse ilişkimin içini dışına çevirmesin. Çünkü birine derdini anlatmak, onun gözünden kendine bakmayı göze almaktır. O an insan kendi özünden uzaklaşıyor.”

Margaret dikkatle dinliyordu.

“Hiç konuşmadık ama sen bütün bunlarla nasıl baş ettin?”

Fidan acı bir tebessümle cevap verdi: “Hiç kolay olmadı. Siz de kadınsınız, bilirsiniz. Biz kadınlar içimize kapandığımızda renkler solar, sesler kısılır. Her şey anlamını yitirir.”

Margaret başını salladı.

“Haklısın.”

Fidan kahvesinden bir yudum daha aldı.

“Zarafet, kibarlık, hoşgörü... ben bunlara inandım hep. Oğlunuz Han da öyleydi. Bu yüzden onu kimseye ezdirmedim, hiç laf ettirmedim.”

Margaret gözyaşlarını zor tutuyordu. Sonunda dayanamadı, merakını dile getirdi: “Şey... dün akşamla ilgili bir şey sorabilir miyim?”

Fidan başını kaldırdı.

“Elbette.”

Margaret hemen konuya girdi.

“Biliyorsun, biz İngilizler sözü dolandırmayız. Han’ın tekrar cinsel hayatına kavuşacağını öğrenince sevinmedin sanki. Yanılıyor muyum?”

Fidan gözlerini yere indirdi.

“Hayır, yanılmıyorsunuz.”

Margaret duraksadı.

“Oysa ben...”

Fidan usulca sözünü kesti: “Sanki kurumuş bir ot gibiyim artık. Şehvetim yıllar içinde yerini şefkate bıraktı. Belki inanmazsınız ama nasıl sevişildiğini bile unuttum. O duygu çoktan öldü bende.”

Margaret derin bir pişmanlıkla başını eğip “Affet beni!” dedi boğuk bir sesle. “Niyetim seni incitmek değildi. Hiç böyle düşünmemiştim.”

Fidan sessizdi. Dudaktan kıpırdamadı. Sadece oturduğu sandalyeden kalktı ve yeni bir kahve almak için ağır ağır mutfağa doğru yürüdü. Bahçede çamların gölgesi biraz daha uzamış, rüzgâr sessizce geçmişti aralarından sanki...

Güneş öğle sıcağını caddelere kamçı gibi indiriyor, asfaltın üzerinden dalga dalga buhar yükseliyordu. Fidan eski bir alışkanlıkla binaların gölgelerine sığınarak yürüyordu. Her adımda vitrinlere kısaca göz gezdiriyor ama zihni asıl yürüdüğü kaldırımdan değil, geçmişin dolambaçlı kıvrımlarından geçiyordu. Nihayet apartmanın bodrum serinliğindeki girişine adım attığında içini çekti. Dışarının yakıcı ateşinden sıyrılmış, soluk alacak bir yer bulmuş gibiydi. Bir anlık ferahlık sadece bedenine değil, yorgun ruhuna da değmişti sanki.

Asansörle dördüncü kata çıktı, sekiz numaralı dairenin ziline bastı. Birkaç saniye sonra kapı ağır ağır aralandı, karşısında tanıdık bir yüz belirdi.

“Hoş geldiniz Fidan Hanım,” diye seslendi hizmetçi kadın.

“Hoş bulduk Çiçekciğim, nasılsın?”

“İyiyim, sağ olun. Siz nasılsınız?”

Fidan gülümsedi. Gözleri ince bir yorgunluğun çizgilerini gizlemiyordu.

“Eh işte! Tangır tungur, tarhana bulgur... Yuvarlanıp gidiyoruz.”

Çiçek de hafifçe gülümsedi.

“Maşallah, iyi gördüm sizi.”

“Çok şükür, iyiyim. Babam nerede? Karşılamaya gelmedi bu sefer.”

“Balkonda oturuyor sanırım. Kahvesini içiyor, kitabını okuyor.”

Fidan hızlı adımlarla içeri geçti, balkona yöneldi. Gözleri babasını ararken, sesi evin duvarına çarpıp salonda yankılandı: “Ben geldim babacığım. Eskiden kızını kapılarda karşılardın. Artık yok mu karşılama?”

Ferruh Bey yavaşça yerinden doğrulurken yüzünde ince bir tebessüm belirdi.

“Eskiden serde gençlik vardı. Şimdi yaşlandık kızım.”

Fidan koşarak boynuna sarıldı, çocukluğundan kalan bir özlemle kokusunu içine çekti.

“Sen hâlâ gençsin, kendine haksızlık ediyorsun.”

“Hoş geldin canım. Bu sıcakta hangi rüzgâr attı seni buraya?”

“Lodos galiba,” dedi Fidan gülümseyerek. “Beni sürükleyip buraya kadar getirdi.”

Babası bir kahkaha attı.

“Uydurma! Gökyüzünde bir bulut bile yok. Güney rüzgârının esintisi bile yok ortalıkta.”

“Aşk olsun baba! Sen de mi hissetmiyorsun havadaki gerginliği?”

Ferruh Bey alaycı bir şekilde başını sallayıp “Gerginlik var ama lodos yok,” dedi. “Haydi, geç otur karşıma! Bırak şimdi havayı, sen nasılsın?”

Tam o sırada içeriden Çiçek’in sesi geldi: “Balkonda bir kahve içmek ister misiniz?”

Fidan göz kırptı.

“Elbette!”

Çiçek usulca uzaklaşırken, Fidan babasına döndü.

“Nasıl olayım baba? Çok yoğunum. Her gün onlarca çocukla ilgileniyorum. Bizim iş kolay değil.”

Ferruh Beyin bakışları bir an hüzünle doldu.

“Bilmez miyim hiç? Dünyanın en meşakkatli işi değil sadece, aynı zamanda en zor işi doktorluk. Bisturi bir milim kayşa ucunda insan canı var. Ama şöyle de bir gerçek var ki sen de işini severek yapıyorsun.”

“Evet,” dedi Fidan duygulanarak, “mesleğime aşığım. Başka bir iş yapamazdım herhâlde.”

“Seninle gurur duyuyorum kızım. Herkes değil, ama sen beni geçtin. Boynuz kulağı geçti.”

Fidan gözleri ışıldayarak gülümsedi.

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Yalnız ben değil, seni tanıyan herkes.”

Fidan bu defa içtenlikle gülümseyip “Demek ki,” dedi, “benim de anlatacak bir başarı hikâyem varmış.”

Babasının yüzünde bu kez ciddi bir ifade belirdi.

“Her zaman başarılıydın.”

“İşimde evet,” dedi Fidan gözlerini kaçırarak. “Ama özel hayatımda?..”

Bir an sustu. Sonra sesi hafifçe titredi, kelimeler dudaklarının arasından yeniden döküldü: “Bir yanım hep eksikti... İçimde boş kalan bir yer vardı, kimse dolduramadı. Ben bil

Ferruh Beyin gözleri buğulandı.

“Ne yazık ki senin kaderin de böyle yazılmış. Ama unutma! Belki kendi çocuğun olmadı ama binlerce çocuğun annesi oldun.”

Fidan acıyla gülümsedi.

“Demek ben çocuğu olmayan bir çocuk doktoruyum, öyle mi?”

Ferruh Bey söylediklerinden pişman olmuştu.

“Ben sadece...”

Fidan yumuşak bir ses tonuyla sözünü kesti: “Boş ver. Artık çocuk değilim, kolay kolay kırılmam. Neredeyse elli olacağım. Meğer geçen zaman değilmiş baba, ömürmüş. Baksana, Han bile yaşlandı.”

“O nasıl? Hâlâ Girne’de mi?”

Fidan yanıt vermek üzereyken Çiçek kahveyi getirip sessizce masaya koydu. Fidan derin bir nefes aldıktan sonra, “Dün döndü,” diye fısıldadı. “Ama ne dönüş! Yarın sabah ilk uçakla San Francisco’ya gidiyor.”

Babası şaşkınlıkla sordu: “Hayrola?”

“Ameliyat olacakmış. Girne’de Japon asıllı bir Amerikalı doktorla tanışmış. Kopmuş üretrayı âdeta ilmek ilmek örüyor-muş...”

Ferruh Beyin dudakları aralandı, bir şey diyemedi.

“Üstelik,” diye devam etti Fidan, “Penil Protez denilen bir alet yerleştirilecekmiş cinsel organına.”

Babası ancak uzun bir sessizlikten sonra konuşabildi: “Gerçekten tıp bu kadar ilerledi mi?”

Fidan buruk bir şekilde başını salladı.

“Galiba öyle.”

“Sen gitmiyor musun onunla?”

Fidan omuz silkti.

“Haberi geç verdi. Bu hafta yoğun bir programım var. Çok riskli ameliyatlarım var. Gidemem.”

“Peki yanında biri olacak mı?”

“Annesi.”

“O ne diyor?”

“Ne desin kadıncağız? O da yıllardır oğluyla birlikte bu anı bekliyordu. Sessiz dualarla, içe atılmış umutlarla.”

Ferruh Bey hem sevinmişti hem de içi burkulmuştu.

“Keşke bu ameliyat on yıl önce mümkün olsaydı.”

Fidan başını eğdi.

“Kısmet bugüneymiş baba. Sen de biliyorsun, tıpta her yenilik sancılı doğar.”

Ferruh Bey derin bir nefes aldı.

“En azından sondadan kurtulacak. Zaten yıllardır mesleğini de yapmıyordu.”

“Ama emlak işinde,” dedi Fidan gülümseyerek, “benden daha çok para kazandı.”

Ferruh Bey de gülümsedi.

“Senin gibiler paradan çok dua kazanır.”

Fidan bu defa bir kahkaha atıp “İyi ki de öyle olmuş,” dedi.

“Bu dünya için değilse bile öteki taraf için sevap biriktirdik.”

Ferruh Bey elini uzattı, onun elini tuttu.

“Ama sen yine de benden daha zenginsin. Villada oturuyorsun.”

Fidan’ın gözleri birden buğulandı.

“Her veda bir ev bıraktı geriye. Annem, anneannem, Şaheser Halam... Hepsinin ardından bir ev kaldı bana.”

Ferruh Beyin sesi çatallaştı.

“Hepsine rahmet olsun. Ben öldüğümde de sana evler kalacak.”

Fidan’ın birden gözyaşları boşandı.

“Bari sen gitme... başımda ol!”

Ferruh Bey kızının ağlamasına dayanamadı, hemen konuyu değiştirdi.

“Sana bir şey soracağım.”

Fidan gözyaşlarını silerken, “Buyur,” dedi boğuk bir sesle.

“Büyükada’daki yazlığa neden hiç gitmiyorsun?”

Fidan derin bir sessizliğe gömüldü. Ardından başını eğip yavaşça fısıldadı: “Bilmiyorum! Galiba henüz hazır değilim. O evde çok şey yaşandı. Çok acı, çok hatıra... Belki bir gün. Ama ne zaman bilmiyorum. Sadece kendimi hazır hissettiğimde...”

Yolculuk

Henüz sabahın ilk ışıklan ufukta belirmemişti. Gecenin uykusuz yorgunluğu hâlâ havada asılıydı. Bavullar çoktan hazırlanmış, alt kattaki girişin önüne sessizce dizilmişti. Her şey tamamdı, sadece veda eksikti.

Margaret mahmur ama dikkatli bir ses tonuyla, “Pasaport-lan unutma sakın,” dedi Han’a. “Hele ki İngiliz olanı.”

Han’ın yüzü solgundu, bedeni ise ince bir gerilimin içinde kıpırtısızdı. Sabahın ilk saatlerinde bir sigara yaktı. Dumanı derin bir şekilde ciğerlerine çekerken kolundaki saate göz attı. Üçü beş geçiyordu.

“Hepsi el çantamda,” dedi Han belli belirsiz bir sesle.

Fidan da yanlarındaydı. Ama ruhu bambaşka bir yerdeydi sanki. O sabah dudaklarında, sözcüklere dökülmeyen bir sessizlik vardı. Sadece mecbur kaldığında konuşuyordu, o da kısık ve dalgın bir sesle.

“Seni sık sık ararım,” dedi Margaret. “Her gelişmeden haberdar ederim.”

Fidan başını hafifçe salladı.

“Güzel haberlerinizi eksik etmeyin. Merakta bırakmayın beni.”

Margaret bir an durdu, sonra içini umutla doldurmaya çalışarak gülümsedi.

“Az sonra çok güzel şeylerin başlangıcına doğru yola çıkıyoruz. İçimde bir his var, bu yolculuk şifa getirecek.”

Fidan da boşuna umutsuz olmak istemedi.

“Güzel düşünelim, güzel şeyler olsun.”

Han gözlerini ondan bir an bile ayıramadı. İçinde biriken cümleler, gözlerinden taşan binlerce anlamla birlikte döküldü ağzından: “Keşke sen de bizimle gelebilseydin.”

Fidan buruk bir tebessümle cevap verdi: “Ah, keşke! Ama bu kabahatin büyüğü sende. İnsan böyle bir şeyi daha önceden haber vermez mi?”

Han mahcup bir ifadeyle başını önüne eğdi.

“Yerden göğe kadar haklısın. Ama her şey o kadar hızlı gelişti ki elimden bir şey gelmedi. Doktorun boş zamanı yokmuş. Verdiği güne uymak zorundaydık.”

Fidan hâlâ biraz kırgındı belki ama bu vedaya gölge düşürmek istemedi.

“Boş ver artık... annen yanında nasıl olsa. Gözüm arkada kalmaz. Benim tek duam, ameliyatının başarılı geçmesi.”

Han bir adım attı, sonra bir adım daha. Sonunda Fidan’a sarıldı. Öyle ki kalbinin atışı kulağında duyuldu.

“İçimden bir ses,” dedi onu öperken, “bana umutla fısıldıyor. Sanki yepyeni, kusursuz bir hayat bizi bekliyor.”

Fidan gözlerini kaçırdı, kirpiklerinin altında biriken yaşlan tutmak için büyük bir çaba harcarken, “Hadi,” dedi boğuk bir sesle, “sağlıcakla gidin, sağlıcakla dönün.”

Han’ın sesi bu defa inançla doluydu.

“Tanrı isterse yeni bir başlangıçta buluşacağız seninle. Buraya sağlıklı bir adam olarak döneceğim.”

Fidan sustu, hemen ardından kapı ağır ağır açıldı. Sanki bir veda ayaklarının ucuna basarak usulca dışarı süzüldü. Sessizlik peşinden evin içine doldu, ağırlaştı. O anda duvarlarda yankılanan tek şey, gitgide büyüyen o uğultulu yalnızlıktı...

Gece henüz şafağa teslim olmamıştı. Fidan sabaha dek gözünü kırpmamış, kahvesini yudumlayarak elindeki eski kırmızı kaplı kitabın sayfalarında kaybolmuştu. Bir ara gözlen dalmış, satırların arasındaki anlamlar bulanıklaşmıştı. Kitabı koltuğun kenarına usulca bırakıp ayağa kalktığı sırada, kapıdan gelen hafif bir tıkırtıyla ürperdi. Göz bebekleri büyüdü, yüreği bir an duraksadı.

“Kim o?” diye söylendi, sesi korkuyla karışık, yankı gibi boşluğa yayıldı.

Kapı yavaşça açıldı, içeri ince yapılı bir gölge süzüldü. Ardından tanıdık bir ses duyuldu: “Korkmayın, benim!”

Fidan derin bir nefes aldı. Göğsü inip kalkarken, korkusunun yerini öfkeye yakın bir tedirginlik aldı.

“Bu saatte ne işin var burada? Hem kaç gündür ortalıkta yoksun. Nerelerdesin sen?”

Hayriye’nin yüzü solgun görünüyordu. Her zamanki mahcupluğuyla konuştu ama bu kez gözlerinde başka bir sis vardı.

“Aradım sizi birkaç kez ama telefonu açan olmadı, önemli bir işim çıktı. Affedin beni!”

Fidan’ın sabrı tükenmek üzereydi. Kaşlarını çatıp “Hayır, böyle olmaz!” diye çıkıştı. “Daha yeni başladın işe. Söz verdiğin sorumluluğu bir kenara mı bıraktın? Bu hafta sonu evde kıyametler koptu. Kocam ve kayınvalidem geldi Kıbrıs'tan. Amerika’ya gitmek üzere biraz önce ayrıldılar. En çok sana ihtiyacım vardı ama sen yoktun evde.”

Hayriye aniden ağlamaya başladı.

“Özür dilerim... çok özür dilerim.”

Fidan başını iki yana salladı. Sesinde keskin bir hayal kırıklığı vardı.

“Böyle şeyler özürle geçiştirilemez. Ne oluyor sana?”

Hayriye gözyaşlarını sildi, bir müddet sustu... Sonra sesi boğuk, iç çekişlerle doluydu: “Hamileyim.”

Fidan duyduğuna inanamadı, bir an afalladı.

“Ne?”

“Hamileyim...”

Fidan bu defa daha yumuşak bir sesle, “Evli bir kadın değil misin?” dedi. “Bunda şaşıracak ne var?”

Hayriye’nin bakışları yerle buluştu, dudakları titriyordu.

“Evet... ama...”

Fidan sözünü kesti: “Ama ne? Hemen gerçeği bilmek istiyorum.”

Hayriye derin bir nefes aldı. İçindeki kırgınlıkla baş başa kaldığı anda kelimeler birer birer dudaklarının arasından dökülmeye başladı: “Asla yalan söylemem ben. Aslında söylemekte değil, olanı taşımakta zorlanıyorum. Çünkü bu durum utanç verici.”

Fidan’ın merakı büsbütün artmıştı.

“Nasıl yani? Neyin utancı bu?”

Hayriye gözyaşlarına hâkim olamadan konuştu: “Kocam terk etti beni.”

Bu kelimeler odadaki havayı buz gibi bir yalnızlığa çevirdi. Fidan sadece, “Neden?” diyebildi, sesi fısıltıya yakındı.

Hayriye’nin yanıtı iç yakıcıydı: “Çünkü arkamda kimsem yok. Ne annem ne de babam. Kimsesiz olduğum için hep küçümsedi beni. Yetim olduğum için terk etti. Acı olan ne biliyor musunuz? O da bir yetimdi.”

Fidan bir an nefessiz kalırken, “Gerçekten mi?” diye fısıldadı.

“Maalesef.”

Pencereden içeri usulca günün ilk ışığı süzülürken, Hayriye’nin sesi bir kez daha kederle titredi.

“Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Her şey üst üste geldi. Sanki bu dünyada yalnız olduğum için başıma bunlar geliyor. Bazen düşünüyorum da, zengin insanların da böyle dertleri oluyor mu?”

Fidan bu sorunun sızısını içinde hissetti. Yavaşça yaklaştı, derin bir soluk aldı. Sonra gözlerini Hayriye’nin gözlerine dikip “Kahpe kader,” dedi acı dolu bir sesle, “zenginle fakiri ayırmaz. O sadece insan sınar.”

Hayriye afalladı.

“Oysa ben sanmıştım ki...”

Fidan bir kez daha sözünü kesti: “Yanlış sanmışsın. En büyük yanılgı, insanları fakir ya da zengin diye ayırmak. Asıl ayrım, bahtı açık olanlarla kapalı olanlar arasında.”

Hayriye’nin gözleri doldu. Fısıltıya dönen sesiyle sordu: “Peki siz nereden biliyorsunuz bunu?”

Fidan acıyla gülümsedi.

“Çünkü her şey tecrübeyle sabit. Çünkü ben de senin gibi yarım kalmış bir hayatın içinde büyüdüm.”

Kısa bir süre sessizlik oldu. Ardından Hayriye yavaşça başını eğip “Şey...” diye kekeledi, “ben müsaadenizi isteyeyim artık.... Sessizce çekip gitmek istemedim. Size veda etmeye geldim.”

Fidan şaşırdı.

“Gitmek mi? Nereye?”

“Artık bu evde kalamam. Hamile biri olarak kimseye yük olmak istemem. Bir şekilde başımın çaresine bakacağım.”

“Gecekonduna mı döneceksin?”

Hayriye buruk bir şekilde cevap verdi: “Fakirin dönecek başka neresi var ki?”

Fidan bir an sustu. Sonra kararlı bir sesle, “Bak,” dedi, “şimdi hastaneye gitmem gerek. Kal burada. Akşam geldiğimde uzun uzun konuşuruz, olur mu?”

Hayriye bir şey söylemedi, sadece başını salladı ve Fidan’ın ardından evi usulca toplamaya koyuldu...

Sabah konuşulan birçok şey Fidan’ın zihninden silinmişti. Geriye yalnızca ruhunun derinliklerine işleyen o tarifsiz yorgunluk kalmıştı. Ayaklarını sandalyeye uzatmış, elindeki kahve fincanından bir yudum alırken, “Bu arada,” diye söylendi, “ballan ne yaptın Hayriye? Satabildin mi bari?”

Hayriye hâlâ düşünceli, hâlâ gölgeli bir mahzunluk içindeydi. Ama sesi bu kez daha sakindi.

“Evet, sattım. Parasını da gecekondudaki fakir fukara çocuklara dağıttım. Öyle sevindiler ki... Gözleri ateş böcekleri gibi ışıldıyordu.”

Fidan içini çekti, ardından hafif bir tebessümle, “Güle güle harcasınlar,” dedi.

Hayriye mahcup bir gülümsemeyle cevap verdi: “Çoktan harcamışlardır bile.”

Fidan kahkaha atmasa da dudak kenarları yukarı kıvrıldı.

“Gerçekten mi?”

“Evet. Fakir çocuk para buldu mu hemen bakkala koşar. Şeker alır, çikolata alır, sakız alır... Bir bayram sabahı gibi mutlu olurlar.”

Fidan’ın gözleri uzaklara kaydı, sonra da merakla sordu: “Sen nereden biliyorsun?”

Hayriye bu kez acıyla gülümsedi.

“Çünkü ben de bir zamanlar o çocuklardan biriydim.”

Fidan’ın içi burkuldu, kısa bir sessizlik oldu. Ardından Fidan’ın sesi önce hafif, sonra ağırlaşarak duyuldu: “Sahi... annenle baban... ne olmuştu onlara?”

Hayriye derin bir iç çektikten sonra, “Fabrikaya giderlerken bindikleri minibüs devrilmiş,” dedi, sesi hem kısık hem de sarsıcıydı. “Tesadüfe bakın ki o gün ön koltukta oturuyorlarmış. Kaza anında camdan fırlamışlar. Şoförle birlikte olay yerinde can vermişler.”

Fidan ona uzun uzun baktı. Yüzünde anlatılamaz bir yıkımın izleri, suskun bir yoksunluğun çentikleri vardı.

“Her neyse,” dedi Fidan bir an sonra, “kaderin de kendi hükmü var. Tıpkı ölüm gibi. Geldi mi kaçamıyorsun.”

Hayriye ansızın ağlamaya başladı.

“Haklısınız Fidan Hanım! Ama bazen kabullenmek yetmiyor. Sanki o günden sonra köklerimden koparıldım. Amansız, susuz bir çölün ortasına fırlatıldım. Hatta gölgemi bile kaybettim orada.”

Fidan’ın boğazı düğümlendi.

“İnan bana, hiçbirimizin eski hâli kalmadı. Hepimiz biraz tükendik, biraz da tükettik. Sonra başka biri olduk. Tanıyamadığımız biri.”

Hayriye gözlerini sildi, sonra bir soru bıraktı havaya: “Yarın sabah gitmeme izin verecek misiniz?”

Fidan kahvesinden bir yudum daha aldı. Ardından duraksayarak, neredeyse kendi kendine homurdandı: “Sahi ya! Yorgunluktan unutmuşum. Bu meseleyi konuşacaktık, değil mi?”

Hayriye başını eğdi, sessizliğe büründü. Fidan ise doğrudan, yumuşak ama kararlı bir sesle konuştu: “Şimdi söyle bana, cam kırıkları arasında tökezlemeye mi karar verdin?”

Hayriye bu sözleri anlayamamıştı.

“Nasıl yani?”

Onun bu şekilde evden ayrılmasına Fidan’ın gönlü razı değildi.

“Bak Hayriye! Seninle açık konuşacağım. Neden bilmiyorum ama seni gördüğüm ilk an, sanki yıllar önce tanışmışız gibi bir his doldu içime. Sıcaktın, içtendin. Kanım ısındı sana.”

Hayriye’nin yanakları al al olmuştu. Utancından başını yere eğdi. Gözleri belli belirsiz bir noktaya takılmıştı.

“Yüzüme bak,” dedi Fidan bu kez daha içten bir sesle.

Hayriye başını kaldırdı. Gözleri bal rengi, ifadesi ise mahcup ve masumdu.

“Elbette Fidan Hanım.”

“Şimdilik burada kal. Neler yapabileceğimizi sonra konuşuruz, ne dersin?”

Hayriye gözleri dolu dolu başını salladı.

“Şey... siz bilirsiniz.”

Fidan onu kırılgan ama zeki bulmuştu. İçinde gizlenmiş o derin cevheri, o tutunma arzusunu sezmişti.

“Pekâlâ. Müştemilat senin için uygun mu?”

Hayriye’nin yüzü bu defa aydınlandı.

“Daha ne olsun Fidan Hanım? İçinde televizyon var, buzdolabı var... ama sizden küçük bir ricam olabilir mi?”

Fidan kaşlarını hafifçe kaldırdı.

“Nedir?”

Hayriye utangaç bir tebessümle söyledi: “Bazı değerli kitaplarım var. Onları buraya taşıyabilir miyim?”

Fidan şaşırdı.

“Kitaplar mı? Nereden buldun o kitapları?”

Hayriye’nin gözleri parladı.

“Kocası ölen ev kadınlarından!”

“Kimlerden?” dedi Fidan, iyice afallamıştı.

Hayriye yüzünde buruk ama anlamlı bir gülümsemeyle anlatmaya başladı: “Temizliğe gittiğim evlerde, kocaları ölen kadınlar önce kütüphaneleri boşaltırdı. Güya kitaplar evde toz yapıyormuş. Ben de o kitapları torbalara koyar, birer birer gecekondudaki evime taşırdım. Şimdi minicik bir kitaplığım var.”

Fidan hayretle bakıyordu.

“Ve sen böylece okumaya mı başladın?”

“Evet... Yalan yok! Başta çok zorlandım. Hatta sıkıldım da. Ama zamanla sevmeye başladım. Şimdi kitaplar bana bir dost gibi. Buraya geldiğimde de dikkat ettim, siz de çok kitap okuyorsunuz.”

Fidan içtenlikle gülümseyip “Çünkü," dedi, “kitaplar hayata tutunmanın başka bir yolu. İçinde kaybolursun ama sonunda kendini bulursun. Hem acıyı hem sevinci tanırsın onlarla. Kitap, insanın kendi içinden geçen uzun bir yoldur."

O an iki kadın, farklı hayatların iki ayrı ucundan gelip aynı ortak zeminde buluşmuştu. Kelimeler sessizliğe çekildiğinde, aralarında kurulmaya başlayan güçlü bir bağın habercisiydi bu.

Ameliyat

Sonunda beklenen o büyük gün gelip çatmıştı. Han'ın içini tarifsiz bir heyecan kaplamıştı. Öyle ki konuşmayı bile unutmuş, zihni yalnızca birazdan gireceği ameliyattan sonra gözlerini nasıl bir hayata açacağını düşünüyordu.

Margaret onun sessizliğini fark edince hafif mahmur bir sesle sordu: "Neden hiç konuşmuyorsun?"

Han sanki boğazına dolanmış görünmez bir el tarafından nefesi kesiliyormuş gibi hissetti. Güçlükle yutkundu, sesi boğuk ve kısık çıktı: "Ne konuşayım ki anne?"

Oysa Margaret'in de içi kıpır kıpırdı. Onun da yüreği cümlelerin ağırlığıyla daralıyordu.

"Ne bileyim oğlum... Mesela şu an ne geçiyor aklından?"

Han gülümsemeye çalıştı ama ifadesi yalnızca acının buruk bir suretiydi.

"Çok şey..."

Margaret hemen atıldı: "Neler mesela?"

Han başını eğdi, sol yanında duran o lanetli sondaya baktı. Ardından derin bir iç çekişle konuştu: "Mesela gözlerimi açtığımda bu illetten kurtulmuş olacak mıyım?"

Margaret oğluna umutla baktı. İçinde dağ gibi büyüyen kaygıyı bastırmaya çalışarak, "Olacaksın elbette!" dedi. "Zaten bunun için buradayız, öyle değil mi?"

Han başını usulca salladı.

“Evet, ama yine de insanın inanası gelmiyor. Koca yirmi yıl geçmiş üzerinden anne. Dile kolay, yirmi yıl! Gençliğim, delikanlılığım, hepsi acıya gömüldü.”

Margaret’in içi titredi.

“Biliyorum oğlum ama geçmişi artık sırtından indir. Kalan ömrüne bakmalısın.”

Han uzaklara daldı, sanki duvarların ardında geçmişini görüyordu.

“Ne bileyim... Bir hayat böyle geçmemeliydi. Meğerse yaşam dediğin şey ne de kıymetliymiş. Sevmek, sevilmek, sevişmek...”

“Tanrı’ya şükür ki sevdin, sevildin oğlum.”

Han’ın dudaklarında acı bir gülümseme belirdi.

“Ama yetmedi anne. Anladım ki sonu olmayan her şey aslında yarım kalırmış. Bizimkisi mecburi bir beraberlikti. İçinde sefaleti barındıran bir dostluk.”

Margaret’in kalbi bir kez daha burkuldu.

“Sen neler söylüyorsun oğlum?”

Han’ın kirpiklerinden bir damla yaş süzüldü. Sesi kederle yoğrulmuştu.

“Gerçekleri anne! Bizim evliliğimiz kurumuş bir ottan farksızdı.”

O an Margaret’in zihninde Fidan’ın o dokunaklı sözleri yankılandı: “Sanki kurumuş bir ot gibiyim artık. Şehvetim yıllar içinde yerini şefkate bıraktı. Belki inanmazsınız ama nasıl sevişildiğini bile unuttum. O duygu çoktan öldü bende...” Bir an ürperdi, tüyleri diken diken oldu. Bir şey söyleme ihtiyacı içinden hızla yükseldi. Kelimeler boğazına kadar gelmiş, suskunluğu delmek ister gibiydi.

“Bugünden sonra...”

Han sözünü kesti: “Bugünden sonra ne olacak anne? Kaç yaşıma geldim? Sağlığıma kavuşsam bile geçmişin boşluğunu nasıl dolduracağım?”

“Geçmişinle artık savaşma oğlum. Daha ne kadar acı taşıyacaksın?..”

Tam bu sırada içeriye genç bir doktor girdi. Yüzünde sevecen bir gülümsemeyle, “Günaydın,” dedi. “Heyecanla beklediğiniz o büyük gün gelip çattı. Hazır mısınız?”

Han yavaşça başını çevirdi, ona baktı. Doktorun yüzünde yıllar önceki kendi gençliğini gördü sanki. O duruş, o umutlu bakış... Bir anlığına zaman geri sarılmış gibiydi.

“Günaydın,” dedi dalgın bir sesle. “Hazırım."

Genç doktor hâlâ gülümsüyordu.

“Bugün mutlu bir hayat için bir başlangıç günü, ne dersiniz?” Han hafifçe başını salladı.

“Hiç şüphem yok. Bakalım sonuç nasıl olacak?"

“Endişe etmeyin,” dedi doktor güven dolu bir sesle. “Hocamız bir dâhi. Gerçekten harika bir iş çıkarıyor.”

Han’ın içinde kıpırdanan umut yeniden yeşerdi.

“Tanıştığım herkes aynı şeyi söylüyor.”

Doktor birden kapıya yönelirken, “Eğer hazırsanız," dedi, “ameliyathaneye inebiliriz. Ekip sizi bekliyor.”

Han bir an tereddüt etti.

“Bir dakika... sadece bir dakikanızı rica ediyorum.”

Doktor başını anlayışla eğdi ve sessizce dışarı çıktı. Han o sırada Margaret’e baktı, gözleri dolmuştu.

“Seni çok seviyorum anne. Neticede bu bir ameliyat. Ne olur ne olmaz... Hakkını helal et!”

Margaret’in gözlerinden yaşlar sessizce süzüldü. Ardından içinde biriken duygular çocukça bir hıçkırığa dönüştü. Göğsü daraldı, soluğu kırıldı. Oğlunun yüzüne bakmaya bile cesaret edemedi. Han derin bir nefes aldı. Konuştuğunda sesi hem titrekti hem de içinde saklı bir veda taşıyordu.

“Lütfen Fidan’ı haberdar etmeyi unutma. Olur da kader yollarımızı yeniden birleştirirse, görüşürüz anne.”

Fidan dalgın, kımıltısız, zamanın ağırlığına gömülmüş hâlde oturuyordu. Gözleri boşluğa dikilmişti. Ne kitabın sayfasını çevirecek takati vardı ne de müziğe kulak verecek hâli. Yalnızca bir şey bekliyordu. Bir ses, bir titreşim, bir işaret... Telefon çalsın istiyordu, sadece o. Ve sonunda beklenen oldu. Telefonun tiz sesi az önceki sessizliğin bağrına saplandı. Fidan bir kurşun gibi yerinden fırladı, ahizeyi eline alıp kulağına dayadı.

“Alo?”

Karşıdan Margaret’in sesi duyuldu: “Günaydın.”

Fidan dudaklarında yorgun ama içten bir gülümsemeyle cevap verdi: “İyi akşamlar. Burada çoktan karanlık çöktü.”

Margaret bir an duraksadı.

“Ah, doğru ya!.. Saat farkını unutmuşum.”

Fidan vakit kaybetmeden soruya geçti. Kelimeler dudaklarından değil, kalbinden dökülüyordu sanki: “Han nasıl?”

Margaret’in sesine endişe sinmişti.

“Az önce ameliyata girdi. Ne olur dua et Tanrı’ya.”

Fidan’ın yüreği birden sıkıştı. Nefesi içinde kaldı, göğsüne görünmez bir el bastırdı.

“Bir gelişme var mı peki?”

“Henüz yok.”

“Doktorla görüştünüz mü?”

“Hayır, sabah uğramadı.”

Fidan’ın içini ağır, kasvetli bir gerginlik sardı.

“Allah yardımcısı olsun. Her şeyin yolunda gitmesini diliyorum.”

Margaret’in sesinde içli bir titreme vardı.

“Âmin!”

“Biliyor musunuz, kaç saat sürecekmiş ameliyat?”

“Net bir şey söylemediler ama tahmin ediyorum ki uzun sürecek. Çünkü iki operasyon birden yapılacak.”

Fidan derin bir soluk aldı. Sonra gözlerini kapattı ve zamandan kaçmak istermişçesine, “Kaç gün oldu gideli?” diye sordu, sanki sessizliğe bir çentik atar gibi.

Margaret iç çekti.

“Bilmiyorum... Saymadım. Galiba on günü geçti."

Fidan şaşkınlıkla mırıldandı: “Gerçekten mi? O kadar oldu mu?”

“Zaman bazen su gibi akıyor, bazen de çamur gibi ağırlaşıyor,” dedi Margaret yorgun bir tebessümle.

Fidan bir süre sustu, sonra çekinerek sordu: “Bir şeye ihtiyacınız var mı? Paranız yeterli mi?”

“Çok şükür, her şeyimiz var. Merak etme."

“Otele geçecek misiniz ameliyattan sonra?”

“Bakalım... Önce şu işi halledelim. Sonrası kolay.”

Fidan başını salladı, kendine söyler gibi mırıldandı: “Evet...

En kolayı bu çünkü.”

Margaret sessizliğin içinden bir damla teselli damıttı.

“Hepimiz çok gerginiz. Ne dediğimizi bilemiyoruz artık.

Emin ol, burada da aynıyım. Senin gibiyim.”

Fidan’ın gözleri buğulandı.

“Keşke yanınızda olabilseydim. Aklım hep sizde!"

“Sağ ol. Tanrı’ya şükür ben buradayım. Seni sık sık ararım, haber veririm.”

Fidan tekrar sordu, sesi bu sefer daha ısrarcıydı: “Paraya ihtiyacınız var mı?”

“Hayır! Hastanenin parasını yatırdım bile çoktan."

Fidan şaşırdı.

“Ne kadar ödediniz?”

Margaret hiç çekinmeden yanıtladı: “Doksan bin dolar."

Fidan bir an afalladıysa da hemen kendini toparladı.

“Helâlühoş olsun! Yeter ki sağlığına kavuşsun. Bugün bir mucize olsun istiyorum. Her şey güzel olsun.”

“Tanrı isterse...”

O anda tuhaf bir sessizlik çöktü. Margaret'in sesi aniden kesildi. Ahizeden yalnızca "dit dit" sesleri yankılandı. Fidan'ın yüreğine ince bir panik saplanırken, "Alo? Orada mısınız?" diye söylendi titrek bir sesle. Fakat cevap gelmedi. Hat düşmüştü. Telefon bir daha çalmadı. Ve gece bütün karanlığı, ağır sessizliğiyle geri geldi.

Ereksiyon

Saatler gece yansını çoktan geçmişti. Ev sessizliğe gömülmüş, sokak lambalarının solgun ışığı pencereden süzülüp içeriye dökülüyordu. Fidan tüm yorgunluğuna yenik düşüp koltuğun ucunda kıvrılmış, derin bir uykuya dalmıştı. Gördüğü rüyada uzak bir yerde, beyazlar içinde yürüyen birini takip ediyor, onun kim olduğunu anlamaya çalışıyordu...

Tam o esnada telefon çalmaya başladı. Israrlı, uzun ve içten bir çağrı gibiydi bu. Fidan sersem bir hâlde gözlerini araladı. Ses gerçek miydi, yoksa rüya mı? Bocaladı bir an... Sonra aniden yerinden fırladı, kalbi göğsünde hızlı hızlı çarparken ahizeyi kaldırıp "Alo?" diye seslendi.

Tam hat kapanacakken, karşıdan Margaret'in sesi yankılandı: "Tanrı'ya şükürler olsun! Han az önce ameliyattan çıktı. Şimdi yoğun bakıma aldılar."

Fidan'ın gözlerinden yaşlar süzüldü, sesinde hem sevinç hem de tarifsiz bir hüzün vardı.

"Çok uzun sürdü değil mi?"

Margaret de gözyaşlarını tutamıyordu artık.

"Evet... çok uzun ve zorlu bir ameliyattı. Ama doktor başarılı geçtiğini söyledi."

Fidan derin bir nefes aldı, içinden taşan yükü sessizce boşaltır gibi.

"Çok şükür! Yirmi yıldır o siyah çantayla yaşadı. Bir nevi imam nikâhlı eş gibiydi o çanta."

Margaret bir eliyle yanağındaki yaşı silip "Şükürler olsun ki," dedi, "o yükten kurtuldu oğlum. Yakında eski hayatına kavuşacak."

Fidan’ın yüreği bir kez daha sızladı.

“İnşallah! Bugün en zoru atlattı. Güzel günler çok yakın artık.”

Margaret hâlâ inanamıyordu. Kelimeler sevinçle karışık bir şaşkınlıkla dökülüyordu dudaklarından: “Evet... Sanki bir düşten uyandık. Çok zor günler geçirdik. Belki de acıdan örülmüş koca bir ömür yaşadık. Ama artık geçmişin zincirlerinden kurtulmalıyız. Önümüzde güzel bir gelecek var.”

Fidan içtenlikle onayladı.

“Yerden göğe kadar haklısınız. Dün, dünde kaldı. Bugüne tutunmak zorundayız artık.”

Margaret’in sesi titredi, kalbi dolup taştı.

“Sana tekrar tekrar teşekkür etmek istiyorum. Oğlumu eksikliğiyle, yarasıyla, olduğu gibi kabul ettin. Kendi hayatını, hayallerini onun uğruna geri plana attın.”

Fidan bir an sustu. İçinde biriken ne varsa yavaşça dile döktü: “Oğlunuz iyi bir evlattı. Aynı zamanda iyi bir kocaydı da... En zor zamanlarımda yanımdaydı. Her şey karşılıklıydı. Beni hiç yalnız bırakmadı.”

Margaret iç çekti.

“İsteseydin boşayabilirdin ama yapmadın.”

Fidan kararlı bir sesle karşılık verdi: “Beni aldatmadı, kırmadı, dövmedi. Başına gelen bir kazadan dolayı onu nasıl cezalandırabilirdim? Sevgi böyle mi tartılır?”

Margaret’in sesi titredi.

“Bilmiyorum... senin yerinde başka biri olsaydı...”

Fidan sert ama haklı bir ifadeyle sözünü kesti: “Başkasından bana ne? Ben başkayım. Ben sadece iyi günde değil, kötü günde de ‘biz’

kalabilenlerdenim. Bunu daha önce de söyledim. Gerçek sevgi ancak bu tür sınavlarla ölçülür.”

Margaret’in bu sefer de içi titredi, gözleri doldu.

“Neyse... İyi ki yollanınız kesişti seninle. Şimdi izninle telefonu kapatmam gerek. Sana başka ne diyebilirim?”

Fidan yalnızca bir şey istedi.

“Lütfen sık sık arayın! Merakta bırakmayın beni.”

Margaret tatlı bir gülümsemeyle cevapladı: “Elbette, güzel haberleri paylaşmak için sabırsızlanıyorum. Hoşça kal.”

Han yoğun bakımın loş ışıklan altında gözlerini zorlukla araladığında, tüm bedeninden yorgunluk sızıyordu. Yüzü solgun, dudakları kupkuruydu. Bakışlarını çevirmeye çalışırken hafifçe kıpırdandı ve hemen yanı başında duran o tanıdık kâbusa, sondaya gözleri ilişti. İçini bir burukluk kapladı, alnından ince bir ter süzülürken kirpiklerinin arasından usulca bir damla yaş yanağına aktı. Tam o sırada kulağında bir ses yankılandı: “Çok geçmiş olsun.”

Japon asıllı Amerikalı Doktor Hiroshi başucunda dimdik duruyordu. Han’ın yüzünden bir an karanlık bir gölge geçti. Boğazı kurudu, göz bebekleri büyüdü. Titreyen sesiyle yutkunarak sordu: “Yoksa ameliyat başarısız mı geçti?”

Doktor gülümsedi. Sesinde hafif bir şaşkınlık ve güven vardı: “Hayır. Aksine son derece başarılıydı. Neden böyle düşündünüz?”

Han şaşırmıştı.

“Peki ya bu sonda?” diye mırıldandı hüsranla.

Doktor kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Nazikçe koluna dokundu.

“Korkmanıza gerek yok. Bu yalnızca geçici bir durum. Ayaklandığınızda birkaç gün içinde alacağız.”

O sırada yanlarında başka biri daha vardı. Uzun boylu, beyaz önlüklü genç bir doktor. Sessizce elini uzattı, açık mavi örtüyü hafifçe kaldırdı. Han’ın gözleri istemsizce oraya kaydı. Gördüğü şey karşısında nefesi kesildi. Göz bebekleri bir kez daha büyüdü, boğazına bir düğüm oturdu. Neredeyse fısıltı hâlinde bir sesle konuştu: “Bu... bu da ne?”

Genç doktor başını hafifçe eğip gülümserken, “Sizce neye benziyor?” diye sordu, yan ciddi yan şakacı bir ifadeyle.

Han’ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Dudağının kenarı titredi, sözcükler boğazına takıldı.

“İnanmıyorum... bu nasıl olabilir?.. Bu kadar yıl sonra...”

Doktor dikkatlice muayenesini sürdürdü, sonra mahcup olmayan bir doğallıkla açıkladı: “Şu an ereksiyon hâlinde olması normal. Penil protezin ilk tepkisi bu. Birkaç saat içinde normale dönecek. Sonra da nasıl kullanacağınızı göstereceğiz.”

Han uzun yıllar sonra ilk kez bedenini böyle bütün hissediyordu. O an içini kaplayan duygu ne tam anlamıyla sevinçti ne de hüzün... Sadece taşan, dolup dolup boşalan bir kabullenişti. Birden gözlerinden yaşlar süzülürken içinden gelen minnet, keder ve mutluluk birbirine karıştı.

Bu hâlini gören genç doktor sıcacık bir gülümsemeyle eğilip kulağına fısıldadı: “Şimdi olduğunuz kişiden memnun musunuz?”

Han hafifçe gülümsedi, gözyaşları hâlâ yanaklarında parlıyordu.

“Ben geçmişte de buydum aslında. Şu anda olduğum kişiydim. Sadece araya biraz talihsizlik girdi.”

Doktor bu cevabı duyunca kısa bir duraksamayla başını salladı. Ardından anlamlı bir sesle konuştu: “Mademki sağlığınıza kavuştunuz, o hâlde

bundan sonrası sizin ellerinizde. Her fırsat bir mucize olabilir.”

Han gözlerini tavana dikti, içinde kopan fırtınaları sadece bir kelimeyle dile getirirken, “Nasip,” dedi kısık bir sesle, “nasip...”

Hastane Odası

Han artık öyle bahtiyardı ki gözlerinin içi parlıyordu. Annesine döndü, yüzünde yıllardır eksik kalan bir ışıkla fısıldadı: “Belki de dünyanın en mutlu insanı benim şu an.”

Margaret’in gözleri oğlunun yüzünde gezindi. O da en az Han kadar mutluydu. İçindeki o sızılı bekleyiş, yerini tarifsiz bir huzura bırakmıştı.

“Keşke baban da hayatta olsaydı,” dedi iç çekerek. “Bu anı görseydi. Eminim çok sevinirdi. Hatta sana takılmadan duramazdı.”

Han’ın bakışları yavaşça uzaklara kaydı. Tam o esnada gökyüzü birden yarıldı. Bardaktan boşanırcasına yağmur inmeye başladı. Bir an durdu, sonra hüzünle gülümseyip “Az önceki gök gürlemesi,” dedi, “galiba babamın sesiydi.”

Margaret başını eğip kederle tebessüm etti.

“Olabilir! Ondan her şeyi beklerim. Hatta öldükten sonra bile.”

Han hafifçe güldü, ama gülüşünde bile bir özlem vardı.

“Onu çok özlüyorum anne. Güzel bir adamdı. Nevi şahsına münhasırdı.”

Margaret başını sallayıp içten bir sesle, “Çoook!” diye mırıldandı.

Han merakla sordu: “Peki sen? Sen özlüyor musun?”

Margaret derin bir “Offf!” çektikten sonra, “Özlüyorum elbette,” dedi. “Hiç çıkmadı ki aklımdan. Onunla yaşadığımız onca anı hâlâ ilk günkü gibi taze. Zaman hiçbir şeyi silmiyor, sadece kenara itiyor.”

Han birden annesine sarılırken, “Seni seviyorum,” dedi boğuk bir sesle. “Sen hem harika bir eştin hem de harika bir anne. Babam gibi ben de çok şanslıyım.”

Margaret’in gözleri buğulandı.

“Benimse bu dünyada iki şansım oldu,” dedi titreyen sesiyle. “Biri babandı, diğeri de sensin.”

Han’ın bir an yüreği sarsıldı. Gözleri daldı, sesi kısık ama içten geldi: “Keşke Fidan da senin kadar şanslı olabilseydi anne. O kadıncağızın yüzü hiç gülmedi. Yarım bir adamla koca bir hayat geçirdi. Beni sevdi ama hiçbir zaman tam olarak sahip olamadı.”

Margaret’in gözlerinde belli belirsiz bir gölge dolaşırken, “Keşke,” dedi iç çekerek, “anne de olabilseydi. Nasıl da yakışırdı ona annelik.”

Han dişlerinin arasından geçirdiği bir pişmanlıkla konuştu: “Kendimi hep suçlu hissettim ona karşı. Ne kadar iyi davran-sam da hep eksik kaldım bu yüzden.”

Margaret onun gözlerine baktı. Sohbetin gidişatını değiştirmek ister gibi hafifçe doğrulup “Geçmişi konuşmakla hiçbir şey değişmiyor,” dedi kararlı bir sesle. “Artık önümüze bakmalıyız. Hepimizin huzura, biraz da mutluluğa ihtiyacı var.”

Han başını salladı, gülümsedi.

“Doğru söylüyorsun. Geçmişe sünger çekmek gerek. Bak! Yıllardır başucumda duran o lanet çanta yok artık. Sence bundan daha büyük mutluluk olabilir mi?”

Margaret eğildi, oğlunun kırlaşmış saçlarına bir öpücük kondurdu.

“Olmaz elbet.”

Han kahkahaya yakın bir gülümsemeyle sordu: “Doktorla bir ara konuşsak iyi olacak. Acaba ne zaman taburcu olurum?”

Margaret hafifçe kaşlarını kaldırdı.

“Bu ne acele?”

Han keyiften mest olmuştu.

“Bilmem! Artık hastane görmek istemiyorum. Yıllarca fazlasıyla gördüm.”

Margaret onun ne demek istediğini çok iyi anlıyordu.

“Tamam,” dedi, “doktorla konuşurum. Ama acele etme.

Daha yeni çıktın bu badireden.”

“Nasıl olsa uğrayacak buraya. Belki o konuşur bizimle. Peki ya sonrasında ne yapacağız?”

Margaret gözlerini kıstı, anlamaya çalıştı.

“Sonrasında derken?”

“Buradan hemen dönecek miyiz? Yoksa birkaç gün kalacak mıyız?”

Margaret tebessüm etti.

“Bunca yolu gelmişken dönülür mü hiç? Biraz etrafı gezelim diyorum. Kim bilir bir daha ne zaman geleceğiz buralara.”

Han başıyla onayladı.

“Bakalım doktor ne diyecek. Eğer uygunsa, ben de kalmak isterim doğrusu.”

Margaret elini çantasına attı, bir şeyler karıştırdı.

“Her ihtimale karşı otelde yer ayırttım. Konaklayacağımız yer hazır.”

“Yine boş durmamışsın.”

Margaret kahkaha attı.

“Ben İngilizim! Plan bizden sorulur.”

Han da güldü.

“Galiba ben rahmetli babama çekmişim. Senin gibi düzenli olamadım hiç.”

Tam o sırada Margaret’in aklına bir şey geldi. Gözleri kocaman açıldı, yerinden bir ok gibi fırlarken, “Tüh!” dedi kendi kendine hayıflanarak. “Fidan’a telefon etmeyi unuttum...”

Fidan yan uyur yan uyanık bir hâlde uzanıyordu. Çatıdan süzülen yağmur damlalarının ritmik şırıltısı, sabahın kapalı ve serin olacağını fısıldar gibiydi. Göz kapakları ağırdı ama zihni uyanıktı. Sanki gözlerinden önce kalbi açılmıştı yeni güne. Tam o sırada, o tanıdık ve uzun uzun çalan telefon sesi yağmurun ahengine karıştı. Bir anlığına zaman durur gibi oldu. Sonrasında içini saran belirsiz bir telaşla yerinden fırladı, birkaç adımda telefona ulaştı ve ahizeyi kulağına dayadı.

“Alo!”

Karşıdan gelen ses sanki uzak bir ülkeden değil, kalbinin tam orta yerinden geliyordu.

“İyi geceler.”

Her zamanki gibi Margaret’ti. Fidan dudaklarında yorgun ama içten bir tebessümle yanıtladı: “Size de günaydın. Bizim buralarda gece çoktan bitti.”

Margaret hafifçe güldü.

“Kusura bakma! Saat farkını yine unuttum.”

Fidan doğrudan konuya girdi, sesi bir parça endişeliydi: “Han nasıl?”

Margaret’in sesinde bu kez kaygının değil, sevinçle karışık bir rahatlığın tınısı vardı.

“Tanrı’ya şükürler olsun! Her şey yolunda. Daha iyi olamazdı.”

Fidan bir an duraksadı. Kafasında zamanın akışı büsbütün bulanıklaşmıştı.

“Bu kadar çabuk mu iyileşti?”

Margaret kısa bir sessizliğin ardından konuştu: “İnan bilmiyorum... Zaman bir tuhaf akıyor burada. Herhâlde bugün yirmi beşinci günümüz. Şimdi düşününce, aslında epey zamandır buradayız.”

Fidan hayretle mırıldandı: “Gerçekten o kadar oldu mu?”

“Galiba... saymadım bile.”

“Mutlaka doğrudur. Zaman su gibi akıp gidiyor. Baksanıza yaz bitti bile... Şimdi sonbaharın eşiğindeyiz.”

Margaret şaşırmış gibiydi.

“Sahiden eylülde miyiz artık?”

Fidan başını yastığa yasladı, gözleri tavanda dolaşırken yorgun bir gülümsemeyle yanıtladı: “Evet.”

Margaret yumuşacık bir sesle, “Sen,” dedi, “henüz tatile de çıkamadın. Ama merak etme, bir fikrim var!”

Fidan hemen toparlandı. Sesindeki yorgunluk yerini meraka bıraktı.

“Ne fikri?”

Margaret heyecanlıydı.

“Han’ın durumu birkaç güne netleşir. Taburcu olması da an meselesi. Biz bir hafta daha burada kalırız. Sen de izne çıkıp, dönüş tarihimize yakın bir zamanda Girne’ye gelsen diyorum. Orada buluşuruz. Hem sen de biraz tatil yapmış olursun. Kıbrıs bu mevsimde hâlâ sıcacık, ne dersin?”

Fidan gözlerini kapadı. Sanki düşünmüyordu da hayal kuruyordu.

“Aslında harika bir fikir bu. Gerçekten çok ihtiyacım var. Ruhum da bedenim kadar yorgun. Yeniden nefes almak için bu tatil şart.”

Margaret’in sesi içten bir memnuniyet taşıyordu.

“İşte bunu duymak istiyordum. Güzel bir tatil çalışan insanın hakkıdır.”

Fidan gözlerini araladı, perde aralığından gri sabahı süzdü. Derin bir nefes aldığı sırada, “Anlaştık,” dedi, “ama sizden bir ricam var.”

Margaret hemen dikkat kesildi.

“Buyur.”

“Han’ın sesini duymayı çok özledim. Beni ilk fırsatta arayabilir mi?”

Bu söz Margaret’i derinden etkiledi. Tüyleri diken diken olmuştu.

“Tabii ki! Emin ol, o da senin sesini duymayı özledi.”

“Geçen gün hastaneyi aradım ama ulaşamadım. Sürekli meşguldü.”

“Evet... Burada herkes aynı dertten muzdarip. Galiba şebekede bir sorun varmış. Bir türlü düzeltemediler. Koca Amerika’da bile böyle şeyler oluyor işte. İnsanın inanası gelmiyor...”

O anda sanki sahne tekrar ediyordu. Telefon ahizesinden gelen “dit dit” sesi Margaret’in sesini yanda kesti ve ardından sessizlik çöktü. Tıpkı öncekiler gibi. Fidan birkaç kez, “Alo...” dedi ama nafile. Hat çoktan düşmüştü.

Otel

Yeni bir gün doğmuştu. Han için bugün sıradan bir sabah olmaktan çok uzaktı. Ter içinde uyanmış, sanki içinden geçip giden o sıcak rüya değil de korkunç bir kâbusmuş gibi yatağında irkilmişti. Hızla çarpan kalbine tek elini bastırıp boğazına düğümlenen nefesi dengelemeye çalışırken odanın kapısı aralandı. İçeri, çekik gözlerinde dinginlik taşıyan Doktor Hiroshi girdi.

“Günaydın.”

Han derin bir soluk alarak başını kaldırdı.

“Günaydın size de.”

Doktor gülümsemesini genişletti.

“Hadi gözün aydın! Bugün taburcusun. Artık gündelik hayatına dönebilirsin.”

Han bir an duraksadı. Sanki zamanla arasına giren yirmi yıllık boşluk, şimdi o cümleyle yeniden anlam kazanmıştı. Masum bir çocuk gibi gülümserken, “Herhâlde,” dedi şakayla karışık bir iç çekişle, “yirmi yıl öncesinden söz ediyorsunuz. Çünkü o hayata en son orada veda etmiştim.”

Doktorun yüzündeki ifade bu kez hüzünle örüldü.

“Olsun! Zararın neresinden dönülse kârdır. Bırak geçmiş belleğinde bir hatıra olarak kalsın.”

Han hemen araya girdi: “Ama kötü bir hatıra.”

“Orası doğru," dedi doktor, sonra gözlerini Han’ın gözlerine dikerek ekledi: “Fakat şunu unutma: Geçmişe hayıflanmak, geleceğinden çalmaktır.”

“Haklısınız,” dedi Han bu sefer kararlılıkla. “Geçmiş orada kalsın. Şimdiye odaklanmalıyım.”

Doktor bir elini onun omzuna yerleştirip yavaşça konuştu: “İnsanların yaptığı en büyük hatalardan biri de şu: Geleceğini, geçmişin esaretine terk etmek. Bu hastaneden ayrıldığında, ne olursa olsun buna izin verme. Anlaştık mı?”

Han başını ağır ağır salladı, ardından gülümsedi.

“Anlaştık.”

Tam o sırada kapı aralandı, Margaret içeri girdi. Gözlerinde merak, yüzünde umut vardı.

“Ne üstüne anlaştınız bakalım siz?” diye sordu.

Han hafifçe duraksadı, sonra annesine dönüp gülümsedi.

“Bu bizim küçük sırrımız. Bilmesen de olur.”

Margaret’in bakışları hâlâ sorularla doluydu ama bu kez üstelemedi. Gülümseyip “Peki öyle olsun,” dedi. “Herkes her şeyi bilmek zorunda değil nasılsa.”

Doktor o tatlı ana eşlik edercesine, “Gerçekten çok zarif iki insanla tanıştım,” dedi. “Sizinle tanışmak benim için büyük bir mutluluktu.”

Margaret’in kalbi sevinçle kıpırdadı, heyecanla sordu: “Yoksa taburcu mu oluyoruz?”

Doktorun gözleri parladı.

“Evet, birazdan sizi taburcu edeceğim. Ya da kibarca kovacağım mı deseydim?”

Margaret neredeyse sevinçten havaya sıçrayacak gibiydi.

“Gerçekten mi? Bu haberi almayı ne zamandır bekliyorduk.”

Doktor tekrar gülümsedi.

“Artık bana ihtiyacınız kalmadı. Han o yirmi yıl öncesindeki adamın gölgesinden sıyrıldı. Dilediğiniz zaman ülkenize dönebilirsiniz.”

Margaret’in içi tarifsiz bir minnettarlıkla doldu. Hemen doktorun boynuna sarıldı, yanağından öptü.

“Size minnettarlığımızı anlatmaya kelimeler yetmez. Yaptıklarınızın bedeli hiçbir zaman ödenemez” dedi gözleri buğulanarak.

Doktor mahcup bir tebessümle karşılık verdi: “Abartmayın lütfen! Hastanenin ücretini çoktan ödediniz.”

Margaret’in sesi bu defa titriyordu.

“Doğru, ödedik... Ama bu hayatta öyle şeyler var ki para yanına bile yaklaşamaz. Bazen bir hayatı iyileştirmek, bir kalbi onarmak her şeyden daha kıymetlidir.”

Doktor onun ne demek istediğini anlamıştı.

“Evet, haklısınız.”

Margaret gözlerini Han’a çevirdi, dudakları zar zor kıpırdadı: “Tanrı’ya bin şükür, her şey geride kaldı. Ama senden bir ricam var oğlum. Bir zamanlar kursağında kalan ne varsa artık onlarla da vedalaş, anlaştık mı?”

Han’ın boğazı düğümlendi.

“Anlaştık,” dedi kısık bir sesle.

Margaret bu kez büyük bir neşeyle gülümsedi.

“Oteldeki odamız çoktan hazır. Doktor bey izin verdiğinde çıkabiliriz.”

Doktor bir kez daha ikisine baktı, bu defa gözleriyle veda eder gibiydi...

Han’ın yüreği nihayet dinginleşmişti. İçini yıllardır kavuran fırtınalar dinmiş, yerini sessiz bir huzura bırakmıştı. Otel odasının geniş camından San Francisco’nun puslu siluetine bakıyor, artık yeni bir hayatın eşiğinde durduğunu hissediyordu. Tam o sırada telefon çaldı. Han düşüncelerinden sıyrılıp hızla yerinden kalktı, ahizeyi eline aldı.

“Alo?”

Karşıdan, otel resepsiyonundan tanıdık bir ses geldi: “Görüşmek istediğiniz kişi şu an hatta, bağlıyorum.”

Han’ın kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.

“Alo?” dedi bu kez daha heyecanlı bir sesle.

Birden Fidan’ın sesi yankılandı kulaklarında: “Sen misin?”

Han’ın gözleri bir anda doldu. Sesindeki titreme yüreğinin en hassas yerinden sızdı dışarı.

“Evet aşkım! Benim.”

Fidan da ağlıyordu, sesindeki özlem bir nehir gibi çağlıyordu şimdi.

“Görüşmeyeli nasılsın?"

Han bir eliyle gözyaşlarını silerken yanıtladı: “Çok şükür iyiyim. Tam anlamıyla iyileştim.”

Fidan derin bir nefes aldı. Onun sesini haftalar sonra ilk kez duyuyordu.

“Seni çok özledim,” dedi hıçkırıklarının arasından. “Burnumda tütüyorsun.”

Han hiç tereddüt etmeden karşılık verdi: “Sen de benim canım. Ne kadar özlediğimi anlatamam sana.”

Fidan’ın iyice uykusu kaçmış, sesiyle kocasının duygularını yokluyordu.

“Peki,” dedi usulca, “sen nasılsın? Neler yapıyorsun oralarda?”

Han’ın sesi aydınlıktı.

“İyiyim. Her şey yolunda. Kavuşacağımız anı beklemekle geçiyor günlerim. Sen nasılsın?”

Fidan yorgundu ama sesi sıcaktı.

“Bildiğin gibi işte. Her gün birkaç ameliyat, ardından aynı tempo..."

Han heyecanla araya girdi: “Allah nasip ederse bir hafta sonra dönüyoruz. Sen istersen hemen Girne’ye geç. Orada baş başa birkaç gün geçirelim, ne dersin?”

Fidan’ın yüzünde hasretle karışık bir gülümseme belirdi.

“Annenle geçen gün konuştuk. Sizin uçuşunuzdan bir gün önce Girne’ye geçerim. Siz de ona göre gelirsiniz.”

Han’ın içi mutlulukla doldu.

“Sayılı gün kaldı aşkım. Hem beni yıllar sonra sağlıklı hâlimle göreceksin.”

Fidan birden sustu. O cümle içinde buruk bir tat bırakmıştı.

“Sondadan kurtulmana sevindim,” dedi, sesi donuktu.

Han kendinden emin bir şekilde konuşmasını sürdürdü: “Sadece sondadan değil! Ameliyat sonrası her şey yolunda. Erkekliğime de tam anlamıyla kavuştum.”

Fidan’ın içinden tanıdık bir sessizlik geçti. Gülümsedi ama içi sızladı.

“Öyleyse gözün aydın,” dedi usulca.

Han onun bu durgunluğunu sezdi.

“Sanki pek sevinmedin, neden?”

Fidan açık sözlüydü.

“Kusura bakma ama insan unuttuğu bir şeye hemen sevinemiyor. Biraz zamana ihtiyacım var. Elbette eski hayatımıza yeniden merhaba diyeceğim, ama kendi iç ritmimde.”

Han’ın kalbi sıkıştı.

“Sen de kusura bakma,” dedi kısık bir sesle.

Fidan şaşırdı.

“Ne için?”

“Sana yaşattığım acılar için.”

Fidan usulca söze girdi: “Bunu daha önce de konuştuk. Son bir defa daha söylüyorum. Hayatıma kattığın güzellikler için sana hep minnettarım.”

Han’ın sesi derinden geldi.

“Ama gerçeği sen de biliyorsun. Evliliğimiz daha güzel olabilirdi. İçinde arzu olmayan bir evlilikti bizimkisi.”

Fidan içini çekti.

“Evet, olmadı... Elbette istediğimiz şey değildi bu. Ama elimizden gelen bu kadardı. Yapacak bir şey var mıydı sence?”

Han suskunlaştı. Uzun bir süre cevap vermedi... Fidan onun sessizliğini hissedince devam etti: “Bence artık yeni bir sayfa açmalıyız. Yorgun düştük, büyüdük, yaşlandık bile belki. Bundan sonra ne kadar sağlıklı ömrümüz kaldı bilmiyoruz, doğru mu?"

“Doğru.”

Fidan gülümsedi, gözyaşları hâlâ kirpiklerinde titreşiyordu.

“Bak! Belki seninle şehveti doyasıya yaşayamadım ama şefkati doya doya yaşadım. O yüzden ne olur bir an önce dön. Yine o şefkatine ihtiyacım var..."

Han cevap vereceği sırada Fidan ansızın hıçkırıklara boğuldu. Sesi çatallaştı, soluğu düzensizleşti. Han hiçbir şey söylemeden sadece onu dinledi... Ahizeyi kulağında tuttu, gözlerini yumdu. Yalnızca onun ağlayışını, kalbinin derinlerinden gelen o kırık sesi dinledi. Sonra ahizeyi usulca yerine bıraktı, ama kalbi o sessizliğin içinde bin parçaya ayrılmıştı...

Bir Hafta Sonra

Siesta vaktiydi... Fidan tepenin yamacına kurulmuş evin balkonuna çıkmış, Girne Limanı'nın göz alıcı manzarasına dalıp gitmişti. Denizin eşsiz mavisi göz bebeklerine yansıyor, rüzgârda hafifçe sallanan palmiyeler uzaktan bir tabloyu andırıyordu. İçinden, "Her şey ne kadar da güzel. Tıpkı eskisi gibi," diye usulca geçirdiği sırada arkasından yaklaşan temizlikçi kadının homurtusunu duydu: "Vallahi dünden beri canım çıktı ama neyse ki işler bitti de bir oh çektim."

Fidan başını çevirip baktı.

"Sana evi temizlemeni kim söyledi ki?"

Genç kadın yorgun ama içten bir tebessümle yanıtladı: "Margaret Hanım söyledi. İki gün önce telefon açtı, o rica etti."

Fidan içinden bir gülümsemeyle mırıldanırken, "Ah!" dedi. "Ne kadar da düşünceli biri."

Genç kadın bu mırıldanmayı zor da olsa duymuştu.

"Gerçekten de öyle biri," dedi usulca. "Düşünsenize, sırf sizi baş başa bırakabilmek için İstanbul'da kalmaya karar vermiş."

Fidan bir an durdu. Gözlerinde şaşkınlık belirdi.

"Margaret mi?"

Genç kadının yüzüne birden telaş yayıldı.

"Şey... yoksa sizin haberiniz yok muydu? Aman Allahım!

Umarım pot kırmadım."

Fidan onun bu hâline acıyarak hafifçe gülümsedi.

“Panik yapma! Demek ki bana hoş bir sürpriz yapmak istemiş.”

Genç kadın üzgün bir ifadeyle başını öne eğip “Tüh!” diye hayıflandı. “Demek ki sürprizi bozdum.”

“Biraz öyle oldu ama dert etme, önemli değil.”

Temizlikçi kadının yüzündeki renk, solmuş bir çiçek gibi hafifçe solsa da bakışları hâlâ içtendi.

“Kusura bakmayın! Ben haberiniz var sanıyordum. Hatta dün geleceğinizi söylemişti Margaret Hanım. O yüzden sabah sizi görmeyince şaşırdım.”

Fidan başını salladı.

“Aslında doğru söylemiş. Ama dün acil bir ameliyata girmem gerekti. Ancak bugün çıkabildim yola.”

Kadın bu kez içten bir tebessümle konuştu: “İyi ki de dün gelmemişsiniz. Her yer darmadağınıktı.”

Fidan merakla gözlerini dikti ona.

“Adın neydi senin?”

“Nergis."

“Buralı mısın?”

“Evet... yani uzun zamandır buradayım. Ama aslen Adanalıyım.”

Fidan’ın kaşları hafifçe kalktı.

“Ne işin var o zaman burada?”

Nergis omuz silkti.

“O işlerden pek anlamam ama rahmetli babam sıkça anlatırdı. Güya devlet bizi Adana’dan alıp buralara getirmiş, yerleştirmiş bir vakit.”

Fidan başını hafifçe salladı.

“Baban doğru söylemiş. Yalnızca sizi değil, birçok aileyi getirip yerleştirmiş buraya.”

Nergis dudaklarının kenarından belli belirsiz bir tebessümle cevap verdi: “Keşke getirmeselermiş. Memleketimizde kalsaymışız.”

Fidan’ın içinde derin bir merak kıpırdadı.

“Burada yaşamaktan memnun değil misin?"

Nergis hiç tereddüt etmeden içini döktü.

“Açık konuşayım, değilim. Çünkü burada hep bir yabancı gibiyim. Ait olmadığın yer senin değildir. Ne kadar yaşarsan yaşa, hep dışarıdan gelensin."

Fidan bu sözlerle bir an duraksadı, içine dokunmuştu.

“Haklısın,” dedi düşünceli bir sesle. “Ne kadar güzel söyledin: ‘Ait olmadığın yer senin değildir.’ Düşünüyorum da bu cümlede büyük bir hakikat saklı.”

Nergis yirmili yaşlarının henüz başındaydı ama konuşmaları yaşını aşan bir olgunluk taşıyordu.

“Sizi daha fazla yormayayım,” dedi. “Yoldan geldiniz, dinlenin. Evde her şey yerli yerinde. Sadece Han Beyin çalışma odasındaki çekmeceye dokunmadım. Ne olur ne olmaz diye.”

Fidan’ın bakışları bir anda dikkat kesildi.

“Han’ın çekmecesinde ne vardı ki?”

Nergis durumu basitçe açıkladı: “Bir sürü mektup vardı içinde. Vallahi dokunmadım. Sadece baktım ve hemen çekmeceyi kapattım.”

Fidan başını hafifçe iki yana salladı. Dudaklarından hayretle dökülen, “Allah Allah!” sözcükleri gözlerinde beliren merakla birleşti. Ardından sesinde ince bir şaşkınlıkla sordu: “Mektuplar mı dedin?”

Nergis omuz silkti.

“Evet, belki iş mektubudur.”

Fidan onunla daha fazla konuşmak istemedi. Zihni mektuplarda takılı kalmıştı artık.

“Neyse... işin bittiyse gidebilirsin. Eline sağlık Nergisciğim. Sana borcumuz ne kadar?”

Nergis, Fidan’ın gözlerinin içine baktı.

“Borcunuz yok.”

“Ama...”

“Hiç gerek yok,” diye araya girdi Nergis. “Margaret Hanımla kendi aramızda hallederiz. Hem siz misafirsiniz.”

Fidan daha fazla uzatmadı.

“Peki, öyleyse görüşmek üzere. Şimdilik hoşça kal.”

Nergis başını eğip “Hoşça kalın,” dedi usulca, ardından sessiz adımlarla uzaklaştı. Fidan da hemen balkonun köşesine yöneldi. Deniz hâlâ aynı mavilikle uzanıyordu önünde ama artık gözleri zihninin derinlerine kazınmış o çekmeceye açılmıştı. Acaba neyin mektuplarıydı onlar?..

Fidan'ın içine çoktan bir kurt düşmüş, gözlerini uzaklara dikmişti. Sözde manzaraya bakıyor, ama yüreği inadına o çekmecede oyalanıyordu. Bir yanıyla kendine, "Sadece evrak," diyordu. Belki de Nergis haklıydı. Ama bir yandan da kalbi içten içe başka bir şarkı fısıldıyordu: "Ya orada sıradan bir kâğıttan fazlası varsa!.." Belirsizlikle korkunun ince çizgisinde yürüyordu. Sabrı bir ipe tutunan son düğüm gibi çözülmek üzereydi. Ve birden o an geldi... Parmaklan önce çekmecenin kenarını yokladı, ardından kulpuna usulca dokundu. İçinden derin bir nefes aldı. Çekmece ağır ağır açılırken, zaman da sanki bir anlığına geri çekildi. İçeride onlarca küçük sarı zarf vardı. Hepsi itinayla istiflenmiş, belli ki birinin kalbiyle korunmuştu. En üsttekini aldı. Ağzı açıktı. Zarfın içinden, özenle ikiye katlanmış bir kâğıt çıktı. Fidan kâğıdı ellerine aldığında parmaklarının titremesine engel olamadı. Artık yalnız değildi. O kâğıdın satırlarında, kelimelere sığmaya çalışan bir kalbin, bir suskunluğun ve belki de bir itirafın gölgesindeydi. Güçlükle yutkunup okumaya başladı:

Sevdiğim,

Henüz sana "seni seviyorum" diyemedim. Bu sözcükleri sana her defasında kalbimin kıyısından, ama kaderin kıyısından uzak bir yerden yazıyorum. Her sabah gözlerim karşı pencerede seni anyon Sense bilmeden, beni görmeden kendi hayatına bakıyorsun. Sana tutuldum...

Sanki avuç içimden kayan bir serçenin telaşıyla, sensizliğin boşluğunda çırpınıyorum.

Sevdiğim,

Artık içimde saklı duran kelimelerden korkmuyorum. Yalnızlığım seninle doldu, gecelerim seninle aydınlandı. Sana teşekkür edemeyecek kadar uzağım belki, ama bil ki minnetle doluyum.

İyi ki varsın.

İyi ki kalbimin loş köşesine ışık oldun.

İyi ki içimin en derin yerindesin...

Sevdiğim,

Zaman ne getirir bilemem. Ama içimde filizlenen bu sevda, ilkin bir kar tanesi gibi usulca duştu yüreğime. Şimdi ise fırtınalara meydan okuyan bir kar topu oldu.

Artık susuyorum.

Sadece Allah'tan sabır diliyorum.

Bugün bilmezsin belki ama ben seni seviyorum...

4 Temmuz

Fidan mektubun son satırına geldiğinde gözleri çoktan buğulanmış, yüreği göğsünde ağır bir taşa dönüşmüştü. Her cümle bir sırrın değil, bir kalbin ağır itirafıydı. Artık her şey gün gibi ortadaydı. Han'ın içinde, ona ait olmayan bir sevda yeşermişti. Birden elindeki mektubu tutamadı. Parmaklarından kayan kâğıt bir kuş gibi süzülerek havada asılı kaldı, sonra usulca halının üstüne kondu. O sırada görünmeyen bir yumruğun göğsüne saplandığını hissetti Fidan. Nefesi yarım kaldı. Ayaklan tutmadı, duvara yaslanmaya çalıştı. Ama bedeninde ne güç kalmıştı ne de bir direnç. Dizlerinin bağı çözüldü ve ağır ağır yere çöktü. Orada, sessizliğin ortasında bir süre öylece kaldı... Ne gözyaşlarını sildi ne de toparlanmak için çabaladı. Sadece ağladı. Kırılmış yıllarına ağladı. Paylaşılmamış cümlelere, duyulmamış itiraflara ağladı. Kendisinden esirgenen duygulara, bir zamanlar tanıdığını sandığı adama ağladı. Her gözyaşı içinden bir parçayı alıp götürüyordu sanki. Ve o an, o sessiz, kıymık kıymık geçen o an Fidan'a şunu öğretti: Bazı acılar mektupla gelmezdi. Mektup yalnızca onları ete, kemiğe, kalbe ve hayal kırıklığına büründürürdü...

Saat altıya doğru, büyük bir sevinçle, yüzünde umut dolu bir tebessümle eve geldiğinde, karşısında Fidan'ı ağlamaktan kızarmış ve şişmiş gözlerle buldu Han. O an yüreği burkuldu. Ona sarılmaya fırsat bulamadan sevinci

boğazında düğümlendi. Şaşkınlıkla yaklaşıp “Sana ne oldu böyle?” diye sordu.

Fidan ise yerinden kımıldamadan, sadece suskun gözlerle ona baktı. O gözlerde artık ne eski sıcaklık ne de tanıdık bir kıvılcım vardı. Gerçeği öğrendiği andan itibaren dünya onun için bambaşka bir hâl almıştı. Göz göze geldiler ama artık birbirlerine ait olmayan iki yabancının göz göze gelişi gibiydi bu. Han yeniden sordu, bu sefer daha tedirgin bir sesle: “Neyin var? Ne oldu sana?”

Fidan derin bir nefes aldı. Kelimeler dudaklarından değil, sanki kalbinin en acıyan yerinden dökülüyordu: “Hatırlarsan sana daha önce söylemiştim. Bizi bir araya getiren şey zaman ve şartlardı. Sen beni hep koruyan, seven, yücelten bir eş oldun. Evet, biz bu hayatta birbirimizin yarasına merhem, yalnızlığına yoldaş olduk...”

Han hâlâ neyin olup bittiğini çözememiş, yalnızca sessizce onu dinliyordu.

“Fakat şimdi,” diye devam etti Fidan, sesi artık bir uğultuya dönüşen öfkeyle karışıktı, “aynı zaman ve şartlar bizi birbirimizden ayırıyor.”

Han’ın yüzünde bir ürperti dolaştı.

“Ne diyorsun sen?”

Fidan ağlamaktan kurumuş gözleriyle ona baktı. Sesinde bir sitem, derin bir yorgunluk vardı: “Elbette ihanetten bahsediyorum!”

Han irkildi.

“Ne ihaneti?”

Fidan cevap vermedi, sadece hafifçe eğilip koltuğun kenarına bıraktığı o san zarfları ellerine aldı. Sonra da var gücüyle Han’ın yüzüne fırlatıp “İşte!” diye haykırdı. “İşte bu ihanetten bahsediyorum sana.”

Zarflar havada savrulup yere düştü. Odanın içinde san kâğıt parçalarıyla birlikte kırılan bir güven, dağılan bir geçmiş vardı artık. Han’ın yüzü bir anda kireç gibi bembeyaz oldu, âdeta dili tutuldu.

“Bunları... bunları nereden buldun?”

Fidan alaycı bir tebessümle cevap verdi: “Nereye koyduysan orada buldum.”

Han’ın sesi cılızlaştı, kendini savunmaya çalışır gibiydi.

“Şey... inan... düşündüğün gibi değil... aramızda hiçbir şey olmadı... hiçbir temas...”

Fidan bir kahkaha attı. Acıdan örülmüş, titrek bir kahkahaydı bu.

“Olmadığını ben de biliyorum!” dedi öfkeyle. “Ne de olsa daha düne kadar yarım bir adamdın, değil mi?”

Han bu sözle sarsıldı, yutkundu. Fidan ise artık dayanacak hâlde değildi.

“Ben yalnızca güzel yüreğine tutunmuştum senin,” dedi acı dolu bir sesle. “Yıllarca o yüreği sığınacak bir liman sandım. Meğer sen o yüreğini henüz elini bile tutmadığın birine açmışsın. İnsan nasıl bu kadar kıymetsizleşir? Yazık oldu sana verdiğim tüm emeklerime, sadakatime, sabrıma.”

Bir an sessizlik oldu. Her şeyin çöktüğü, zamanın bile durduğu o boğucu anlardan biriydi. Han bir çocuk gibi hıçkırıklara boğulup dizlerine kapandığında, “Ne olur,” diye yalvardı, “affet beni! Düşüncesizce, bencilce, ahmakça davrandım...”

Fidan onun yakarışlarını duymuyordu bile. Sanki kulağı değil, kalbi susturmuştu onu. Sadece başını eğdi, ardından bir ayağıyla Han’ı geriye itip sırtüstü yere düşürdü. Sonra yavaşça doğruldu, salonun bir köşesinde duran küçük siyah bavulu aldı ve hiçbir şey söylemeden çekip gitti...

İstanbul

Ertesi gündü... Fidan sabahın mahmur ışıklarıyla birlikte sessizce İstanbul'a döndü. Uçakta geçen o uzun ve kıpırtısız yolculukta, içine çöken ağır bir suskunlukla derin derin düşündü. Olup biten ne varsa, hepsi zihninde yeniden canlandı. Her kelime, her bakış, her susuş... Yüreğine taş gibi oturan o duygularla baş başa kaldı, sindirmeye çalıştı yaşananları.

Uçaktan iner inmez doğruca evin yolunu tuttu. Yalnız kalmak, kendi içine dönüp ne yaşadığını anlamaya çalışmaktı tek arzusu. Ama eve adımını attığı anda karşısında Margaret'i görünce bir anlığına duraksadı. Zihni bu karşılaşmayı öngörememişti. Yüreğinde yankılanan bunca karmaşanın ortasında onu orada görmek, içindeki suskunluğu bir anda keskin bir sessizliğe dönüştürdü.

"Burada mıydınız?" dedi şaşkın ve yorgun bir sesle.

Margaret de aynı şaşkınlıkla bakıyordu ona. Fidan'ı karşısında böyle bir saatte, bu hâlde görmeyi beklemiyordu.

"Hayrola?" diye sordu kuşkuyla. "Senin Girne'de olman gerekmiyor muydu?"

Fidan'ın içi darmadağınıktı. Kalbi suskun, gözleri kuru! Ne kadar istese de ağlayamıyordu.

"Böyle bir şeyden haberiniz var mıydı sizin?" dedi aniden.

Margaret bir an duraksadı. Ne demek istiyordu? Az önce sorduğu soruya karşılık alamamışken, şimdi onun önüne böylesine garip, belirsizlikle yüklü bir soru dikilmişti.

"Sen ne diyorsun Fidan?" diye sordu endişeyle.

Fidan gözlerini dikti, sesi kırılmış bir dal gibi titriyordu.

“Oğlunuzun başka bir kadına âşık olduğundan.”

Margaret’in gözleri büyüdü, dudakları titredi.

“Ne diyorsun sen? Oğlum kime âşık olabilir ki? Onun hayatında senden başka kimse olmadı.”

Fidan buruk bir tebessümle başını salladı.

“Ben de öyle sanıyordum, ama yanılmışım. Varmış birisi.” Margaret’in rengi soldu, dudaklarındaki kan çekildi.

“Kim bu kadın?” dedi güçlükle.

Fidan başını kaldırdı. Gözlerinde hüzün değil, artık sadece teslimiyet vardı.

“Karşı komşunuz! Sanırım adı Sevgi.”

Margaret bir an düşündü, sonra neredeyse kendi kendine mırıldandı: “Sevgi mi? Ama... ama bu nasıl olur? Ben hiçbir şey fark etmedim.”

Fidan derin bir nefes aldı, gözleri uzaklara daldı. Ardından sesi ince bir sitemle titreyerek, “Çünkü o kadına platonik olarak âşık,” dedi. “Belki de... evet, belki de kendini yarım bir adam olarak görmeseydi şimdiye dek çoktan açardı yüreğini. Ama anlıyorum artık, eksik hissetmenin dili suskun olurmuş.”

Margaret’in gözleri doldu. Fidan’ın bu sözleri, içindeki tüm umutlan tuzla buz etmişti. Derin bir sessizlik oldu. Sonra neredeyse yalvarırcasına sordu: “Emin misin bundan?”

Fidan başını usulca salladı.

“Ona bir çekmece dolusu mektup yazmış. Her satırı bıçak gibi battı yüreğime. Ama içlerinden biri vardı ki beni en çok orası yaktı: ‘Artık içimde saklı duran kelimelerden korkmuyorum. Yalnızlığım seninle doldu,

gecelerim seninle aydınlandı...’ Demek ki ben bunca zaman onu yalnız bırakmışım, gecelerini bile karanlığa boğmuşum.”

Margaret’in dudakları aralandı, ama bir şey söyleyemedi.

Ancak fısıltıya benzeyen bir sesle, “Bunları Han mı yazmış?” diyebildi.

“Evet.”

Margaret’in bir kez daha gözleri doldu. Kelimeler kifayetsizdi. O an Fidan’ın kararlı sesi duyuldu: “Bu iş burada bitti. Ondan boşanacağım.”

Margaret’in gözlerinden bir damla yaş süzüldü.

“Son kararın mı bu?"

“Evet."

Margaret titrek bir sesle elini uzattı sanki bir şeyleri tutmak ister gibi.

“Fidan... yalvarırım... sadece bir kez daha oturup konuşsanız... belki... belki her şey düzelir."

“Artık konuşacak bir şey kalmadı. Her şey apaçık ortada.”

Üstelik tüm iğrençliğiyle beraber."

Margaret’in yüreği yanıyordu.

“Han benim oğlum olabilir ama sana bunu yapmaya hakkı yoktu. Üstelik yıllar sonra ilişkinizi yeniden kuracakken..."

Fidan acıyla sözünü kesti: “Yıllarca kimseyle yatmadı, ben de dâhil. Ama artık bırakın peşini. Ne ben peşindeyim ne de siz olun. Bırakın da istediği hayatı yaşasın bundan sonra!"

Margaret’in gözleri kocaman açıldı.

“Ama...”

“Lütfen!” dedi Fidan. “Bu mesele benim için çoktan kapandı. O artık özgür biri.”

Margaret’in gözyaşları durmaksızın akıyordu. Boğuk bir hıçkırığın içinden geçerken mırıldandı: “Bu hikâyenin sonu böyle olmamalıydı, böyle bitmemeliydi."

Fidan derin bir iç çekti. Sesi yorgundu ama netti.

“Biliyorum ama benim bir kabahatim yok. İçim rahat. Bence bu sözleri oğlunuza söyleyin. Belki size mantıklı bir açıklaması vardır.”

Arzu o gün telaşla içeri girdiğinde Fidan’ı bambaşka bir hâlde buldu. Onun gözlerinin içine bakar bakmaz bir şeylerin kırılıp döküldüğünü anladı. Sanki Fidan’ın yaşadığı dünya bir anda silinmiş, yerine yalnızca içi boş bir sessizlik kalmıştı. Zaman oracıkta durmuş gibiydi. Hatta hava bile değişmiş, evin içi soluk bir boşlukla dolmuştu. Eşyalar yerli yerindeydi belki ama anlamlan buhar olup uçmuştu. Işık sönüktü, renkler silikti, ses yoktu. Hatta o sessizlik öyle derindi ki insanın içine işliyordu. Yankılanan tek şeyse Fidan’ın içine gömdüğü acıydı.

Arzu bir süre sabırla bekledi ama sonunda dayanamayıp sesini yükseltti: “Yeter artık! Neler olup bittiğini anlatacak mısın bana?”

Fidan dalıp gittiği düşüncelerden yavaşça sıyrıldı. Gözleri boşlukta bir noktaya kilitlenmişti. Sesi yorgun, ama aynı zamanda içliydi.

“Erkekler nasıl oluyor da böylesine yoksul, böylesine çirkin bir karakterin esiri olabiliyor?”

Arzu bu soru karşısında şaşkına döndü.

“Nereden çıktı şimdi bu?”

Fidan'ın yüreği solgun bir yaprak gibi titriyordu. Gözlerinin derinliklerinde kırık dökük anılar dolaşıyordu.

"Artık neye üzüleceğimi bilemiyorum," dedi sessizce. "Daha da beteri, anlayamıyorum. İnsan neden kıymet bilmez, neden sevgiyi hor görür?"

Arzu hâlâ ne olduğunu tam olarak kavrayamamıştı ama yanıt verdi: "Belki de çiğ süt emmiş olduğundandır."

Fidan başını sallayıp "Mümkündür," dedi, "olabilir."

Arzu onu böyle bitkin görmekten büyük bir üzüntü duyuyordu. Bu defa sesi yumuşadı: "Ne oldu sana kuzum? Hadi, anlat bana. Ne geçti başından?"

Fidan derin bir iç çekti. Sonra boğuk ve kısık bir sesle anlatmaya başladı... Her bir kelimesi, boğazında bir yumru gibi düğümleniyordu. Zaman zaman hıçkırıklara boğuldu, gözyaşları avuçlarına süzüldü. Bazen de uzaklara daldı, gözleri sanki görünmeyen bir yası taşıyordu...

Arzu dinledikçe hayret etti, hiddetlendi, kalbi daraldı.

"İnanamıyorum," dedi. "Bunu sana nasıl yapar? Oysa sen ömrünün en güzel yıllarını ona adamıştın."

Fidan gözlerini yere indirdi, sesi neredeyse alayla karışık bir hüzne bürünmüştü.

"Unutuyorsun," dedi acı dolu bir sesle, "sen söyledin az önce. İnsanoğlu çiğ süt emmiş ne de olsa."

Arzu bir süre sustu... Sonra üzgün gözlerle, "Peki şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

Fidan derin bir "Offf!" çekti. İçinde yıllardır birikmiş ne varsa o solukla birlikte dışarı döküldü.

"Bu o kadar acıydı ki, okuduğum her satır bir balyoz gibi çarptı yüzüme. İçim lime lime doğrandı. Sanki parçalanıp hiçliğe savruldum."

Arzu yanıt alamadığı sorusunu bir kez daha yineledi: “Peki şimdi ne yapacaksın?”

Fidan başını hafifçe kaldırdı. Bu kez gözlerinde boşluk değil, derin bir kabulleniş vardı. Sesi hem sakin hem de kararlıydı.

“Hayatın bana öğrettiklerinden sonra artık kendime acımayacağım. Kendimi suçlamayacağım. Zaman zaman durup nefes alacağım. Bir robot gibi değil, insan gibi yaşayacağım. Çünkü anladım ki yaşamak çok ciddi bir işmiş. Artık kadere inanan biri olarak yalnızca şunu söylemek istiyorum: Bunlar oldu ve geçti. Yoluma tek başıma ama daha sağlam adımlarla devam edeceğim...”

Kötü Haber

Fidan kalbinin paramparça olmuş kıyılarından yükselen o sessiz ama sarsılmaz iç sesle daha ilk andan itibaren aldığı kararı koruyordu. Acının her dalgası göğsüne çarpıyor, ruhunda izler bırakıyordu belki ama zihni tuhaf bir berraklıkla ayaktaydı. Yaşananları kendi içinde o kadar net bir çerçeveye yerleştirmişti ki artık dönüşü olmayan bir yola girdiğini biliyordu. O kırık kalbin bir daha asla onarılamayacağına dair inancı, içindeki en derin yerlerde kök salmaya başlamıştı.

“Son kararın bu mu?" diye sordu Ferruh Bey.

Fidan tereddütsüz, neredeyse soğukkanlılıkla cevap verdi: “Evet, onunla kesinlikle boşanacağım! Çünkü bu yaşta bile insanı utandıran bir aldatılmışlık var üzerimde. Bunu kabullenmek bana göre değil.”

Ferruh Bey de sarsılmıştı. Yüzünde ince, kırgın bir hayret geziniyordu.

“Oysaki oğlum gibi sevmiştim onu,” dedi kederle. “Ama demek ki herkes bir gün düşebiliyormuş gözden. Beni de hayal kırıklığına uğrattı.”

Tam o anda Hayriye elinde tepsiyle içeri girdi, sesi nazikti.

“Kahveniz efendim.”

Ferruh Bey başını çevirip gülümsedi.

“Sağ ol kızım. Yenisin galiba bu evde?”

Hayriye tam ağzını açacakken Fidan söze girip “Evet,” dedi.

“Fazla olmadı.”

Ferruh Bey başını salladı, gözlerinde sevecenlik vardı.

“Öyleyse hayırlı olsun.”

“Çok sağ olun efendim.”

Ferruh Bey laf arasında biraz da latifeyle sordu: “Kahvemi nasıl yaptın bakalım?”

“Sade.”

Ferruh Bey şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

“Aferin! Sade içtiğimi nereden bildin peki?”

Hayriye hafifçe başını eğdi, zarifçe cevap verdi: “Fidan Hanım geçen gün sohbet arasında bahsetmişti. Oradan aklımda kalmış.”

Ferruh Bey hayranlıkla baktı genç kadına. O sırada içeriden bir telefon sesi duyuldu. Çalan zil neşeli bir haberin değil, sanki kötü bir şeyin habercisi gibiydi. Fidan birden irkildi. Gözleri bir an tedirginlikle Hayriye’ye dönüp “Şuna bakar mısın?” dedi.

Hayriye başını salladı, tepsiyi alıp hızla içeri yöneldi. Ardından gözleriyle onu takip eden Ferruh Bey mırıldandı: “Bu seferki akıllı bir kıza benziyor.”

Fidan güçlükle gülümserken, “Hem de fazlasıyla,” dedi.

Ferruh Bey kahvesinden bir yudum aldıktan sonra yeniden söze girdi: “Peki Margaret ne dedi bu olanlara?”

“Ne desin? O da şok oldu. Oğlunun böyle bir şey yapabileceğine inanamadı. Defalarca ısrar etmeme rağmen geceyi burada geçirmedi. Sabah ilk uçağa binip evine döndü.”

“İyi bir kadındı. Kim bilir ne kadar üzülmüştür.”

Fidan’ın gözleri bir anda buğulandı.

"Doğrusu onu çok özleyeceğim. O bambaşka biriydi. Kayınvalide değil, bir dost gibiydi bana. Aramızda kültür farkı vardı belki ama yüreğimizin dili

birdi...”

Tam o sırada Hayriye kapıda yeniden belirdi.

“Fidan Hanım telefon size.”

Fidan başını çevirip seslendi: “Kim arıyor?”

"Margaret Hanım, ama ağlıyor! Hem de durmaksızın.”

Fidan’ın yüz ifadesi bir anda değişti.

“Ağlıyor mu?”

“Evet.”

Fidan birden ayağa fırlayıp içeri koştu, ardından telefonun ahizesini titreyen elleriyle kavrayıp kulağına götürdü.

“Alo?”

Hattın öbür ucundan Margaret’in boğuk, hıçkırıklı sesi geliyordu. Konuşmaya çalışıyor ama kelimeleri birbirine dolanıyordu.

“Lütfen,” dedi Fidan, sesi endişeyle titriyordu. “Sakin olun! Sesinizi duyuyorum ama ne söylediğinizi anlayamıyorum."

Margaret bir an sustu. Sonra derin bir soluk alıp kelimeleri sıraladı: “Han şu an yoğun bakımda.”

Fidan’ın zihni o anda durdu. Duyduklarını anlamakta zorlandı.

“Ne... ne diyorsunuz siz?”

“Eve döndüğümde onu yerde baygın hâlde buldum. Hiç kıpırdamıyordu. Doktorlar kalbine ve beynine pıhtı attığını söyledi.”

Fidan sustu. İçine çöken sessizlik bir mezar sessizliği gibiydi. Nefesi kesildi, gözleri karardı. Sonra bir buz gibi çözülüp gerçeği kabullenircesine

başını salladı. Kararını çoktan vermişti. Han'ı görmek istiyordu. Son bir defa vedalaşmak için.

"Pekâlâ," dedi acı dolu ama kararlı bir sesle. "Yarın ilk uçakla geliyorum."

Ahizeyi yavaşça yerine bıraktı. O an Ferruh Bey kızının yanma geldi. Sesinde şaşkın bir ifade vardı: "Böyle bir şeyi yapmak istediğinden emin misin?"

Fidan başını güçlükle çevirdi. Gözleri dalgın, sesi kararlıydı.

"Yıllar önce rahmetli Şaheser Halama şunu söylemiştim baba: 'Eğer bir gün bir acıyla daha karşılaşırsam öfkemin değil, kalbimin sesini dinleyeceğim. Kinimi bir kenara bırakıp vedalaşacağım. Çünkü bu hayatta en güzel şey, insanın sevdiğiyle vedalaşabilmesidir.' Anita'ya da, anneme de veda edemedim. Ama Han'a edeceğim. Belki o sevgi bambaşka bir şekle büründü ama içimde hâlâ bir yerlerde izi var. Ben artık vedasız bir hikâye bırakmak istemiyorum geriye."

Ferruh Bey kızının haklı ve dimdik duruşu karşısında başını eğdi, cevap vermedi. Sessizce arkasını döndü, ağır adımlarla yanından uzaklaştı. Yüreğinde derinleşen bir pişmanlıkla...

Veda

Öğle üzeriydi... Fidan, Kıbrıs'a vardığında gökyüzünde asılı duran güneş solgun bir ışıkla parlıyordu. Ne sıcaklık vardı o ışığın içinde ne de bir umut. Hava birazdan yaşanacakları önceden sezmişçesine ağır ve kasvetliydi. Sanki görünmeyen bir el gibi insanın göğsüne çöküyordu.

Havaalanının çıkış kapısında Margaret onu bekliyordu. Gözleri kan çanağına dönmüş, yüzü kül rengine kesmişti. Bakışlarında ne bir yaşam kıvılcımı ne de bir tepki vardı. Onu bu hâlde gören Fidan'ın içinde bir şeyler usulca çözüldü. Boğazında ansızın beliren bir düğüm, yutkunmasına bile izin vermiyordu. Aynı zamanda yüreğini, dumanı hâlâ tütmekte olan bir yangının acı sızısı sardı. Yavaşça, sessizce ama yakıcı bir biçimde...

"Han'ın durumu nasıl?"

Margaret bir cevap veremedi. Sadece bir adım attı ve Fidan'ın boynuna sarıldı. Ardından o sarılış bir ağıta dönüştü. Gözyaşları sel gibi aktı, hıçkırıkları havayı yırttı. Dakikalar geçtikçe sesi kısıldı, soluğu kesildi. Nihayet fısıltıya dönen boğuk bir sesle, "Yavrum can çekişiyor," diyebildi.

Fidan o an sanki kötü bir kâbusun içine çekilmiş gibiydi. Gerçeklik bulanıklaşmıştı.

"Nasıl oldu bu?" diye sordu, neye inanacağını bilemeyen bir şaşkınlıkla.

Margaret gözyaşlarını titreyen parmaklarıyla sildi. Bir yandan içini çekiyor, bir yandan da cevaplamaya çalışıyordu:

"Hiçbir şey bilmiyorum. Eve girdiğimde onu yerde öylece yatarken buldum. Meğerse önce kalbine, sonra da beynine pıhtı atmış."

Fidan'ın gözleri doldu.

“Peki doktorlar ne diyor?”

Margaret’in yüzü bu soruyla bir kez daha çöktü. Artık sadece gözleri değil, sesi de umutsuzdu.

“Beyin ölümü gerçekleşmiş. Söyledikleri hiçbir şey umut taşımıyor. Galiba bu sefer en kötüsüne hazır olmamız gerekiyor.”

Fidan derin bir yutkunmayla kelimeleri boğazından geçirmeye çalıştı.

“İnanılır gibi değil! Tam yirmi yıl sonra, nihayet sağlığına kavuştu derken, kader tuttu en insafsız oyununu oynadı ona. Sanki hayat onun iyileşmesini bir umut gibi gösterip sonra acımasızca geri çekti.”

Margaret sessizce Fidan’ın elini tuttu. Gözlerinde bu kez minnettarlık parlıyordu.

“Buraya geldiğin için sana ne kadar teşekkür etsem az. Bu asil duruşunu, kalbinin büyüklüğünü asla unutmayacağım.”

Fidan’ın sesi kırıldı, gözleri doldu.

“Eskiden beri içinde bir korku taşırdı hep. Benim ona hakkımı helal etmeyeceğimden, öfkemin bir ömür boyu dinmeyeceğinden korkardı. Belki de bu yüzden geldim buraya. Onunla son bir kez konuşmak, belki bir helalleşme fısıldamak için...”

Margaret, Fidan’ın sözlerini duyar duymaz yeniden ağlamaya başladı. İçinde tuttuğu hıçkırıklar birer birer kırıldı dudaklarında. Gözlerinden süzülen yaşlar artık yalnızca yasın değil, çaresizliğin de ifadesiydi.

Fidan yutkundu, sesi çatallaşmıştı ama konuşmaya devam etti. Her kelime kalbinin en kırılgan yerinden dökülüyordu: “Biri onunla vedalaşmak, o sonsuz geçide eşlik etmeli. Bu dünyadan çekilirken elini tutacak bir sevdiği olmalı yanında.

Ruhunun ağır ağır sıyrıldığı bu anlarda, bir kalbin daha onunla çarpması belki de son avuntusu olur, yanılıyor muyum?”

Margaret’in omuzları sarsılıyordu ağlamaktan. Bu sözler yüreğinde derin bir sızıya dönüştü.

“N’olur,” dedi titreyen bir sesle, “böyle bir şey isteme benden, yapamam. Ben onu doğuran anayım. Bilirsin analar evlatlarıyla vedalaşamaz. Hele bu son vedaysa.”

Fidan gözlerini kapadı bir an. Kalbinden geçenleri bastırmadan, yalnızca derin bir kabullenişle başını sallayıp “Pekâlâ,” dedi sessizce. “O hâlde onunla ben vedalaşırım. Çünkü sevgi bazen fedakârlık demektir. Bazen kendini geri çekmek, bazen de en zoru seçmektir. Ama belki de bu hayattaki en kıymetli şey, insanın sevdikleriyle helalleşerek vedalaşabilmesidir. Ne kadar acı da olsa...”

Fidan hastane koridorunun soğuk ve ruhsuz duvarına sırtını yaslamıştı. Başını öne eğmiş, omuzlan çökmüş, gözleri kıpkırmızı kesilmişti. Ağlamaktan neredeyse tükenmişti ama gözyaşları hâlâ dinmemişti. Sanki acı göz bebeklerine yuva kurmuştu. Yüreğinde tuhaf bir uğultu vardı. Bir fırtınanın iç sesi gibi değil, daha çok bedenini terk etmek isteyen bir ruhun iniltisi gibiydi. İçinden bir yer sızlaya sızlaya kopuyordu. Nefesi düzensizdi, kalbi sanki yerinden çıkacak gibiydi ama o, duvar gibi orada duruyordu. Kırık ama yıkılmamaya direnen bir bedenin içinde, darmadağın bir ruhla...

Derken kulaklarında yankılanan bir sesle irkildi. Başını yavaşça kaldırdı. Karşısında genç bir doktor duruyordu.

“Buyurun,” dedi Fidan dalgın ve yorgun bir sesle, “bana mı seslendiniz?”

Genç doktor yoğun bakım servisinde görevli bir hekimdi. Fidan’ın bitkin hâli karşısında gözleri hafifçe buğulandı.

“Burada neden bekliyorsunuz?”

Fidan gözlerini duvarda asılı olan, üzerinde “Yoğun Bakım Ünitesi” yazan tabelaya çevirdi. O yazıya bakarken sesi sanki oradan süzülüyormuş gibi uzak ve kederliydi.

“Kocam içeride... zile basıyorum ama kimse kapıyı açmıyor, neden acaba?”

Doktor yumuşak bir tonla, anlayışla konuştu: “Burası yoğun bakım, biliyorsunuz. Hasta yakınları genellikle...”

Genç doktor daha cümlesini bitirmeden Fidan gözlerini ona dikip sözünü kesti: “Biliyorum, çünkü ben de bir doktorum.”

“Doktor musunuz?”

Fidan başını hafifçe sallayıp “Evet,” dedi, “adım Fidan Kadıoğlu.”

Genç doktorun gözleri birden büyüdü.

“Yani şu ünlü çocuk doktoru mu?”

Fidan acı bir tebessümle gülümsedi. Dudaklarında bir yarım hayat, gözlerinde sönmüş umutlar vardı.

“Ne kadar ünlü olduğumu bilmiyorum ama evet. O benim.”

Bu sözün ardından genç doktorun duruşu sanki bir askerinki gibi daha da dikleşti. Sesine ağır bir resmiyet çöktü: “Kusura bakmayın hocam! Eğer eşiniz içerideyse, hemen yoğun bakım sorumlusuna haber vereyim. Sizi burada birkaç dakika bekletmem gerekebilir, lütfen bunu yanlış anlamayın.”

Fidan yorgun bir baş hareketiyle teşekkür edip “Hiç sorun değil,” dedi. “Size de zahmet verdim. Ama bu iyiliğinizi unutmayacağım.”

Genç doktor utangaç bir gülümsemeyle başını eğdi, sonra sessizce kapıyı açıp içeri girdi. Fidan ardından bir süre baktı... Ne yürüyecek gücü vardı ne de ağlayacak takati. Yalnızca yüzünde bir ömrün taşıdığı bütün acıların izleri vardı.

Birkaç dakika sonra kapı yeniden açıldı. Bu defa daha olgun yaşta bir doktor karşısında belirdiğinde, “Merhaba hocam,” dedi saygıyla. “Keşke buraya geleceğinizden haberimiz olsaydı. Sizi böyle bekletmezdik. Lütfen kusurumuza bakmayın.”

Fidan başını nazikçe salladı.

“Benim kusurum. Her şey çok ani oldu, haber veremedim. Kocam Han burada. Duyduğuma göre beyin ölümü gerçekleşmiş, doğru mu?”

Doktorun gözleri bir an yere kaydı, ardından sessiz bir mahcubiyetle başını salladı. Sesi kısıktı.

“Maalesef hocam!”

Fidan’ın içi bir kez daha çöktü. Sanki ayaklarının altından bir şey çekildi. Gövdesi yerinde duruyor ama ruhu çoktan dağılmış gibiydi.

“Onu son bir defa görebilir miyim?”

Bu kez doktorun sesi daha gür, daha netti: “Elbette sevgili hocam.”

Fidan gözleri dolu bir hâlde teşekkür etti.

“Çok sağ olun!”

Doktor onun bu perişan hâlinden etkilenmişti. Gözlerinde hem saygı hem de merhamet vardı.

“Lütfen beni takip edin. Görevli arkadaşlarımız sizi gerekli hazırlıklar için yönlendirecek. Ardından çok kısa da olsa eşinizi görme imkânınız olacak.”

Fidan başını salladı. Ayakları adım atmaya, yüreği vedaya hazırdı artık. Bu son buluşmanın ağırlığı ömrünün diğer tüm buluşmalarından daha derindi...

Fidan yoğun bakım odasının yan loş ışığında Han’ın solgun, neredeyse saydamlaşmış yüzüne uzun uzun baktı. Zaman sanki orada, o anda durmuştu. Ne geçmiş vardı ne de gelecek artık. Sadece şimdi vardı ve bu şimdi, ölümle yaşamın birbirine en çok benzediği o ince çizgideydi. Odada tek duyulan makinelerin mekanik ve ritmik sesiydi. Geri kalan her şey

susmuştu. Sessizlik odanın üzerine siyah bir matem perdesi gibi çökmüş, her nefesi kutsal bir vedaya çevirmişti.

Fidan titreyen elleriyle Han'ın yanağına uzandı. Avuç içi, ölümün serinliğine dokunduğunda ürperdi. Sanki kendi ruhu da o an, tenine değdiği yerden geri çekilmek istemişti. Ama gitmedi. Kalbinin en derinlerinden kopup gelen bir fısıltıyla, "Korkma," dedi, "sana hakkımı helal ediyorum. Ne olur git artık bu dünyadan, git! Tutunma, kalma burada. Sevgimi de yanına al, öyle git."

Sonra sustu Fidan. Fakat sustuğu yerden gözyaşları dökülmeye başladı. İçten içe ağlıyor, kalbi göğsünde kan revan içinde çırpınan bir kuş gibi kıvranıyordu. Bir yandan da gözlerinin önünde anılar canlanıyordu. Her biri birer kıymık gibi geçip giderken yüreğine saplanıyordu... "İnsanın karşısına hayatın sunduğu o nadir fırsat, o eşsiz kısmet yalnızca bir kez çıkar. İşte o an geldiğinde, cesaretle sarılmasını bilmelisin. Ne yaparsan yap, kaderinden kaçamayacaksın," diyordu içindeki bir ses.

Bu sözler yıllar öncesinden yankılanıyor gibiydi kulaklarında. Birden Han'ın o genç ve tutkulu sesi geldi sanki rüyadan fısıldarcasına: "Lütfen derslerde tahammül edemediğimiz o huysuz hocalar gibi konuşma. N'olur izin ver, ömrüm yettiğince şu fâni dünyada ağzında bir tat olayım..." Fidan'ın dudakları titredi. Dizlerinin bağı çözüldü, gözlerini Han'dan ayırmadan başını eğdi. Yanaklarına süzülen yaşlar onun yastığına düştü. Ardından yavaşça Han'ın yanağına bir veda busesi kondurdu. Dudakları onun solgun teninde bir iz gibi kaldı. Fısıltısı ise neredeyse rüzgârın taşıdığı bir dua gibiydi.

"Hadi git..."

Durdu. Sonra yutkundu ve sesini yeniden bulduğunda bu kez daha derin, daha acıyla fısıldadı: "Hadi git! Burada kalırsan çok eziyet çekeceksin. Ne olur kalma! Seni hep sevdim Han.

Hem de sessizce, kırılarak, direnerek... Ömrüm boyunca da seveceğim. Ama şimdi tam zamanı. Seni gönderiyorum sevgilim. Hadi git! Bu sefer hancı olma, yolcu ol! Artık biliyorum ki ölüm senin gibi kırılgan ruhlar için

bir kurtuluş. Sevgimi de al yanma, hadi git aşkım! Ben sana ağıt da olurum, dua da. Yeter ki sen acısız bir yere git, hadi git...”

Son sözcükleri dudaklarından döküldüğünde Fidan’ın yüzünde bir vedanın derin çizgisi belirmişti. Elini yavaşça onun elinden çekti. Artık biliyordu ki o el bir daha tutmayacaktı, o gözler bir daha bakmayacaktı. Ama onun kalbi Fidan’ın içinde, sonsuza dek atmaya devam edecekti...

Geçmişin İzleri

Bir ara, ucu yanık mum ellerinin arasından kayıp yere düştüğünde, gözleri istemsizce parmağındaki tek taş yüzüğe ilişti Fidan'ın. O an göğsünde sessiz bir çığlık patladı, yutkunamadı. Kalbi içinde yankılanan bir hatıranın sesini işitti sanki. Maide Hanımın yıllar evvel fısıldadığı o yumuşak ama ağır kelimeler zihninde bir kez daha can buldu. "Rahmetli dedeciğinin hediyesiydi bana. Ama şimdi artık senin. Eğer şu an bir yerlerden bizi izliyorsa, eminim o da gülümsüyordun Bu yüzüğü parmağından hiç çıkarma, olur mu?.." Fidan'ın yüreği bir kez daha burkuldu, içli bir nefesle mırıldandı: "Ah Zeliş! Bazıları uzun yaşar ama az şey görür. Bense hem uzun yaşadım hem de çok şey gördüm. Meğer hayat bana başka bir gerçeği daha öğretecekmiş. Hiç kimse zamanından önce ölmüyormuş!"

Zeliş'in gözleri kızarmış, yaşlarla dolmuştu. Anlatılanlara inanmakta zorlanıyor, bir yandan da karşısındaki kadına hayranlıkla bakıyordu. Titreyen sesiyle, "Gerçekten," dedi, "böyle bir hayat mı yaşadınız?"

Fidan birden içinde bir kuş hafifliği hissetti. Derin ama dengeli bir nefes aldı. Sesi huzurluydu artık.

"Evet! Böyle bir hayat yaşadım."

Fakat Zeliş'in zihninde hâlâ boşlukta asılı duran bazı sorular vardı. Tereddütlü bir şekilde sordu: "Peki... kocanız Han'a ne oldu?"

Fidan gözlerini bir noktaya dikti, yine o tanıdık sükûnetle cevapladı: "Ertesi gün Margaret'ten haber geldi. Ölmüş..."

Zeliş'in yüzü gölgelendi.

"Hemen mi?"

“Onunla vedalaştığımın ertesi günü... öldüğünü telefonda öğrendim. O an içimden öyle bir haykırış koptu ki sanki bütün hücrelerim aynı anda isyan etti. Kalbim yerinden söküldü, ruhum karanlığa hapsoldu. O haberi başkasının ağzından duymak... işte o, dayanılmaz olandı. Bir başkasının sesiyle, bir başkasının cümlesiyle öğrendim onun gidişini... o kadar ağır geldi ki tarif edemem.”

Zeliş gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. Ama aklındaki sorular susmak bilmiyordu.

“Cenazesine gittiniz değil mi?”

Fidan’ın sesi bu kez hiç tereddütsüzdü. Sakin ama kırılgan bir kararlılıkla yanıtladı: “Hayır, gitmedim. Çünkü o güzel bedeni toprağa veremezdim. Ne de olsa bir zamanlar onu pamuklara sarar gibi sevmiştim.”

Zeliş bir süre sustu... Gözleri buğulu, yüreği ise acı doluydu. Fakat içini kemiren o tuhaf soruyu sormaktan kendini alamadı: “Genç yaşta evlenmiştiniz. Peki arzularınızı nasıl bastırdınız?”

Fidan başını uzaklara çevirdi, gözleri boşluğa daldı. Sonra tüm içtenliğiyle, “İlk zamanlar,” dedi, “çok zorlandım. Çünkü Han bana kadınlığımı tattırmıştı. Uzun süre kendimle, arzularımla baş etmekte zorlandım. Sonra bir gün namaza başladım. Allah’a her gün şöyle dua ettim: ‘Ne olur basiretimi bağlama, yolumu şaşırtma!’ Sağ olsun duamı kabul etti. Bir gün bile yolumu şaşırmadım.”

Zeliş derin bir nefes aldıktan sonra, “Peki,” dedi, “hiç pişmanlık duymadınız mı? Yolunuzu hiç şaşırmadığınız için?”

Fidan bu defa doğrudan gözlerinin içine baktı.

“Hayır, hiç pişman olmadım. Çünkü Han her şeye rağmen hayatımda güzel bir tat, kalbimde derin bir iz bıraktı.”

Zeliş birden titredi. Bu titreme ruhundan gelen bir fısıltıydı âdeta. Dudakları istemsizce kıpırdadı: “Şey... size son bir soru daha sorabilir miyim?”

Fidan başını kaldırdı. O yeşil gözlerini bir kez daha ona dikti. Bu sefer bakışlarında hafif bir önsezi, hafif bir bekleyiş vardı sanki.

“Elbette, sor.”

Zeliş’in gözleri dolmuştu.

“Şimdi... şimdi daha iyi anlıyorum her şeyi. Söylesenize, beni Anita’ya benzettiğiniz için mi evlat edindiniz?”

Fidan bu soruya ilk kez yanıt verirken gözlerinden bir damla yaş süzüldü ve yanaklarından usulca süzülen o damla yılların sustuğu yerden konuşuyordu sanki. Hafifçe başını eğdi, sesi kırık, soluğu titrekti.

“Evet! Ne yazık ki kaderiniz aynıydı. Anita’nın annesi onu doğururken, senin annen Hayriye de seni dünyaya getirirken hayata gözlerini yumdu. Sizler iki farklı hikâyenin aynı acıyla yazılmış ilk cümleleriydiniz...” Fidan’ın gözleri birden uzaklara daldı, içinden bir sızı daha koparken, “Ama sen,” dedi, “o bahtsız kadının bana bıraktığı en kıymetli emanettin, bu hayattaki en büyük hediyemdin. Hatta yüreğimin en derin yerine sakladığım o tarifsiz armağandın, canım kızım...”